

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Moulin, Louis.; af Louis de Moulin.

Slettens Lilie eller Det hemmelighedsfulde

Slot : Original Roman

Kjøbenhavn : W. Janssen, 1879

1-2 i 1 bd.

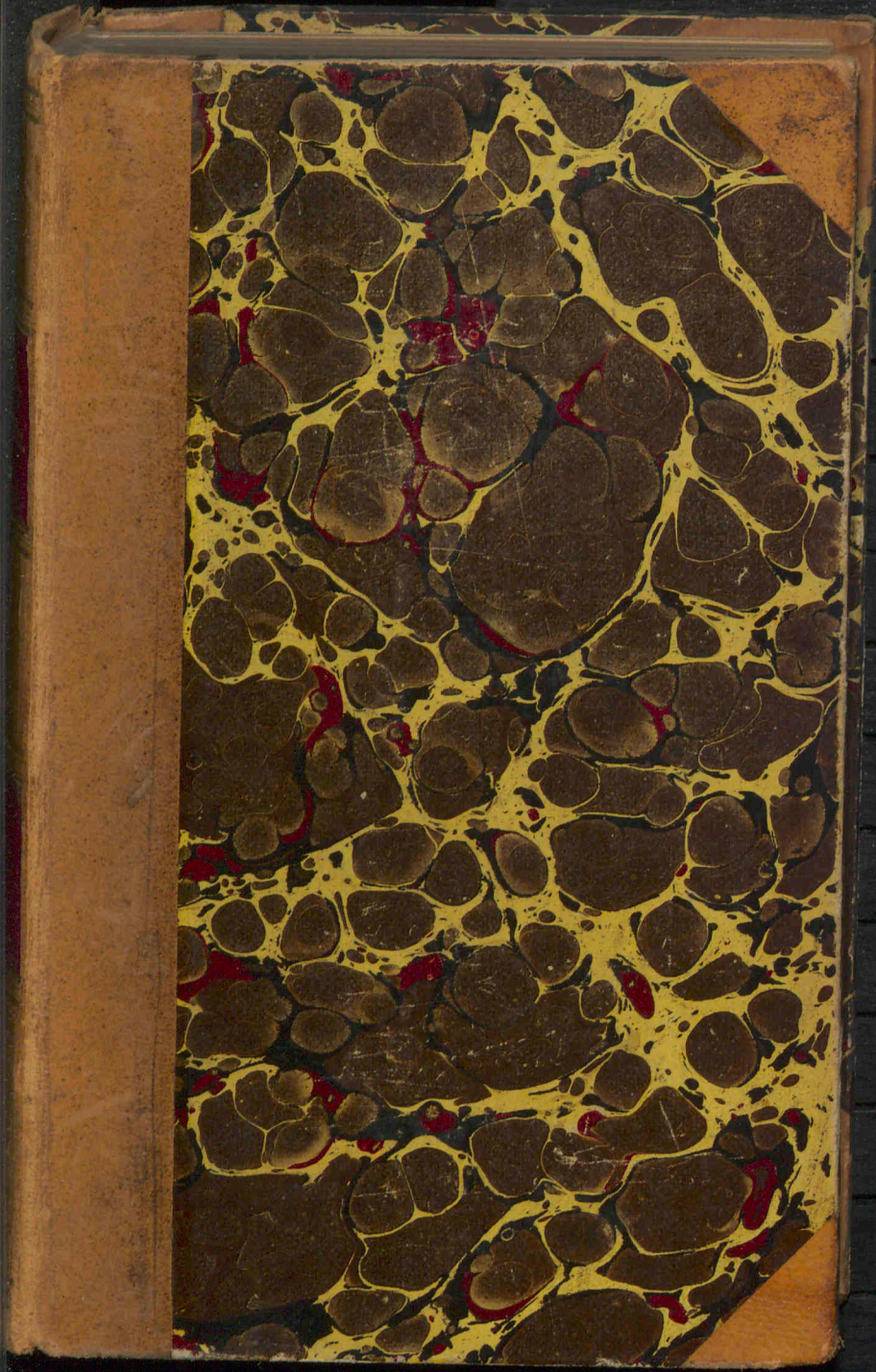
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

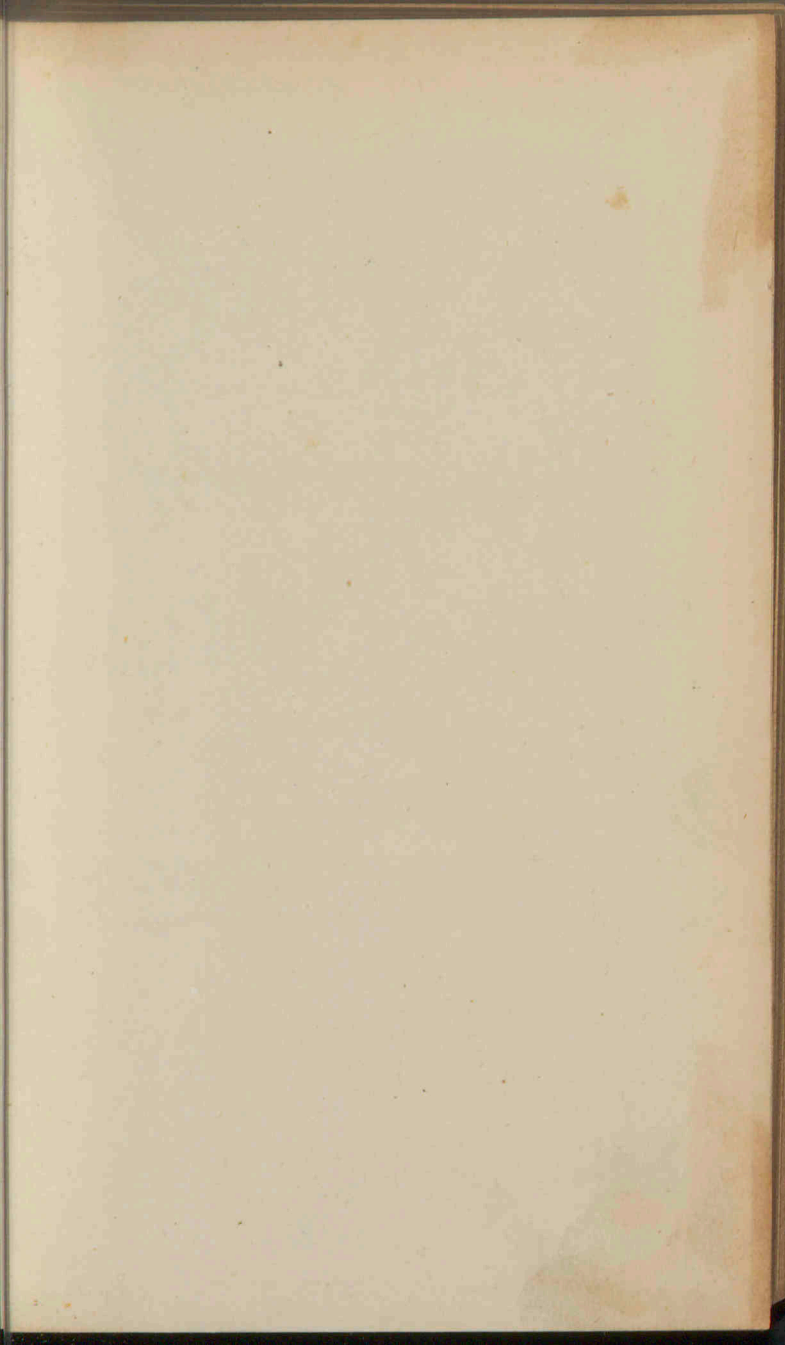
57.- 220.

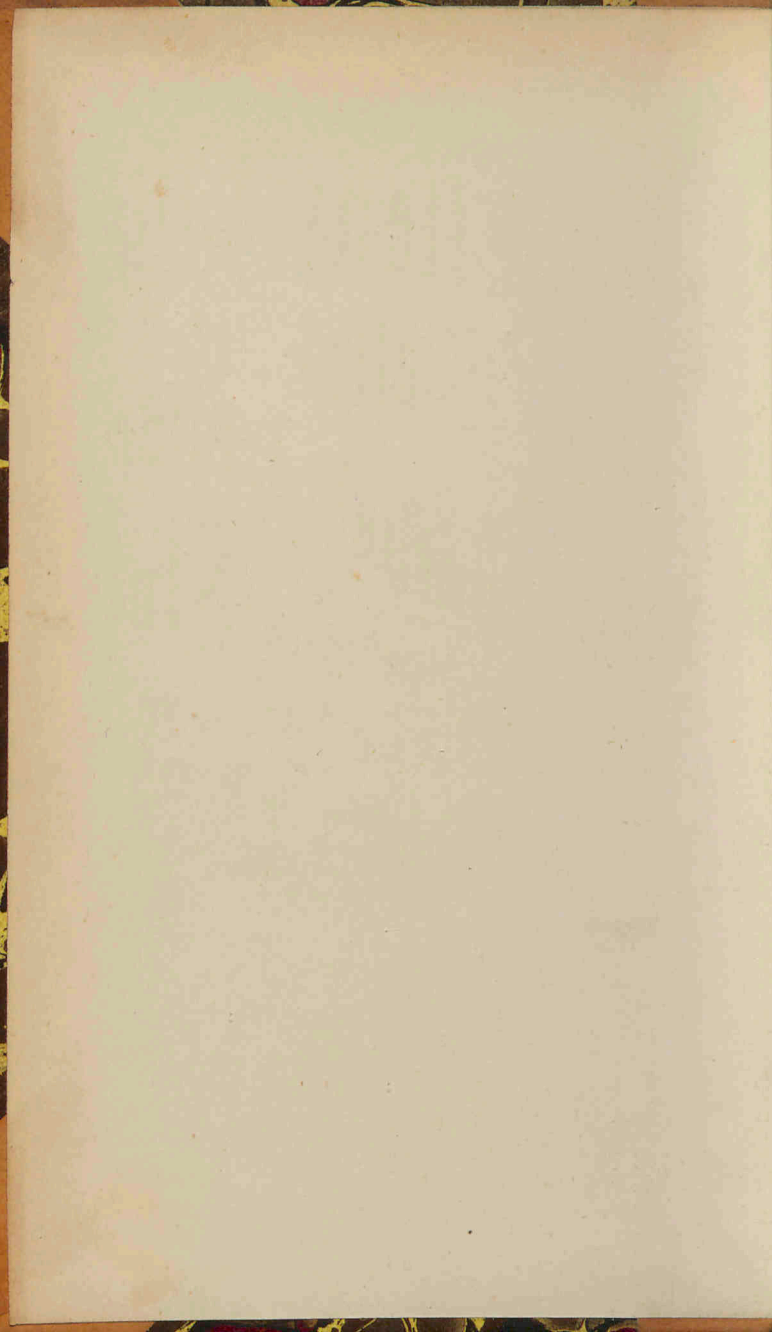
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024221939

Slettens Lilie
— eller —
Det hemmelighedsfulde
Slot

Original Roman

af

Louis de Moulin.

Forfatter til: „Blanca Villemont“, „Jeannette Miron“, „Niels
Ebbesen“, „Livets Hazard“, „Erindringer fra Kvisten“, „Silva“,
„Den tause Greve“ m. fl.

Kjebenhavn.

B. Janssens Forlag,
St. Pederstræde 47.

1879.

Trykt hos Rudolf Svendsen, Sammelmont 9.

Første Kapitel.

Ved Nattetid.

et var en stille Efteraarsaften. Solen kastede sine sidste Straaler imod Karpathernes vældige Bjergmasser ligesom til Afsked, før den forlod Himlen, for at give Plads for de klare, blinkende Stjerner, som allerede begyndte at vise sig paa den østlige Horizont. Ikke en Vind rørte sig; Alt var tyst og stille, og kun engang imellem hørtes Lyden af den lille Klokke, som hang om Kvægets og Faarenes Hals og som klingede stedse svagere og svagere, indtil hele Hjorden var bragt under Tag.

Det saa saa hjemligt ud at se Hyrden vandre bagefter, udstødende en stingrende Piben, hvis Betydning hele Flokken forstod; thi snart løb den, snart gik den, ganske som den halvvoagne Knøs befalede ved at forandre Tonen i sin Piben. Det lignede et Billed fra Patriarkerens Tid, saa opfyldt af Fred og Nøje; der var ingen Fare, kun Omhu og Beskyttelse. Skyggerne tegnede sig paa den steile

Bjergvæg, langs hvilken hele Hjorden passerede, kæmpestore, fantastiske, et gigantisk Taagebilled under den aabne Himmel.

Om sider forsvandt ogsaa dette Billed, og nu var det øde. Mørket kom, da den sidste Solstraale forlod Bjergene, og nu hørte der Forsigtighed til at passere den steile Sti over svimlende Afgrunde, som førte Vandringssmanden ind i det Chaos af Bjergtoppe, imellem hvilke Hyrden var forbundet med sin Hjord.

I en vid Udstrækning syh for Bjergmasserne laae den uhyre, ungariske Slette, gennemkrydset af Floder og Bække. En Dødsstilhed herskede derude, næsten som om den var uddød, men det var kun om Efteraaret ved Aftentid. Om Dagen saa man mangfoldige Arbeidere i de skønne ungariske Nationaldragter, alle beskæftigede enten med at indhøste Hø eller lede Vandet bort fra Steder man senere agtede at anvende til et eller andet Brug.

Eggen var derfor ved Aftentid vild og ugjæstfri; man følte ligesom en knugende Angst ved at være ene paa dette Sted med den tomme Slette paa den ene Side og de mægtige Bjerge paa den anden. Tanken vendte sig uvilkaarligt mod de gamle Sagn om Bjergaander og Helbeste, som skulde have hjemme i disse eller lignende Egne, og naar man saa sig om efter et midlertidigt Nattekvarters, mødte man kun det samme tomme, truende Landskab med sine Bjerge og sin Slette.

Huse eller andre Bygninger var ikke at se, og

det var tvivlsomt, om der nogensinde havde været nogle; idetmindste saa det ud til at hele Landskabet kun havde været benyttet som Græsgang i umindelige Tider.

En lille Skov af Graner paa Bjergets Skraaning var den eneste livlige Afvevling, men Veien op til den var steil og ujevn, og Ulven havde desuden sit Kvarter imellem de høie, hundredaarige Stammer. Stundom kunde det ogsaa hænde sig, at Bjørnen foretog et lille Streiftog fra de uhyre Skove, som man kunde skimte langt borte, og flere end en Hyrde var faldet i Kampen imod den, naar han dristig traadte den i Veien for at værne om sin kjære Hjords Liv.

Flere Timer efter at Solen var gaaet ned, viste to Mænd sig paa den smalle Sti, ad hvilken Hyrden kort isorveien havde ført sin Hjord.

De gik i hinandens Fodspor, den Ene efter den Anden, og med en Sikkerhed, som viste, at de var fortrolige med at passere ad den farlige Wei, som man knapt kunde betragte uden at blive svimmel.

Den Forreste bar en Fakkell, hvis Skjær dog var høist utilstrækkelig til at oplyse Veien i nogen større Udstrækning; Flammen bølgede desuden frem og tilbage ved Bevægelsen og forsvandt engang imellem i den tykke Røg, som væltede frem af de brændbare Stoffer, hvoraf den bestod. Den stiftede derfor ingen synderlig Nytte og var næsten til større Uleilighed for Bæreren end til Gavn.

Manden, som holdt den i Haanden, var en

firskaaren, lille Person med et rødt Studstjæg, som just ikke forhoiede Skjønheden i hans blege, spidse Ansigt. Bag de tykke, røde Dienbryn blinkede et Par smaa, gjennemtrængende Dine, og det ligeledes røde Haar stod som en kruset Manke ud fra Nævefkindshuen, der bedækkede Hovedet.

En, med laadden Kant prydet Pels eller snarere Trøje hang løst over hans brede Skuldre, fastholdt ved en farvet, ulden Snor, Besten var af spraglet Stof og forsynet med toppede Sølvknapper, og de gule Hjortestindsbeklæder endte i et Par Halvstøvler, ligeledes kantede med Pelsværk og forsynede med et Par Sporer, som vilde have gjort en mexikansk Dyrefægter Vre.

Denne tiltalende Person kunne vi præsentere for Læseren som Mullof Zemba, Forvalter hos Grev Sigismund Kurunja, en uhyre rig ungarsk Magnat og desuden Arving til store Besiddelser i Bøhmen, hvorfra han oprindelig stammede.

Det var netop ham, som fulgte bagefter Forvalteren med en Wine som en Konge.

Høi og kraftig bygget lignede han en Ridder fra gamle Dage. Det fulsorte Stjæg snoede sig i drabelige Spidser op over Munden, og de store, fyrige Dine lignede Orne's, hvergang han saa fremad udover den store, krogede Næse.

En opkrummet Hat med en Ornefjer bedækkede hans Hoved, og den stufne Silketrøje, som hang over hans venstre Skulder i et guldbindvirket Floielsbaand, glimrede af Broderier.

I Bæltet, som var spændt fast om Livet, sad to sølvindlagte Pistoler, og det kostbare Skjær, som var bundet udenom, faldt i to sirlige Ender langs ad de sorte Fløielsbenklæder, der ligesom hos Forvalteren forsvandt i et Par prægtigt udstyrede ungarske Halbstøvler.

Desuden funklede et stort Ordren paa hans venstre Bryst; thi Grev Sigismund Kurunja var velset ved det lystige Wienerhof, og Keiser Frants havde endog engang givet ham Haanden med de Ord:

„Hr. Greve, De har en Ven i mig.“

Saadanne Ord i en Keisers Mund havde meget at betyde, og man ønskede derfor strax Greven til Lykke, men han svarede temmelig kort:

„Jeg er Ungarer, mine Herre, og vi Ungarere ere løierlige Folk.“

Ikkedestomindre var han, som dengang først nylig var ankommet til Hoffet, snart omgiven af en Kreds baade oprigtige og falske Venner, indtil han en Dag pludselig forsvandt.

Han var taget hjem til sine Godser i Ungarn og Siebenbürgen fortalte man, for at varetage deres Interesse, men Mogle vare af en anden Mening.

Man paastod nemlig med Visshed, at han havde beilet til en af Hoffets høitstillede Damer og var bleven afvist. Hvilken Grunden end var, blev Sandheden den, at han pludselig reiste hjem.

Paa den Tid vi nu fremstille ham for den ærede Læser var Grev Sigismund Kurunja henved

de fyrgethye Nar, en Mand i sin bedste Alder umaadelig rig, smuk, men ene.

Hans vidtudstrakte Godser var hans Tumleplads, og Beboerne af disse saa ham ofte sprænge affted i susende Karriere gennem Skove og Marker, ligesom en fredløs Mand uden Hus og Hjem. Da skyndte de sig ind i deres Huse, thi Greven taalte ikke at blive betragtet af sine Bønder, og man fortalte, at han havde ladet en nysgjerrig Bonde, som forfulgte ham med sine Blikke, pidste ihjel som Advarsel for alle Andre.

Siden den Tid vovede Ingen at lægge Mærke til hans affindige Ridt eller mørke Mine; man var næsten bange for at tale om ham og undgik saameget som muligt at komme i Berørelse med ham.

Alle Sager vedrørende Godset afgjorde man derfor med hans Forvalter, Molluf Bemba, der som ægte Magyar af Fødsel og Magthaver ovenikjøbet, trakterede med Fodspark og Stjældsord, naar man ikke vilde lystre hans Kommando. Desuagtet foretrak man dog denne Behandlingsmaade for Grevens gjennembørende Blik og kolde, jernhaarde Ansigtstræk.

Da vi nu have skildret to af vor Fortællings Hovedpersoner, ville vi tillade os at fortsætte samme.

Efterat have tilbagelagt et Par Hundrede Skridt standsede Forvalteren og vendte sig om mod sin Herre.

„Her, naadige Herre,“ sagde han „her er Stedet.“

Dg han holdt idetsamme den flammende Fakkell ned imod en langagtig Fordybning ved Siden af Stien, omtrent en Fod under denne.

Denne Fordybning var henved tre Alen i Længden og en i Bredden, og det var temmelig tydeligt at se, at man fornylig havde udgravet den. Dybden kunde vel være en tre à fire Fod; det Hele havde Lighed med en Grav.

Greven traadte nærmere og bøiede sig ned over den.

„Den er saa nær Stien, som daglig besærdes,“ bemærkede han.

„Ikke mere,“ indvendte Forvalteren „jeg har givet Ordre til at sprænge Opgangen fra Sletten i Luften, og Hyrden, som er den Eneste, der passerer den, maa derfor drive Kreaturerne ud ad en anden Vej.“

„Godt, godt Molluf, jeg er tilfreds med Dig,“ sagde hans Herre „men nu din Tavshed?“

Forvalteren rev sin Rævestindshue af og foldede Hænderne over den.

„Hr. Greve,“ sagde han „De har engang frelst mig fra en vanærende Død, skulde jeg saa vel være utaknemmelig!“

„Det vilde Du vel neppe vove,“ svarede hans Herre med et foragteligt Smil „skjøndt Folk af din Kaliber just ikke udmærke sig ved nogen synderlig Taknemmelighedsfølelse.“

„Seg vil være tavs til Døden,“ svarede Forvalteren „jeg sværger det ved alle Magter.“

„Seg tror hellerikke dine Eder,“ svarede Greven „Du har før brudt dem i snefevis! nei, jeg har et andet Middel til at gjøre Dig tavst.“

Forvalteren foer sammen, Faklen, som han holdt i sine sammenfoldede Hænder, skjælvede.

Greven loe.

„Du er feig,“ vedblev han i en haanlig Tone „næsten altfor feig til at forlange Tavshed af, men lad gaa, jeg har engang indladt mig med Dig og maa blive ved. Derksom Du nogensinde,“ vedblev han i en sagte, truende Tone „røber hvad her skal foregaae i denne Nat, skal jeg slæbe Dig ned i det gamle Torturkammer derhjemme i Slottet; jeg skal furre dit usle Legeme til Pinebenken og pine Dig ihjel, horer Du ihjel, ikke hurtigt, men langsomt, i Dage, i Uger, ja i Maaneder, hvis det falder mig ind, det tilsværger jeg Dig ved Himlen og alle dens Stjerner.“

Med det samme greb han ham i Haaret og rettede hans Hoved i Veiret.

„Se paa mig,“ befalede han „Du vil da se, at jeg ikke spøger.“

Forvalteren blegnede ved at se det iskolde Udtryk i sin Herres Ansigt, og stammede med dirrende Læber:

„Seg skal aldrig, aldrig røbe Noget, naadige Herre, det sværger jeg ved . . .“

„Di med din Ed,“ afbrød Greven ham barsk „den bryder jeg mig ikke om, det er kun Wisheden om din uundgaaelige Straf, som skal binde din Tunge.“

Han tav et Dieblif og vedblev derpaa:

„Nu kommer vi til Belønningen, thi jeg vil ikke have ulønnede Tjenere, og den skal blive ligesaa stor, som din Straf vil blive frygtelig. Fra i Dag af er din aarlige Løn forhøiet til fire tusinde Gylden, og Forvalterboligen med Have din Eiendom. Endvidere modtager Du af mig, naar vi er færdige, halvtredstindstyve tusinde Gylden og har Tilladelse til hvert Aar at tilbringe en Maaned i Wien.“

Forvalteren greb hans Haand og kysede den.

„Det er altfor Meget,“ stønnede han.

„Har Du en eller anden Bøn, saa kom med den,“ vedblev Greven „bagefter er det for silde.“

„Ja, Hr. Greve,“ svarede Forvalteren „ja, jeg har en.“

„Og den er?“

„Jeg elsker Mirza.“

„Mirza, Slettens Lillie, som de kalder hende,“ loe Greven „Bonden Kosfuths Datter.“

„Ja, Herre, ja, jeg elsker, jeg tilbeder hende.“

„Godt, Du skal saa hende; jeg vil i Morgen lade Kosfuth hente og befale ham at give Dig sin Datter til Ægte! Er der mere?“

„Nei, Herre, nu er jeg lykkelig; men“ tilføiede han nøgende „hvis han nu siger nei?“

Greven rystede Panden.

„Saa har jeg smukke Bjergværker, hvor man døer under Arbeidet!“ svarede han.

Forvalteren smilede tilfreds. Han forstod sin Herres Mening.

Smedens de to Mænd samtalede paa Bjergstien ved Siden af den langagtige Jordybning, kom en enlig Mand henover Sletten, som udbredte sig syd for Bjergene.

Han gik langsomt og forsigtig fremad, idet han fulgte den smalle Wei, som strakte sig flere Mile gjennem Sletten og som paa sine Steder førte gjennem Moser og over mindre Vandløb, der afgav deres Indhold til de større Floder, som havde deres Kilder i Karpathen-Kjæden.

Hvert Dieblik saa han sig om, ligesom om han ventede Rogen, men gik strax videre og stedse hurtigere, jo nærmere han kom Bjergene.

Maanen, som imidlertid var kommet frem, syntes at forurolige ham; han holdt øiensynligt ikke af at blive set og slog hurtig ind paa en Sidevei, som løb langs med Bjergets Fod, omtrent parallel med den ovenfor omtalte Sti, og holdt ham i Skyggen.

Vi have imidlertid faaet Leilighed til at betragte ham i den korte Tid, han var udsat for det klare Maanestiu og se strax af hans Paaklædning, at han hører til det saa vidtforgreneede Zigeunerfolk, som navnlig har hjemme i Ungarn.

Det var en ung, meget smuk Mand med en paafaldende mørk Hudfarve og et Haar, der kunde sammenlignes i Farve med Ravnens Vinget. Blikket var trodsigt og bydende, og naar han af og til aabnede Munden for at suges Rogen af en kort Kridtpibe gjennem Læberne, saa man to Rader skinnende Tænder, hvilde som Schakalens.

Gangen var elastisk og let, næsten uhorlig, og hele hans Legeme vidnede om ualmindelig Smidighed og Styrke.

Denne Mand vedblev at gaa hurtigt fremad langs Foden af den smalle, høie Sti, hvor de to andre Personer endnu stod med den blussende Fakkell.

Hvor ubetydelig end Lyset fra denne var i en saadan Hvide, saa vor Vandrer det dog strax.

„Ah,“ mumlede han „hvad foregaar der?“

Han saa sig om og sprang hurtig tæt ind til den steile Bjergvæg.

„Nu er det godt, at man kan flattre,“ loe han og greb fat i nogle nedhængende Rødder af Træerne som beklædte Bjergets Sider „jeg vil vide hvad der foregaar og hvem det er.“

Dg hurtig som et Egern flattrede han stedse høiere og høiere tilveirs opad den næsten lodrette Væg, indtil han standsede, knapt ti Alen under den langagtige Fordybning.

Han kom netop tidsnok til at høre tale om Straffen og Belønningen.

„D,“ mumlede han „jeg kommer tilpas; altsaa endnu i denne Nat.“

Han lyttede og hørte Alt.

Kort efter naaede de Ord ned til ham.

„Nu til Bærket, der kan kun gives en Kurunja, og denne One vil jeg være.“

„Vi vil se ad,“ mumlede den Lyttende „vogt Dig, Grev Sigismund.“

Dg ligesaa lydløst som han var steget op, ligesaa lydløst naaede han atter Beien nedensfor. Her standsede han og trak Beiret dybt.

„Den Skurk,“ sagde han halvthøit „denne Gang skal han ikke vinde.“

Dg afsted foer han med Vindens Hurtighed, idet han i uhyre Spring satte over de brede Kløfter, som delte Stien.

Efter ti Minutters fortvivlet Løb naaede han en kæmpemæssig, graa Stenbygning, hvis ene Fløi var bygget sammen med Klippen.

Han samlede lidt frem og tilbage paa Muren; en pibende Lyd lod sig høre, en lille Dør aabnede sig, og den Ubekjendte forsvandt i samme Nu.

Døren lukkede sig af sig selv, det var en Umulighed at opdage den i den graalige Stenmasse.

I et Bærelse inde i Grev Kurunjas Slot laa et blegt, sygeligt Barn i en med Silkeforhæng omgivet Seng.

Det var en Dreng paa henved en tolv Aar, den unge Grev Alexander Kurunja, Stamherren og Eiereren af Slottet og som her henlevede sin Barndom paa sit Fædrenegods under sin Onkel Sigismund Kurunjas Formynderskab.

Hans Fader var død for en Del Aar siden, omtrent samtidig med sin Gemalinde og havde paa

sit Dødsleie indsat sin Broder Sigismund som For-
mynd.

Sigismund havde med Taarer i Øinene lovet sin døende Broder at være Drengen i Faders Sted og trolig bestyre Godserne indtil hans Brodersøn naaede sit attende Aar og var myndig.

Den Døende havde troet ham og var gaaet bort, fuldkommen beroliget med Hensyn til sin lille Sønns Fremtid.

Den lille Dreng voxede nu op under Farbroderens Varetægt, men savnede snart den Kjærlighed, som er saa nødvendig hos et Barn. Hans barske, strenge Onkel talte aldrig til ham, og da han kort efter reiste til Wien, var han aldeles overladt til Forvalteren, som i ham kun saa en besværlig Byrde for Grev Sigismund.

En Aften havde de to Mænd talt om Barnet, og den Ene havde forstaaet den Anden. Var den lille Alexander først borte, var Sigismund den eneste retmæssige Arving.

Kort efter blev Drengen syg, og Leiligheden kunde neppe være bedre. Vel var Sygdommen af en fuldkommen farefri Karakter, men man kunde meget godt benytte den som Dødsaarlag.

Og da oveniøbet Sygdommen kort efter tog fjendelig af Dag for Dag, var der ingen Tid at spille.

Forvalteren udsprede, at den unge Stamherre var saa farlig syg, at man hvert Dieblig maatte været forberedt paa hans Død, og Tjenerne fik Be-

faling til at holde sig borte fra Sygeværket, da den lille Staffel kun vilde se sin dyrebare Dnkfel og den tro Forvalter.

Saaledes stod Sagerne ved vort første Besøg paa Kurunjas Slot.

Den lille Patient halvt laa, halvt sad i Sengen og stirrede bedrøvet henimod de smaa, blyindsfattede Binduer, som udmærkede Slottet og næsten gav det Udseende af en Kirke eller et Kloster.

Det undrede ham, at Ingen saa til ham, og naar han havde spurgt Dnklen om Tjenerne, havde denne kun klappet ham paa kinden og sagt med en mild, bebreidende Stemme:

„Har Du ikke nok i mig, Alexander?“

Saa havde den lille Syge taget ham om Halsen med begge Hænder og sagt, at han elskede ham som om han var hans Fader.

Han vænte sig derfor til Ensomhed, men denne Dag havde dog været altfor ensom. Den omhyggelige Farbroder og Formynder havde ikke været hos ham, hellerikke den gode Forvalter, som ellers fortalte saadanne smukke Historier om Ungarns tappre Ridder fra længst forsvundne Tider.

Det var allerede langt ud paa Aftenen, og endnu var ingen af dem kommet.

Med Et bevægede en svag Luftning Gardinerne, ligesom om Binduet var blevet aabent, og den Syge havde nær udstødt et Skrig, da han saa dem blive revet tilside, og en fantastisk klædt Person komme frem bag dem og nærme sig Sengen.

„Stille, for den hellige Somsrus Skyld, stille unge Herre,“ hviskede den Fremmede „det gjælder dit Liv! man vil dræbe Dig i denne Nat, i denne Time, for at komme i Besiddelse af din Eiendom! jeg har hørt Alt; din Grav er allerede gravet, stakkels Barn, jeg tilsværger Dig ved den evige Brama-Guddom, at jeg taler Sandhed.“

Drengen havde hørt forfærdet til.

„Hvem er Du?“ spurgte han „tør jeg ogsaa tro Dig?“

„Hvem jeg er, svarede den Fremmede „jeg er Den, som holder dit Liv i min Haand. En Mand af fyrsteligt Blod, en Kongesøn fra de fjerne, deilige Lande, nu en stakkels Landsflygtig, som skylder din afdøde Fader evig Taknemmelighed! tror Du mig nu?“

Han havde rettet sin Skikkelse ved disse Ord, og den Syge betragtede ham med ublandet Beundring.

Han lignede virkelig en Kongesøn, en fra de smukke Eventyr han havde læst, saa skøn og saa ædel saa han ud.

„Ja, jeg tror Dig,“ stammede han „jeg kan godt se paa Dig, at Du er en Kongesøn.“

Den Fremmede smilede tilfreds.

„Saa gjør hvad jeg siger,“ sagde han „vis, at Du har din Faders Blod i dine Aarer; Du maa allerede være en Mand. Se her,“ vedblev han hvistende og stottede til Døren „tag denne Kugle i din Mund, tyg den og spyt den; det er en Rodfrugt fra Indien, mine Fædres Land; ingen Gift virker i

„Stettens Lillie“.

to Timer efter at man har slugt den, thi den er selv en frygtelig Gift paa sin Vis, og man vil ombringe Dig ved Gift, jeg horte det tydeligt, da de stod deroppe ved din færdige Grav. Din Farbroder vil komme her og give Dig Vin af en grøn Flaske, han vil sige, at den er styrkende, men det er Gift, en dræbende Gift, vær ikke bange, tom Glasfæt til sidste Draabe; jeg sværger Dig til ved min Fædres Gud, at den er magtesløs ligeoverfor denne lille Frugt."

Han gav ham en lille, brunlig Nød og lyttede ængstelig efter enhver Lyd.

Barnet tog den med skjælvende Haand og dirrende Læber.

"Gud forlade Dig, hvis Du dræber mig!" sagde han og vendte sine Bine imod ham.

Den Fremmede smilede smerteligt.

"Se her," sagde han og slog sin Kappe tilside "jeg kunde have dræbt Dig ti Gange."

Bed Maanelshjet saa Barnet flere Baaben glimte i hans Bælte.

"Jeg vil ligne min Fader," sagde Drengen med rolig Stemme "jeg vil være en Mand som han og tro Dig."

Med disse Ord tog han Nødden i Munden, tyggede og sank den.

"Tak," hviskede den Fremmede "din Tillid glæder mig, bryd Dig nu om Intet, jeg skal frelse Dig, det sværger jeg ved den himmelske Sol."

"O, hvor det gløder i mit Bryst," stønnede Drengen "o, hvor jeg tørster."

„Ihø, der kommer de, for Himlens Skyld, rolig, forraad Intet, — jeg skal frelse Dig.“

Der lod virkelig hurtige Skridt udenfor; den Fremmede rev Gardinet tilside og sprang sig ud af Vinduet i samme Dieblig som Døren aabnedes og Grev Sigismund trådte ind tilligemed Forvalteren.

Jugen af dem bemærkede den svage, bølgende Bevægelse i Gardinet.

„Stakkels, lille Alexander,“ sagde Greven og trådte hen til Sengen „tilgiv mig, men Bestyrelsen af dit Gods har bestjæftiget mig hele Dagen.“

„Godt De kom, kjære Dufel,“ svarede den Syge med næsten uhorlig Stemme „jeg fortæres af Tørst.“

„Hvor heldig,“ loe Greven „jeg har netop medbragt en fortræffelig Vin, ægte ungarsk, et Glas vil slukke din Tørst og styrke Dig.“

Han vendte sig om mod Forvalteren.

„De tog jo Flasken med, Hr. Forvalter?“ sagde han.

„Ja, Hr. Greve!“

„Godt; giv mig den, det er Synd, at min elskede lille Brodersøn skal tørste længer.“

Forvalteren gav ham en lille, grøn Flaske, og Greven fyldte et Glas med noget af dens Indhold.

„En prægtig Lugt,“ smilede han og førte det op for Næsen „nu, det Eneste Du risquerer er en lille Kus, men desto bedre sover Du.“

Han gav ham Glasset uden at skjælte og uden at vende Blikkene fra den lille Patient, som betragtede ham med et Udtryk af unævnelig Kjærlighed.

„Naa, drif,“ sagde han „det er Dig tilladt.“

„Ja, det vil styrke den naadige, unge Herre,“ tilspøiede Forvalteren.

Barnet vendte Dinene imod ham med et ubeskriveligt Udtryk og førte Glasset til sine brændende Læber.

„Det er Dem, som har givet mig det, Farbroder,“ sagde han „glem ikke det.“

Idetsamme tømte han det til Bunden og styrkede bagefter som ramt af et Lyn.

Legemet bevægede sig et Par Minutter i voldsomme Krampetrækninger, saa laa det pludseligt stille, stift og ubevægeligt.

Forvalteren nærmede sig rolig og greb det om Haanden. Pulsken slog ikke; Blodcirkulationen var fuldkommen standset.

Derpaa vendte han sig mod Greven, som stirrede hen for sig.

„Naa jeg gratulere Dem, Hr. Greve,“ sagde han „han er død, og ikke sandt, en prægtig Gift.“

„Han bad mig om ikke at glemme det,“ mumlede Greven „havde han nogen Anelse om hvad han drak.“

„Tilfældigt Udbrud,“ forsikkrede Forvalteren „lad os nu saa ham afsted.“

Og uden at vente paa Befaling fra Greven, der stod tavst og ubevægelig, løstede han den Dræbte op og bar ham bort. Greven fulgte ham tankesuld.

Tjenerskabet var gaaet til Ro, eller havde trukket sig tilbage til sine Lukaser, og Ingen bemærkede

de to Mænd, som bar en, i et Dækken indsvøbt, Gjenstand ud af Slottet.

En halv Time efter standsede de paa Bjergstien ved den færdige Grav.

„Her vil Ingen søge ham,“ sagde Forvalteren og kastede ham ned i Graven „vil Hr. Greven give mig en Haand med at kaste Kvas og Grene ned. Vi dække da disse med Jord, og i Morgen lader jeg Hullet fylde med Sten.“

Greven nikkede, og Begge fyldte nu største De- len af Graven med Kvas og Ris, derefter kom de nogle Spadefulde Jord paa og vendte sig om for at gaa.

Idetsamme forekom det Greven som han saa et Par funklende Dine og et mørkt Ansigt stirre op paa sig fra Stiens steile, nordre Side. Men i samme Nu forsvandt det.

Han standsede imidlertid uvilkaarlig og vendte sig mod Forvalteren.

„Saa Du ham?“ spurgte han.

„Hvem, Hr. Greve?“

„Det forekom mig tydeligt som om jeg saa en Mand stirre op paa mig fra Skrænten,“ svarede han.

Forvalteren bukkede sig og saa ned.

Men der var Intet uden den nøgne, steile Bælg med fine Krybtræer og smaa Graner.

„Hr. Greven har set feil,“ bemærkede han „der er Ingen.“

Greven hævede Hovedet stolt og strøg sig over Panden.

„Nu bort med alle Grillen," sagde han „hvad der er sket, er sket."

„Dg nu er De Ungarns rigeste Magnat," tilspøiede Forvalteren ærbødig.

De to Mænd vendte rolig tilbage til Slottet, idet Forvalteren lovede at sørge for et Lig, som kunde træde istedetfor den Myrdede, hvis Legeme man af gode Grunde ikke vilde have henfat i den store Familiebegravelse.

Da de havde naaet Enden af Stien og traadte ind i Slottet, svang en Mand, fulgt af to andre, sig fra Skrænten og op paa Stien.

Uden at sige et Ord borttog de Jorden og Kvæset i utrolig Hast, og den Myrdede var strax efter befriet for sin skræffelige Soveplads.

Den Fremmede lyttede til Drengens Bryst.

„Han lever," jublede han „taffet være min Kunst, der er ingen Fare, og nu aasted med ham og med os Alle, Folk," vedblev han „nu kommer Touren til os, og Baabnet mangle vi ikke."

Han pegede paa den Bevidstløse, og hjalp de Andre med at fylde Graven og bringe Alt i Orden som før.

„Du er stor, Mester," sagde den Ene af Mændene „vi adlyde Dig; men giv Dig engang et Navn, det har enhver af vore Førere havt."

„Nu vel, saa kald mig „den sorte Prins", svarede han „Navnet tilkommer mig med Rette".

De to Mænd bøjede sig ærbødigt og forlod Stedet med den fra Graven Opstandue imellem sig.

„Den sorte Prins“ fulgte langsomt efter, og Alle forsvandt snart ad de vilde, uvejsomme Bjergstier, som førte til de store Skove mod Nord.

Andet Kapitel.

Slettens Lilie.

Den ungarske Slette er uhyre stor. Talrige, og tildels ret anseelige, Floder gennemstrømme den fra Nord til Syd, idet de alle udmunde enten i den prægtige Donau eller i dennes store Biflod Theiss, som senere, langt mod Syd, forener sine gulladue Bænde med Hovedfloden.

Kun høit imod Nord er Landet bakket, og, som vi vide, tilsidst hjergrigt; mod Ost taarne Siebenbürgens mægtige Alper sig med de snedækte Toppe, indhyllede i Skyer og Taage, og imod Vest begrændses Sletten af Donau med sine maleriske Bredder og sine skovbeklædte Højder.

Det er et fortryllende, romantisk Land, den uforsærdede, krigeriske Maghars Hjemstavn, rigt paa stolte Fortidsminder og deilige Sagn, som den ungarske Pige fortæller med tindrende Dine, naar hun

om Afsteningen sidder udenfor Hytten ved de vildtvogende Druer og Meloner.

Derfor er den ungarske Nationalsang saa stolt og kraftig, og derfor har Østerrigs Keisere ofte med Stolthed kaldet sig Ungarns „Konge“, en Titel, som gjorde ham dobbelt mægtig i Udlandets Øine.

Blodige Opstande havde fra Tid til anden farvet den store Slette og de steile Bjerger med Patrioternes Blod, men Overmagten havde hver Gang været for stor; den russiske Czar, havde sendt sine trælbundne Skarer imod de frihedsstræbende Ungarer, og i Forening med de østerrigske Tropper var Kongeriget atter bragt til Veie.

Frihedskæmperne bleve henrettede eller jagede i Landflygtighed, og det blødende, gispende Ungarn atter lagt for den østerrigske Keisers Fødder.

Men det vilde, frigerste Mod kunde man ikke binde, hverken med gyldne Løfter eller med tunge Bænder; det blev en Arv fra Fader til Søn, fra Moder til Datter, og endnu brænder det i Ungarens Bryst, en glødende Lava, som engang, tidlig eller sent, vil omstyrte den muldne Keiserkrone i det pragtlystne Wien.

Bonden Koszuth, som vi løselig omtalte i forrige Kapitel, havde i sine unge Dage kæmpet i Patrioternes Rækker. Han havde deltaget i de blodige Slag, som i Almindelighed endte med Østerrigernes Nederlag, før Rusland sendte Hjælp, og da han endelig, tilligemed mange andre tappre Kammerater maatte nedlægge Vaabnene, drog han imod Nord til

de vilde, næsten ukjendte Egne, hvor han kjøbte et lille Hus af Greve Kurunja, der, ligesom han, havde været Ungarns Sag tro.

Her giftede han sig med en fattig Pige fra en fjernt liggende Landsby og helligede sig aldeles til Jordens Dyrkning og til at udbedre og ombygge sin tarvelige Hytte. Greven Kurunja fritog ham for den Skat, enhver ungarsk Bønde ellers skal svare Godsherren, og da hans Hustru efter et Par Aars Forløb skjænkede ham den lille Mirza; kjendte hans Glæde ingen Grændse, og trods sit Fædrelandsfjind, vilde han dog da maaske have betænkt sig paa atter at styrte sig i den vilde Kamp imod Undertrykkerne.

Saaledes gik en Del Aar. Den gamle Greve døde, og Broderen Sigismund blev Formynder for den unge Alexander. Mirzas sømme, kjærlige Moder, hans tro Hustru, forlod ogsaa det lille Hjem for evigt, og Koszuths stod nu ene tilbage.

Han var nu et halvt hundrede Aar, men Alderen syntes ikke at kunne bryde hans Kraft, endnu var hans Dine kjæft og dristig, hans Ryg rank og lige, og i hans sorte Haar fandtes ikke et eneste graat.

Han forgubede sin Datter, den vidunderlig skjønne Mirza, „Slettens Lillie“, som Egnens Beboere kaldte hende, og det var intet Under at man havde givet hende dette stolte Navn.

Hvi og slank, med et Blik som en Dronning og med et Udtryk, der vidnede om Sjæleadel og Bærdighed udøvede den unge Pige et uimodstaaeligt Herredømme over Enhver, som kom i Berørelse med

hende, og naar hun om Aftenen sad ved Faderens Side og smilende fortalte ham de Begivenheder hun havde oplevet, medens han havde arbejdet i Marken, var det et deilig Billed af huslig Fred og Lykke, af en saa inderlig Tilfredshed, at en Malers Pensel eller en Digters Pen vilde have Banfselighed ved at fremtrylle det paa Lærredet eller Papiret.

Overalt var Mirza hvor det kneb for Hjælp og gode Raad. Ofte gif hun flere Mil ganste ene, for at bringe en Syg Lindring og Trost, og naar de vilde Karle i Landsbhyen var uenige og traf Knivene, traadte hun leende imellem dem og bad om Tilladelse til at kæmpe med i denne hæderlige Kamp imellem Landsmænd og Brødre. Saa saa de forelegne paa hende, stak Knivene i Stederne og gav hverandre Haanden. Hvor „Slettens Lillie“ kom, maatte al Ufred vige, et Blit af hende indeholdt tilstræffelig Belønning og haard Straf; Alle elskede „Slettens Lillie“.

Saa smuk og saa god kunde hun ikke gaa fri for Beilere, men hun havde afvist dem Alle; med et Smil havde hun forsikret dem om, at Friheden var det høieste Gode, og hun troede ikke, at Nogen vilde være saa grusom at berøve hende den, hun begif aldrig saadan en Synd, ikke engang mod en Fugl!

Saa havde hun givet sin Haand til Pant paa sin Agtelse og sit Venstab.

„Hun er en Pige af Marmor,“ sagde de stufede Beilere „hun er stolt, hun elsker kun sit eget Billed, naar hun speiler sig i den klare Kilde.“

Men saa tænkte de paa, hvormange Ulykkelige hun havde hjulpet, hvor mange Lidende hun havde bragt Lindring og Trøst, og saa sagde de:

„Nei, Mirza er en godgjørende Mand, meget for god for enhver af os; hun vil blive en Hjelgeninde, naar hun engang dør.“

Dg med frygtfuld Verbødighed tog de deres Hænder af, hvis hun idetsamme kom forbi, og det at blotte sit Hoved gjorde Ungareren kun ellers enten for sin Lehnsherre eller for sin Konge.

Saaledes var den Pige, som Molluf Zemba elskede og som Lehnsherren, Grev Sigismund, havde lovet at give ham til Ægte.

En Morgen; omtrent fjorten Dage efter at Grev Sigismund havde ladet sin afdøde Broderjønns Lig bisætte i Familiebegravelsen med overordentlig Pragt og med dyb Sorg i sit ellers jernhaarde Ansigt, nærmede en Rytter sig Bonden Kosjuths Hus i skarp Trav.

„Se, der,“ sagde Mirza, der tilligemed Faderen var bestjæftiget med at opbinde Melonerne i Haven foran Huset „jeg skulde tage meget feil, om ikke det er Naadigherrens Forvalter, den grimme Molluf Zemba, som kommer ridende henimod os.“

„Det er ham!“ svarede Faderen og saa op.

Derpaa vedblev han med sit Arbeide, uden at bekymre sig videre om Rytteren.

Mirza arbeidede ligeledes videre, og Begge holdt først op, da Rytteren standsede sin Hest udenfor det lille Stakit, som omgav Haven, og sagde muntert:

„Alt saa tidlig, Kosfuth, maa jeg bringe dig Dufket om en god Morgen og vedvarende Sundhed.“

„Tak, Molluf Zemba, Hr. Forvalter vilde jeg sige,“ svarede Kosfuth, synlig overrasket ved den venlige Tone hvori han var bleven tiltalt, thi Molluf Zemba var ellers en raa, brutal Person, der talte mere med Pidsken end med Læberne.

„Og den stjonne Mirza, „Slettens Lillie,“ vedblev Forvalteren og betragtede hende med et lidenskabeligt Blik „sparer ikke sine fine Hænder kan jeg se. Du river jo Huden af dine Fingre paa de grove Stikke og ru Blade.“

„Vi maa arbeide, Hr. Forvalter,“ svarede den unge Pige roligt „uden Arbeide smager Brødet ikke.“

„Om, sandt nok,“ vedblev Rytteren og lod sin Hest gjøre nogle voldsomme Spring, hvorved han fik Leilighed til at vise sin Dygtighed som Rytter „men bedre var det dog selv at være fri og lade Andre arbeide.“

„Dertil er jeg ikke rig nok,“ loe hun „det kan kun de fornemme Damer gjøre.“

Forvalteren blinkede polidst med sine smaa, stikkende Dine og trak Dienbrynene sammen.

„Hvem ved, hvem ved!“ smilede han „Enhver

faar hvad der tilkommer ham i denne Verden, og det tilkommer Dig at befale, ikke at adlyde, Du er altfor smuk til at trælle."

Mirza svarede ikke, men tillastede ham et spottende Blik.

"Jeg træller heller ikke," svarede hun „dette Hus er vort eget, ligeledes denne Have, disse Marker og Enge; naar vi arbejder, er det for os selv, det er maaske mere end Molluf Zemba kan rose sig af."

Forvalteren bed Læberne sammen og rykkede Hesten voldsomt i Tøilerne.

„Maaske," sagde han „kunde Du have Ret, dersom din Fader ikke skyldte sin Lehnsherre, Magnaten Sigismund Kurunja Skat og Afgift af sin Eiendom."

Rosfuth, som havde arbeidet under denne Samtale, hævede Hovedet.

„Min lille Eiendom er engang givet fri for Skat af den naadige, afdøde Herre!" sagde han.

„Sa vist, min Ven, ja vist!" svarede Forvalteren lidt forlegen, „det sagde jeg ogsaa til Naadigsheren, da vi forleden gennemgik Godsets Regnskaber; men han vilde ikke tro mig og befalede mig derfor at ride ud til Dig og bede Dig — læg vel mærke til, han sagde bede Dig — have den Godhed at følge mig tilbage til Slottet, for at høre af din egen Mund, hvorledes det egentligt forholder sig med denne Fritagen for Skat. Skjøndt jeg forsikrede ham om, at Du med Vethed kunde gjøre Rede for Sagens rette Sammenhæng", vedblev han med et

Blif til Mirza, som forundret hørte til, „og skjøndt jeg fremhævede Dig som en i alle Henseender brav Mand, forlangte han dog at faa Dig i Tale, og jeg maatte adlyde. Ak, Kosfuth, siden han har overtaget Godserne, gaar Alt saa strengt til; mit Hjerte bløder mange Gange, naar jeg hører ham true de andre Skatteyhedere med Udpantning og Fængsel“.

Den lille, rødskjæggede Mand sukede og vendte sine Øjne mod Himlen.

„Fængsel!“ gjentog Kosfuth, medens en dyb Burpurrodme overdrog hans Bænde, „den Tid er forbi, da de ungarste Magnater turde true med det. Mig skal han vel lade gaa, jeg er fri og ejer mit fattige Hus med den samme Ret som han sine Slotte; men alligevel er jeg beredt til at følge med Jer til den strenge Naadigherre, og er han en retfærdig Mand, vil han vel ogsaa erkjende mine Rettigheder for lovlige“.

„Naturligvis, naturligvis!“ forsikrede Forvalteren, neppe istand til at skjule sin Glæde, thi at faa Kosfuth til at forlade sit Hjem var en vanskelig Sag, „den naadige Herre er Retfærdigheden selv; men lidt egen som alle fornemme Mænd; naar han hører om det Benskab, der bestod mellem Dig og hans afdøde Broder, vil han naturligvis takke Dig for din Trofskab og maaste endog tilføje et eller andet Bevis paa sin Naade ovenikjøbet“.

Han strøg sig om Hagen og blinkede hemmelighedsfuld til Mirza.

Kosfuth kastede Hakkem, hvormed han havde

hobet Jorden op om Melonplanterne, hentede sin Troie med den brede, lodne Kant, satte Huen paa sit Hoved og tog sin tunge, jernbeslagne Stok i Haanden.

Derpaa klappede han Mirza paa Kinden og gik gjennem Laagen ud til Forvalteren.

„Seg er her tilbage henad Aften!“ sagde han til hende, „vær ubekymret! vi er fri og ikke Livegne; Grev Sigismund vil ikke vove at krænke en fri Mand's Rettigheder.“

Han tilkastede hende en Hilsen med Haanden og begyndte at gaa henad den bløde, smalle Wei, som førte gjennem Sletten til det, henved tre Mil bortliggende Herresæde.

Forvalteren tog sin Hat af:

„Paa inarligt Gjenhyn, deilige Lillie,“ sagde han og kyssede paa Fingeren „din Fader bringer din Lykke med sig tilbage.“

Men disse Ord red han raak til for at indhente Rosfuth, som allerede havde naaet et betydeligt Stykke ud paa Weien ved at skyde Gjenvei gjennem et lille Alaløb, medens Rytteren maatte følge Weien.

Mirza saa efter dem, indtil de forsvandt langt ude imellem de lave Buske og det bølgende Græs.

Hun lagde Haanden paa Brystet og følte sit Hjerte banke stærkt.

„Hvorfor er jeg saa urolig,“ hviskede hun „truer nogen Ulykke vort fredelige Hjem, og hvorfor var den modbydelige Karl saa høflig og sleben.“

Hun havde slet ingen Lyst til at fortsætte Ar-

beidet i Haven, men gik indenfor i det lille, venlige Hus, hvor hun satte sig ved Vinduet med Haanden under Kinden og stirrede ud over Sletten, som aldrig før havde forekommet hende saa tom og ensom.

Solen, som havde skinnet venligt tidligt om Morgenstunden, var ofte indhyllet i Skyer, og naar disse jog henover Himlen, lignede deres Skygger paa Jorden store, fulsorte Fugle, som fløi afsted, den ene forfølgende den anden, indtil stundom flere smeltede sammen til en Kolos, som bredte et sort Klæde over den grønne Slette.

Mirza fandt, at det var et Billed af Livet; de sorte Skygger vare Menneskene, som ilede frem imod det ukjendte Maal, den ene efter den anden; den ene opslugende og tilintetgjørende den Anden, grædige, egenlyttige, selv en Hær af voldsomme Lidenskaber, og egenkjerlige Laster; først naar de vare borte, naar Solen atter skinnede paa Græsset og de blinkende Vandløb, først da var det som om Livet, det virkelige Liv vendte tilbage med Freden og Kjærligheden i Følge. Saa bølgede Græsset saa friskt, Kilden lignede Diamanter og Perler, og Lærken, denne verdensberømte Sanger, hævede sin Stemme, som om den vilde tilkjendegive, at nu var Trængsels Tid omme.

Den unge Pige vedblev at følge denne Kamp imellem Lys og Skygge og dannede sig forunderlige, fantastiske Billeder af de flyvende Skyer. Hun var saa fordybet i dette Drømmeri, at hun ikke lagde Mærke til, at den ene Time gik efter den anden, og

at Klokken allerede var langt over Middag, da hun endelig reiste sig fra Vinduet.

Hun studsede, da hun saa hvor langt Tiden var skredet frem og skyndte sig med at tilberede et Maaltid, som kunde staa parat, naar Faderen endelig kom.

Og nu kunde det ikke vare længe. Veien maalte vel tre Mil om ad Sletten, men Gjenveien over de jumpige Steder, som tilmed vare gjennemkrydsede af smaa Bække og Aar, var langt kortere, knapt Halvveien, og for en Fodgænger som Rosfuth var den Smule Bei for Intet at regne.

Hun skyndte sig derfor det Bedste hun kunde, og løb ofte til Vinduet for at se, om den Bentede var i Sigte, men hver Gang vendte hun skuffet tilbage. Han kom endnu ikke.

Omstider begyndte Dagen at helde, og de langagtige Skygger, som faldt fra Træer og Buske, tydede paa, at Solen var sin Nedgang nær.

Hendes Uro, som det var lykkedes hende at dæmpe, vaagnede paany; hun begyndte at ane, at et eller andet Alvorligt var hendet, og at de Grunde, som holdt Faderen tilbage, maatte være af en særegen Beskaffenhed, og ikke stemmende overens med hans Villie.

Hun kunde ikke mindes at han nogensinde saaledes havde glemt sit Hjem, dertil elskede han det altfor høit, og hun vidste desuden, at han altid endte sine Forretninger hurtigt og med saa saa Ord som muligt.

At han derfor nu udeblev var mod hans Willie. Men han var fri og uafhængig, og naar han alligevel udeblev, maatte han blive holdt tilbage med Magt.

Hendes klare, gjennemtrængende Forstand kom til dette Resultat, og vi ville snart faa at vide, om hun havde dømt rigtigt eller ei.

Omtrent en halv Time før Aften saa hun tre Ryttere komme over Sletten i Retning af Huset, og hendes øvede Øie skjelnede strax Forvalterens uanselige Skikkelse paa den forreste Hest. De to Andre bar Grev Sigismunds Livre og henhørte altsaa til Tjenerstabet.

Sin Fader saa hun ikke noget til, han var ikke med.

Hun knugede Haanden imod Brystet og traf Beiret dybt, det anede hende, at Forvalteren var Overbringer af en eller anden Hjopsøst.

Kort efter standsede Rytterne udenfor Stakittet, som omgav den lille Have, og Forvalteren sprang af Hesten.

Med en bydende Bevægelse kastede han Tømmen til den ene af Tjenerne, medens den anden ligeledes steg af og blev staaende ved Havegittret.

„Har Du forstaaet,“ sagde han i en dæmpet Tone til Tjeneren „naar jeg klapper i Hænderne kommer Du.“

„Ja, Hr. Forvalter.“

Tjeneren grinede dumt, medens den lille, uhyggelige Forvalter aabnede Laagen og gif henimod Huset.

Mirza saa ham komme og skyndte sig at aabne Døren.

„Min Fader?“ spurgte hun, ligesom han smilende og bukkende traadte indenfor „hvor er min Fader?“

Forvalteren vedblev at smile og bukke.

„Smukke Mirza,“ sagde han endelig og kastede sig magelig ned paa en Stol „det er netop fra ham jeg kommer, jeg er bleven hans Tjener i Dag og jeg er glad ved at være det.“

Den unge Pige betragtede ham forundret; hun forstod ikke, hvorledes Molluf Zemba, den indbildske, hovmodige Forvalter, kunde være bleven hendes Faders Sendebud.

„Jeg forstaaar Dem ikke, Hr. Forvalter,“ svarede hun „sender min Fader Dem til mig?“

„Ja, skønne Mirza,“ svarede Forvalteren med et Suk „og han sender mig ovenikjøbet i det Haab, at jeg er Dig velkommen.“

Han udstrakte med det samme sin plumpe Haand ligesom for at trække hende ned paa sit Skjød.

Den unge Pige blev blodrød og traadte et Skridt tilbage.

„Jeg forstaaar Dem endnu ikke, Hr. Forvalter,“ sagde hun roligt „og jeg bryder mig ikke om at forstaa Dem. Sig mig blot, hvor er min Fader og hvorfor holder man ham tilbage paa Slottet?“

„Holder tilbage,“ gjentog Forvalteren „Du tager fejl, mit Barn, din Fader opholder sig ganske vist

paa Slottet, men af sin fri Willie. Han og Raadigherren er fuldkommen enige."

"Hvorfor kommer han da ikke," vedblev Mirza ivrigt og pillede med feberagtig Hefstighed Bladene af en Blomst hun havde i sit Bælte „han ved jo dog godt at jeg længes efter ham, og at jeg er ene, langt fra andre Mennesker."

"Du er ikke ene, skjønnede Mirza," smilede Forvalteren og strøg sig velbehagelig om det røde, bufskede Skjæg „Du er ikke ene, naar jeg er tilstede; ve Den, som vovede at fornærme Dig."

Han betragtede hende med et saa vellystigt Udtryk i sit hæslige Ansigt, at Mirza begyndte at føle sig uhyggeligt tilmode.

„Min Fader kommer altsaa snart?" spurgte hun „Solen er ved at gaa ned, og Mørket falder paa."

„Nei, skjønnede Mirza, han kommer ikke i denne Nat," svarede Forvalteren roligt „det er derfor han sender mig, for at, for at . . ."

Han rømmede sig slynlig forlegen og bankede sine Støvleskaster med Ridepidsten.

„Han kommer ikke," raabte Mirza forfærdet „men saa tal dog, Hr. Forvalter, hvad er hæendet?"

Den unge Bige skjælvede og fæstede sine smukke, bedende Dine paa den lille Mand.

„Han kommer ikke, fordi han ønsker at Du skal komme til ham," svarede han „og han er saa overbevist om at Du ikke vil modsætte Dig hans Ønske, at han endog bad mig om at medtage en Dame-

saddel, for at Du kan holde dit Indtog paa Slottet som det passer sig for en saa smuk Pige."

Mirza foer forfærdet henimod Døren.

I samme Nu anede hun Sagens Sammenhæng. Man vilde lokke hende til Slottet.

"Nok, nok, Hr. Forvalter," raabte hun „rid tilbage til min Fader, og sig ham, at hans Datter for første Gang nægter at adlyde ham."

Forvalteren smilede som en Mand, der ved hvilken Overmangt han er i Besiddelse af.

„Hør mig, Mirza," sagde han i en blød Tone „og forstaa mig. Jeg har længe elsket Dig, Du skønne Lilie, og jeg har i Dag bedt din Fader om hans Samtykke. Greven, den velsignede, naadige Herre, har forenet sine Bønner med mine, og din Fader hørte min Bøn! han har givet sit Samtykke og har sendt mig for at faa det af din egen Mund. Se, Mirza," tilføiede han og reiste sig „her knæler jeg for Dig og beder Dig, giv mig din Kjærlighed, bliv min Hustru."

Den lille, hæslige Mand kastede sig virkelig paa Knæ foran den smukke Pige og betragtede hende med Dine, som funklede af Lidenstabs.

Mirza saa paa ham med en Blanding af Spot, Afsty og Medlidenhed; det var vanskeligt at sige, hvilken af disse tre Følelser, der i dette Dieblif var den stærkeste.

„Og hvis jeg nu siger nei?" spurgte hun langsomt og med klangløs Stemme.

„Det siger Du ikke,“ raabte Forvalteren og reiste sig „det siger Du ikke.“

„Og hvorfor ikke?“

Disse Ord bleve fremførte med en saa ligegyldig Ro, at Forvalteren studsede.

„Du siger det ikke for din Faders Skyld!“ sagde han.

„Hvad angaar den Sag min Fader, er jeg ikke Herre over mit eget Hjerte?“

„So, men ikke over din Faders Liv!“ svarede han med et affstyeligt, haanligt Smil.

Mirza udstødte et Skrig.

„Hvad mener Du,“ raabte hun „tal, affstyelige Plageaand, svar mig, vil I dræbe min Fader.“

Hun traadte tæt ind til ham og betragtede ham med Dine, som funkede af Angst og Bredde.

„Se se, nu bliver Lammets nok Lovinde,“ loe Forvalteren haanligt „men, Gud være Lovet, Du skræmmer mig ikke; ja det vil koste din Faders Livet hvis Du siger nei,“ vedblev han med en isnende Ro „han er Raadigherrens Undersaat, trods al sit Straal om Frihed og Rettigheder, og dersom Du ikke nu lover at blive min, lader jeg ham i denne Nat føre til Bjergværket i Siebenbürgen, hvor Døden henter ham inden Naret er omme.“

Mirza sank næsten sammen ved at høre disse Ord, medens Forvalteren tilkastede hende et stælende, triumferende Blik.

„Saa grusom, saa uretfærdig vil De ikke være, Hr. Forvalter,“ stammede hun „De vil ikke saa-

ledes vove at trodse Lovene og handle mod Keiserens Bud."

"Lovene giver jeg selv, og Keiseren er langt borte," svarede han roligt „Ingen vil nogenfinde faa at vide, at den stolte Kosfuth, en af Anførene i den sidste Opstand, tæres hen, betyngtet med Lænker, mange Favne under Jorden i Grev Kurunjas Bjergværker."

Han slog sig paa Støvlerne med Ridedidsken og saa sig ligegyldig om som en Mand, der var fuldkommen sikker i sin Sag.

Mirza sank paa Knæ foran ham.

"Naade, Hr. Forvalter, Naade," græd hun „giv mig min Fader tilbage og jeg vil velsigne Dem saalænge jeg lever."

"Og blive min Hustru?" tilføiede han.

Mirza tav og skjulte hulkende sit Ansigt i sine Hænder.

"Nu?" spurgte han utaalmodig.

"Giv min Fader fri!" bad hun og omklamrede hans Knæ.

"Giv mig først din Kjærlighed."

Der hengik et Par Minutter, under hvilke man kunde høre det gamle Uhrs regelmæssige Dikken.

"Nu," gjentog Forvalteren „svar, vil Du frelse din Faders Liv ved at give mig din Kjærlighed?"

"Nei og tusinde Gange nei," raabte hun vildt og sprang op „Kosfuths Datter følger sig ikke til en Usling som Du; hun vil ikke indaande Lusten i din Nærhed, den bliver giftig ved din Aande; hun

vil ikke følges Side om Side med en Glendig, som forbandes af alle baade Store og Smaa, hun vil være fri, for at kunne forfølge Dig med sin Hævn, hvor Du gaar og færdes; thi hun foragter Dig som et urent Dyr, der burde knuses under Allemands Hæl."

Den lille Forvalter blev bleggul af Raseri.

To Gange hævdede han Ridepidsten til Slag, men mødte hvergang den unge Piges lynende Blik, og det var kun med Nød og Neppe, at han kunde fremhvisle de Ord:

"Bogt Dig, din Fader er i min Magt."

"D, jeg tænkte det nok," vedblev hun med feberagtig Hefstighed „jeg tænkte nok, at min Fader aldrig havde givet sit Samtykke til en saa nedrig Forbindelse, som imellem Dig og mig, jeg saa, at dine Ord var Bøgn, Bøgn fra Ende til anden; men nu siger jeg Dig en Ting, Usling," vedblev hun i en truende Tone „endnu i denne Time begiver jeg mig paa Bei til Keiseren; om jeg saa skal vandre paa min Fod gjennem Bjerge og Afgrunde, for ham vil jeg fremsføre min Klage, og ve Dig, dersom Du har frummet et eneste Haar paa min Faders Hoved."

Forvalteren hørte paa hende med en spottende Mine og klappede i Hænderne.

Næsten i samme Dieblik traadte Tjeneren ind.

Det var en kæmpestor, robust Karl med et dvastt, dyrsk Udtryk i Ansigtet.

„Toma," befalede Forvalteren og pegede paa

den unge Pige, som endnu stod i en truende Stilling paa Gulvet „bind denne Pige; stik hende en Knebel i Munden, hvis hun skriger og før hende ud. Du sørger for, at hun bliver bragt til Slottet, til mig!“ tilføiede han med Betoning paa det sidste Ord.

Mirza udstødte et hvinende Skrig, da Tjeneren lagde sin brede Haand paa hendes Skulder, og skjedte skjælvende hen i en Krog.

„Har Du betænkt Dig? spurgte Forvalteren.

„Udsling,“ græd hun „elendige Udsling.“

„Bind hende,“ befalede han roligt og vendte Ryggen imod hende.

„Hjælp, Hjælp!“ skreg Mirza „o, min Gud, hvem vil hjælpe mig!“

„Seg,“ lød idetsamme en Stemme, og en Mand sprang ind gennem den aabentstaaende Dør og slog Tjeneren til Jorden med et eneste Slag af sin knyttede Haand, ligesom han for anden Gang greb den skjælvende Pige i Skulderen.

Forvalteren veg instinktmæssig tilbage.

„Hvem vover,“ skreg han bydende „at lægge sig imellem her.“

Han betragtede med det samme den Fremmede, som var iført Zigeunernes fantastiske Dragt, og som stod høi og truende for ham.

Den Ubekjendte pegede mod Døren.

„Gaa, elendige Slavefoged, sagde han „skynd Dig herfra, før jeg behandler Dig, som jeg har be-

handlet den Hund af Tjener, der vover at antaste en værgeløs Kvinde."

Forvalteren blev trodsig staaende.

"Du kjender mig sikkerlig ikke," sagde han „ellers vovede Du neppe at tiltale mig saaledes; jeg er Molluf Zemba, Grev Kurunjas hoisibetroede Forvalter."

"Jeg kjender baade Dig og din Herre," svarede den Fremmede „og I skulle ogsaa med Tiden komme til at kjende mig. Men gaa nu, skynd Dig, før jeg taber Taalmodigheden."

Forvalteren blev endnu staaende og vendte sig mod Tjeneren, der langsomt reiste sig fra Gulvet.

"Toma," befalede han „brug din Kniv imod den Mand, jeg giver Dig Lov dertil."

Den kæmpestore Tjener var en Slavoner af Fødsel og ikke bange for at bruge Kniven.

Som et Lyn foer den ud af Steden, men idetsamme lød en svingrende Fløiten fra den Fremmede.

Dg i samme Nu styrtede en Flok spraglet klædte Mænd ind. De kom gjennem Binduer og Døre og kastede sig over Forvalteren og Tjeneren.

Al Modstand var forgjæves. De to Voldsmaend blev kastede udenfor og forfulgte med Slag og Puf, indtil det lykkedes dem at slippe op paa Hestene og sprænge afsted.

Men inde i Stuen stod den Fremmede høiet over den bevidstløse Pige.

"Hvor hun er deilig," hvistede han „hende vil jeg elske.

Imedens dette foregik i Bonden Kosjuths Hus, paa den ensomme Slette, gif en Mand frem og tilbage i et tilgittret Bærelse i det nordre Taarn paa Grev Kurunjas Slot.

Det var Kosjuth selv, den stolte, hidtil ubetvungne Mand, som nu befandt sig i et Slags Fangenskab.

Han var bleven yderst forbittret, da han blev fremstillet for Greven og da denne, istedetfor at tale om Skatterne, først havde bedt ham og senere befalet ham at give sin Datter til den forhadte Forvalter.

Og da han strax havde svaret nei og sagt, at for skulde han give hende til Slettens fattigste Hyrde end til den skurkagtige Person, var han bleven slæbt til Taarnet af Grevens lydige Lakajer, for at afvente Naadigherrens nærmere Bestemmelse.

Forvalteren var imidlertid, som vi vide, redet til Mirza tilligemed to af Tjenerne, for at bringe hende med sig enten med det Gude eller med det Dnde.

Vi vide hvorledes denne Mission endte og se ham nu rasende fare henimod Slottet, fulgt af Toma og den anden Tjener.

„Han skal betale det, han skal betale det med sit Liv,“ hvislede han gennem Tænderne „hun skal have sin Fader Død paa sin Samvittighed!“ og han sporede sin Hest og for afsted som et Lyn.

Kosjuthjaa gennem Jernstængerne i sit Fængselsvindue ham komme i rusende Galop og anede strax Sammenhængen. Forvalteren havde haanligt

spurgt ham, om han vilde have Bud til sin Datter og var redet bort, og nu kom han tilbage, blussende af Skam og Brede.

„Kosfuths Datter har sin Faders Mod,“ smilede han veltilfreds „hun har handlet Ret, hvordan saa end min Skæbne bliver.“

Han gik tilbage fra Vinduet og stod midt paa Gulvet med Ansigtet vendt imod Døren, da den kort efter fløi op, og Molluf Zemba styrtede ind med et af Brede og Dandskab fordreiet Ansigt og fulgt af sine to Ledsgagere.

Kosfuth betragtede ham roligt med et spottende Smil og med Armenes forslagte over Brystet.

„Du har nok ikke havt Held med Dig, Molluf Zemba,“ sagde han rolig „Kosfuths Datter er nok af samme Mening som Faderen.“

Forvalteren snappede efter Beiret og svarede ikke strax paa denne Spot.

„Hør mig endnu engang, Kosfuth,“ sagde han og tilfastede ham et truende Blik fra de smaa Dine „hør mig. Din Datter har vel nægtet mig sin Haand, men hun vil ikke være Skyld i din Død. Jeg ved at hun adlyder Dig og ingen Anden, befal hende at blive min Hustru, og jeg giver Dig Friheden tilbage.“

„Friheden,“ gjentog Kosfuth stolt og saa paa ham „er jeg da en Fange?“

Forvalteren pegede paa det tilgittrede Vindue og den tunge, jernbeslagne Dør.

„Synes Du ikke dit Opholdssted ligner et Fæng-

sel nok," svarede han „saa vil jeg lade Dig føre til et andet hvor Du hverken ser Sol eller Maane, men dertil vil jeg nødtigt lade det komme, det vilde gjøre mig ondt, om jeg skulde anvende Strengthed imod Mirzas Fader, giv dit Samtykke, og Du er fri."

Rosfuth betragtede ham med et foragteligt Smil.

„Molluf Bemba," sagde han „jeg vilde forbande min Datter fra den Time hun blev din Brud og jeg vilde skjule mit Ansigt for hver en Mand og Kvinde, dersom jeg nogensinde gav mit Samtykke dertil."

Forvalteren blev gulbleg i Ansigtet, hans Læber dirrede, hans Hænder knyttede sig krampagtig og han hævede sin Ridedidsk som til Slag.

Rosfuth blev roligt staaende foran ham, hans Blik var fast og truende, og Uslingen lod Bidsken synke.

„Nei, Rosfuth," hvæsende han omsider frem og hans Ansigt antog et djævelsk Udtryk „nei, jeg vil ikke slaa Dig, jeg har en ganske anden Straf til Dig. Du skal saa Lov at leve, og Du skal jevnlig komme til at høre fra din Datter, naar hun er i min Magt, ikke som min Hustru, men som min Frille! o, Rosfuth," vedblev han, da han saa den frygtelige Bredde, som tegnede sig i dennes Ansigt „o, hun vil ikke undslaa sig derfor, hun drev mig i Dag bort ved en Bolers Hjælp."

Den lille Mand havde neppe udtalt disse Ord, før et voldsomt Slag strakte ham næsegrus til For-

den. Rosfuth betalte ham Fornærmelsen tilbage paa Stedet uden at oppebie en ny.

Dg idet han med detsamme kastede begge Tjenerne tilside, styrtede han henimod den aabensstaaende Dør.

Han standsede paa Dørtærsklen, da en Mand spærrede ham Veien.

Denne Mand var Magnaten, Grev Sigismund Kurunja, som nu traadte ind, fulgt af flere bevæbnede Tjenere.

Uden at spørge om Noget, pegede han paa Rosfuth, som var traadt tilbage i Bærelset.

„Grib ham,“ sagde han „J se selv, han er oprørist og trodsig Basal.“

Dg trods sin fortvivlede Modstand var Rosfuth fort efter overmandet og bundet.

„Hvorhen befaler Hr. Greven?“ spurgte Forvalteren, som imidlertid var kommet til sig selv og havde reist sig efter det voldsomme Slag.

„Til Bjergværket med ham,“ svarede Greven koldt og gik henimod Døren „det er en ypperlig Kouranstalt for oprørske Undersaatter.“

En Time efter kjørte en Vogn, forspændt med to Heste, ud af Slottet.

Paa noget Halm bag i den laa en lænkebunden Mand. Den blev ledsaget af tre bevæbnede Mænd, og Hestene foer afsted i Galop; man skyndte sig øiensynligt med at komme afsted. Veien gik ind imellem Bjergene og over den siebenbürgske Grændse.

Den næste Dags Morgen havde man naact

Bestemmelsesstedet Bjergværket ved Zilah, og Fangen blev, betyngtet med sine Væner, strax sendt ned i Gruben for at leve et Aar og derpaa dø af Arbeide og Mishandling.

Den Ene af Rytterne, som havde ledsaget ham, vendte sig mod en firskaaren, smudsig Person, som ærbødig tog sin Hue af for ham.

„Lad ham daglig smage Bidsken,“ sagde han til Personen „han har forgrebet sig baade paa Naadigherren og paa mig, og er desuden en af Hovedmændene i det sidste Oprør.“

„Vær De kun rolig, Hr. Forvalter,“ svarede den Anden „jeg kjender til at behandle mine Folk. Hvad hedder han?“

„Han har intet Navn,“ svarede Forvalteren „der er Ingen, som vil savne ham.“

Personen nikkede bifaldende.

„Naa saadan at forstaa,“ sagde han „Forvalteren kan være rolig, saa ved jeg Bested.“

Med disse Ord skiltes de, han for at stige ned i Gruben, og Forvalteren for at vende tilbage til Slottet, hvorfra han agtede at fortsætte sine Anstrengelser for at komme i Besiddelse af „Slettens Lillie.“

Tredie Kapitel.

Mødet paa Sletten.

Der er hengaaet ti Aar siden Grev Sigismund Kurunja tog sin Brodersøns Eiendomme i Besiddelse. Hans Formue, som i Forveien ikke var ringe, havde formeret sig uhyre, og man regnede ham uden Overdrivelse for en af Keiserrigets rigeste Mænd.

Forvalteren, Molluf Zemba, var stadig om ham, mere som Fortrolig end som Undergiven, og skulde en eller anden mer end almindelig vigtig Forretning bringes i Orden, kunde man være sikker paa, at den Fortrolige spillede Hovedrollen, medens Greven mere var med som Tilhører.

At Forvalteren høstede Fordel af denne Fortrolighed var en Selvfølge, og man forsikrede, at hans Rigdom var saa stor, at han et Par Gange havde forstrakt sin Herre, naar denne havde tabt uhyre Summer ved det grønne Bord.

Der var kun en Ting, som ærgrede ham, og det var Bisheden om, at Mirza, som han vilde tvinge til at elske sig, var iporløst forsvundet siden hin ulykkelige Dag.

Da han, efterat have bragt Kosfuth til Bjergværket, aflagde hendes lille Hus et Besøg, ledsaget

af Toma og den anden Tjener, fandt han det afbrændt lige til Grunden, og paa den øde Brandtomt stod en afbrudt Vægte, forsynet med en Strimmel Papis, hvorpaa stod med store Bogstaver de tre Ord:
 „Vi ses igjen.“

At saadant et Gjensyn neppe vilde blive behageligt ængstede ham ikke, han var mægtig nok til at binde an med hendes Hjælpere, hvis hun ellers havde nogle, og han besvarede derfor denne Trudsel med en Skoggerlatter, idet han tillige lod søge rundt om i de nærmeste Landsbyer, men til ingen Nytte.

Mirza var og blev borte.

En Glæde havde han dog midt i sine Værgelser; han modtog nemlig en Dag Underretning fra Bjergværket om, at Rossuth var død, som Følge af to Hundrede Stokkeslag den fortræffelige Opfyndsmænd havde ladet ham tildele som Straf, fordi han som fri Mand nægtede at udføre Trællearbejde.

Overbringeren af dette Budskab var en lille, smudsig udseende Person, og Molluf betalte ham af Glæde en Gylben for Nyheden.

Tyren takkede ydmygt, blinkede polidst med Dignene og lovede næste Gang at bringe en meget bedre og overraskende Nyhed.

Med disse Ord var han smuttet bort, før Forvalteren fik Tid til at spørge om hvad han mente med „næste Gang.“

Da Grev Kurunja erfarede Rossuths Død, fløi et tilfreds Smil over hans Ansigt; han tændte sig

„Slettens Lilie“.

en frisk Cigar, og sagde, idet han pustede Røgen ud gennem sine smale Læber:

„Den Dpshynsmand har sparet mig Arbeidet, nu har jeg Intet mere at frygte! og idet han lagde Haanden paa Forvalterens Skulder tilføiede han: „De kan ikke sige Andet, end at jeg har Lykken med mig.“

Forvalteren svarede:

„Ja! — og mig.“

Fra den Tid vendte Grevens Humør, som ikke havde været det bedste, tilbage, og han tumlede sig nu af Hjertens Lyft paa Jagt og Fiske, altid fulgt af Forvalteren og dennes tro Svend, Slavoneren Toma.

Hvert Aar, paa den lille Alexander Kurunjas Dødsdag, lod han afholde høitidelig Gudstjeneste i Kapellet, hvor hans Kiste var bisat, og det var da et smerteligt Syn at se den strenge Magnat bedrøvet stirre hen for sig og hvifte:

„Ak! var Du blot tilstede iblandt os, lille Alexander! Du som Gier og Stamherre til alle disse Gudsfer, jeg som din Farbroder og Formynder.“

Saa ledsagede han altid disse Ord med et Suk og saa sig omkring i den lille Kreds af Slottets Beboere og Funktionærer, ligesom om han vilde sige:

Der kan I se, hvor uegennyttig jeg er!

Og skøndt Enhver vidste, at han neppe mente hvad han saaledes sagde, vovede dog Ingen at vise en spottende Mine; Greven var en farlig Fjende, og at vise den mindste Mistro ligesover for ham var

det samme som at dømme sig selv til en haard og frygtelig Straf.

Man behøvede blot at huske paa Rossuths Skjæbne for at gysse og tie.

Reiseren i Wien var vel Konge af Ungarn og alle de mægeige Magnaters Overherre, men Afstanden var stor, og Kurunja kunde lade en uskyldig UndergIVEN pidske tyve Gange ihjel, før endog kun Rytet om hans Voldsomhed naaede ndover Ungarns Grændse.

Derfor tav man, naar han med et vist bedrøvet Ansigt omtalte sin Brodersøn, og bødte sig dybt for ham, naar han efter endt Ceremoni forlod Kapellet for at begive sig til sine glimrende Sale eller maaske lige til at lade en eller Anden, som havde paadraget sig Forvalterens Unaade, grusomt affstraffe.

Det var netop paa en saadan Dag, just som han forlod Familiebegravelsen, at en Rytter sprængte ind i Slotsgaarden.

Han kom langveis fra. Hesten saa ud til at have tilbagelagt en betydelig Strækning, og Rytterens Klæder vare smudsige og støvede.

Han havde et Brev til Grev Sigismund Kurunja og overgav ham det, bukkende ydmygt og med Huen i Haanden.

Greven saa paa det og nikkede tilfreds.

„Fra vor fortræffelige Forretningsfører i Wien,“ sagde han og vendte sig mod Forvalteren, der, sin Bane trø, fulgte ham som en Stygge „hvad mon

han kan have at meddele mig, efterjom han sender et Brevud.“

Han brød Brevet og læste.

„Hvad kan det være,“ udbrod han lidt efter heftigt, da han havde endt Gjennemlæsningen „forstaar Du det, Molluf?“

Han gav Forvalteren Brevet.

Denne læste det høit, og blev ligeledes stærkt bevæget.

Brevet var fra Benjamin Kara, Grevens juridiske Konsulent og Forretningsfører i Wien, og indeholdt følgende Ord:

„Hr. Greve!

Man har anmodet mig om at erindre Dem om, at Alexander Kurunja, Deres Brodersøn, nu er over atten Aar og altsaa myndig.“

Benjamin Kara.

„Forstaar Du det, Molluf,“ sagde Greven, hvis Ansigt havde faaet et mørkt, truende Udseende „man meddeler mig, at min Brodersøn Alexander, som blev bisat i Familiebegravelsen i Dag for ti Aar siden, nu er myndig og altsaa i Live.“

Forvalteren foldede langsomt Brevet sammen og saa maalløs paa ham.

„Og Benjamin Kara har selv sat sit Navn under,“ vedblev Greven „uagtet han er vidende om, at min Brodersøn er død forlænge siden, og hvem mener han med dette: Man har anmodet mig om at erindre Dem om? det er jo en fuldstændig Gaade, hvis ikke det er en frygtelig Sandhed.“

„En Sandhed, Hr. Greve,“ gjentog Forvalteren „det er en Umulighed; Giften dræbte ham paa Stedet,“ fortsatte han hvissende „og selv om det kunde tænkes, at han var kommet halvt tillive i Graven, vilde han være altfor svag til at kunde befri sig fra den tunge Jordmasse, som vi fyldte over ham, ikke at tale om Grenene og Kvaset; ja om han saa havde skreget nok saa høit om Hjælp, vilde Ingen kunde høre ham, hans Stemme vilde have lydt som en svag Hviſken, og Mangel paa Luft vilde tilſidſt have fuldført hvad Giften maaste har manglet Kraft til. — Endſkjøndt!“ tilføiede han med en modbydelig Selvtillid, „det er jo næſten latterligt at ſætte ſig ſelv i Skræk med ſlige Forudſætninger! jeg prøvede jo Flaſkens Indhold paa den gamle Heſt, ſom alligevel ſkulde dræbes, og den ſtyrtede ſtendød til Jorden næſten ſamtidig med at jeg heldte nogle ſaa Draaber i dens Hals! De kan derfor være ubekymret og fuldkommen rolig, naadige Herre, Alexander Kurunja hviler roligt derude ved Stien, hvis Dpgang er ſprængt; Ingen uden vi To kjender hans rette Grav, og Ingen af os forraader hinanden“.

Greven rystede Dienbrynene ved denne ſidſte Bemærkning, ſom paa en Maade ſtillede Forvalteren paa ſamme Trin ſom han, men ſvarede Intet.

„Endnu forleden,“ vedblev Kolluf Zemba i en tillidsfuld Tone „kaſtede jeg tilfældigviſ Blikket op paa Stedet. Kønnebærtræet, ſom Hr. Greve befalede mig at plante paa den unge Stamherres Grav, ſtod der endnu rankt og ſmukt, og Stenene, ſom var op-

hobede rundt om det, saa der endnu i samme Orden som de bleve lagde af Arbejderne Morgenens efter. Hr. Greve, Miraklernes Tid er forbi."

"Benjamin Kara maa dog være bragt til at tvivle, siden han sender mig Tilbud og et saadant Brev!" indvendte Greven.

Forvalteren svarede ikke strax, han kunde ikke skjule for sig selv, at Bemærkningen var fuldkommen rigtig.

Han var imidlertid altfor sikker i sin Mening til at lade sig overbevise.

"Benjamin Kara," sagde han "kan ogsaa være en Spadsmager; han har selv set Dødsattesten for den afdøde Stamherre og ordnet Hr. Grevens Eie- domsret som en Følge af denne, naar han altsaa nu sender et Bud med et saadant Brev, er det enten Spads eller ogsaa for at have den Fornøielse at se den naadige Herre ved sine Soireer i Wien."

"Det kan Du maaste have Ret i, min brave Molluf," svarede Greven skylt tilfreds "Benjamin Kara holder meget af at have Folk af Stand og Rigdom om sig, naar han fortryller Wienerne ved sine glimrende Soirer, og jeg vil ikke lade ham vente. Endnu i Dag reiser jeg til Wien."

Forvalteren bukkede, idet et flygtigt Smil joer over hans Ansigt.

"Det glæder mig," sagde han "at jeg har kunnet forjage Skyggerne fra min kjære Herres Bænde, men Hr. Greven vil indse . . ."

"Ja vist, ja vist, Du har Ret, saaledes hænger

Sagen sammen" afbrød Greven ham hurtigt og gned sig i Hænderne „Benjamin Kara er en Verdensmand, og han længes efter mig! altsaa endnu i Dag reiser jeg til Wien. Hvad Dem angaar, Hr. Forvalter!" vedblev han med et naadigt Smil, „saa har jeg altid Plads for en tro Ven i min Ekvipage." Forvalteren bukkede dybt.

At blive indbudt til at reise sammen med den mægtige Magnat var en Raadesbevisning, som mangen Mand vilde misunde ham.

„Vi reise om en Time!" tilspøiede Greven „min Hushovmester kan styre Alt i vor Traværelse."

Med disse Ord nikkede han venligt og gik op ad den brede Stentrappe, medens Forvalteren bukkede endnu dybere end tidligere.

Han fulgte ham med Dinene, indtil han forsvandt.

„Hm!" mumlede han „den Raade er næsten saa stor, at jeg er bange for at modtage den. I hans Bogn og ved hans Side er jeg snarere hans Fange end hans Ven! nu, vi ville se ad, det gjælder nu om at være forsigtig."

Han gik hurtig ud ad Porten til den ligeoverfor liggende Forvalterbolig for at bringe Alt i Orden til Afreisen.

Paa Veien mødte han Toma og standsede. En Ide foer igjennem hans Hoved.

Toma var hans Fortrolige, som han Grevens, og naar han havde ham med, følte han sig dobbelt tryk.

„Toma!“ sagde han til den høie Slavoner, som havde hilset ham ved at rette sig paa militær Vis „kunde Du have Lyst til at se Wien?

Slavonerens Ansigt udvidede sig til et bredt Grin, som endnu mere forhøiede dets iforveien dyriske Udseende.

„Reiserstaden, ja, hvorfor ikke!“ svarede han.

„Godt! som Du ved bliver Greven altid ledsaget af fire ridende Tjenere; Du bliver da den Ene! gaa og bring dine Sager i Orden, om en Time reise vi!“

„Vi!“ gjentog Toma.

„Ja Greven og jeg!“ svarede Forvalteren „men glem ikke nogenstunde at Du tjener mig og ikke ham!“

Slavoneren nikkede tavs og skyndte sig afsted for at være færdig i rette Tid.

„Saa!“ mumlede Molluf Zemba „nu ere vi omtrent lige stærke; og skulde det knibe, har Molluf Zemba Venner i Wien fra gamle Dage, som nok kunde give en Haandsrækning, hvis det skulde gjøres nødvendigt.“

Han traadte ind i sin Bolig, aflaaede sine Gjemmer, stak en betydelig Pengesum til sig og var netop færdig, da den tunge, store Karosse, som Greven betjente sig af paa Slottet, endelig fjørte for Døren.

Greven indbød ham venligt til at tage Plads ved sin Side; de fire beredne Tjenere sprængte afsted i Forveien, og Bognen, som var forspændt

med fire Skimler, rullede affted ud af det store, ensomme Slot.

Hushovmesteren og de tilbageblevne Tjenere stod endnu med Hatten i Haanden til de Reifende vare komne et godt Stykke ned ad Veien, saa gif de ind i den hvælvede Borgstue med Tegn paa den største Tilfredshed.

„Den naadige Herre reiser til Wien!“ sagde En af Tjenerne, „og hvilken Naade! han tog Forvalteren med.“

„Ja, og Toma tog sin Kniv med!“ svarede en Anden.

„Gud og den hellige Jomfru være med os herhjemme!“ sagde den gamle Hushovmester, „ligesom han var i gamle Dage, medens den gode Herre levede.“

Han saa sig bange om, som om han havde sagt for meget og gav Befaling til at lukke den store Port for det for Tiden herreløse Slot.

Greven og hans Ledfager havde allerede tilbagelagt en betydelig Strækning, da Aftenen omsider indtraf, just som Rudsken standsede ved den sidste af de talrige Landsbyer, som hørte til Godset.

Den mægtige Magnats Kjøretøi var strax kjendt, og man skyndte sig derfor med at omringe Bognen og bringe ham Hyldest ved paa ungarisk Vis

at hilse ham med bøiet Hoved og Hænderne forslagte over Brystet.

Greven vilde imidlertid ikke stige af, for at indtage en Forfriskning i Landsbyens tarvelige Hotel, men uøiedes med Indholdet af sin Reisetaske og gav Ordre til at fortsætte Reisen.

Skimlerne bleve afløste af fire andre ligesaa prægtige Dyr, thi han havde stedse fra sit Hjem og til Wien et friskt Forspand staaende ved visse Belængder, og Vognen pilede atter afsted, medens Rytterne, som ligeledes havde skiftet Heste, sprængte videre henad Beien over den store, flade Slette.

Ratten, som indtraf, var kølig og stjernerklar; ikke en Vind rørte sig, det var som om hele Naturen var gaaet til Hvile, og kun engang imellem lød en fulten Uls skrattende Hyl fra de fjerne, uhyre Skove, der strakte sig som en kæmpemæssig Bue imod Nord.

Uafsladelig smeldede Rudsken med Bidsken for at vedligeholde Hestenes hurtige Løb, thi den naadige Herre havde engang for alle befalet, at kjøre hurtigt, og den ene Mil blev derfor tilbagelagt efter den anden i forbausende kort Tid.

De tredfjendstyve Mil, som Wien endnu laa borte vilde man tilbagelægge i to Dage og to Nætter, og da Greven eiede de bedste Løbere i Kongeriget Ungarn, var det slet ikke umuligt.

Man var netop naaet til en Bro over en temmelig bred og rivende Strøm, en af de mange, som forene sig med Theiss, før dennes Udløb i

Donau, da de forreste Heste pludselig steilede med
synlige Tegn paa Skræk.

De fire Tjenere vare imidlertid redet over,
uden at Noget havde foruroliget deres Heste.

Et Par vældige Bidskeslag fuste nedover Spandet,
men forgæves; de vedblev at steile og smittede snart
de to andre Heste, som nu ligeledes begyndte at
blive urolige.

„Hvad er paa færde?“ spurgte Greven, som
var blevet opmærksom paa Standsningen og sat
Hovedet udaf Vogn døren.

„Jeg ved ikke, naadige Herre!“ svarede Kudsten
og rev voldsomt i Tømmerne „Hestene steilede som
om de var bange for noget!“

„Formodentlig en eller anden næsvis Ulv!“
mumlede Greven „hvor er Forriderne?“

„Et Stykke forude, naadige Herre!“
Greven tog en lille Solpibe frem og udstødte
en skarp, skingrende Skøiten.

De fire Tjenere hørte den og vidste, at den
var en Befaling til at samle sig om Vognen.

De vendte derfor om, og nærmede sig Broen
fra den anden Side.

„Se efter hvad der er i Veien!“ raabte Greven
til dem „og rid saa videre.“

Rytteren kom imidlertid heller ikke hen til
Broen. Deres Heste bleve pludselig urolige og
spidsede Øren.

„For Satan!“ raabte Greven „er I Alle
blevne gale!“

Han aabnede Bogdøren og sprang ud. Forvalteren fulgte ham.

I samme Dieblit syntes begge Sider af Strømmen at blive levende.

En Mængde mørke Skikkelser ligesom skjød op af Jorden og spærrede Veien over Broen.

„Ah, et Overfald!“ udbrød Greven koldt og rev en Pistol frem af Beltet.

Forvalteren fulgte hans Exempel, og Begge satte sig i Forsvarsstilling, dækkede af Bognen.

Skaren paa Broen blev stedse tættere, uden at det næsten var muligt at opdage, hvor den kom fra.

Det dæmrende Lys tillod at se deres Ansigtstræk og Klædedragt, og aldrig saasnart havde Greven kastet et Blik paa dem før han rasende udbrød.

„Zigeunerpat! fordomte Kjæltringe, hvor tør I vove at spærre Veien for mig, Grev Sigismund Kurunja! svar, tal.“

Men Ingen svarede.

Enhver blev staaende ubevægelig paa sin Plads paa Broen, ikke ulig Broncestatuer.

„Fordømte Pat!“ tordnede Greven videre „jeg skal give Befaling til at I gribes og sættes i Jern til I raadne op i Lænkerne! Plads, Plads, hurtig, røm Broen, eller tag en Forsmag paa hvem jeg er!“

Han hævede Pistolen og gav Ild.

Kuglen foer midt imellem dem og traf en Mand, som med et Skrig udbredte Armene og styrtede bagover i den rivende Strøm.

Men Ingen rørte sig for at komme ham til-

hjælp; Alle blev staaende saa rolige og tause, som Figurerne i et Maleri.

Greven greb den anden Pistol.

„I vil ikke!“ skreg han „nu vel, saa vil jeg“ og idet han vendte sig mod Forvalteren sagde han „skyd kun, Hr. Forvalter, jeg befaler det!“

Molluf Zemba hævede sin Pistol, men Ingen af dem kom til at gjøre Brug af Vaabnene.

En bydende Stemme spurgte nemlig tætt ved dem.

„Hvem dræber her?“

Greven vendte sig hurtig og fik Die paa en Mand, som holdt ved Siden af Vognen paa en kraftig Hest.

Manden var meget mørk i Ansigtet, og hans funklende Dine blinkede som to Raardeklinger. De hvilede paa Greven med et saa truende Udtryk, at den mægtige Magnat tog Pistolen ned fra Sigtet.

„Hvem er I?“ spurgte han stolt „og hvor tør I nærme Eder min Person! ved I hvem jeg er?“

„Grev Sigismund Kurunja kjender hvert Barn i Ungarn!“ svarede den Ubekjendte „dertil har han gjort sig altfor forhadet: der findes ikke en Lytte paa Deres Gods, Hr. Greve, uden at det idetmindste rummer En, som forbander Deres Navn og affsker Deres Gjerninger, og Ingen lukker sit Die til Natten, uden at bede sin Gud om at befri ham for Deres Herredømme, Deres Nærværelse, ja selv Deres Ben-
skab! troer De nu, jeg kjender Dem!“

Greven blev næsten forstenet af Forundring.

Det var første Gang, at Nogen havde bovet at tale til ham i et saadant Sprog. En graalig Blegthed overdrog hans Ansigt, og det var kun med Anstrengelse at han fik de Ord frem:

„Grev Kurunja vil aldrig glemme disse Ord af en Dumdriftig, som det tidlig eller sent vil lykkes at faa fat i.“

„Det haaber jeg ogsaa!“ loe den Ubekjendte „det skulde gjøre mig meget ondt, om De nogensinde glemte det; vi To træffes nok, stol De kun derpaa! jeg har ingen Grund til at undgaa Dem, tværtimod! jeg søger Dem, og vi ville engang mødes saa alvorligt, at Grev Kurunja skal beklage vort første Møde.“

„Min Broder!“ vedblev han og vendte sig pludselig imod en ung Mand, der ligesom ved et Trylleslag holdt ved hans Side paa en prægtig Hest „maa jeg have den Fornøielse at forestille Dig Grev Sigismund Kurunja, Ungarns mægtigste Magt og vor Dødsfjende; i den ubetydelige Person ved hans Side ser Du Molluf Zemba, hans Forvalter, Rossfuths Morder!“

Et Udtryk, der lignede Rædsel, foer over den unge Mand's Ansigt, for næsten i samme Nu at blive saa truende, at Forvalteren wilkaarligt traadte et Skridt tilbage og lagde Haanden paa Pistolen, som han instinktmæssig havde stukket i Beltet. Han strøg sig samtidig over Panden, som om han vilde gjentagde Noget i sin Erindring.

Den unge Mand, som den Fremmede havde

kaldt sin Broder vedblev endnu nogle Dieblikke at betragte de to Reifende med et mørkt, truende Blik og lod derpaa sin Hest, gjøre en halv Bending, saa at hans Ansigt, der havde været synligt forfra, nu kunde ses fra Siden.

Forvalteren studsede.

Ansigtets Profil med den smukke, noget bøiede Næse, var ham bekendt, men hvorfra?

„Hvad den Uskyldige angaar, som De har overfaldet, Grev Kurunja!“ vedblev den Ubekjendte kort efter „saa vil det jo komme an paa, om han er dræbt eller blot saaret. Silva er en dygtig Svømmer, maaske han er naaet i Land og kan frelses; men er han død, saa skal De betale hans Liv og staa til Regnskab for Keiserens Domstol. Forresten! „vedblev han i en spøgelsesfuld Tone“ spillede vi Tiden; vi To ville træffes i Wien, derom er jeg overbevist, og der kunne vi nærmere afgjøre Sagen.“

„Giv Broen fri!“ raabte han med høi Stemme „og lad Hr. Greven passere, Kongen befaler!“

I samme Nu, knapt før Befalingen var udtalt, var Broen fri. De hurtige, smidige Skikkelser forsvandt ligesaa pludseligt som de vare komne og gav Plads for de fire Tjenere, som nu sprængte over.

Greven bed sine Læber tilblods, men sagde ikke et Ord. Først da han var inde i Bognen raabte han:

„Vogt Dig for nogensinde at træffe sammen med mig, det bliver din Død!“

En spottende Latter svarede ham og den

Ubekjendte satte i Galop over Broen, fulgt af sin unge Ledfager.

Grevens Bogu fulgte efter, men da han efter at være kommet over Broen saa ud efter de to Ryttere, vare de forsvundne.

Trods den lyse Nat var de ikke til at opdage. Diet mødte kun den store, flade Slette.

Greven satte sig tabs tilbage i Bognen, medens Forvalteren grublede over, hvor han havde set de to Fremmede og hvornaar.

Fjerde Kapitel.

Dronningen i Leopoldstadt.

Leopoldstadt er en af Wiens Forstæder, den største og tættest befolkede, men tillige den mindst smukke. Gaderne ere smale og sine Steder alt andet end renlige, og de umaadelig høie Huse have et trist, uhyggeligt Udseende; de ligne næsten Bure med de talrige, solbrændte Vinduer og med Bindingsværkstommeret, som let ses gjennem det røde eller gule Lag, hvormed de ere overdragne.

Det var derfor ei saa underligt, at Wiens

mindre bemidlede Befolkning boede her, og da den arbejdende Klasse hovedsagelig hørte til denne, var de fleste Beboere Haandværkere eller ligefrem Arbejdere i alle mulige Fag.

I Modsetning til Keiserstadens Larm og Tummel herskede her, navnlig de Søgnedage, en paafaldende Ro, og det var kun Lørdagsten og om Søndagen, naar Familiefaderen havde faaet sin Ugeløn, at man kunde høre den brave, muntre Haandværkers Sang enten fra de aabentstaaende Vinduer i Hjemmet eller paa de talrige Beværtningssteder, medens han drak sin Seidel, efter at have nydt sin „Gollasch“, en Slags Ragout, stærkt krydret med ungarst Beber eller „Paprika“.

Det var dog kun i Almindelighed den ugifte Haandværker, som indtog sit Aftensmaaltid paa Beværtningsstederne; den gifte blev helst hjemme og passiarede med Naboen eller med Gjenboen, hvad der hine Steder ikke var umuligt paa Grund af Gadens ringe Bredde.

Kun sjældent blev Beboerne opskræmmede ved Spectakler og Slagsmaal; disse fandt jævnlig Sted i Forstadens Udkant, tæt ved Floden, og det var da i Almindelighed imellem Slavoner, Kroater eller andet Pak, som befarede Floden eller havde en midlertidig Bestjæftigelse i Hovedstaden.

I de gyselige Ripper, som besøgtes af disse raa Personer, hørte Slagsmaal til Dagens eller rettere til Nattens Orden, og mangen Ulykkelig forsvandt

for stedsje i den brede Donau, for at føres langt bort af den store Flods Bølger.

Politiet enten brød sig ikke herom eller nærrede ligefrem Frygt for at blande sig i disse Stridigheder, især da det var hændet, at flere dristige Politiebedsmænd, som, kaldte til af Raabene og Larmen, havde vovet sig ind i disse Ripper, ikke vare vendte tilbage, men forsvandt for stedsje.

„Vi har nok af det Pak!“ havde da Politiechefen sagt, lad dem kun slaas; vi ville ikke offere flere af vore Embedsmænds Liv for at stifte Fred eller straffe.“

Og herved blev det, man lod Slavonerne og Kroatere slaas af Hjertenslyst; jo flere der blev slaaet ihjel, desto større blev Sikkerheden.

Man lod Ulven ødelægge Ulven.

Det var derfor naturligt, at de mere rolige Beboere af Forstaden holdt sig i ærbødig Afstand fra de smale, mørke Gader, som gif ned til Floden; kun om Dagen befærdedes de som alle Andre, men sent om Aftenen, eller om Natten, var det kun Bægteren, der, ledsaget af sine to kæmpestore Bulbidere, vovede at færdes paa Gaden for at paase, at „Ordenen“ blev opretholdt.

Paa vor Fortællings Tid var Sikkerheden i hine Smaagader derfor ikke meget større end i Londons Gyder eller i Paris Smaastræder. Man sloges, overfaldt og myrdede, og Donauen spillede da den samme uhyggelige Rolle som Themsen og Seinen.

Omtrent i Udkanten af Forstaden, ikke langt

fra de berngtede Gyder, laa et stateligt, toetages Hus, over hvis smale, høie Port stod med kæmpestore, forgyldte Bogstaver.

Madame dé Hirsch,

Dameskræderinde.

Winduerne i Stuetagen vare deforerede med mangfoldige straalende og tildels kostbare Damedragter, som unægtelig vilde have været en Anbefaling for „Dameskræderinden“, dersom de ikke hist og her vare plettede og lidt falmede, og snart bragte Beskueren paa den visse Slutning, at de vare brugte.

Saa saaledes var det. Madame dé Hirsch var egentlig ikke Dameskræderinde, hun handlede kun med „brugte“ Klæder, men af en vis Stolthed lod hun sig kalde saaledes, ligesom hun ogsaa havde givet Navnet Hirsch et mere fornemt og udenlandsk Anstrøg ved at sætte dé foran det.

Hun havde Forbindelser overalt, selv ved Hoffet, hvor hun afsjøbte Damerne deres saa godt som nye, stundom umaadelig kostbare Kjoler, for en Spotpris, for senere at sælge dem til høi Betaling til en eller anden mindre formuende, adelig Dame, eller til en jævn Borgermands Frue, som vilde vise, hvor rig hendes Mand var, naar han promenerede med hende gennem Ringstrædens Alleer eller i „Prateren“.

Men det var ikke alene Hoffets og den rige Adels Damer hun handlede med; hun besøgte ogsaa Kammerjomfruerne og det endnu mere underordnede Tjenestehende, saasom Kjøkken- og Stuepigen. Hun havde nemlig mangfoldige Kunder, ligesom den fat-

tige Adelsdame og den rige Borgermandsfrue til Arbeidersten paa Fabrikerne og Haandværkernes ubemidlede Hustru, og Alle maatte tilfredsstilles, naar de indfandt sig for at handle.

Man kunde derfor hos hende udfølge sig moderne Klædningsstykker, som oprindeligt havde kostet flere Tusinde Gylden, og tarvelige Dragter, passende for den fattige Arbeiderse, til nogle faa Reichsmark.

Intet manglede, og Priserne vare bestemte og kontante, og da hun nu hertil forstod at tale for sine Barer, var det ikke faa underligt, at hendes „Etablissement“, som hun kaldte sin Forretning, var meget stærkt besøgt.

De tarvelige Klasser kom til hende, Borgerfolkene sendte deres Tjenestehende, og de fattige Adelige sendte ligefrem Bud efter hende.

Og Md. de Hirsch var altid lige elstværddig, hvad enten det var ligeoverfor en Frøken eller en Arbeiderse paa en Fabrik; hun mente nemlig, som er meget rigtigt, at Pengene er lige ens, fra hvisomme de end komme.

Hun havde drevet denne Handel i en Del Aar, og var, som man fortalte, meget rig. Som alle Belhavere i den store Stad holdt hun Equipage, og Stedet hun beboede havde hun kjøbt og ladet ombygge. Hendes Veilighed var derfor glimrende udfyret, og i Lighed med Stadens Honoratiorens gav hun af og til Soireer, ved hvilken hun udfoldede en Luxus og Overdaadighed, som vidnede om en betydelig Formue.

Man havde derfor givet hende det stolte Tilnavn „Dronningen“, og i hele Leopoldstadt fandtes ikke et Barn, som ikke kjendte hende eller idetmindste havde hørt hende omtale.

Det var dog ikke alene Handelen med brugte Klæder, som havde fyldt hendes Pengekasse; Mad. dé Hirsch havde ved Siden af denne en anden Forretning, som ogsaa indbragte hende en Del.

Hun havde nemlig indrettet sin første Sal til et Pensionat for unge Piger. Disse fik Kost og Behoøfsleilighed hos hende for en bestemt Betaling, og man forsikrede, at hun tjente enorme Summer ved denne Industriegreen.

Det Mærkeligste herved var imidlertid, at disse unge Piger ikke forbleve længe i hendes Hus; de forlod det endog efter faa Dages Forløb og man hørte da aldrig tale om dem senere. Og dette var saameget desto mærkeligere som de Intet manglede og bleve behandlede med moderlig Omhu og Kjærlighed af Mad. dé Hirsch.

For Tiden havde hun kun en ung Pige i sit Pensionat, en syttenaarig Blondine ved Navn Hermine, som havde været hos hende i flere Aar og var der endnu.

At et saa langt Ophold undrede Gadens Beboere var naturligt, isærdeleshed, da Mad. dé Hirsch gjentagende havde forsikret nysgjerrige Spørgere, at den unge Pige allerede for længe siden havde faaet en Plads som Gouvernante i en adelig

Familie paa hendes Anbefaling, men endnu ikke havde tiltraadt samme.

Den gode Dame befattede sig nemlig ogsaa med at skaffe sine Pensionærer fordelagtige Pladse, skjøndt hun efter hvad hun sagde, selv led Tab derved.

Hvad nu endelig selve Damestræderinden angik, da var Md. dé Hirsch en ret net, trivelig Kone paa henvend de Tyrgeogthve. Hendes runde, altid smilende Ansigt, hendes spillende Dine og kunstigt opsatte Haar, hendes fine Hænder og livlige Bevægelser vidnede om et tilfreds Liv og en sorgfri Tilværelse, og da hun ved sin stadige Dmgang med de bedre stillede Klæssers elegante Damer havde tilvendt sig Noget af disses Bæsen, kunde man ikke Andet end erklære Md. dé Hirsch for en meget interessant og dannet Person.

Da hun kaldte sig Madame syntes det at tyde paa, at hun enten var gift eller havde været det.

Det Sidste var Tilfældet.

Hun havde, fortalte hun, engang, for flere Aar siden, været gift med en tapper, ungarisk Officer, en Major dé Hirsch, som desværre var faldet paa Wrens Mark i Kampen for sit Lands Uafhængighed; og skjøndt mungen elegant og rig Kavaler siden den Tid havde beilet til hendes Haand og Hjerte, havde hun dog beholdt Erindrungen om sit lykkelige Ugteskab saa fast indprentet i Sjælen, at hun havde afvist ethvert Tilbud og var forblevet i sin Enkestand.

Man beundrede en saa trofast Kjærlighed ud-

over Graven og ansøgte hende som et Mønster paa Hengivenhed, Dyd og et pletfrit Liv.

Efterat have givet disse Oplysninger om den værdige Dame, ville vi med den gunstige Læzers Tilladelse, aflægge hende et Besøg om Aftenen, kort efter at hun egenhændig havde lukket sin Boutif, thi Vid. de Hirsch var ikke stolt, hun paatog sig ofte en Tjeners Skikkelse og holdt kun en gammel Pige til Bhæriunder og Forretninger i Kjøkkenet.

Vi træffe den gode Dame ifærd med at læse flere Breve, som nylig vare ankomne med Posten.

Thi hun førte en temmelig stor Korrespondence, det vil sige, hun modtog daglig Breve, selv skrev hun yderst sjældent.

Det lod til at disse Breve, som hun læste ved Lyset af en prægtig Hængelampe, vare af et høist interessant Indhold; thi hun var saa fordybet i dem, at hun ikke lagde Mærke til at Døren aabnedes; og at en ung Pige, den tidligere omtalte Hermine, traadte ind.

Man kunde neppe forestille sig nogen mere fuldendt Skønhed end dette fortryllende Væsen.

Det lyse, guldglimdende Haar omgav en hvid, smukt formet Pande; Næsen var lige, og Læberne saa friske og røde, at Signelsen Purpurdor fuldkommen passede. I de store, mørkeblaa Dine afspejlede en uskyldig Sjæl sig, men over hele det delige Ansigt hvilede et sørgmodigt, tungsindigt Bræg, som gjorde et pinligt Indtryk paa Beskueren.

Da vi ikke er nogen Ynder af de kjedelige og

trættende Bestrivelser af „hvordan Folk ser ud“, som saamange Forfattere ere tilbøielige til, naar de skulle forklare en smuk Piges Udseende, vil vi kun bede Læseren være forvissset om, at den syttenaarige Hermine var saa smuk, at hun vilde overstraale enhver anden feteret Skjønhed i den lystige Keiserstad.

Den unge Pige gjorde endnu nogle Skridt henad det tykke Brysfeleertæppe, som bedækkede Gulvet, før hun blev bemærket.

Hendes Fod stødte imod Kanten af en lille Fodstammel, og den svage Larm, som lød i den Læsendes umiddelbare Nærhed, fik hende til hurtigt at vende Hovedet til Siden og ligesaa hurtig at skjule Brevene.

„Se, se!“ sagde hun, „man kunde gjerne banke paa før man gik ind!“

„Undskyld!“ svarede den unge Pige „jeg bankede ogsaa paa, men da Tugen svarede, traadte jeg ind, idet jeg antog, at De muligvis var inde i de andre Bærelser.“

„Kloffen er mange!“ svarede Md. de Hirsch „det havde været bedre, om De var gaaet til Ro, Frøken, jeg holder ikke af, at unge Piger er længe oppe om Aftenen.“

„Seg er slet ikke søvrig!“ svarede Hermine roligt, uden at lægge Mærke til den snærende Tone, hvori Damestræderinden talte „og desuden har jeg Noget at tale med Dem om!“

„Virkelig!“

„Ja!“ vedblev den unge Pige „jeg ønsker at forlade Deres Hus!“

„Se, se, den naadige Frøken er altsaa tjed af Dpholdet hos mig!“

„Ja, Madame!“

„Og hvorfor, om man tør spørge!“ sagde Madame dé Hirsch iriteret „mangler den naadige Frøken maaske Noget; er Omgangen ikke god nok, eller har De maaske et bedre Hjem et eller andet Sted i Byen?“

Denne sidste Bemærkning maatte uden Tvivl være meget saarende, thi den unge Pige fik Taarer i Dinene og svarede:

„At, De ved jo meget godt, at jeg er fader- og moderløs og intet andet Hjem har!“

„Godt, og nu vil De forlade mit!“ vedblev Dameskræderinden med et spottende Smil „man foretrækker altsaa at flakke om istedetfor at tilbringe sin Tid hos en respektabel Kone“.

Den unge Pige knugede Haanden mod Brystet og sendte hende et bedrøvet Blik.

„De er en høist utaknemmelige Pige!“ vedblev Md. dé Hirsch efter en lille Pause „De vil ikke skjønne paa alt det Gode man gjør for Dem.“

„Seg kjender Ingen, som har Ret til at bevise mig noget Godt!“ svarede den unge Pige „og af Naadesgaver vil jeg ikke leve; langt heller vil jeg tjene for mit Brød, jeg er ung, rask og jeg kan arbeide.“

„Ja og De er meget smuk, Lille!“ tilspiede Md. dé Hirsch „smuk nok til at fordreie Hovederne

paa alle Hovedstadens giste og ugiste Kavalerer; glem ikke det, det er det Vigtigste!"

Hermine betragtede hende paa en Gang forbausset og forfærdet. Det var en paafaldende Uttring.

"Forstaa mig ret!" skyndte Md. dé Hirsch sig at fortsætte „jeg mener, at en saa smuk Pige er udsat for mange Fristelser og Snarer, Noget hun ikke behøver at frygte for saalænge hun er i mit Hus."

Den unge Pige syntes beroliget ved disse Ord og ved det sømme, moderlige Blik, som ledsagede dem, hun vedblev derfor:

„De maa ikke være vred paa mig, Madame," — en Tittel, som Md. dé Hirsch paa Grund af dens franske Klang gjerne hørte „og jeg vil ogsaa gjerne blive hos Dem altid, om saa skulde være, naar De vil sige mig, hvem den Udelmodige er, som har antaget sig mig, en fattig, uhykkelig Pige: De siger, at det er en af min afdøde Faders Barndomsvenner; sig mig da idetmindste hans Navn, at jeg kan velsigne ham og indlemme ham i mine Bønner til Gud! De maa ikke nægte mig Opfyldelsen af denne Bøn!" fortsatte hun og greb hendes Haand „jeg vil blive lykkelig ved at erfare, at idetmindste En vaager over mig og tænker paa mig."

„De er en lille Taabe, mit Barn!" smilede Md. dé Hirsch og lod sin juvelbesatte Haand fare gennem den unge Piges rige Haarfyldte „kan det ikke være det samme hvem det er; naar jeg allerede engang tidligere har sagt Dem, at det ligefrem kun

er en Gjæld denne Barndomsven staar i til Deres afdøde Fader, som han nu betaler tilbage, ved at antage sig hans Datter! og desuden, jeg har maattet love at fortie hans Navn, og et Løfte er mig helligt!"

"Og hvortlænge vil denne Barndomsven af min Fader vedblive at sætte sig i Omkostninger for min Skyld?" spurgte den unge Pige.

"Han er meget rig!" svarede Mid. de Hirsch "og hans Gjæld til Deres afdøde Fader er temmelig betydelig!"

"Det undrer mig kun!" indvendte Hermine, "at han da ikke betalte denne Gjæld til min Fader, medens han levede og var bragt til Bettelstaven!"

"Han var dengang selv fattig!" svarede Mid. de Hirsch "han kunde ikke!"

"Men jeg kan jo dog ikke altid blive her!" begyndte den unge Pige igjen, efter en lille Pause "et saadant Liv uden Bestjæftigelse er ikke ros-værdigt."

"Deres Faders Barndomsven vil sikkerlig ogsaa sørge herfor!" smilede Mid. de Hirsch "naar Tiden kommer. Han har lovet at underrette mig derom og jeg er vis paa at han holder Ord. Ak, min Lille!" vedblev hun bevæget "Verden er saa bundfordærvet; det er nødvendigt først meget nøie at undersøge de Forhold, som man ønsker at sætte en uskyldig, ung Pige ind i, før man overlader hende til sig selv, og jeg kan derfor saa godt forstaa, at Deres Belgjører, ja, saaledes bør vi kalde ham, er meget forsigtig,

før han siger til mig: giv mig min Bøns Datter tilbage, nu har jeg er passende og fordelagtig Stilling for hende!"

"Jeg ved ikke hvorledes jeg nogensinde skal kunne takke ham!" mumlede Hermine „jeg er vis paa, at mit Ophold her koster meget mere end hele Gjælden. Min stakkels Fader var aldrig rig og kunde derfor heller ikke udlane store Summer."

"Og nu har jeg havt min Hermine i mit Pensionat i fem Aar!" smilede Md. de Hirsch og kyskede hende „mener De Lille! nu ja, Opholdet hos mig er ganske vist ikke billigt, men jeg har jo sagt Dem, at Deres Faders Barndomsven er meget rig, og han behøver paa Grund heraf, ikke at bekymre sig om nogle Tusinde Gylden mer eller mindre."

"Men det vil jeg ikke have!" raabte Hermine „en Gjæld til min Fader kunde maaske forsvares, men Betaling udover den! nei, nei, det vil og bør jeg ikke taale!"

"Igjen ubetænkksom!" loe Md. de Hirsch „atter den lille Egenfindige! De glemmer rent, at han lod Dem bringe her til mig for fem Aar siden, da De laa hjælpeløs, og besvimet af Sult ved Flodbredden, — Gud forlade mig maaske med Selvmords Tanker i det lille Hoved —; fra den Dag tilhører De ham efter Taknemmelighedens Lov og har ikke Lov til at gaa i Rette med hans Uedelmodighed; og desuden, Lille! „tilspøiede hun" kan De jo betale ham tilbage, hvad han har betalt udover Gjælden, naar De faaer en eller anden Stilling, — eller naar De engang bliver gift."

Den unge Pige blev blodrød.

„Det er der vist længe til!“ sagde hun „der er Sagen, som vil have en fattig Pige!“

Mad. de Hirsch smilede og lo tilsidst høit.

„So netop!“ sagde hun „en smuk, fattig Pige naar lettere Rigdom og Pragt end alle Andre! det vil sige!“ tilføiede hun, „naar hun selv vil!“

Dg idet hun bøiede den smukke Piges Hoved ned til sig, sagde hun:

„Du er en lille dum Pige, som ikke ved af at Du eier Midler til at kunne klæde Dig i Floiel og belæsse Dig med Diamanter; Du er virkelig meget uvidende.“

Hun kastede sig tilbage i Stolen og opslug en høi Latter.

Hermine betragtede hende forundret; det var første Gang at den værdige Dame havde forglemt hvad hun kaldte Anstand.

Hun syntes ogsaa at erindre det selv; thi hun reiste sig hurtig fra sin magelige Stilling og sagde:

„Tilgiv, lille Hermine, at jeg gav efter for Erindringen; men Deres Stilling ligner fuldkommen en af mine tidligere Pensionæres. Det var ogsaa en fattig, ung Pige, som havde samme Mening om sin egen Ubetydelighed. Hun tænkte heller ikke at det var muligt, at en fattig, smuk Pige kunde gjøre et godt Parti, og saa? Naret efter at hun forlod mit Pensionat, holdt hun Tjenere og Equipager, klædte sig i Silke og Floiel og kjøbte Diamanter i hundredevis! o, hun er kommet til en ganske anden

Erkjendelse og jeg tør bande paa, at De, Lille, vilde ikke alene kunde bringe det lige saa vidt, men endog overgaa hende, thi De er langt . . .“

„smukkere!“ vilde hun have sagt, men da hun syntes at opdage et vist ængsteligt Udtryk i Hermine's Ansigt, forandrede hun det til:

„fra det lille Brushoved som hun var, og jeg er overbevist om, at De ved Deres Blidhed og Beskedenhed langt lettere vil vinde Alles udelte Agtelse og — Kjærlighed.“

Og hun loe igjen høit som om denne Fortælling havde noget morsomt ved sig.

„Hvad hedder den unge Dame da nu?“ spurgte Hermine, som uden at hun selv vidste Grunden, følte ligesom en Skræk ved at høre denne Fortælling „og med hvem blev hun gift?“

Mad. de Hirsch havde øiensynligt ikke ventet dette Spørgsmaal.

„Hvad hun hedder!“ gjentog hun „lille Hermine er nysgjerrig som alle unge Piger.“

„Ja, hun var jo fattig ligesom jeg! sagde De, Madame!“

„Ja vist, mit Barn! nu vel, det er Fru Tomine de Borville! hun boer i Ringstræse Nr. 17 og har ligesom jeg et de foran sit Navn!“

Hermine vilde lige til at spørge om hvem den rige Ægtefælle var, da Dørkloffen klingede tre Gange med et vist lille Tidsrum mellem hver Gang.

Mad. de Hirsch reiste sig og hurtigt og som man saa i heftig Bevægelse.

„Hvem kan det være!“ sagde hun, „som besøger mig paa denne Tid! Klokken gaar jo til Tolv!“

Hun lyttede og hørte endnu et Slag af Klokken.

„Gaa paa Deres Bærelse, lille Hermine!“ sagde hun og kysfede hende paa Panden „det er den gamle snakkesalige Dame, som jeg har udleiet Kvistetagen til; hun vilde aldrig blive færdig med at passiare, dersom hun tilfældig skulde faa et Glimt af Dem at se, naar hun gik opad Trappen. Den kjedelige gamle Person har naturligvis glemt sin Bortnøgle og appellerer nu til min Hjælp. „God Nat, mit Barn!“

Hun kysfede hende endnu en Gang paa Panden og skjød hende smilende ud af den modsatte Dør, som førte til den Korridor, ved hvis Ende den unge Pige havde sit lille Bærelse.

Hermine adlød, og hendes lette, hurtige Skridt lød gennem Korridoren.

Mid. dé Hirsch aflaaede Døren, ad hvilken hun var gaaet og knugede Haanden mod Brystet.

„Den dumme Tøs!“ mumlede hun „det var paa høi Tid hun kom bort; det havde været en rar Historie, dersom hun havde set, hvem der besøger mig paa denne Tid. Det er hans Signal, saa er han altsaa kommen hertil! nei, det er ogsaa paa Tiden at blive af med hende, hun begynder at fatte Mistanke!“

Hun lyttede endnu nogle Diebliske for at forvisse sig om, at Hermine virkelig var gaaet paa sit

• Bærelse og skyndte sig derpaa ned ad Trappen for at aabne Døren ud til Gaden.

Kort efter vendte hun tilbage, fulgt af en Mand. Denne traadte uden videre ind i Stuen og blev staaende midt paa Gulvet, medens Beboerinden lukkede og aflaaede Døren.

Skinnet fra Hængelampen faldt paa ham og oplyste ham fuldstændigt, og da han idetsamme tog sin meget bredstyggede Hat af, gjentjende vi Grev Sigismund Kurunja.

„Nu!“ sagde han og vendte sit blege, kolde Ansigt imod Md. de Hirsch, „hvor vidt er vi saa kommet?“

„Behag at tage Plads, Hr. Greve!“ svarede hun „og jeg skal da berette Dem hvorledes Sagerne staa!“

Greven tog Plads i Sofaen; Md. de Hirsch satte sig saaledes, at hendes Ansigt forblev i Skygge, medens Øjet paa Lampen viste Grevens mindste Træk.

Idetsamme slog Kloffen Tolv.

Femte Kapitel.

En frygtelig Opdagelse.

Hermine havde, som vi vide, begivet sig paa Bei til sit Bærelse, for at den gamle, snatkesjalige Dame, som Md. de Hirsch havde sagt at den Ringende var, ikke skulde faa Veilighed til at forstyrre Mattereden ved en utaalelig, lang Pasfiar.

Hun havde allerede løst det lille Silketørklæde hun havde om Halsen og ordnet sine Toiletsager til næste Morgen, da der paakom hende en uforklarlig Ængstelse, som hun ikke kunde gjøre sig Rede for.

Det var hende som om en eller anden forfærdelig Fare truede hende, uden at hun vidste hvorfor eller hvorledes.

Og Hvem skulde vel ogsaa have Noget imod hende, den fattige, forladte, ukjendte Pige! saavidt hun vidste, havde hun ingen Fjender ligesaalidt som nogen Ven, hun havde aldrig tilføiet Noget noget Ondt, hun kunde altsaa, efter sin Mening, ingen Fjender have.

Desuagtet blev hun greben af en besynderlig, uforklarlig Uro og saa sig ængstelig om i det lille Bærelse, som om det skjulte en hemmelig Fjende.

Men der var naturligtvis Ingen.

De saa, tarvelige Møbler stod paa deres Plads
„Slettens Lillie“.

Stilberierne hang paa Bæggen, og i Speilet over det lille Toiletbord saa hun kun sit eget fine, blege Ansigt med de store, smukke, ængstelige Dine.

Hun aabnede Vinduet og saa ud; udenfor i den lille Have, som hun indtog en meget beskeden Plads, var Alt stille; kun engang imellem raslede det i Buskene, naar en Mus forlod sit Smuthul eller naar en Kvist faldt af, fortørret og visnen af Ælde.

I hele Kvarteret herskede fuldstændig Ro; hun kunde tydelig høre Lyden af hvert et Skridt paa Stenbroen bagved Haven, naar en eller anden Nattefvarmer vendte hjem, og nu og da lod en herreløs Hunds Tuden gennem Matten, indtil den blev drevet et andet Sted hen af Nattevagten, for at opføre samme uhyggelige Koncert.

Hermine indaandede den kjølige Natteluft i fulde Drag, men den indre Uro vedblev. Det var en Ænelse om en forestaaende Fare, som hun ikke kunde betvinge og som næsten tog mere til end af ved Bestuelsen af Matten rundt omkring.

De høie Huse med de lange Skorstene og spidse Gable forekom hende som Fængsler, hvor mange Ulykkelige sukede efter Friheden og Lykke; den nære Flods dumpe Brusen lignede en Døendes Suk, og Maanens Straaler, som af og til skjultes af forbi-flyvende Skyer, fremtryllede uhyggelige, spøgelseagtige Figurer af Træerne nede ved Floden, som hun tydelig kunde se fra sit Vindue.

Hendes levende Indbildningskraft forøgede hvad Uroen i hendes Sind frembragte, og med en let

Gyfen traf hun Vinduet til og rullede Gardinet ned ligesom for at udelukke ethvert Indtryk fra den stille Nat.

„Hvor kan det dog være,“ hvistede hun „er jeg syg, eller vil jeg blive det, jeg har aldrig tidligere været saaledes tilmode, det er som om hele Verden har vendt mig Ryggen.“

Hun fik Taarer i Øinene ved at høre sig selv sige disse Ord og satte sig skjælvende paa Sengen med Blikket fæstet paa Speilet, som lod hende se, hvor bleg og angst hun saa ud.

At være ene, sørgmodig og i Besiddelse af en rig Fantasi har, især ved Nattetider, en uhyre Magt over det menneskelige Hjerte, og det varede derfor heller ikke længe, før den unge Pige befandt sig saa ilde, at hun bestemte sig til at vende tilbage til Md. de Hirsch og bede hende om Tilladelse til at opholde sig lidt hos hende, indtil Angsten havde lagt sig. Saa vilde hun begive sig til Ro og sove roligt og uden at drømme som hun altid pleiede.

Med dette Forsæt reisste hun sig, kastede et tyndt Shawl over sig og gik ud i Korridoren, som førte til det Værelse, hvor den omtalte Dame befandt sig.

Hun gik saa lydløst, at Lyden af hendes egne Skridt ikke var hørlige, og var allerede næsten naaet til Døren, som førte ind til Værelset, da hun pludselig standsede forundret.

Hun hørte tydeligt Lyden af to Stemmer, et Fruentimmers og en Mand's.

Fruentimmerets gjenkjendte hun strax, det var

Mad. dé Hirsch, som talte, men at hun istedetfor den antydede Damestemme, som skulde tilhører den gamle Snakkesalige, hørte en Herre svare, forbausede hende i høi Grad.

Angsten veg for Nysgjerrigheden, og hun listede sig nu nærmere paa Taaspidsene tæt hen til Døren.

Hun lagde Øret til denne og lyttede.

De Indenforværende talte vel i en dæmpet Tone, ligesom om de frygtede for at blive hørte, men kun saa Ord undgif den unge Pige, hvis Interessse blev mere og mere spændt ved det hun hørte.

De talte om en tredie Person, en ung Pige, men hvem det var havde hun endnu ikke faaet at vide.

Endelig hørte hun Herren sige:

„Hermine er altsaa en fuldkommen uerfaren, uskyldig Pige, som ikke har det mindste Begreb om Deres Pensionats egentlige Betydning?“

Det forekom hende, som om Ordet „Pensionat“ blev sagt med en vis spottende Betoning.

„Ja, Hr. Greve,“ svarede Mad. dé Hirsch „hun er et fuldstændigt Barn, som man kan vikle om en Finger, naar man bærer sig fornuftig ad.“

„Og hun er baade venne- og frændeløs siger De?“ vedblev Herren.

„Ja, jeg har affondret hende fra den hele Verden,“ svarede Mad. dé Hirsch „fra den Dag De bragte mig hende, naadige Herre, har hun været, saa at sige, under min specielle Opdragelse.“

„Og Uddannelse,“ tilføiede Herren leende.

„Først egentlig hvad det Sidste angaar fra i Aften,“ loe Md. dé Hirsch „men det lader ikke til at hun er meget modtagelig, hun udviklede en Naivitet, som baade morede og forbausede mig.“

Hermine hørte hvert et Ord og vidste nu at Talen var om hende, men hun forstod endnu ikke rigtig Meningen.

Der indtraadte en lille Pause, under hvilken den unge Pige hørte sit Hjertes Banken.

Endelig vedblev Herren.

„Og hun koster nu?“

Hermine havde nær udstødt et Skrig; denne Gang kunde hun ikke tage feil af Meningen; Alt laa i samme Dieblig Klarhed for hende.

Hun knugede Haanden imod Brystet for at dæmpe Hjertets Slag og lyttede med tilbageholdt Aandedræt paa hvad Svaret vilde blive.

Md. dé Hirsch syntes at betænke sig, idetmindste varede det noget inden hun sagde:

„Hundrede Tusinde Gylden.“

Summen maatte uden Tvivl være for høi, thi Herren udbrød heftigt:

„Køber De, min Bedste, for den Betaling kan man jo kjøbe sig en Dronnings Gunst.“

Der indtraadte igjen en lille Pause, under hvilken Hermine tydelig hørte, hvorledes En af de Talende trommede med Fingrene paa Bordet, som i Almindelighed, under lignende Forhold, maa anses for et Tegn paa Utaalmodighed.

„Som jeg siger Dem, min Gode,“ vedblev Herren „det er for Meget, hundrede Tusinde Gylden er en Kapital, som paa engang kan skabe Thænde-haveren en Fremtid, og De vil dog indrømme mig, at den unge Piges Opdragelse ikke har kostet Dem det Mindste.“

„Seg maa dog altid være paa min Post,“ indvendte Md. dé Hirsch.

„For Politiet, maaste“ svarede Greven „aa, ja, det kan være, endstjøndt jeg er fuldkommen overbevist om, at, en Kone som De nok har Midler til at lukke haade Dine og Mund paa selv den mest samvittighedsfulde Politimaand, og desuden har De jevnlig trukket ganske antagelige Summer paa mig hos min Banquier, Hr. Benjamin Kara.“

„Seg er vis paa, at De vilde tie, selv om jeg traf det Dobbelt,“ svarede Md. dé Hirsch.

„Maaste,“ loe Greven „men alligevel er De mig denne Gang for dyr, den lille Ustyldighed maa uden Tvivl have forandret sig betydeligt til sin Fordel, siden hun bliver holdt i en saadan Pris.“

„Uden at hun har vidst deraf har jeg ladet hende male af en af vore største Kunstnere,“ sagde Md. dé Hirsch „vend Kristusbilledet, som hænger der paa Bæggen ved Deres venstre Side, og De vil finde hendes Portræt.“

Hermine studsede.

Md. dé Hirschs hele Virksomhed blev klarere og klarere for hvert Dieblif.

Hun hørte Greven udstøde et Skrig af Beundring.

„Hun er deilig, fortryllende,“ raabte han „aldrig har jeg set et skønnere Bæsen.“

„Hun er smukkere i Virkeligheden,“ bemærkede Md. dé Hirsch roligt „og jeg er fuldkommen overbevist om, at en Anden af vore Millionærer ikke vilde betænke sig paa at belønne mig med hundrede Tusinde Gylden for at kunne kalde Hermine for sin Eiendom.“

Den unge Pige hørte hvert Ord, og det var kun ved at opbyde al sin Kraft, at det lykkes hende at forholde sig rolig og høre efter.

„Bore Millionærer have i denne Tid ikke mange Hundred Tusinder at rutte med,“ svarede Greven „og jeg tror nok, at jeg, hvad Pengene angaar, kan maale mig med en hvilken som helst af dem.“

„Ogsaa med Kælar Bela?“ spurgte Md. dé Hirsch i en spottende Tone.

„Kælar Bela,“ gjentog Greven „ham kjender jeg ikke.“

„Se vi det,“ loe Md. dé Hirsch „Deres Raade kjender ikke engang den berømte Jnder, Millionæren fra Ceylon, om hvis Rigdomme man fortæller de fabelagtigste Ting.“

„Nej, jeg kom først hertil for fire og thye Timer siden,“ svarede Greven „jeg kjender ham ikke.“

„Saa vil De nok komme til at kjende ham,“ vedblev Md. dé Hirsch „han er allerede indbudt af den hele Adel og mangler kun Keiserens Indbydelse for at blive ligesaa kjendt som De, naadige Herre.“

„Som mig,“ gjentog Greven stolt „det var at spænde Buen vel høit, min Adel og mit Navn har for god en Klang til at det kan fordunkles af den første den bedste Syfferidder og Landstryger.“

„Den indiske Millionær vil dog maaske her ved denne Veilighed være mere rundhaandet,“ bemærkede Md. dé Hirsch „disse Indere er i Forveien Slavehandlere, enhver Indere af Betydning har sit eget Harem, og den smukke Kelar Bela vil neppe betænke sig paa at forøge sine Diamanters og Perlers Antal med den skjønneste af alle Perler.“

Greven loe haanligt.

„De vil sætte mig Kniven paa Struben,“ sagde han „men De glemmer, at et Ord af mig er tilstrækkeligt for Politiet til at blande sig i Deres Virksomhed, min Gode; og det kunde da let hænde sig, at De ikke kunde løstjæbe Dem med de hundrede Tusinde Gylden De nu forlanger af mig.“

„Min kjære Greve,“ svarede Md. dé Hirsch i en iskold Tone „hvormange Tusinde Gylden, ja Hundred Tusinde vilde De give for ikke at faa Deres adelige Navn blandet ind i en saa smudsig Sag?“

Greven svarede ikke; det var pienesynligt, at han følte sin Afmagt ligeoverfor dette Fruentimmer, som naturligvis ikke vilde betænke sig paa at drage ham ind i den Sag han truede hende med, og Navnet Kurunja maatte ikke faa den mindste Blet.

„Nuvel,“ hørte Hermine ham sige „lad os ikke drøfte den Sag længer. De hundred Tusind Gylden

kan De hæve hos min Banquier, naar De vil. Har De Pen og Papis ved Haanden, vil jeg give Dem en Anvisning."

Mad. de Hirsch manglede aldrig Skrivematerialier, ja, om det saa var stemplet Papis til forskjellige Summer havde hun det liggende, og Hermine hørte hende derfor sige:

"Her er Skrivematerialier og Papis, svarende til den omtalte Sum."

Den unge Pige hørte, hvorledes Pennen løb henad Papiret.

Det var Greven, som skrev Anvisningen til Benjamin Kara.

"Se saa," sagde han og reiste sig „nu er Pengene Deres."

"Og Kjøbecontracten i Orden," lød Mad. de Hirsch „og tro mig, De vil blive tilfreds med Handlen."

Hermine hørte tydeligt hvert Ord og var nær ved at kvæles af Rædsel og Angst.

"Jeg har," vedblev Mad. de Hirsch „fortalt hende en lang Historie om en Barndomsven af hendes afdøde Fader, som stod i Gjæld til ham og som nu betalte Gjælden tilbage, ved at lade Datteren opdrage hos mig; denne Barndomsven er De, Hr. Greve, og jeg er overbevist om, at den lille Døds vil adlyde Dem af pligtstyldig Taknemmelighed paa sin afdøde Faders Vegne. Ja, jeg maa le, naar jeg tænker paa hvor uerfarne de syttenaarige Piger

er, man kan bilde dem Alt ind, de tror det for et godt Ord."

"Altsaa Døspind, Usandhed med min Faders Barndomsven og med Gjælden," tænkte Hermine „o, det er frygteligt."

"Lor jeg nu spørge," vedblev Md. de Hirsch „naar ønsker Hr. Greven at modtage hende?"

"Jeg vil sende en luffet Bogn i Morgen Aften," svarede Greven „Resten bliver Deres Sag."

"Og det vil blive meget let at ordne," svarede Md. de Hirsch „jeg har allerede forberedt hende paa at det fingerede Barndomsven engang vilde fordre sin Bens Datter af mig, for at anbringe hende i en eller anden passende Stilling, det passer derfor udmærket, at jeg i Morgen underretter hende om, at Befrielsens Time nu er slaaet, og at hun endelig skal se sin Faders Barndomsven, som har været saa god imod hende. Da hun endvidere netop i denne Aften har udtalt Ønsket om at forlade mit Hus, vil et Brev fra Dem, som De maa sende mig i Morgen tidlig, komme som kaldet, og hele Sagen gaar af sig selv.

Den værdige Dame gned sig tilfreds i Hænderne, Affairen var jo saa godt som lykkes.

Greven havde imidlertid reist sig og taget sin Hat.

"Klokken Elleve i Morgen Aften vil en tarvelig, luffet Bogn holde herudensfor," sagde han „De kan kjende den paa, at den vil være forspændt med to hvide Heste, den ene spændt foran den anden. Rud-

sten vil desuden som Tegn bære et hvidt Bind, tæt ovenfor Albuen paa sin høire Arm. De behøver derfor blot at følge den unge Pige ned, og sørge for at hun kommer ind i Bognen. Kudsken ved da selv Bæsked med det Øvrige. Og glem nu ikke," tilføiede han i en iskold Tone „at jeg er mægtig som Ven og uforsønlig som Fjende."

„Vær rolig," svarede Vid. de Hirsch „jeg er discret, ingen af mine Kunder har endnu ikke hørt mig sladdre af Stole."

Hermine hørte Greven gaa henimod Døren, men pludseligt standsede han.

„Hvad var det han hed den rige, indiske Eventyrer?" spurgte han pludseligt.

„Klar Bela, naadige Herre."

„Godt," sagde Greven „jeg ved ikke hvorfor, men jeg føler at jeg hader denne Mand, og at det enten bliver ham eller mig."

„Det bliver Dem, Hr. Greve," sagde Vid. de Hirsch i en smigrende Tone.

„Det tror jeg selv," svarede Greven, uden at tænke over, at Ordene kunde have en dobbelt Betydning.

Hermine hørte ham gaa, og Vid. de Hirsch ledsage ham nedad Trapperne.

I slike delikate Sager fungerede hun selv som Opvartende; det var dels en Høflighed ligeoverfor sine mægtige Kunder, dels en Sag De fordrede af hende.

At betro sig til Tjenestepigen kunde maaske nok

lade sig gjøre, da hun nødig vilde miste sin gode Fortjeneste hos Md. de Hirsch, men under alle Omstændigheder var det dog sikkrere at udføre den Smule Tjeneste selv.

Hermine stod endnu paa samme Sted, forvirret ligesom lammet af Skræk og Afsty.

Hun hørte tydeligt Trappen knage under de Gaaendes Trin, og endelig Gadedøren blive aabnet og lukket med den mindst mulige Larm.

„D, o,“ mumlede hun „jeg er solgt, — o, hvorledes bliver jeg fri . . .“

Hun tøvede endnu nogle Dieblkke, da hørte hun Md. de Hirsch komme hurtigt opad Trappen, og foer sammen.

„Hun kunde maaste fatte Mistanke til Dig og tro at Du har luret,“ tænkte hun „jeg maa skynde mig tilbage, jeg maa . . .“

Hun fuldførte ikke, men fløi som en Pil gennem Korridoren og ind i sit Bærelse, hvor hun med skjælvende, feberagtig Hast halvveis klædte sig af og fastede sig i Sengen.

Det var ogsaa paa høie Tid.

Md. de Hirsch pleiede virkelig, hvad Hermine var uvidende om, at aflægge hende et Besøg hver Nat naar hun sov, og denne Gang havde hun endog en særlig Grund dertil.

Det var gaaet hende ligesom det var gaaet Hermine, hun ligesom anede Noget, uden at kunne gjøre sig Rede derfor.

Nu faldt det hende ind, at den unge Pige

kunde have luret, og det var for at overbevise sig herom, at hun vilde aflægge hende et Besøg.

Traf hun hende endnu oppe og i hæftig Bevægelse var der ingen Tvivl, og da maatte hun gribe til andre Forholdsregler, og dem manglede en Kone som hun ikke.

Hun havde før ved Sult og Pidskning ligefrem tvinget unge Piger til at tjene hendes skjændige Industri, og de Ulykkelige havde da givet efter, da de ligesom Hermine, hverken havde Venner eller Frænder.

Hun vilde aldeles ikke betænke sig paa at anvende disse Midler imod den unge Pige, dersom hun nu viste den mindste Modstand.

Hermine's Dør ud til Korridoren var aldrig aflaaet; det var Noget Md. dé Hirsch ikke taalte. Hun vilde have den Rettighed, til en hver Tid at kunne besøge sine Pensionærer, akkurat som en Moder har Ret til at betræde Børnestuen uden at banke paa.

Den unge Pige hørte hende komme, listende og lyttende, ligesom om hun blot ventede paa at høre den mindste mistænkelige Lyd for strax at kunne styrte ind og se hvad det var.

Hun skjælvede af Angst. Efter hvad hun nylig havde hørt fremtraadte den tidligere saa elskværdige Md. dé Hirsch som en farlig, nedrig Kvinde, der naturligvis ikke vilde sty nogen som helst Middell for at fortjene de hundred Tusinde Gylden.

Hun maatte derfor gjøre Vold paa sig selv og

dæmpe sin hæftige Bevægelse, og da endelig Døren aabnedes, og den trivelige, lille Kone traadte ind med et Lys løftet over Hovedet, saa at Skjæret faldt henover Bærelset, hørte hun kun en Sovendes fuldstændigt rolige Aandedrag.

Hun traadte endnu nærmere og lod Lyset falde henover den tilshneladende Sovendes Ansigt. Den unge Pige laa der med halvtaabne Læber og tilslukkede Dine. En svag Rødme, Resterne af Angsten, havde farvet hendes Kinder, og forhøiede hendes Skjønhed.

„Hun sover,“ mumlede M^{de}. de Hirsch tilfreds „det er mine Hundred Tusinde Gylden, som hviler i Fred i mit Hus. Nu, i Morgen er vi kvit for hinanden, og det vil vist vare længe, inden jeg faar en saadan Handelsvare igjen.“

„Den dumme Tøs,“ tilføiede hun „hun vil takke mig, naar hun holder Tjenere og Equipage og antager en Grevindetittel, men saa kjender hun vel sagtens ikke den gode, bestedne M^{de}. de Hirsch.“

Hun lod endnu en Gang Lyset falde udover den Sovendes Ansigt og gik derpaa synlig tilfreds ud af Bærelset.

„For en Sifferheds Skyld,“ mumlede hun „man lader ikke hundred Tusind ligge for aabne Døre.“

Hermine hørte hende tage en Nøgle frem af sit store Nøglesnippe og laase hendes Dør af.

En isnende Gysen gjennemfor hende. Hun var altsaa ligefrem en stakkels, værgeløs Fange.

M^{de}. de Hirsch vendte hurtig tilbage til sit

Bærelse for endnu engang at læse den kostbare Anvisning og derpaa gjemme den blandt sine Papirer.

Hun gif derpaa til Ro i sit elegante Sovekabinet, idet hun mumlede tilfreds:

„Det er den største Sum jeg nogensinde har tjent paa en Gang; men er det formeget!?”

Sjette Kapitel.

Bed Nattetid.

Hermine blev liggende fuldkommen rolig i næsten et Kvarters Tid, efterat Md. de Hirsch havde forladt hende.

Frygten havde gjort hende dobbel forsigtig og lade hende se Faren i Alt. Hun stolede derfor ikke engang paa, at den uhyggelige Person endnu var gaaet, hun kunde maaske anstille sig saaledes, men i Virkeligheden staa paa Lur ude i Korridoren, for at standse og gribe hende, dersom hun mærkede det Mindste, som tydede paa, at hun vilde flygte.

Dg Flugten, en øieblikkelig Flugt, forekom hende som det eneste Redningsmiddel.

Imorgen vilde jo han, den Ubekjendte, sende Bognen efter hende, den solgte Pige, og hvorledes skulde hun da unddrage sig ham, naar først det var kommet saa vidt.

Paa samme Maade maatte alle de andre ulykkelige Pensionærer være kommet bort, hemmeligt ved Aftentid, naar det var forsilde at raabe om Hjælp, eller naar Tilfældet ikke, som her, havde advaret dem i Forveien.

Nei, hun maatte bort, bort fra det frygtelige Ulyl og det i samme Time.

Rundtom var det Nat; rundtom sov Beboerne i de talrige Huse, hun kunde se fra sit Vindue. Tugen vilde bemærke hendes Flugt; hun vilde da løbe saa langt Benene kunde bære hende og før de af Sult end blive en Time længer.

Hun forvissede sig endnu i nogle Minutter om, at Md. de Hirsch virkelig var gaaet; kort efter lod den svage Lyd af en Dør, som blev slaaet i, og den unge Pige reiste sig hurtigt.

Det var Md. de Hirsch, som lukkede sin Sovekammerdør. Den bandt haardt i Karmen, og det var nødvendigt at smække den i.

Det var den Lyd Hermine havde hørt.

Med skjælvende Hænder iførte hun sig sine Klæder og kastede en tarvelig Raabe over sine Skuldre. Hovedet ombandt hun med et uldent Tørklæde og fæstede oveni på et Slør for, saa at det var umuligt at se hendes Ansigt.

Saaledes paaklædt betænkte den unge Pige sig

ikke paa at overgive sig til Rattens Farer i den store, folkerige Vys Gader.

Hun eiede ikke en Stilling hun kunde tage med, Md. dé Hirsch havde sagt, at en ung Pige aldrig burde have andre Penge, end dem hun selv tjente, og hun havde aldrig havt Leilighed til at tjene en Hvid, skjøndt hun mangfoldige Gange havde bønfaledet om Sytøi eller andet kvindeligt Arbeide, men altid var bleven afvist med de Ord:

„Din Bestemmelse er ikke at arbeide, mit Barn.“

Det Eneste hun medtog var hendes eget med Rette. Det var en simpel, lille Medaillon med et Dameportræt.

Hun havde havt den om Halsen hin Nat hun blev fundet syg og hjælpeløs ved Floden, og Md. dé Hirsch havde ladet hende beholde den, endskjøndt hun holdt meget af at udslette alle Spor af sine Pensionærers tidligere Forhold.

Hermine vidste ikke hvem dette Portræt forestillede; der var aldrig Noget, som havde sagt hende det; hun vidste ikke engang hvem der havde givet hende det eller hvornaar; kun huskede hun, at hun havde baaret det om sin Hals ligesiden den Tid, at hun begyndte at kjende „Billeder“.

Det forestillede en Dame af overordentlig Skjønhed; ung, tilsyneladende lykkelig og af et fornemt Udseende, og mange Gange i sin tidligste Barndom, naar hun betragtede det, syntes hun at det lignede en Dronning, ja, en Dronning, som hun havde læst om i Eventyrerne.

„Slettens Lillie“.

Og engang, da Solen netop kastede en Straale henover det som hun sad med det i Haanden, havde det forekommet hende som om Portrættet havde smilet saa ømt og kjærligt til hende.

Saa havde hun raabt ganske høit:

„Det er min Moder,“ men Manden, som havde hende i Pleie, havde slaaet hende over Haanden og sagt, at hun vilde saa mange Brygl, dersom hun nogensinde vovede at falde det Portræt for sin Moder.

Siden den Tid havde hun aldrig givet det dette velsignede Navn, men hun elskede det derfor ikke mindre og lovede sig selv, aldrig at stille sig ved det.

Og nu, da hun vilde overgive sig selv til den mørke Nats Farer, nu skulde det være hendes Talisman, et Værn mod alt Ondt.

Hun rullede forsigtig Gardinet op og saa ud. Alt var fuldstændigt stille udenfor, Waanen var næsten skjult af graa Skyer, og intet Fodtrin lod paa Gaden.

Alt komme bort gjennem Døren var ikke muligt, hun havde jo hørt Vid. de Hirsch aflaafe den; hun maatte altsaa flygte gjennem Vinduet.

Dette befandt sig imidlertid femten Fod over Jorden, men knapt tre Fod under det var en lille Altan, som igjen var forsynet med en Trappe, der førte ned i Haven.

Hermine aabnede Vinduet og sprang hurtig op i Karmen.

En hidtil aldeles ukjendt Kraft vaagnede i hende,

hun følte sig i dette Dieblif stærk nok til at fatte en bestemt Beslutning og til at udføre den.

Idet hun greb fat i Binduesposten med begge Hænderne og svang sig rundt udover, lod hun sig glide de tre Fod ned og naaede Altangulvet.

Uden at tøve ilede hun ned ad Trappen og stod nu i Haven imellem Bustene og Blomsterne.

Hun følte, ja hørte sit Hjerte banke, det var første Gang hun handlede paa egen Haand, og det var ovenikjøbet en meget vigtig Handling.

Med Gysen betragtede hun Vinduet, som laa femten Fod tilveirs. En Flig af Gardinet viftede ud af det ligesom om det vilde tilvinke hende et Farvel og svævede derpaa igjen ind for Nattevindens.

Den unge Pige gik hurtig ned ad Gangen, som strakte sig gennem hele Haven og standsede kort efter ved en lille Trælaage.

Den var lukket, men Nøglen hang paa et Søm tilhøre, og den unge Pige vidste Stedet.

Hun aabnede Laagen og gik ud.

Nu først var hun egentlig fri, nu da hun var borte fra det gyselige Misl, som hun havde beboet i fem lange Aar.

Hun standsede og lyttede.

Alt var stille; kun engang imellem gjæde en Hund langt borte, men intet Fodtrin af Mennecker lod i Nærheden; hun kunde altsaa temmelig rolig fortsætte sin Vej, men hvorhen?

Den unge Pige foer sammen. Hun havde vel

bestemt at flygte og udført sin Beslutning, men videre var hun ikke kommet.

Hun stod i dette Dieblif aldeles raadvild og hjælpeløs, ja næsten som vildsaren, eftersom hun aldrig i den Tid hun havde været hos Md. de Hirsch havde betraadt Gaden, uden i hendes Selstab og da altid i hendes luffede Bogn.

Hun var fuldstændig uvidende om Gadernes Navne og indbyrdes Beliggenhed og havde ikke andet Valg end at gaa paa Naar og Faa, og haabe til Gud for Resten.

Hun begyndte derfor at vandre ned ad en lang, smal Gade, som snoede sig i flere Bugter, og som stedsse blev skumlere og uanseligere, jo længere hun naaede ned ad den.

De smalle, smudsige Huse syntes at være helt uddøde, kun engang imellem lod en uhyggelig Støi fra et enkelt af dem, ligesom om man sloges bag de solbrændte Ruder i de mørke Rum.

Hver Gang en saadan Støi lod, fik hendes Fødder ligesom Binger. Hun trak da Raaben tættere om sig og foer hurtigt videre, uden i mindste Anelse om hvorhen hun kom.

Med Et standsede hun forfærdet.

En dyb, uhyggelig Brummen ligesom af et kæmpemæssigt Uhyre naaede hendes Øren, for strax efter at afløses af nogle dumpe Støt.

Lyden kom med Vinden, som pludselig blev friskere, ja næsten isnende, og vedblev uafsladeligt.

„Floden,“ mumlede hun „det er Bølgerne, som

bryde sig imod Bredden, det er den samme dumpe Larm jeg hørte fra mit Vindue."

Dg hun gif beroliget videre, af Floden havde hun jo Intet at frygte.

Der gif kun fem Minutter før at hun naaede den og standsede.

Den laa der, urolig og ghyngende med skumklædte Bredder ligesom en uhyre Sølvsnog, omgivet af steile Høider, Skove og mangfoldige Bygninger.

Langsmed den løb en bred, gruslagt Wei, der forekom hende fuldkommen øde, og hun betænkte sig derfor ikke paa at slaa ind paa den.

Hvorhen den førte var hende forsaavidt ligegyldigt, naar den blot ikke førte tilbage til Staden med det gyselige Pensionat.

„Gud vil være med mig," sagde hun halvhøit „han vil ikke forlade en stakkels uhykkelig Mennefsjæl. Jeg vil blive ved at gaa indtil jeg naar Vandet; de fordringsfri, brave Bønder ville have Medlidenhed med mig, naar de erfare den Fare jeg har været underkastet, og de ville billige min Flugt. Jeg vil da arbejde for dem, vogte Deres Kreaturer, om de forlange det, naar jeg blot aldrig skal vende tilbage til hende, den afskyelige Kvinde, o, jeg kan maaske endnu blive lykkelig! Gud er med mig, jeg er slet ikke bange."

Dg med bævende Læber og rystende Anæ gif hun videre langs Weien, seende sig om til alle Sider for at opdage de Farer, hun ikke kunde skjule for sig selv alligevel meget godt kunde være tilstede.

Hun havde vel gaaet omtrent en halv Times Tid, da hun pludselig standsede, tvivlraadig om Veien.

Den delte sig nemlig her i to Grene, den ene førte over en Bro over Floden, den anden gik i modsat Retning og syntes at føre tilbage til Staden.

Paa den anden Side af Broen hævede en Skov sig, den saakaldte „Prater“, Wienernes Forlystelsessted, hvor om Sommeren en fuldstændig „Dyrehavsbakke“ udfoldede sin Virksomhed, og hvortil man valsfartede for at suge frisk Luft og ryste Keiserstadens Støv af sig.

Hermine havde været i Prateren for nogle Aar siden med Ud. de Hirsch og gjenkjendte den strax.

Hun havde der stiftet Bekjendtskab med en lille, jevnaldrende Pige, som var en Datter af en fredelig Jorpagter sammesteds, og skjøndt Bekjendtskabet baade var sluttet og hæbet med det samme, var det dog lige som et Vink fra Himlen.

„Den lille Anna vil maaske kunne erindre mig,“ mumlede hun „og naar jeg fortæller hende, hvor ulykkelig jeg er, vil hun maaske bede sin Fader give mig Arbejde hos sig! o, jeg er meget roligere, nu jeg ved hvor jeg er; jeg vil gaa ind i Skoven og skjule mig til Dagen bryder frem, saa vil jeg opsørge hende og bede hende om Hjælp.“

Hvor svagt end dette Haab var, var det dog som en Solstraale i Mørke, og den unge Pige traadte rasht over Broen, for at træde ind i „Prateren“.

Hun standsede imidlertid, efterat have gaaet nogle faa Skridt og vendte om for at gaa tilbage, thi paa den anden Side af Broen opdagede hun to Personer, der ligesom syntes at oppebie hendes Ankomst.

Dette var imidlertid ikke Tilfældet. De talte kun sammen, men afbrød Samtalen, da de saa hende nærme sig.

Hun vilde vedblive at gaa tilbage, da den ene Person, en høi Mand, nærmede sig og hurtig affjær hende Veien.

Hermine vovede knapt at aande; hun havde ikke ventet at træffe Folk ved denne Tid og paa det en- somme Sted.

Personen begyndte sin Konversation med en raa Latter.

„Min Tro,“ loe han „det er sjældent at en Dame vover sig denne Vei alene ved Natten.“

„Min Herre,“ svarede den unge Pige med en Stemme, som klang aldeles rolig „jeg beder Dem ikke at hindre mig i min fuldkommen lovlige Gang.“

„Hvem siger ogsaa at jeg har det i Sinde,“ svarede Thyren „jeg gaar her for at trække frisk Luft ligesom De, min Smukke, og det har jeg vel Lov til.“

„Javist, javist,“ stammede den unge Pige „men min Herre . . .“

„Ha, ha, ha, min Herre,“ loe Thyren „kalder De Toma for Herre, saa tager De feil, jeg er en fordømt Djener, snarere Slave, og Bidfsken har ad-

stillige Gange snærtet min Ryg; De gjør Nar af mig, naar De kalder mig Herre."

Fyren rokkede frem og tilbage, som tydede paa at han idetmindste havde søgt at holde sig skadeløs for de legemtlige Lidelser ved at bringe sit indre Seg i en glad Stemning.

Den unge Pige veg instinktmæssig et Skridt tilbage, hun havde ofte set fra sit Vindue, hvorledes berusede Folk glemte baade Lov og Ret.

"De behøver ikke at smutte fra mig," loe Fyren og udstrakte sin Arm imod hende "Toma er en fornem Mand's Tjener og forstaar at omgaaes fine Folk; kom De kun nærmere og passiar med mig, jeg er netop oplagt til en Samtale."

Den unge Pige følte en isnende Kulde fare igjennem sig, den stammede fra den Angst, som pludselig greb hende.

Hvorledes skulde hun slippe bort fra denne ubehagelige, berusede Person, uden at udsætte sig for Følgerne af hans Vrede.

"De maa undskyldde mig," sagde hun omsider "men jeg har ikke Tid til en Samtale, man venter mig, og . . ."

"Og jeg kunde maaske komme i Forlegenhed derfor," fortsatte Fyren "er det ikke saadan De mener; aa, De behøver ikke at bryde Dem derom, min Kniv rydder alle Hindringer til Side! Je engang, jeg har den altid hos mig."

Han trak en lang, blinkende Kniv frem fra sit Bælte og vuggede den frem og tilbage i Haanden.

Hermine følte sig en Afmagt nær. Dette Menneske var uden Tvivl en yderst farlig Person.

Hun samlede imidlertid alt sit Mod og svarede:
 „Jeg tvivler ikke om Deres Mod, min Ven, tvertimod jeg anser Dem for meget modig, altfor modig til at ville standse en svag Pige, som jeg er.“

„For Satan, det var kjønt sagt,“ loe Fyren „Gandens kjønt sagt, og De skal faa Lov at gaa, hvorhen De vil, naar jeg først har set Deres Ansigt. Naanen skinner netop i dette Dieblit, naa, Sløret tilside og lad mig se, hvordan De ser ud.“

„D, min Herre,“ bad hun „forlang ikke Sligt af mig, jeg har netop skjult mit Ansigt, for at Ingen skal faa det at se.“

„Naa saadan at forstaa,“ loe Toma „man tør ikke lade Folk se hvordan man ser ud! det var Satans! man er altsaa saadan forsvundet uden Forlov, og man er bange for at blive kjendt og snuppet! ho, ho, saa er jeg med, jeg har brugt samme Trif med falsk Skjæg mange Gange for at narre Politiet og det gif hyperligt; med Dem, Lille, er det nu en anden Sag, De kan ikke pynte Dem med Baffenbarter som vi Mænd, De maa nøies med Sløret; men for mig behøver De ikke at frygte, jeg skal ikke forraade Dem! heldigvis er jeg i godt Humeur og Gandens nysgjerrig ovenikjøbet, gjør derfor ingen Omstændighed, væk med Sløret.“

Hermine veg tilbage, gysende af Angst.

„Naa, naa,“ raabte Fyren vredt „ingen Krum-spring, Lille, her hjælper ingen Smutten til Side,

gjør mig bare ikke gnaven, det raader jeg Dig, jeg er endnu i godt Humeur og i saa Tilfælde altid en prægtig Fyr, men bliver jeg vred, saa er vi ene her paa Broen, og jeg er den Stærkeste."

"Lad hende gaa, Toma," sagde nu den anden Person og nærmede sig „følg heller hjem med mig, hust paa, at Raadigherren stundom ønsker vor Nær-værelse selv om Natten, og at han just ikke lægger Svingene imellem, naar han bliver vred."

"Jeg blæser Raadigherren et Stykke," svarede Toma „jeg tjener Forvalteren og ikke ham."

"Du maa dog alligevel lade denne Dame gaa hvorhen hun vil „vedblev den Anden „hun angaar ikke Dig, og Du har ingen Ret til at standse hende."

"Hold Mund, Sanktylling," raabte Toma „vil Du nu ogsaa berøve mig mit gode Humeur, saa vil jeg raade Dig til at holde op med den Spads i Tide! jeg har ikke bedt Dig om dine Raad og jeg tror Du gjør klogest i at gaa din Vej."

Han udtalte disse Ord i en saa truende Tone at den Anden, som var en lille, temmelig spinkel Person, hurtigt gif tilbage og forsvandt paa den anden Side af Broen.

"Ja, ja, Toma," raabte han „det bliver din egen Sag, dersom Raadigherrens Floite lyder, og Du saa ikke er tilstede tilligemed os Andre."

Toma svarede ikke, han loe kun foragteligt og forblev ubevægelig staaende, indtil Kammeratens Skridt ikke lød længer i Gruset.

Derpaa vendte han sig imod den unge Pige.

„Se saa,“ loe han „nu er vi ene! bort med Sløret.“

Hermine følte sig en Afmagt nær.

Det var en skrækkelig Stilling at være ene midt om Natten langt fra andre Mennesker med en saa raa og affrækkende Person som Toma, hvem vi allerede kjende fra tidligere Tid, det var omtrent det Samme som at befinde sig i en Tigers eller andet glubende Dyr's Klør.

Hermine samlede endnu en Gang al sin Kraft og alt sit Mod og svarede bestemt:

„Gaa Deres Vej og vov ikke at fornærme mig, det kunde maaske blive Dem endnu dyrere end Deres Herres Brede, som De nylig blev truet med; vov at rør mig, og jeg raaber saa høit om Hjælp, at det skal høres gennem hele Skoven, og De ved maaske, at der ogsaa findes Folk der ved Nattetider.“

„Ja Gavtybe, Banditter, som hverken have Hus eller Hjem, men som maa nydes med den fugtige Jord til Seng og Himlen til Tag,“ loe Tyren haanligt „nei, nei, min Lille, De skræmmer mig ikke, jeg har nu engang sat mig i Hovedet at jeg vil se Deres Ansigt, tag derfor Sløret bort, saa kan vi siden tale om Tingene.“

Han udstrakte idetsamme sin Haand og greb fat i hende.

Hermine udstødte et fortvivlet Raab om Hjælp og rev sig løs fra den smudsige Haand.

„Vov at komme nærmere,“ raabte hun og styrkede hen til Kælværket, som begrændsede Broen „og

jeg faster mig i Floden; De vil da faa min Død paa Deres Samvittighed og dertil vil De vel neppe lade det komme."

Ukslingen op slog en skingrende Latter.

"Toma er fra Slavonien, Kjeltringernes Land, som I Wienerere kalde det," sagde han "og ikke bange, faster Du Dig i Baudet, for mig gjerne, jeg tvinger Dig ikke dertil, og bliver Du der med det Samme, bliver det din egen Sag. Jeg holder mest af jevne Folk," tilspøiede han spottende "al dette Romantiske bryder jeg mig ikke om."

Dg uden at tøve længer foer han ind paa hende for at gribe hende.

Hu begyndte en fortvivlet Flugt, et rasende Kapløb. Den unge Pige foer fra den ene Side af Broen til den anden, stedsje forfulgt af den berusede, voldsomme Mand, som endog havde revet Kniven frem af Bæltet, givende efter for sin forbryderiske Natur.

Hun prøvede stedsje paa at slippe over Broen og ind i Skoven, hvor hun let kunde skjule sig blandt Buskene og Krattet, men hendes Forsølger passede paa og fordoblede sine Anstrengelser, hver Gang hun udstødte skingrende Skrig om Hjælp.

Det var et uhyggeligt, gyseligt Løb frem og tilbage.

Hermine følte sine Kræfter svinde. Hun var uvandt med en saadan voldsom Bevægelse og snublede flere Gange.

Endelig kunde hun ikke mere, hun styrtede hen

til Rækværket og forsøgte at kaste sig over det, men hun havde ikke Kraft dertil, gispende og halvt bevidstløs faldt hun sammen paa Broen.

Hun lignede Duen, som er blevet jaget af Høgen.

Toma udstødte et Seirsræab og foer henimod hende, men standsede i det samme og tog en lille skinnende Gjenstand op fra Broen.

Det var den tidligere omtalte Medaillon, som Hermine havde tabt.

„Ah,“ raabte han „Guld.“

Maanelshet faldt idetsamme paa den saa rent og klart, at man tydeligt kunde skjelne hvert Træk i det fine, lille Maleri.

Uslingen havde neppe kastet et Blik paa det, før han blev bleg og skjælvede over alle Lemmer. — Rusen forsvandt som et Lyn og idet han betragtede Billedet med stive, forfærdede Dine, bevægede han Læberne og mumlede:

„Det er hende, Fyrstinden, — som Greven befalede mig at . . .“

Han saa sig forskrækket om med stive, stirrende Dine og tørrede Sveden bort af Panden.

Det var piensynligt aabenbart, at Synet af dette Billede gjorde et frygteligt Indtryk paa ham, han blev med Et ligesaa spag som han før havde været voldsom.

Han holdt Medaillonen fast indesluttet i Haanden ligesom om han frygtede for at komme til at se de døde Ansigtstræk og nærmede sig langsomt Her-

mine, der forundret havde iagttaget den Forandring, som var foregaaet med ham.

„Naadige Herskerinde,“ sagde han og lagde Hænderne korsvis over Brystet „jeg beder ydmygt om Tilgivelse.“

Den unge Pige reiste sig langsomt og betragtede ham forundret.

„Gaa,“ sagde hun bydende „nærm Dig ikke, Floden er i Nærheden; kun et Skridt henimod mig, og jeg kaster mig i den.“

Hun lænede sig i det samme til Rækværket, der kun var to Fod høit.

Toma standse.

„Jeg vil ikke have flere Vord paa min Samvittighed,“ sagde han med sagte Stemme „det betaler sig ikke, — man er altid bange for de fordømte Snushaner og gaar saa at sige altid med Strikken om Halsen; vær De derfor kun rolig, naadige Herskerinde, jeg vil intet Ondt gjøre Dem, jeg var drukken før, det var Grunden til min Udfærd, og naar jeg er drukken, ved jeg ikke hvad jeg gjør, jeg var det ogsaa den Nat, da jeg . . . naa, nok herom,“ afbrød han sig selv i en barsk Tone „det kommer Nogen ved, det bliver min egen Sag.“

Og han saa sig atter forfærdet om, som om han frygtede, at Nogen skulde høre hans besynderlige Ord.

Den unge Pige følte sit Blod vende tilbage efter disse Ord. Hun var nu fuldkommen paa det Rene

med, at hun havde en yderst farlig Person ligeoverfor sig, men at noget Ubekjendt pludselig havde fjernet al hans Farlighed for Diebliffet.

Hun dømte ogsaa fuldkommen rigtig. Enhver Forbryder lader sig hurtig paavirke enten af det Ene eller Andet, selv af Ubethdeligheder, naar disse blot komme uforudsete og have en eller anden Hentydning til en vigtig Handling i hans Liv.

Man har Exempler paa, at Morderen har sluppet sit Offer alene fordi det, uden selv at vide deraf, har haft en lignende Klædning som en tidligere Myrdet. Erindringen vaagner da strax, og Noget, man maaste kan kalde Anger.

Dette var netop Tilfældet med Toma. Det aandlige Stød han havde modtaget, kunde lignedes ved det Slag af den gloende Jernstang hvormed Dyr-tæmmeren kuer den bengalske Tiger; han behøver blot senere at vise den en rødmalet Stok, for at opnaa samme Resultat.

Han stod cerbødigt foran Hermine med Medail-
lonen i Haanden.

„Den naadige Herskerinde har tabt denne Gjenstand,“ sagde han „maa jeg levere den tilbage.“

„Min Medaillon,“ raabte Hermine „min Talisman.“

Og fuldkommen overbevist om, at hun for Diebliffet var den Stærkeste rakte hun rolig Haanden frem og modtog den.

Toma følte sig ligesom lettet for en uhyre

Byrde, da han var bleven af med den, den havde brændt som Ild i hans Hænder og i hans forbrøderiske Sjæl.

„Vil De love mig en Ting,“ begyndte Slavonen efter en lille Stund „aldrig at omtale dette Møde for nogen levende Sjæl.“

„Jeg vil gjerne sǔie Dem heri,“ svarede Hermine „naar ellers Deres Kammerat vil tie.“

„Han,“ loe Toma, og et vildt Udtryk foer paant over hans Ansigt „han er altfor bange for Slavonenen Toma til at han tør sige et eneste Ord, det vilde bekomme ham ilde!“ tilfǔiede han med sagte Stemme.

„For mig kan de være rolig,“ sagde Hermine „jeg skal ikke rǔbe Noget, jeg har heller Ingen at rǔbe det for,“ vedblev hun med bevǔget Stemme „om De virkelig havde drǔbt mig, vilde Ingen have savnet mig.“

Der laa en saa ophǔiet Smerte i disse Ord, at den raa Mand fǔlte sig greben deraf.

„Stakkels Dame,“ sagde han „De er altfaa jaget som en Hund forstaar jeg.“

Signelsen var som han med sin Dannelsse kunde fremstille den.

„Ja, jeg kjender Ingen i den hele, vide Verden.“

„Ikke engang Deres Moder?“ spurgte han med en Stemme saa skjǔlvende og rystende, at den unge Pige studsede.

„Jeg har aldrig kjendt hende“! svarede hun.

„Dg De husker ikke engang hvordan hun saa ud?“ vedblev han.

„Nei.“

Han traadte tæt hen til hende og sagde med næsten uhorlig Stemme:

„Før vilde jeg tvinge Dem til at vise mig Deres Ansigt, nu beder jeg Dem derom, tag Deres Skjort bort, og jeg skal sige Dem, hvem der er Deres Moder.“

Hermine skjælvede af Bevægelse, hun begreb ikke hvorledes denne vildtfremmede Mand kunde sige hende det.

„Nu vel,“ sagde hun „saa se mig da og sig mig min Moders Navn.“

Hun slog Skjøret tilside, og Toma udstødte et Skrig af Forfærdelse.

„Ja, ja,“ raabte han „det er hende lyslevende; de samme milde, bedende Dine, de samme, — det samme guldglimsende Haar. Medaillonen loi ikke, det er Deres Moders Billede De har baaret om Halsen, uden at vide det. O, jeg husker hende godt,“ stønnede han og blev igjen frygtelig bleg „jeg husker det som om det skete i gaar.“

Dg ligesom givende efter for en usynlig Magt vedblev han med hæst, næsten halvkvalt Stemme:

„Det var ikke min Skyld, thi hvad brød jeg mig om en fornems Dames Kjærlighed, men han befalede mig det. Da Fyrstinden —, thi Deres Moder var Fyrstinde —, ikke vilde skjænke ham sin

„Slettens Pissie“.

Gunst hvor han at hævne sig, og han holdt Ord. De var dengang kun et Aar gammel, det er derfor De Intet kan erindre; Deres Fader, Fyrsten, var i Krigen, og Fyrstinden var ene hjemme paa Slottet i Siebenbürgen. Saa kom han, den forsmaaede Elsker, til mig, som dengang var en vild Karl og i min første Ungdom! — han kastede en Pung med Guld til mig og sagde, at den maatte jeg beholde, naar jeg vilde adlyde hans Befaling. Jeg var fattig, jeg sultede, jeg frøs, og saamange Penge havde jeg aldrig set før, og jeg solgte mig til ham med Hud og Haar, som man sælger sig til Satan. — Saa trængte jeg ved Aftentid ind i Slottet, hvor den smukke, unge Fyrstinde boede med sit lille Barn; jeg skjulte mig i hendes Soveværelse bag de tykke Sillegardiner og ventede der stille som en Mus, indtil jeg hørte at hun sov. — Saa krøb jeg frem af mit Skjul, tog min Kniv og . . .“

„Ti, ti,“ skreg Hermine og strakte Hænderne ud imod ham med en unævnelig Rædsel tegnet i sit Ansigt „husk paa, Du taler om, hvorledes Du har myrdet min Moder! ti, ti, jeg vil Intet høre! det er altfor skrækkeligt.“

Hun støttede sig til Rækværket, nærved at tabe Bevidstheden.

Slavoneren strakte Haanden bedende imod hende og sank paa Knæ.

„Jeg har aldrig angret det før i denne Nat,“ vedblev han med hul Stemme „men da Guds Naane lod mig gjense hendes Træk, saa blide og venlige

uden Spor af Brede, da stod Alt klart for mig, Alt det Forfærdelige hin Nat, og jeg følte Noget herinde, som jeg aldrig har følt før; det maa være Angeren over min Gjerning."

"Alt," vedblev han og betragtede den unge Pige, der stod hvid som en Marmorstatue for ham, "at, jeg er paa en Maade Skyld i at De nu hverken har Fader eller Moder, hverken Ven eller Frænde, men jeg blev loffet dertil af det forbandede Guld og af ham. — Alt, kan De tilgive mig min store Synd," fortsatte han og slæbte sig frem paa Knæene „blot et eneste, lille, trøstende Ord til at dulme al den Angst jeg føler! jeg havde jo aldrig gjort det, havde han ikke loffet mig dertil, idet han benyttede sig af min Usjelshed og min Fattigdom."

Han vendte sit blege, fordreiede Ansigt imod hende, og den unge Pige blev bevæget ved at se den dybe Anger, som stod at læse deri.

"Jeg vil tilgive Dig, hvad Du har bragt over mit Hoved," sagde hun „Gud tilgive Dig Resten."

"Tak," sagde han „jeg vil aldrig glemme disse Ord, aldrig, aldrig; fra i Dag kan De befale over mig som over en Hund og jeg skal adlyde."

Han kyskede ærbødigt Fligen af hendes Kjole og reiste sig op.

"Og ham, den fornemme Mand, som tog en saa forfærdelig Hævn over min stakkels Moder, hvem var han?" spurgte Hermine."

"D," raabte Toma „hans Navn har De maaske hørt omtale; han er baade anset og mægtig,

skjøndt han har begaaet mangen Slyngelstreg, det er den mægtige . . .“

Han fik ikke udtalt.

Et Skud lignede inde fra Bustene. Toma udstødte et frygteligt Skrig, udbredte Armene og styrtede bagover ned i Floden i samme Dieblif som en høi Mand traadte henimod Hermine med den endnu rygende Bøsse i Haanden.

Han standsede nogle Skridt fra hende og tog ærbødig sin Hat af.

„Min Frøken,“ sagde han „jeg priser mig lykkelig ved at være kommet i rette Tid. Den Glendige, som nu svømmer livløs ned ad Floden, var en farlig Person, som i længere Tid har været eftersøgt af Politiet. Mangfoldige Forbrydelser thynge paa hans Samvittighed, og da jeg saa hvorledes han benyttede sig af sit gamle Kneb at nærme sig sit Offer krybende og bedende, før han kaster sig over det, betænkte jeg mig ikke paa at skyde ham ned. Han er iøvrigt lyst fredløs af Dyrigheden, som man siger, saa min Handling har Retten paa sin Side.“

Hermine, som var bleven heftig forstrækket ved denne pludselige Fremtræden af en bevæbnet Mand, blev fuldkommen beroliget ved at høre det dannede Sprog, som vidnede om, at den Fremmede hørte til den bedre Klasse og vilde svare, da den Ubekjendte vedblev:

„Seg frygter for, at De desværre befinder Dem meget uheldig stillet, eftersom De er ene paa dette Sted og paa denne Tid af Natten, og dersom De

har Tillid til en Adelsmands Ord, vilde det glæde mig om jeg paa nogenjomhelst Maade kunde være Dem til Nytte."

Han stod nu for hende med Hatten i Haanden, erbødig ventende paa hendes Svær.

"Ja, min Herre," svarede den unge Pige „jeg modtager gjerne og med inderlig Tak Deres Tilbud, da jeg virkelig befinder mig i en vlieblikkelig stor Forlegenhed, og jeg beder Dem derfor at ledsage mig ligemeget til hvem, men kun til hæderlige Folk, som vil tilstaa en uhykkelig Pige et Nyl kun for en eneste Nat."

Den Fremmede havde ondt ved at bekæmpe sin indre Bevægelse, da han, efter at have betragtet hende med sine tindrende Dine, sagde:

„I saa Fald vil jeg kunde fuldstændiggjøre den ringe Tjeneste jeg allerede har haft Velighed til at vise Dem. Mit Lyttslot ligger nogle hundrede Skridt herfra og staar aldeles under Deres Befaling; jeg tør som Sikkerhed stille mit Navn i Pant og forestille mig selv som Grev Sigismund de Kurunja fra Ungarn. Men De kjender maaske allerede mit Navn?"

„Nei, min Herre, jeg har aldrig hørt det nævne før."

Det var virkelig hellerikke blevet nævnt en eneste Gang i Samtalen imellem ham og Md. de Hirsch, som hun havde hørt i den omtrentlige Hæled.

Greven smilede tilfreds.

„Tør jeg bede Dem følge tæt efter mig,“ sagde han „Natten er mørk og Veien snøer sig i flere Bugter, om et lille Kvarter har vi naaet Deres Fristed.“

„Men ham?“ spurgte Hermine.

„Hvem?“

„Den Staffel, som . . .“

„Som jeg skjød,“ loe Greven „vær rolig, min bedste Frosken, den Mand ligger paa sine Gjerninger og ser aldrig den smukke Sol ostere.“

Den unge Pige gjøs og fulgte efter Greven, som allerede havde gjort nogle Skridt.

Lammet fulgte Ulven til dens Hule.

Greven gif kun langsomt fremad, for at den unge Pige kunde tage sig iagt for de fremskudte Trærødder, som hist og her vanskeliggjorde Veien, og brød forgjæves sit Hoved med at løse denne Gaade.

Han var kommet omtrent ti Minutter før Hermine naaede Broen og var gaaet ind i det lille Jagthus han havde i Udkanten af Skoven.

Da han hørte Skrig og Støi paa Broen var han gaaet nærmere og havde strax kjendt Hermine, da Maanen oplyste hendes Ansigt.

Hvorledes hun var kommet her begreb han ikke, men det var ham ogsaa tildels ligegyldigt, nu var hun saa godt som i hans Magt, Resten skulde han nok selv ordne.

Da han hørte Slavoneren omtale hendes Moder, havde han roligt taget en Bøsse ned fra Bælg-

gen i Jagthuset og lige saa roligt skudt ham i samme Dieblif som han stod i Begreb med at nævne hans Navn.

Det var derfor at han med temmelig Rolighed kunde navngive sig for den unge Pige, hun vidste jo ikke, at han var hendes Kjøber og hendes Moders egentlige Morder.

Ti Minutter efter standsede de foran et fortryllende lille Lystflot.

Greven slog paa Borten med en forgyldt Dørhammer og den aabnede sig strax

„Træd ind, mit smukke Barn,“ sagde han „under Grev Kurunjas Beskyttelse er De saa sikker som i Englenes Skjød.“

Den unge Pige tilkastede Greven et bedende, prøvende Blik, som han mødte med største Ro og traadte ind gjennem Borten, hvor Tjenerne allerede stod opstillede med blussende Fakler, for at oplyse den store Marmortrappe.

Et ubeskriveligt, triumferende Smil fløi over Grevens smalle Læber, da han vendte sig mod Slottets Hovmester og sagde:

„Slottets høire Fløi tilhører fra denne Stund denne unge Dame, indtil hun ønsker at forlade os, hendes mindste Ønske er ligesaa mange Befalinger; før hende strax til Soveværelserne, hun er anstrængt og træt.“

Dg idet han vendte sig til hende, sagde han:

„Grev Sigismund Kurunja har sat sit Navn

og Ord i Bant paa at ville handle som Adelsmand, hos mig er De sikker.“

Han kysjede ærbødigt hendes Haand og gik hurtigt op ad Trappen til venstre, fulgt af en Tjener med en Fakkell, medens Hermine, ført af Hovmestren, som udviste en krybende Underdanighed, og af to Tjenere, ligeledes forshuede med Fakler, blev ført op i Slottets høire Fløi for at udhvile sig — og takke Gud for sin Frelse.

Syvende Kapitel.

Ravnene.

Langsmed Donaufloden i en Strækning af en fem, sex Meil laae med forskjellige Mellemrum en Mængde smaa, straaetækte Hytter, som beboedes af Fiskere, der i den gode Aarstid forshuede Keiserstaden med Flodens fortrinlige Fisk.

Man kunde se dem færdes i deres hurtige Vaade baade tidligt og sild, og skjøndt Seilladsen, paa Grund af pludselige Kastevinde, der ofte udvilede sig mellem de steile Bredder, var farlig, især

om Efteraaaret, var det dog sjældent, at man hørte tale om at en saadan Baad var forulykket.

Fissherhytterne var dog kun beboede en vis Tid om Aaret, nemlig i Fangstens bedste Tid; den øvrige Tid stod de ledige og toges da i Besiddelse af omstreifende Landstrygere, som enten ikke vovede sig til selve Byen eller som ligefrem foretrak at drive og sulte istedetfor at arbejde og fortjene Noget.

Naar saa Fiskerne atter iudsandt sig, blev de ligefrem jaget ud og Hytterne igjen taget i lovlig Besiddelse.

Paa Grund af denne Kommen og Gaaen havde man givet disse Fiskere Navnet „Ravnene“, maaske ogsaa fordi de, efter hvad man idetmindste fortalte, just hellerikke var bange for at beholde hvad de tilfældigvis fandt, ligesom disse Fugle stjæle Alt det, som glimre; og Keiserstadens Beboere nærede derfor en vis Skræk for at besøge den smukke Donauebred, saa længe de berhyggede Fiskeleverandører opholdt sig der.

Naar de havde fanget et tilstrækkeligt Antal Fisk, sejlede de til Staden, hvor de i Almindelighed fandt god Af sætning paa deres Varer og modtog Bestillinger paa andre af en eller anden bestemt Art, og Politiet havde aldrig endnu haft Grund til at beklage sig over de jævne, bestedne Mænds Opførsel.

Spurgte man dem tilfældigvis, om de ikke fandt sig krænkede ved at bære en tyvagtig Fugls Navn, loe de godmodigt og forsikrede, at dette Navn tilkom

dem med Kette, kun af en ganske anden Grund end man troede. De vare virkelig vildfarne, næsten fredløse Fugle, hvis egentlige Hjem laa saa langt borte, at de desværre neppe vilde gjense dets gudlignende Pragt og Deilighed.

Med de andre Fiskere, som kom fra Flodens øvre Løb levede de i god Forstaaelse, og det var yderst sjældent at det kom til Rivninger imellem dem og skete det, gif „Ravnene“ i Almindelighed strag ombord i deres Baade og seilede hurtigt bort, for at undgaa Ubehageligheder.

Man ansaa dem derfor for frygtfomme, men vovede desuagtet ikke at besøge deres Hytter ved Aften- eller Nattetid; kun ombord paa de store Floddampere, som bragte de Rejsende øster og sønder paa til Buda-Best eller andre større Byer, fik man Leilighed til i Nærheden at se den lille Koloni med sine simple Hytter, og man kunde da ikke skjule for sig selv, at det var et romantisk Syn at se de bronzefarvede Mænd sidde udenfor disse, dampende af deres korte Kridtpiber, isærd med at høde deres Fiskegarn, medens deres Børn væltede sig i Sivet og Dyndet, og Kvinderne spylede med Wa-den.

Flere end en begejstret Kavalier eller Dame havde da sat Rifferten for Diet og udraabt „fortryllende, romantisk“ og var derpaa seilet videre nedad den prægtige Flod, indtil den sidste Hytte forsvandt for deres Blik som et lille fortladent Punkt.

Kort sagt: „Ravnene havde opnaaet en vis Berømmelse navnlig blandt Wiens Befolkning. Man kjendte dem og man kjendte dem ikke, og dette var mere end nok til at gjøre dem interessante og til Gjenstand for mange mystiske Fortællinger, selv i bedre Kredse.

Samme Nat, som Hermine havde fundet et indbildt Aghl hos Grev Kurunja, gif to Mænd hurtig langs den dyndede, daarlige Wei, som fulgte med Flodens Løb i sydlig Retning.

Begge vare indhyllede i store Klapper, som fuldstændig skjulte deres Figur, og de bredskyggede Hatte gjorde det næsten umuligt at se deres Ansigtstræk.

Med Et standsede de og lyttede.

Et Raab om Hjælp skingrede høit gjennem Nat-ten og syntes at komme fra Broen, som de havde passeret for kort Tid siden.

Det var det samme Skrig Hermine havde udstødt, da Toma havde grebet fat i hendes Klæder.

„Morder man hinanden,“ sagde den En af Vandringsemændene „det var et fortvivlet Rødraab og som det syntes af en Kvinde.“

„Formodentlig,“ svarede hans Ledfager roligt „Prateren“ er et evigt Tilflugtssted for alt Slags Pak! kom, lad os gaa videre.“

„Nei,“ svarede den Anden „lad os før vende

om og ile til Hjælp; det er bestemt en Kvinde, som er i Fare."

"Og hvilken Kvinde," svarede den Anden „har min Broder ikke saamegen Kjendskab til Menneffene, at han ved, at den Kvinde, som besøger slige Steder ved Nattetid er ingen Kvinde."

"Hun kan ustyldig være kommet derhen!" indvendte den Første.

Hans Ledfager loe.

"Man kjender den lille Skov altfor godt, til at man selv af Vanvare betræder den ved Nattetid," svarede han „tro mig, Kellar Bela, den Kvinde, som man træffer der paa den Tid, hører til den Slags Løsgjængerster, som Ingen bryder sig om."

Han vilde gaa videre, da nok et Skrig, mere gjennemtrængende end det første, lød ned til dem.

"Min Broder," sagde Den, som var blevet talt med Navnet Kellar Bela „jeg ved Du har et ædelt Hjerte, Du vil ikke nægte at følge mig for at hjælpe Den, som er i Nød, hvem det saa end er."

Den Anden svarede ikke, men vendte om og gik hurtig henimod Stedet, hvor Skrigene kom fra.

Kort efter naaede de Broen i samme Dieblif som Slavonieren havde fundet Medaillon.

Maanen oplyste den hele Seene, saa de tydeligt kunde se Alt, uden selv at blive sete bag de tætte Buske, og da Vinden bar ned til dem, hørte de hvert Ord. Intet undgik dem, og de lyttede til med en Opmærksomhed, som steg, efter som Toma talte,

„Det er frygteligt,“ hviskede Kellar Bela „mon han ikke vil sige den elendige Forførers Navn.“

„Dys,“ hviskede hans Vedsager „hun spørger derom, og han vil sige det.“

Hermine havde idetsamme gjort en Bevægelse. Maanen oplyste helt hendes deilige Ansigt, og Kellar Bela havde nær udstødt et Skrig af Beundring.

Idetsamme faldt et Skud, just som den Talende vilde nævne Navnet, og de saa Toma udbrede Armene og styrte bagover ud i Floden.

„Fjerdømt,“ mumlede den Ældste af de to Mænd „jeg gad nok vide det Navn.“

Men da han idetsamme saa en Mand træde frem fra Skoven med Bøssen i Haanden, og ligesaa hurtigt saa hans Ansigtstræet, mumlede han:

„Han behøver ikke at nævne Navnet, det er ham.“

„Lad os træde frem,“ hviskede Kellar Bela „denne Mand er en Morder.“

Hans Vedsager greb ham hurtigt om Haandledet og holdt ham tilbage med Ræmpestyrke, just som han, givende efter for sin ungdommelige Fyrighed, vilde styrte frem og kaste sig over den Fremmede.

„Se hvem det er,“ hviskede han samtidig og pegede paa Manden, som netop vendte sit Ansigt imod dem.

Kellar Bela blev hvidere end Kraven om sin Hals, en nervøs Stjælven foer over ham, og det var med Rod og Neppe, at han kunde sige:

„Grev Kurunja, min . . .“

„Tys,“ afbrød hans Vedsager ham „lad os lytte.“

De hørte nu Grevens galante Tilbud og saa hvorledes den unge Pige trosthyldig fulgte med ham, for at stille sig under hans „Beskyttelse.“

„Det er altsaa ham, som har leiet den Slyngel, der nu driver med Strømmen, til at myrde Fyrstinden,“ mumlede den Ældste af de to Mænd „jeg tænkte det nok.“

Derpaa vendte han sig om for at gaa.

Den unge Mand blev staaende med Blikket vendt i Retning af den unge Pige, hvis Omrids endnu var tydeligt at se langs Veien i Maaneskinnet.

„Kom, Kalar Bela,“ sagde hans Vedsager „vi maa se til vore Ravne.“

„Hun var saa smuk,“ sagde den unge Mand „og nu i hans Bold.“

Den Anden smilede.

„Nu,“ sagde han „jeg ved det, og det er nok.“

„Ja, min Broder,“ svarede Kalar Bela „Du har Ret, Grev Kurunja skal holde godt fast paa sit Bytte, thi ogsaa jeg ved det.“

Og ligesom greben af en pludselig, frygtelig Harme, hævede han truende sin Arm og gik hurtig Veien tilbage, langs Floden.

Hans Vedsager fulgte ham langsomt, idet han hvert Dieblisk gik ned til Floddbredden og saa ud i det dybe Vand.

Med Et standsede han.

„Her ligger han,“ sagde han til den unge

Mand, som var nogle Skridt i Forveien „kom, lad os fiske ham op, han kan være os til Nytte, dersom der er Liv i ham endnu.“

„Klar Bela vendte hurtig om og ilede de faa Skridt ned til Flodbredden.

Her laa ganske rigtigt en mørk Gjenstand, vuggende op og ned imellem Sivene og med Hovedet støttet til Flodbreddens yderste Rand.

Dinene vare sunkede, og Ansigtet frygtelig blegt.

Den unge Mand gjenkjendte øieblikkelig Manden fra Broen, som pludselig var bleven truffet af Kuglen og styrtet i Floden.

Uden at tøve greb han fat i hans Klæder, hans Ledsfager hjalp til, og den Halvdøde blev halet iland.

En Blodstrøm randt langsomt ud af hans høire Skulder og blev stedse voldsommere, da Vandet ikke længer udøvede sin kjølende, hæmmende Magt.

Det var klart, at et saadant Blodtab i kort Tid vilde berøve ham den Rest af Liv, som muligt endnu var tilbage.

Klar Bela bukkede sig ned over ham og lyttede.

„Han lever endnu,“ sagde han „hvad skal vi gjøre?“

Den Anden svarede ikke, men rev hurtig Klæderne tilside og blottede Saaret, som han undersøgte med en Læges Mine.

Derpaa tog han en lille Solpibe frem fra Brystet og stødte tre Gange i den.

Knapt en Minut efter raslede det i Bustene langs Flodbredden. og flere Personer viste sig.

„Tag denne Mand med Eder,“ sagde Manden „han er saaret haardt som det lader til. Lad Moer Beba faae ham under Behandling; jeg har Brug for hans Liv.“

Mændene bukkede ærbødig og løftede den Saa- rede saa varligt op, at han uden Tvivl ikke følte det, og forsvandt hurtigt med ham i Krattet.

De to Mænd fulgte efter i samme Ret- ning og slog ind paa en smal, buget Sti, som snoede sig imellem det tætte Siv og Rør, hvormed Flodbredden var begrændset.

Ingen af dem mælede et Ord, den Ældste fordi han var hensunket i dybe Betragtninger, hans Ledfager fordi han var altfor grebet af Optrinnet paa Broen til at han kunde tale om noget Andet.

Omstider standsede de foran en stor aaben Plads, som til alle Sider var omgiben af tæt Understov, og et besynderligt Syn udfolder sig her for vore Dine.

Omtrent hundrede Mænd af enhver Alder var grupperede om et blussende, kæmpemæssigt Baal.

Nogle sad paa Hug foran det, Andre laa ma- geligt henstrakte langs Jorden, og atter Andre stod samtalende i smaa Grupper, spogende og leende, naar En eller Anden fremkom med noget Morsomt.

Over nogle mindre Baal hang vældige Kjelder med Gollasch, hvorfra en stærkt krydret Duft opsteg og førtes bort med Vinden.

Lysfjæret kunde ses temmelig langt bort fra den mere aabne Side, som vendte fra Byen, og den tykke Røg, som steg tilveirs af det fugtige Brænde, der ikke altid var tilbøieligt til strax at fænge, lignede en uhyre spøgelseagtig Kæmpe, som svævede hid og did for Vinden og ligesom truede ad den neden under liggende Jord.

„Nu røger de Fisk dernede ved Floden,“ sagde de omboende Landmænd „det er „Ravne“, som sørge for Wien.“

De to Mænd stod et Dieblif stille og betragtede de solbrændte, kraftige Skikkelser med de næsten vilde, funklende Dine og de maleriske Dragter, som slet ikke passede for Fiskere.

De vare spraglede, forsynede med farvede Baand, og hos nogle udstyrede med svære Knapper af Sølv. Hos Andre bemærkede man Armringe af Guld, og hos enkelte af Kvinderne endog Diamanter af betydelig Værdi.

Længst tilbage lød en Tambourin, og to overordentlig deilige Piger dansede den livlige, berusende Tarantella under de Omkringstaaendes stormende Bifald.

Alt var Liv og Lystighed, en Glæde uden Rige, men dog holdt fuldstændig indenfor Sømmelighedens Grændse.

„Hvilke Folk,“ udbrød den Ældste af de to Mænd „med dem vil jeg gjøre Underværker.“

Han traadte hurtig nærmere og blev nu fuldstændig oplyst af Ilden fra Baalet.

„Kafir, Mester,“ raabte Alle, faasnart de fik Die paa ham og boiede sig dybt imod Jorden „Indiens Sol omstraale Din Isse, og Pustet fra Himalaya svale din Tinding! velkommen, Prins, velkommen til dine Mænds flygtige Bolig, vi byde Dig vore Hjerter og vore Arme, vi give Dig Alt hvad vi eie og sige: tag Alt, Kafir, Mester.“

„Tak, tak, mine Brødre,“ svarede den Fremmede „den forte Prins er glad ved at være i Eders Midte og stolt af at kunne sige: Disse Søner af berømmelige Forfædre ere mine Brødre, disse Døttre af Indiens fortrullende Houris ere mine Søstre, og ligesom I give mig Hjerte og Arm, Guds og Gave, saaledes deler den forte Prins glad og tillidsfuld den sidste Krumme med Eder, om det nogensinde skulde komme saa vidt. Tak, mine Brødre, Tak, Brahmas Guddom give Eder mange Dage og sprede Solskin paa Eders Bei.“

Han gif midt ind i Kredsen og gav Haanden til flere Mænd, hvis stadseligere Klædedragt og stoltere Holdning viste, at de var Mænd af Betydning.

Det var de i Virkeligheden ogsaa; det var Hovedinge, som hver havde en mindre Deling under sig, og som tillige fungerede som Dommere i alle mere eller mindre vanskelige Sager.

„Vi saa Dig, Prins,“ sagde En af dem „ved Broen hin Nat, da Silva faldt truffet af Kurunjas Kugle, og siden den Dag har vi ventet dit Komme.“

„Og den samme Kurunja har begaaet Mogen til hin Gjerning i denne Nat, for en Time siden,“

svarede den Overstbefalende, som Læseren allerede kjender under Navnet „den sorte Prins“, „han har skudt en af sine egne skurktagtige Tjenere, for at stoppe Munden paa ham; der komme de netop med ham,“ afbrød han sig selv og pegede paa Mændene, der nu viste sig paa Veien med den Saarede imellem sig.

De var gaaet meget langsomt, for ikke at give Blodet bedre Leilighed til at strømme ud ved unødvendig Rystelse af Legemet.

Ibetsamme trængte en Kvinde sig gjennem Mængden og hen til ham.

Hun var gammel, og forfærdelig hæslig.

Det lange, spidse Ansigt havde Bronzens Farve og var gjennemfuret af en uhyre Mængde Rynker, som gav det en paafaldende Lighed med Barken paa et Egetræ. Læberne vare saa smalle, at man skulde tro, at de vare frembragte ved et ligefremt Snit med en Kniv, og indenfor dem fandtes ikke en eneste Tand.

Hun vilde have lignet en fuldstændig Mumie, naar ikke to Dine, saa sorte som Stenkulspærler, havde lynt frem under et Par aftegraa Diebrun; spillende og gjennemtrængende foer de om til alle Sider og besad en næsten knusende Kraft, naar hun fæstede dem stift paa Den med hvem hun talte.

Klædedragten var ligesaa eiendommelig som selve Personen; den bestod af en lang, sort Kittel, som blev fastholdt om Livet ved en spraglet Snor, og var desuden stærkt behængt med tørrede Urter,

Frøer, Firben og andre Kariteter, og det aftegraa, umaadelig lange Haar, som pidskede om hendes Hoved for Natteulsten, var, hvad den øverste Del af samme angik, samlet under en ildrød Hue, der var prydet med flere massive Blade af Guld.

Hele Personen gjorde et uhyggeligt Indtryk paa Enhver, som saa hende første Gang.

Det var Beba, den hundredaarige Kvinde, til hvis Lægekunst den sorte Prins betroede den døende Toma.

„Velkommen, Prins,“ sagde hun og gav ham sin lange, magre Knokkelhaand „Beba vidste Du kom, hun læste det i Stjernerne deroppe, da hun udgrandskede din og alle vore Brøders Stjæbne.“

„Tak for din Velkomsthilsen, Beba,“ svarede den sorte Prins „Du er vis og fløgtig, og jeg thyer derfor til dine Raad.“

„Tak, Prins.“

„Se, her,“ vedblev han og pegede paa Toma der laa bleg og som livløs, belyst af det flammende Baal „se engang denne Mand, er hans Dage talte?“

Beba saa ligegyldig om til Siden og betragtede den Saarede.

„Han er ei af Vore,“ svarede hun, og hendes Dine fik et ondskabsfuldt Udtryk.

„Nei, han er en Fremmed, men . . .“

Beba vendte roligt om, og gik uden at værdige den Saarede et Blik.

„Hvor hun hader Alle, som ikke høre til Vore,“

sagde den sorte Prins til Kalar Belar „men alligevel, hun maa frelse ham, hvis hun ellers kan.“

Han gik hurtigt efter hende, som Alle gjorde Plads for, af Frygt for hendes hemmelige Trolddomsmagt, og af Erbødighed for hendes hundrede Aar.

Uagtet han gik hurtigt til, maatte han dog gjøre adskillige Skridt førend han naaede hende, thi Beba gik som om hun kun var tyve Aar.

„Moder,“ sagde han og lagde sin Haand paa hendes Skulder „det er af Bigtighed at hin Fremmede lever.“

„Er det for at tjene vor Hævn?“ spurgte hun, uden engang at vende sig om.

„Ja,“ svarede han „kun ikke „Hævn“, men „Straf“, thi Du ved, Moder . . .“

„Jeg ved hvad Du vil sige,“ afbrød den Gamle ham og vendte sit rynkede Ansigt imod ham „og Beba er villig til at hjælpe, hvis ellers den guddommelige Brahma tillader det, Du ved, at jeg aldrig er mere glad, end naar jeg kan slibe den Dolk, hvormed Du rammer de Vantro, som jage os som Hunde og nægte os en Skive Brød, naar vi ere sultne. Gaa, jeg følger Dig.“

„Tak, Moder,“ svarede den Anden „frels hans Liv og jeg stjænter Dig en Diamant af det reneste Vand.“

Den Gamle loe tilfreds.

„Ja, ja,“ mumlede hun „ja, ja, jeg er rig nok, men jeg kan blive rigere.“

Og hun fulgte hurtig efter den sorte Prins, som havde begivet sig tilbage til Bladsen.

Toma var tilshueladende livløs, hans Dine vare luffede, og hans Ansigt ligblegt. Blodet pibede uophørligt frem af Saaret, og havde allerede dannet en Blodpøl omkring ham.

„Lad mig se,“ sagde Beba og traadte hurtig ind i Kredsen, som omgav den Saarede „den kristne Mand's Liv tilhører omtrent Døden, jeg vil tage det tilbage.“

Alle veg instinktmæssigt til Side ved Lyden af denne Stemme, som den tandløse Mund gav en forunderlig, suurrende Lyd, og man begav sig allerede bort i flere Retninger, da Beba standsede dem.

„Bliv,“ sagde hun „løft ham op, at jeg kan se hans Saar; min hundredaarige Ryg er ikke saa smidig som Eders.“

Kort efter var Toma løftet i Beiret paa samme, næsten umærkelige Maade, som han var baaret paa.

Den gamle Kvinde lyttede til hans Bryst og mumlede tilfreds.

„Denne Gang bliver jeg igjen den Stærkeste; Døden maa give Slip paa sit Bytte; denne Mand vil leve.“

„Derhen med ham,“ sagde hun i en besalende Tone og pegede paa en lille Kørhytte noget fra Flodbredden „om tre Solemærker vil han kunne sige hvem hans Morder er.“

„Den Samme, som myrdede Silva hin Nat paa Sletten,“ svarede den sorte Prins, som med

Opmærksomhed havde studeret den Gamles Ansigt, medens hun undersøgte den Saarede.

„Sigismund Kurunja,“ raabte hun „denne Mand føier hver Dag et Bogstav til sin Dødsdom.“

Dg stolt som en Dronning indhyllede hun sig i sin lange Kittel og fulgte efter Mændene, som bar Toma hen til den omtalte Kørhytte.

Saa snart Beba havde fjernet sig med den Saarede og de Personer som bar ham, vendte den sorte Prins sig imod „Ravnene“, som efterhaanden havde omringet ham og den unge Mand.

„Brødre,“ sagde han „vi har en Gjæld at betale, og Betalingen maa ske snart; og det er for at meddele Eder dette, at jeg har begivet mig til Eder i denne Nat tilligemed min unge Broder; I ved,“ vedblev han med forstærket Stemme „hvad vi skyldte den afdøde Greve af Kurunja, I kan ikke have glemt at han beskyttede os imod Forsølgelse, gav os Spise og Drikke, da vi sultede, klædte os, da vi flakkede om som Hunde paa Ungarns Sletter og blandt de vilde Bjerge, og sagde til Alle, at den foragtede, brændmærkede Zigeuner, var ligesom alle Andre, et Menneske, der kunde føle og elske, være tro og hengiven. Han kaldte os Brødre, han skammede sig ikke ved at række os sin Haand; hans Stove vare ogsaa vore, hans bløde Enge vort Leie, hans Hjem

var vort. Derfor, Brødre, staa vi i Gjæld til hans Slægt, i en stor og hellig Gjæld, som vi maa betale, selv om man fordrede vort Blod som Betaling."

„Ja, Kafir, Mester," raabte Fiskerne „ja, vi give vort Blod."

Den sorte Prins nikkede tilfreds og vedblev:

„Jeg vidste, at I ere tro og ærlige Mænd, jeg kunde derfor tale saaledes til Eder, tilmed da Tiden er kommen, da vi bør indfri vor Gjæld."

En nysgjerrig Mumlen lød gennem Forsamlingen.

„I vide," vedblev den Talende „at Greven, vor Belgjører, havde en Søn, som skulde arve hans Navn og Rigdom, men I vide ikke, at denne Søns Død var en Løgn, skjøndt man endnu tror derpaa, og at han lever for at kræve sine Rettigheder tilbage og tage Hævn over Forbryderen."

„Han lever!" raabte Mængden „nu velan, Mester, saa før os til ham, og vi ville hjælpe ham."

„Han har allerede i ti Aar været i Eders Midte," sagde den sorte Prins „og her staar han."

Han lagde sin Haand paa Melar Belas Hoved og tog med det samme sin Hat af.

„Ham, ham," raabte Mændene, og i samme Nu bleve alle Hoveder blottede, og Hænderne lagde korsvis over Brystet.

Det var en formelig Hyldest, ligesom det kunde være en Fyrste, der pludselig og for første Gang traadte frem for sit Folk.

„Ja, det er ham," svarede deres Anfører „det

er den lille, syge Dreng, som Silva og jeg bragte til vor Leir for ti Aar siden. Det var en Nødvendighed, at Ingen fik hans sande Navn og Herkomst at vide, og derfor gav jeg ham Navnet Kellar Bela, under hvilket I lærte at kjende, og, som jeg troer, at elske ham."

"Og dette Navn vil jeg idetmindste foreløbig beholde, indtil jeg har vundet mit tabte tilbage," sagde den unge Mand "I have været gode og kjærlige imod Kellar Bela, I have behandlet mig som om jeg tilhørte Eders egen Stamme, I have pleiet mig, naar jeg var syg, lærte mig at bøde Rejsens og Jagtens Besværligheder, delte Eders Føde med mig og beskyttede mig mod Farer, kort sagt, jeg var som en Broder for Eder, og det vil jeg altid vedblive at være, og naar jeg engang . . ."

Den sorte Prins afbrød ham.

"Og naar Du engang har vundet hvad Dit er tilbage, min Broder, vil Du vise os din Taknemmelighed," sagde han "er det ikke saaledes Du vil sige?"

"Ja!"

"Nu vel, lad os da først betale vor Gjæld, siden kunne vi tale om Resten," fortsatte den sorte Prins "indtil da skyldte vi endnu din Fader Taknemmelighed, og Ingen af os vil forlange Andet af Dig, end at maatte hjælpe Dig til din Ret, trods al Modstand og alle Farer."

"Ja, ja," raabte Mændene "Kafir har Ret, vi tilhøre Dig, Du kan befale over os."

„Tak, Brødre, Tak,“ svarede Kælar Bela „og Gud give vort Arbeide vil lykkes, men dog beder jeg Eder blindtthen at lyde min Broder og Beskytter, thi uden ham formaar jeg Intet, ja jeg vilde tabe Alt ligeoverfor mine Fjender, som desværre endnu har Magten paa deres Side.“

Den forte Prins smilede.

„Dg regner min Broder da disse hengivne Mænd for Intet,“ sagde han og pegede paa de mørke, kraftige Skikkelser „tro mig, Kælar Bela, med disse Folk ville vi udrette mere, end Grev Kurunja med alle sine Leiesvende.“

„Han har Keiseren paa sin Side!“ svarede Kælar Bela nedslaaet.

„Keiseren,“ lød den forte Prins „nu vel, han begunstiger ham, det er sandt, men han er retfærdig, og naar vi bevise hans Forbrydelser og hvem Du er, kommer vi vel til Rette med ham. Tro mig Kælar Bela! det, som holder Grev Sigismund, er hans Rigdomme, dine Rigdomme, Keiseren er altid i Forlegenhed og laaner betydelige Summer af ham, og det troer jeg næsten er den vigtigste Støtte han har ved Hoffet. Hvad ellers hans moralske Værd angaar, da kjenner Enhver den altfor godt, til at den kan tjene ham som Ubefaling.“

„Stol paa os,“ tilspøiede han i en bevæget Tone „om Indiens store Guddom vil, da vil den Dag komme da Alexander Kurunja ikke behøver at flakke om med fredløse Mænd, men rolig kan sidde i sin Faders gamle Slot og . . .“

„Aldrig glemme sine Venner og Brødre,“ fortsatte Kellar Bela og rakte ham Haanden „ja, Gud høre dine Ord, min Broder; med Troen paa ham og med mine Brødre ved min Side, vil jeg vel vinde Alt tilbage, som jeg hidtil har tabt.“

„Det vil Du, unge Mand,“ svarede en skurrende Stemme, og den hundreaarige Beba trængte sig gennem Mængden „Sivah, den ødelæggende Guddom vil tilintetgjøre dine Fjender, hvor talrige og mægtige de end ere, og Du vil komme til at eie Deres og dit Eget. Og Du vil,“ tilspøiede hun hvistfende og traadte saa tæt hen til ham, at Sugen, uden han kunde høre hvad hun sagde „komme til at eie en Brud, saa sager som den duftende Rose og saa from som Himlens Engle; hun vil blive din Biv og vandre ved din Side i mange Aar, indtil Haaret graanes og Diet bliver mat. Tro mig kun, Du hjemløse Fugl, din Rede skal Du vinde ved Kamp og Taarer, men engang din skal den gjemme den høieste jordiske Lykke.“

Hun knugede hans Haand i sine magre Knokkelhænder og gif forbi ham, efterladende ham opfyldt af et ubestemt, saligt Haab og med høit rødmande Kinder, thi det forekom ham som om han idetsamme saa det deilige Billed af den unge Pige som hun stod paa Broen over Floden, belyst af Maanen.

„Hun sagde Dig din Skjæbne, Kellar Bela,“ sagde den sorte Prins sagte til ham „og Beba eier den sjældne Forudseenhed, som tilhører vort Folk; og af dit tindrende Die og glødende Kind ser jeg,

at det hun lovede Dig har fyldt dit Hjerte med Glæde og Haab."

"Ja," svarede den unge Mand „det er sandt; Beba fremtryllede et Billed i min Sjæl, som kun kan varsle Lykken."

„Og Beba siger altid Sandhed," smilede den Anden „og jeg skulde tage meget feil, om ikke Grev Kurunjas Sagtslot i dette Dieblif gjemmer dette skjønne Billed."

Kelar Bela følte, at han blev rød.

„Nu vel," sagde han „om Du nu har gjaettet rigtigt."

„Gjaettet," svarede den Anden „maafte kan Du bruge dette Ord, min Broder, men ogsaa jeg er Zigeuner og kan læse i Stjernerne og af Haandens Linier, og jeg siger Dig, at dit Hjerte ikke længer er dit, men tilhører den skjønne Pige ved Broen."

„Jeg kan ikke glemme dette deilige Ansigt, disse ustyldige, trofaste Dine, min Broder."

„Belan, hun hører din Skjæbne til," svarede Zigeunerfyrsten „og hvad vi gjør for hende, gjøre vi for Dig, og den forte Prins giver Dig sit fyrstelige Ord paa, hun skal blive din, om saa Keiseren selv vil det Modsatte."

„Tak, min Broder," raabte Kelar Belar „Tak, jeg ved ikke selv hvorledes, men det synes mig, som om mit Liv er sammenknyttet med denne unge Pige som jeg saa for første Gang for saa Timer siden, frelses Du hende, vil Du ogsaa frelse min Lykke, men . . ."

Han holdt inde og betragtede sin Ven.

„Men min Broder mener, at Kampen bliver haard, maaske umulig at føre til Ende,“ fortsatte Zigeunerfyrsten, — hvilken Tittel vi for Fremtiden ville bruge — „maaske, det kan være, Du har Ret, men hvad imidlertid Mod og List kan udføre, det vil jeg og Mine anvende, og tro mine Ord, Kellar Bela, vi have før kæmpet mod Undertrykkere, som ikke gavede Grev Sigismund Noget efter. Derfor haab og vær ved godt Mod.“

Han trykkede hans Haand og gik hen til Mændene, som havde trukket sig noget tilbage, da de saa Beba komme og hørte hende tale til Kellar Bela.

Den unge Mand kunde ikke høre, hvad han sagde, men saa, at flere af Mændene gik ind i deres Hytter og kom strax efter tilbage, udrustede til at reise.

Det vil sige, de bar en Kobbertjedel paa Ryggen og havde en Stok i Haanden.

Zigeunerfyrsten sagde nogle Ord til dem, og kort efter forsvandt de En efter En i den mørke Nat, som herskede i Krattet langs Floden.

De Tilbageblevne ordnede deres Fiskeredskaber for den følgende Dag og gik derefter til Ro i Hytterne.

Knap ti Minutter efter var Bladsen tom.

Zigeunerfyrsten vendte sig til Kellar Bela.

„Kom, min Broder,“ sagde han „Fredens Dage

er forbi, nu begynder Kampen for din Ret, og Straf-
fen over Forbryderen."

Kelar Bela hævede sit Hoved og saa mod
Himlen i samme Dieblit som et prægtigt Meteor
foer henover den og sænkede sig i Flodens gule
Bande med en hvislende Lyd.

"Det var etilet Barjel," sagde han.

"Ikke for Dig, min Broder," svarede Zige-
nerfyrsten „det var hans Stjerne, som dalede og
udsluktes ligesom hans Lykke vil dale og gaa til
Grunde. Kom, husk paa, at ogsaa en Andens
Lytte er afhængig af vor Udholdenhed og Mod."

Kelar Bela syntes igjen at se det deilige,
fromme Pigeansigt, belyst af Maanen, og fulgte
hurtig sin Ven og Broder, der allerede var nogle
Skridt i Forveien.

De gik Begge Veien tilbage, ad hvilken de vare
komne, traadte over Broen, som nylig havde været
Vidne til et blodigt Drama, og forsvandt i Mørket,
følgende den Bei Hermine havde fulgt paa sin
Flugt fra Byen.

Ottende Kapitel.

Benjamin Kara.

I en af Stadens Hovedgader boede den umaadelig rige, ansete Banquier Benjamin Kara, hvis Navn allerede et Par Gange er forekommet i vor Fortælling.

Næsten ethvert Barn havde hørt hans Navn nævne, og Hovedstadens øvrige Befolkning havde hørt saa Meget tale om den gamle, rige Herre, at man blev anset som aldeles fremmed for Forholdene, naar man tilstod, at man ikke havde set ham eller overhovedet kjendte ham.

Benjamin Kara var Wiens Krosus; hans Rigdomme vare uberegnelige, og hans Forbindelser med Alverdens Penge-Matadorer saa omfattende, at han altid blev nævnt sammen med Huse som Kottschild, Stewart, Bane o. fl.

Hvorledes han egentlig var kommet til sine Penge vidste man ikke, ja, det var næstendels en Gaade. Da han for henved thye Aar siden kom til Wien og etablerede en Banquierforretning, blev han ikke engang anset for en velhavende Mand, men med Et opkjøbte han Papiere for flere Millioner

Gylden og betalte dem contant, og fra den Tid begyndte man at lægge Mærke til ham.

Jungen Spekulation var ham for dristig, og han havde bestandig Lykken med sig, der hvor Andre tabte, vandt han, de store Penge-Tyrster traadte i Forbindelse med ham, og efter saa Mars Forløb stod hans Navn fast paa Bankerne i Paris, London, New-York og andre Steder.

Paa Børserne studerede man hans Ansigt, naar en eller anden rig Spekulation kom for Dagens Lys, og da han aldrig indlod sig paa Noget, uden at han havde Fordel deraf, blev den anset for god, naar Benjamin Kara udtalte sig rosende om den.

Han havde flere Gange hjulpet Regeringen med betydelige Summer og stod endnu i betydelige Forskud ved Udlægget af flere offentlige Arbejder, som Staten havde paabegyndt uden at have Midler dertil.

Man havde derfor givet ham det pralende Tilnavn „Regerings-Statkammeret,“ og den rige Mand lode tilfreds hvergang man forsikrede ham om, at Staten ikke kunde bestaa uden en Benjamin Kara.

Selv om dette nu kun var Smiger, var det dog vist, at Regeringen skyldte ham flere Millioner Gylden, ligesom det ogsaa var en bekjendt Sandhed, at Størstedelen af Østerrigs og Ungarns Adel havde betroet ham deres Pengefager og laante hos ham.

Det var derfor ikke saa underligt, at Benjamin Kara var bleven rig, han tog gode Procenter og

ovenikjøbet en lille Extrabetaling for Ordningen af forviklede Pengeaffairer.

Blandt hans tidligere Kunder havde især Grev Kurunja, en Broder til Grev Sigismund, været den mest ansete. Greven var uhyre rig, og Benjamin Kara, som endnu dengang var en Begynder, var bleven meget lykkelig den Dag Grevens Ekvipage havde holdt for hans bestedne Bolig, og den rige Magnat havde overdraget ham Ordningen af en høist indviklet Pengefag.

Med Hjælp af sit medfødtte Geni lykkedes det ham at ordne Sagen til Grevens Tilfredshed, og fra den Tid blev han dennes Bankier, hos hvem han deponerede de umaadelige Summer hans Godser indbragte ham.

Pengene bleve altid saa godt anbragte, at de gav et betydeligt Overskud, og Greven fattede derved en saadan Tillid til den heldige Finantsmand, at han yderligere deponerede fem Millioner Gylden, uopsigelig i fem Aar, hos ham.

Da de fem Aar var forløbne, indtraf Grevens Broder Sigismund hos Benjamin Kara for at modtage det første Afdrag af de deponerede Millioner og tillige for at underrette ham om, at Stamherren, hans Broder, var syg.

Grev Sigismund og Bankieren havde i den Anledning en længere Samtale i Enrum, og kort efter afreiste Grev Sigismund, for at bringe sin syge Broder Afdraget.

Umiddelbart derefter tog Sygdommen, som
„Slettens Lillie“.

isvrigt havde en meget let Karakter, en uheldsvanger Bending, og Greven døde pludseligt, efter, som vi vide, at have anbefalet sin umyndige Søn og hans Interesser til Broderen.

Benjamin Kara modtog nogle Uger efter den kvitterede Obligation paa de fem Millioner og lagde den smilende i sin Kasse med de Ord :

„Det var en ren Forretning paa fire Millioner med paaløbende Renter.“

Grev Sigismund havde nemlig modtaget en Million, som det første Afdrag og sendt Obligationen kvitteret med sit Navn.

Senere døde, som vi ligeledes vide, den unge Arving, Alexander Kurunja, og Benjamin Kara ordnede nu Arvesagen, overensstemmende med Landets Love, thi foruden sin Bankierforretning fungerede han ogsaa som Advokat, da han, efter sit Sigende, oprindeligt var Jurist og havde studeret Lovkyndigheden i Prag, hvor han havde hjemme.

Fra den Tid var Grev Sigismund og han mere end ligefrem Forretningsfolk ligeoverfor hinanden, de vare Venner og omgikkes hinanden som Fortrolige, og Bankieren præsenterede ham altid ved sine Soireer som sin Ven: Grev Sigismund Kurunja!

Paa denne Maade blev Greven næsten ligesaa populair som Benjamin Kara, og Begge opnaaede snart den Ære at blive indbudte til Hoffet, ja det behagede endog Keiseren engang imellem at lade dem kalde for at deltage i de smaa Fester, som han anrettede for sine saakaldte „Fortrolige“.

Det var derfor intet Under, at Grev Sigismund sølte sig usaarlig ligeoverfor de uundgaaelige Misundere, der altid indfinde sig, naar en Mand gaar fremad; han kunde trodse dem Alle; thi han havde to mægtige Allierede, Keiseren og Bankieren eller med andre Ord: den udøvende Magt og Pengene.

Benjamin Kara paa sin Side høstede ogsaa store Fordele af Grevens Venstabs; de rige Adelige, som endnu ikke havde anbetroet ham deres Pengeaffairer, skyndte sig dermed, og Bankierens Klasse truede med at sprænges af Gulddhyngerne, som oplobedes i den.

Han var en misundelsesværdig, lykkelig Mand, men han nød ikke sin Lykke alene. Flere Legater, som han stiftede, tillod Ubemidlede at nyde Godt af hans Virksomhed og Geni, og man velsignede ham derfor samtidig med at man beundrede ham.

En saadan Mand var Wiens rigeste Bankier, Benjamin Kara.

Dagen efter Hermines Flugt sad Bankieren allerede tidlig om Morgenen ved sit Arbeidsbord i sit private Kontor, thi han var tidlig paa færde for at anvende Morgentimerne til at gennemse Kurserne og revidere den forrige Dags Regnskaber.

Benjamin Kara var en høi, mager Mand paa

henved et halvt hundrede Aar. Hans glatte, noget graasprængte Haar var tætbeklippet og omgav en bleggul smal Bænde, der lagde sig i dybe Rynker, naar han tænkte meget, men ellers var smilende og glat. Under et Par næsten sammengroede, sorte Dienbryn blinkede et Par smaa, gjennemtrængende sorte Dine med en saa usædvanlig Kraft, at man uvilkaarlig følte sig bemestret af deres Blik, og den lige, temmelig spidse Næse sænkede sig over et Par smale, ligesom sammenbidte Læber, der tydede paa en fast Villie og bestemt Karakter. Hele Ansigtet var gulblegt, og havde, naar han sad bøiet over sine Papirer et koldt, hjerteløst Udtryk.

Et skinnende hvidt Halstørklæde og et Par spidse Flipper forhøiede endnu mere Ansigtets Blegghed, og gav ham mere Udseende af en Prælat fra Inkvifitionens Tid end af en tilfreds og lykkelig Millionær.

Benjamin Kara hadede Pragt, og hans Paaflædning var derfor meget tarvelig. Ingen drømte om, at den høie, magre, gammeldags Herre i den simple, sorte Kjole, det hvide Halsbind og de smale Pantalons eiede Millioner paa Millioner. Kun en eneste Diamant af umaadelig Værdi, som sad i hans Krave, adskilte ham fra en affkediget, pensioneret Embedsmand.

Hans Kontor var ligesaa tarveligt; Møblerne vare saa og simple, og med Undtagelse af et kolossalt Jernpengefab var der Intet, som tydede paa, at her blev ind- og udbetalt uhyre Summer.

Klokken kunde vel omtrent være ti, da det bankede paa Døren, som førte ind til hans større, offentlige Kontor, og første Fuldmægtig stak sit Hoved ind.

Benjamin Kara vendte sig hurtigt om.

„De ved, Samuel!“ sagde han „at jeg holder ikke af at blive forstyrret, naar jeg arbejder i mit private Kontor.“

Han lagde Eftertryk paa Private.

„Undskyld Hr. Advokat,“ — en Tittel Bankieren holdt meget af „men Grev Kurunjas Tjener lader spørge, om det maaske var beleiligt . . .“

Bankieren reiste sig hurtigt.

„Er Grev Kurunja i Wien!“ afbrød han Fuldmægtigen „det har jeg ikke modtaget nogen Underretning om!“

„Hr. Greven holder i sin Ekvipage nedenfor!“ svarede Fuldmægtigen „men vil formodentlig ikke stige ud, før han ved om Hr. Advokaten er hjemme!“

„Ah, ja vist er jeg hjemme!“ svarede Bankieren, „sig Tjeneren, at jeg altid er tilstede for at hilse paa en saadan Kunde!“

Fuldmægtigen bukkede dybt og lukkede Døren. Bankieren traadte hen til Vinduet og saa ned paa Gaden.

„Paa min Vre, der holder hans Bogn!“ udbrød han forbausset „hvad mon der kan have ført ham her til Byen to Maaneder før den sædvanlige Tid og hvad mon han kan ville mig!“

Han grublede endnu derover, da Fuldmægtigen ydmygt bukkende aabnede Døren for Grev Sigismund Kurunja.

Benjamin Kara ilede ham smilende imøde og gav ham Haanden.

„Tør jeg spørge!“ sagde han „hvad har kaldet min dyrebare Ven saa længe før den sædvanlige Tid til Wien?“

Greven saa forundret paa ham, og hans Ansigt antog et uroligt Udtryk.

Bankieren bemærkede det.

„Hvad er hændet?“ spurgte han næsten hvissende „det forekommer mig, som om De har en eller anden ubehagelig Efterretning at meddele mig!“

Greven aabnede sin Tegnebog og fremtog et sammenfoldet Stykke Papir.

„Læs!“ sagde han og gav ham det.

Det var det Brev, som han havde modtaget paa sit Slot og som anmodede ham om at erindre, at Alexander Kurunja var myndig og altsaa levede.

Som vi vide, var det undertegnet med Benjamin Karas Navn.

Bankieren læste det hurtigt igjennem og saa forbausset paa Greven.

„Nu?“ spurgte denne.

„Dette Brev har jeg ikke skrevet!“ svarede Benjamin Kara „endskjøndt baade Haandskriften og selve Underskriften er min Haand! det er i høieste Grad mærkeligt.“

„Ja, og foruroligende!“ tilføiede Greven, som

pludselig blev bleg, da han hørte, at Bankieren ikke var Uffenderen, og at det altsaa ikke var en Spøg for at jaa ham til Hovedstaden.

Der indtraadte en pinlig Tavshed, som Enhver anvendte til at anstille sine Betragtninger.

Det var bleven klart for Greven, at den skrækelige Hemmelighed kunde være i en Andens Besiddelse; og hvem var denne Anden.

I Brevet stod endvidere med tydelige Ord, at Alexander Kurunja nu var over atten Aar og altsaa levende; hvorledes kunde dette forklares?

„Er De ogsaa vis paa, at den unge Arving er død?“ spurgte omsider Bankieren.

Greven fastede et Blik om i Bærelset og traadte ham et Skridt nærmere.

„Kjender De Strychnin?“ spurgte han sagte.

„Ja, det er en af vore stærkeste Gifter!“

„Nu vel!“ vedblev Greven i samme dæmpede Tone og med et uhyggeligt Smil „den lille Staffel var, som De ved, syg; i Vildelse, pint af Feberen, havde han forladt sit Sygeleie og paa en ubegribelig Maade faaet fat i en Blanding af denne frygtelige Gift og Bineddike og druffet saameget deraf, at alle Gjenoplivelsesforsøg vare spildte. Den lille Staffel døde og blev bisat i Familiegravelsen. Det er mig derfor fuldstændig ubegribeligt, at man kan tilskrive mig om ham, som om han var i Live endnu!“

Bankieren havde hørt roligt paa ham og trak medlidende paa Skuldrene, uden at vende sit stikkende Blik fra Grevens blege Ansigt.

„Den lille Uforsigtige!“ sagde han „at drifte Strychuin; — hvad brugte De den til, Hr. Greve?“

Dette Spørgsmaal var ganske vist meget ligefremt, men kom saa uventet, at den ellers usaarlige Grev Sigismund blev forvirret.

„Seg!“ svarede han, ligesom ledende efter passende Ord, „hm, jeg erindrer det ikke i Diebliffet; jeg troer forresten, at det var Molluf Zemba, min Forvalter, som havde indkjøbt det til Behandlingen af et sygt Kreatur!“

„Meget uforsigtigt af den gode Forvalter ikke at passe bedre paa en saa farlig Gift!“ sagde Bankieren „han kunde ligefrem blive draget til Ansvar derfor som indirekte Marsag til Barnets Død; imidlertid tabte De jo ikke derved, Hr. Greve, eftersom De blev Arving til vidtudstraakte Besiddelser.“

Dg atter hvilede hans smaa, gennemtrængende Dine paa Greven med et hoverende, spottende Udtryk.

„Det ved De jo bedst selv Hr. Advokat!“ svarede Greven, som fuldkomment havde tilbagevundet Herredømmet over sig selv, „jeg underrettede Dem jo om Dødsfaldet, og De ordnede Arvesagen.“

„Dg, som jeg haaber, til Deres Tilfredshed, Hr. Greve!“ svarede Benjamin Kara og bukkede „det var i Sandhed et heldigt Dødsfald, saa heldigt!“ tilføiede han med et haanligt Smil „at den uforsigtige Molluff Zemba næsten kunde fortjene en Belønning for sin Ligegyldighed med en saa farlig Gift istedetfor en Bebreidelse.“

Denne Bittighed forekom dog Greven vel drøi.
 „Hvad mener De, Hr. Bankier!“ spurgte han
 „troer De, at jeg belønner en Hændelse, som Loven
 uundgaaeligt vilde straffe, dersom den kom til Kund-
 skab om den?“

„Hvorfor ikke?“ svarede Finantsmennesket roligt
 „jeg giver altid gode Procenter af en god For-
 retning.“

Greven traadte tæt hen til ham.

„Benjamin Kara!“ sagde han i en truende
 Tone, „ved De, at De ligefrem sigter mig for at
 have leiet Molluf Zemba til at forgive min
 Brodersøn!“

„Ja, eller til at være behjælpelig dermed,“
 svarede Bankieren roligt og tog en Pris af en med
 Brillanter besat Gulddaafe „men hele den Historie
 er jo aldeles ikke værre end hvad der allerede tid-
 ligere er sket;“ fortsatte han med et medlidende
 Skuldertræk „Barnet var maaske ovenikjøbet svage-
 ligt og vilde sikkert, under alle Omstændigheder,
 aldrig have levet saalænge, at han blev myndig!“

Han udtalte disse sidste Linier med en skarp,
 skjærende Stemme og fæstede sine stikkende, gjennem-
 borende Bine paa Greven.

Denne mødte ham med et koldt, roligt Blik.

„Jeg forstaaer Dem, Hr. Advokat!“ sagde han
 i en ligegyldig Tone „De tror, at jeg har forgiven
 min Brodersøn, og at altsaa en Meddelelse om at
 han lever foruroliger mig!“

„Ah, min dyrebare Ven, nu begynder vi at for-“

staa hinanden!" Ise Bankieren og skjød en Stol hen til ham: „sæt Dem, min Ven, og henvend Dem kun trygt til Advokaten; Finantsmanden existerer ikke, naar det dreier sig om saadanne Sager.“

Greven satte sig, medens Benjamin Kara aabnede Døren til det store, offentlige Kontor.

„Ikke hjemme for Noget i en Time!“ sagde han til en af Kontorbetjentene „om det saa er Keiseren selv!“

„Se saa, Greve!“ sagde han og tog en Stol „fortæl mig nu alle Omstændigheder ved den unge Alexander Kurunjæs pludselige Død, og vi ville se, hvorvidt der er Grund til at frygte den mystiske Underretning eller ikke.“

En Time efter reiste Greven sig.

Hans Bænde, som før var mørk og truende, var igjen glat; hans Holdning udfordrende og stolt, og et tilfreds Smil spillede om hans Læber, da han gav Benjamin Haanden og sagde:

„Vi er altsaa fuldkommen enige om, at det er nødvendigt at opdage Forfatteren til Brevet og at saa ham i vor Magt; skulde han saa vide Noget om hvad der skete hin Nat, saa desværre for ham.“

„Jeg maa have at vide, hvem der forstaaer at efterstrive min Haand saa mesterligt!“ sagde Bankieren „og jeg vil ved samme Leilighed saa fat i

Traaden, og tro mig, Greve, den skal være godt skjult, om ikke Benjamin Kara skal finde den."

"Det beroliger mig!" svarede Greven „jeg ved, at Sagen ikke kan være i bedre Hænder end i Deres, og hvad Honoraret angaar . . ."

Bankieren lagde sin Haand paa hans Arm.

"For Guds Skyld, min Ven!" loe han „lad os ikke tale om noget Salair, som om De var en almindelig, privat Mand og jeg en ligesaa almindelig Prokurator; Deres Sag her er ogsaa min, vore Interessjer er saa tæt sammenknyttede, at den Ene af os ikke kan falde, uden at drage den Anden med sig!"

Greven nikkede bifaldende og trykkede hans Haand til Afsted.

"Endnu Et!" sagde han og greb sig til Bunden „det fordømte Brev gjør En ganske komsus. Jeg har udstedt en Anvisning paa Dem paa hundrede Tusinde Gylden til Mad. de Hirsch. De behøver ikke at betale den endnu, hun maa først bringe den omhandlede Vare."

"Atter paa Spil, Don Juan!" loe Bankieren og truede med Fingeren, „naturligvis en lille Skjønhed fra den gode Kones Institut! men det er naturligt, først Varerne, siden Pengene; hundrede Tusinde Gylden! for Pokker, min Ven, det maa jo være en sand Engel."

"Hun er deilig, henrivende!" svarede Greven „den Betaling er slet ikke for høi." Men, som

sagt, min Kjære, ingen Penge før nærmere Ordre fra mig."

"Vær De kun rolig, hundrede Tusinde Gylden er ogsaa Penge, selv for en Millionær!" lo Bankieren og gned sig i Hænderne.

Greven gik henimod Døren til Kontoret. Benjamin Kara standsede ham.

"Gaa denne Vej!" sagde han „den er kun for mine fortroligste Venner."

Han nærmede sig et kolosfalt Egetræs Chatol, som stod op til den modsatte Væg og trykkede paa en forgyldt Knap, der sad i Midten af en lille Roset af andre Knappe, som vare anbragte ligesom til Stads paa Chatollets Klap.

I samme Nu skilte det gamle Møbel sig i to indadgaaende Døre, og Greven saa en lang, smal Gang, som sparsomt blev oplyst af et Par Lamper.

"Det er jo fuldstændig Trolddom, min Kjære," loe han og gik ind i Gangen.

"Det er en Vej for mine Fortrolige!" svarede Bankieren „ved Enden af Gangen ser De en Trappe, som fører lige ned til Gaden."

"Godt, Farvel og paa Gjenstyn."

"Farvel!" sagde Benjamin Kara „om faa Dage vil jeg have fundet Traaden."

Greven nikkede og gik hurtigt til.

Bankieren stod i den hemmelige Dør, indtil han hørte ham gaa ned ad Trappen; da traadte han igjen et Par Skridt tilbage, trykkede paa en anden Knap i Chatollets Fod ved blot at sætte

Støvlen imod den, og de hemmelige Døre gled hurtigt sammen for igjen at danne det gamle, kolossjale Chatol.

Han blev staaende paa Gulvet nogle Diebliffe i dyb Eftertanke.

„Hvem kan have efterskrevet min Haand!“ mumlede han og tog Brevet, som Greven havde ladet ham beholde „ved den Ubekjendte Noget om Barnets Død, er det tænkeligt at han kan ane noget Vignende om Faderen, og da vil maaske mine Millioner blive ligesaa afmægtige som de er mægtige nu!“

Han gjemte Brevet i sin Tegnebog og aabnede Døren til sit store Kontor.

Fuldmægtigen liggede nysgjerrig ind til ham og satte forundrede Dine op.

Greven var gaet, men ikke ad samme Wei, som han var kommet.

„Besynderligt!“ mumlede Fuldmægtigen ved sig selv „det er tredie Gang, at Personer, som har besøgt Bankieren, er ligesom sporløst forsvundne.“

Idetsamme kaldte Bankieren:

„Samuel!“

Fuldmægtigen sat Pennen bag Øret, steg ned af sin høie Kontorstol og traadte ydmygt bukkende ind til den almægtige Pøngemand.

„Samuel!“ sagde Bankieren til ham „hvem af vore Kontorister efterligner bedst min Haand?“

Fuldmægtigen saa forbaujet paa ham.

Han fattede ikke Meningen med dette besynderlige Spørgsmaal.

„Naa!“ raabte Benjamin Kara „svar mig!“

„Der er vist Sagen af dem, som vilde vove det!“ svarede Fuldmægtigen.

„Det spørger jeg ikke om!“ sagde Bankieren barsk „jeg forlanger kun at vide, hvem af vore Kontorister, der i paakommende Tilfælde bedst kunde efterligne min Haandskrift!“

Fuldmægtigen syntes at tænke sig om, men i Virkeligheden grublede han over hvad Meningen vel kunde være; om Noget virkelig havde begaaet en saa uhort Forbrydelse eller om Bankieren maaske havde en eller anden Spøg for, og vilde benytte en Haandskrift, som lignede hans; thi i saa Tilfælde var det jo en overordentlig stor Naade.

Han traf sig derfor i Slipperne og svarede med et befredent Smil, i den Overbevisning, at det kun var en Spøg Bankieren havde for.

„Jeg har aldrig før villet omtale det Hr. Advokat, men jeg er istand til at efterligne Hr. Advokatens Haandskrift med en saadan Nøiagtighed, at selv Hr. Advokaten vil have ondt ved at skjælnu hvem der har skrevet det!“

Et sirligt Blik endte denne Tilstaaelse.

Benjamin Kara tilkastede ham et foragteligt Blik.

„De er en Dumrian!“ sagde han „ovenikjøbet en meget stor Dumrian! gaa ind paa Deres Kontor og send mig den lille Wilhelm Pradel herind.“

Han vendte ham Ryggen, og Fuldmægtigen

tumlede bukkende baglæns ind i sit Kontor, aldeles tilintetgjort ved Bankierens ligefremme Udtalelse.

Strax efter traadte den ondtalte Wilhelm Pradel ind til Bankieren.

Det var en net, velvoxen Dreng paa en fjorten, maaske femten Aar.

Han hilste sin Principal med et høfligt Bif.

„Hør, lille Pradel!“ sagde Bankieren „jeg har ladet Dig kalde ind til mig for at tiljendegive dig min Tilfredshed med din Flid og Udholdenhed og for at give Dig et lille Bevis paa min Velvillie imod Dig. Se her, disse hundrede Gylden ere dine, jeg ved det vil glæde dine fattige Forældre!“

Han tog en lille Kulle Guldpenge paa Bordet og lagde dem i den forbausede, glædestraalende Drengs Haand.

„Tak, tusind Tak, Hr. Advokat!“ stammede den lille, overrastede Skriver „jeg skal rigtig gjøre mig fortjent til Deres Velvillie!“

Han vilde gaa, da han vidste, at Advokaten ikke holdt af, at man opholdt sig længe i hans Kontor, selv om han havde ladet En hente, men Benjamin Kara standjede ham.

„Det gjør mig ondt!“ sagde han „at jeg maatte jage din Fader bort; men, som Du ved, efterskrev han mit Navn og maatte være glad til at han slap uden at Retten blandede sig i den Sag. Lad mig se, Du aldrig begaar saadanne Dumheder, Wilhelm!“ tilspøiede han i en formanende Tone „de føre til Galgen tilsidst!“

Den lille Skriver blev først rød som Blod, derpaa ligbleg, men svarede ikke et Ord.

„Nu!“ tag Dig ikke det saa nær?“ loe Bankieren og klappede ham paa Kinden „den Sag angaar jo i Grunden ikke Dig, skjøndt jeg nok kan begribe, at det maa gjøre Dig ondt at se din Fader fremture paa sin farlige Vej. Jeg er overbevist om, at han fik mange Penge for at skrive Brevet til Grev Sigismund Kurunja og sætte mit Navn under det!“

Hans gjennemborende Blik fæstede sig paa den blege, skjælvende Dreng, som stod for ham med nedslagne Dine og dirrende Læber.

„Det er ikke længe siden!“ vedblev Bankieren „jeg ved det! det er anden Gang din Fader benytter min Haandskrift, og denne Gang troer jeg neppe jeg kan staae ham!“

„Naade, Naade!“ bad den lille Dreng og kastede sig paa Knæ „staa min stakkels Fader.“

Benjamin Kara kunde neppe skjule sin Glæde.

Ved en ligefrem plump Krigslist var han gaaet lige til Maalet og havde fat i Traaden til det hemmelighedsfulde Brev.

„Reis Dig!“ sagde han i en streng Tone, „fortæl mig Alt hvad Du ved om din Fader; nævn enhver Person, som kommer i hans Hus, og jeg vil maaffe endnu engang bære over med din Fader, og hvad der er det Bedste, lade Dig beholde dine hundrede Gylden.“

„Seg vil sige Alt!“ stammede Drengen forfærdet „naar De vil tilgive min Fader.“

Benjamin Kara svarede ikke, men tog Brevet frem af sin Lomme.

„Kjender Du dette?“ spurgte han.

Drengen udstødte et Skrig.

„Ja, ja, det er det Brev den høie, mørke Herre gav Fader tusinde Gylden for at skrive til Grev Sigismund Kurunja i Deres Navn.“

Bankieren kunde knapt aande af Glæde. Han havde virkelig truffet sin Mand.

Han vilde netop udspørge Drengen nærmere om den høie, mørke Herres Person, da Lyden af en svingrende Damestemme trængte ind til ham.

„Mad. dé Hirsch!“ mumlede han „for Satan, hvilken Afbrydelse. Bliv!“ sagde han til Drengen „og svar oprigtig, jeg kommer strax tilbage.“

Han aabnede Døren og gik ind i Kontoret for selv at affærdige Mad. dé Hirsch, naar hun præsen-terede sin Anvisning.

Han havde knapt lukket Døren, før en ubetydelig Knagen lød bagved den fortvivlede Dreng.

Det var Chatollet, som aabnede sig som før. En høi, mørk Mand stod i Døraabningen og vinkede af Drengen, som havde vendt sig om.

„Kom!“ hvistede han „skynd Dig!“

Wilhelm Pradel betænkte sig ikke, men styrkede ind i den aabne Gang. Der lød igjen en svag Knagen, og Chatollet lukkede sig efter dem.

„Slettens Willie“.

Smidlertid foregik en anden Scene i det store, ved Siden af værende Kontor.

Det var ganske rigtigt Mad. dé Hirsch, som var blevet forment Afgangen til Bankierens private Bærelse.

Fuldmægtigen, Samuel, anede, at der foregik noget Ualmindelindeligt i Principalens Kontor og stod i en lyttende Stilling ved Døren til samme, da Mad. dé Hirsch kom ind.

Den værdige Dame saa noget ophidsset ud. Det havde ogsaa sine gode Grunde.

Hun havde nemlig samme Dags Morgen opdaget Hermines Flugt, og drog hurtig den Slutning, at den unge Pige alligevel havde hørt Alt fra Korridøren, og at hendes hundrede tusinde Gylden svævede i stor Fare for aldrig at komme i hendes Hænder.

Hun bestemte sig derfor til strax at klemme Grev Kurunja i Forkjøbet og præsentere sin Anvisning til Udbetaling, før Bognen med de hvide Heste holdt for hendes Dør.

At den unge Pige var undsluppet Charypdis for at falde i Scylla anede hun ikke.

Hun valgte derfor Morgentimerne til at besøge Benjamin Kara, der aldeles ikke var hende fremmed.

Hun fik ham altid strax itale, og flere end en Gang havde den værdige Pengemand affærdiget endog vigtige Kunder, naar Mad. dé Hirsch lod sig melde.

Hun tvivlede derfor ikke om strax at blive mod-

taget og faa sin Anvisning betalt; saa var idetmindste Bengene sikke; hvad Hermine angik, var hun temmelig sikker paa at finde hende igjen og bringe hende til Fornuft, som hun sagde, medmindre den lille Tossje havde styrtet sig i Floden; men selv i dette Tilfælde var Bengene sikkede, naar hun nu fik Anvisningen honoreret, før Greven muligvis opdagede Flugten.

Hun var derfor temmelig sikker paa at faa Bengene, da hun traadte opad den brede Marmortrappe, som førte til Millionærens Kontorer, og blev lidt ubehagelig overrasket, da Fuldmægtigen ligefrem formentede hende Udgangen, ja endog nægtede at melde hende.

Hun talte derfor i en temmelig høi Tone, da Døren til Millionærens private Kontor hurtig blev aabnet, og Bengestyrtten viste sig med Panden rynket og sammenbidte Læber.

„Hvad nu!“ sagde han „hvorfor denne Støi!“

„D!“ raabte Mad. de Hirsch og tilkastede Fuldmægtigen et triumferende Blik „o, det er denne Herre, som nægter at anmeldte mit Besøg!“

„Det er da ialtsald efter min Befaling!“ svarede Benjamin Kara koldt „jeg har vigtige Forretninger, som ikke taale nogen Afbrydelse.“

„D!“ loe hun „det vilde da ikke være første Gang om De afbrød vigtige Forretninger for min Skyld, — men vær De kun rolig, min kjære Bankier, jeg skal ikke opholde Dem; Deres Fuldmægtig kan

meget godt afgjøre Sagen. Det er blot en Anvisning jeg skal have betalt!"

"En Anvisning!" sagde Benjamin Kara med et haanende Smil "hvor stor om jeg tør spørge?"

"En ren Bagatel, kun hundrede Tusinde Gylden."

Kontorpersonalet var saa vant til at høre ganske anderledes Summer nævne, at ikke en Eneste hævede Hovedet ved at høre denne ganske respectable Sum blive afkrævet Deres Principal.

"Og hvem er Udstederen af denne Sum?" spurgte Millionæren med samme haanende Smil.

"Grev Sigismund Kurunja, en af mine Kunder!" svarede Mad. de Hirsch ikke uden et vist Anstrøg af Stoltthed.

Millionæren trak paa Skuldrene.

"Det gjør mig ondt, Madame, ikke at kunne indfri denne Anvisning!" sagde han koldt "men . . ."

"Hvorfor, - hvorfor ikke?" afbrød hun ham hurtigt "er han ikke solid nok; han Ungarns rigeste Adelsmand!"

"Han er god nok for hundrede Millioner, om saa skulde være!" svarede Millionæren smilende "men han har, ligesom jeg, et Princip!"

"Nu?" spurgte Mad. de Hirsch meget urolig "jeg troede, at man altid betalte, hvad man købte."

"Ganske rigtigt!" loe Bankieren "men erindrer Dem en Ting, min Gode: Først Barerne, saa Betalingen."

Med disse Ord bukkede han flygtigt for hende

og vendte tilbage til sit Kontor, for at fortsætte Forhøret over Drengen.

Mad. de Hirsch blev staaende som forstenet.

Var Greven bleven underrettet om Hermines Flugt, eller vilde Bankieren først forhøre sig nærmere.

Nei, det kunde ikke være muligt! han maatte ogsaa vide Noget om Sagen, siden han talte om samme Princip som Greven.

Fra hvilken Side hun end betragtede Sagen, forekom det hende, som om Udbetalingen af de hundrede Tusinde Gylden stod paa svage Fødder.

„Sag maa ansøge om Politiets Hjælp til at finde Flygtningen endnu i Dag!“ tænkte hun „til Natten kommer Bognen og hun maa da afsted enten med det Gode eller det Døde.“

Og idet hun forbitret knugede Anvisningen sammen i Haanden, gik hun hurtig ud af Kontoret, uden at værdige de Tilstedeværende et Blik.

Nedenfor holdt hendes Bogn.

Hun steg ind i den og gav Kudsken Ordre til at kjøre til Politistationen.

I samme Dieblis den satte sig i Bevægelse gik en Mand hurtig over Gaden og sprang op paa Brædtet bagpaa.

Sværken Mad. de Hirsch eller Kudsken bemærkede denne frivillige Tjener.

Da Benjamin Kara traadte ind i sit Kontor, blev han staaende forundret.

Bærelset var tomt; den lille Fange var forsvundet.

„Han har skjult sig!“ tænkte han „nu vel, jeg vil snart finde ham.“

Men endstjøndt han søgte i alle Kroge og bag de lange Damaskes Gardiner, var der Ingen.

Hans Forundring steg med hvert Dieblit og tilsidst standsede han midt paa Gulvet aldeles forvirret.

„Ah, den lille Satan er gaaet sin Vej gjennem Vinduet!“ mumlede han „i saa Fald er han paa Balkonen udenfor.“

Men da han kom hen til Vinduet, saa han, at alle Krogene sad paa indvendig.

Derpaa styrtede han hen til Chatollet og aabnede dets hemmelige Døre; men hans Vej mødte kun den smale, lange Gang. Der var Ingen.

Millionæren kastede sig ned paa en Stol.

Hans Læber skjælvede; saa nær Maalet, og nu var det smuttet ham ud af Hænderne!

Det var til at blive rasende over.

Bludselig reiste han sig og aabnede Døren til Kontoret.

„Er lille Pradel gaaet denne Vej?“ spurgte han i en ligegyldig Tone.

Et enstemmigt Nei, svarede ham.

Bankieren lukkede atter Døren og stirrede hen for sig.

„Ubegribeligt, besynderligt!“ mumlede han „var jeg ikke en kristen Mand, vilde jeg kalde det Trolddom.“

Han forblev endnu nogle Dieblikke staaende som et Bytte for en voldsom Bevægelse; derpaa satte han sig ved sin Pult og nedskrev nogle Linier paa et Stykke Papir.

Det kan komme tidstnok endnu!“ mumlede han „selv om den Satans Dreng har faaet fat i Faderen.“

Han forseglede det og ringede.

Et af Kontorbuddene viste sig.

„Til Politichefen!“ sagde han i en kort Tone, „skynd Dem; det haster!“

Buddet bukkede, tog Papiret, og Bankieren saa ham i næste Dieblik ile ned ad Gaden.

„Seg troer nok jeg vinder alligevel!“ mumlede han tilfreds „og jeg skal ikke lægge Fingrene imellem!“

Papiret indeholdt en Anmodning til Politichefen om usfortøvet at lade forhenværende Skriver Pradel arrestere for Falsk, og hans fjortenaarige Søn som Miedvider i samme.

Niende Kapitel.

Et uventet Besøg.

Mad. dé Hirsch kjørte imidlertid til Politichefen og blev strax ført frem for denne meget indflydelsesrige Person.

Den Ubekjendte, som stod bag paa ligesom en Tjener, sprang strax ned, da Bognen holdt, og skjulte sig i den nævnte Sidegade, hvorfra han kunde holde Die med Alt, hvad der foregik om Bognen.

Det lod til at han havde megen Interesse af at iagttage hvad der foregik, thi medens han af og til traadte frem af sit Smuthul, foer hans Bine lynsnart henimod Bognen, og det var klart at se, han var meget tilfreds med, at den holdt der endnu.

„Siden vil jeg faa det at vide!“ mumlede han „hun vil fortælle mig Alt, og hvor hun vil blive overrasket, naar hun ser mig!“

Han lœe ondskabsfuldt og smuttede atter til Side, da Døren til Politibureauet pludselig aabnedes.

Det var imidlertid ikke Mad. dé Hirsch, som gik ud, men en Politiofficiant, som formodentlig begav sig paa sin Post.

„Endnu ikke!“ mumlede Personen „for Ganden, hun har meget at passiare om.“

Mad. dé Hirsch havde virkelig endnu ikke talt med Politichefen.

Der var nemlig en lille, gammel Herre inde hos ham, og den utaalmodige Dame maatte vente.

„Seg forsikrer Dem, min Herre!“ sagde hun til den vagthavende Politimand, som skrev flittigt i Forbærelset, „at min Tid er meget knap, og at Sagen er meget vigtig!“

„Seg tvivler ikke om det, min Frue!“ svarede Politimanden „men Hs. Excellence har udtrykkeligt befaleet mig, kun at aabne Døren, naar han ringer.“

Dg Manden begyndte igjen at skrive uden i mindste Maade at bekymre sig om Mad. dé Hirsch Utaalmodighed.

Endelig lød Klokken, og Politimanden skyndte sig med at aabne Døren.

„Vær saa god, Frue!“ sagde han høfligt „behag kun at gaa ligefrem og trække Portieren tilside der i Baggrunden, og De befinder Dem ligeoverfor Hs. Excellence!“

„Men den Anden!“ indvendte Mad. dé Hirsch.

„Hvem, min Frue?“

„Herren, som De sagde, talte med Politichefen.“

„D!“ loe Manden „han er der ikke; naar Klokken lyder, betyder det, at Hs. Excellencen er alene. Seg skal sige Dem!“ tilføiede han med et Smil „vi har mange Udgange hos os; nogle føre til Frihed og Lykke, andre til Fængslet og Taarer, og forunderligt nok, Folk vælge næsten altid de sidste!“

Mad. dé Hirsch foer sammen ved disse Ord,

som bleve fremsførte i en let Tone, ledsaget af et Smil, og gik hurtigt gennem en lang, mørk Korridor henimod Portieren.

Hun trak den langsomt tilside og befandt sig ligeoverfor en lille, gammel Herre med et mildt behageligt Ansigt.

Det var Politichefen, Friherre v. Stahl, Østerrigs Vidogue, en Mand, som var begavet med en ualmindelig gennemtrængende Forstand.

„Mad. de Hirsch!“ sagde han med et Smil „behag at tage Plads og lad mig høre Deres Grinde.“

Mad. de Hirsch studsede.

Hun havde ikke nævnt sit Navn til Rogen, og dog kjendte Excellencen hende strax.

„Seg ser Deres Excellence kjender mig!“ sagde hun „nu ja, der er saamange fornemme Folk, som . . .“

„Deres Grinde?“ afbrød Politichefen hende smilende „var det ikke derom vi skulde tale.“

Mad. de Hirsch blev forlegen.

Hun indsaa strax, at hun var affaaeren fra enhver vilkårlig mere fortrolig Konversation.

„Deres Excellence har Ret!“ svarede hun „tillad mig da at anraabe om Politiets Hjælp til at gjenfinde en ung Pige, som i denne Nat har forladt mit Hus, uden at jeg kan fatte Marsagen dertil.“

Dg den gode Dame fortalte nu omstændeligt hvorledes Flugten var gaaet til, og endte sin Beretning med en Strøm af Taarer.

Politichefen havde hele Tiden ladet sine Dine

hvile paa hende. Ikke en Mine undgik ham, ikke engang den mekaniske Stigen og Falden af Brystet, efter som Fortællerinden skildrede sin Sorg og sin Fortvivlelse.

Da hun endelig var færdig og faldt grædende tilbage i Stolen spurgte han:

„Og denne unge, usornstige Pige var vel, naar Alt kommer til Alt, Deres Datter, Madame!“

„Min Gud, ja!“ hulkede Mad. de Hirsch „hun var mit eneste Barn, min elskede Hermine!“

Og den værdige Dame græd høit og holdt sit Kniplingslommelærklæde for Dinene.

Politichefen betragtede hende uden at forandre en Mine.

„Hvad siger Deres Mand hertil?“ spurgte han da hendes Graad havde lagt sig lidt.

„Alt, Deres Excellence, jeg er Enke!“ svarede hun, „min Mand, den brave Major de Hirsch, faldt i den blodige Frihedskamp og efterlod mig ikke Andet end et hædret Navn!“

„Men nu den unge Pige, Deres Datter, hvad kan have bevæget hende til saa pludseligt at forlade sit Hjem?“ spurgte Politichefen.

Mad. de Hirsch havde ventet dette Spørgsmaal og overtænkt hvad hun vilde svare.

„Alt, Deres Excellence!“ sagde hun „den taabelige unge Pige indbildte sig at være elsket af en Mand hun flere Gange havde havt Leilighed til at se!“

„Dg hvem var denne Mand?“ spurgte Politichesen.

Mad. dé Hirsch, rystede paa Hovedet og sagde:
„Deres Excellence maa undskyldde mig, at jeg fortier hans Navn; nævnte jeg det, kunde jeg ligesaa godt forlade Wien i Dag som i Morgen.“

Politichesen studsede.

Det maatte uden Tvivl være en mægtig Mand, som saaledes kunde tvinge Folk til at rømme Byen alene naar de nævuede hans Navn.

„Seg maa imidlertid have hans Navn at vide!“ vedblev Politichesen „for saa vidt De ellers ønsker, at faa Deres Barn tilbage.“

„Seg tør ikke sige det, Deres Excellence!“ forfikkrede Mad. dé Hirsch „jeg er altfor bange.“

„Dg De tror ikke, at jeg i paakommende Tilfælde kunde beskytte Dem!“ bemærkede Politichesen.

„Ikke imod ham!“ svarede hun bestemt „han er Keiserens Fortrolige og . . .“

„Nok, nok!“ afbrød Politichesen hende „Navnet kan nu være det samme, De er en ganske udmærket Diplomat, Madame, De navngiver uden at sige noget Navn.“

Mad. dé Hirsch smilede tilfreds.

Komplimenten behagede hende øiensynligt, især da den blev givet af en saa anset Mand, ja hun kunde ikke tilbageholde et triumferende Smil bag sit fine Kniplings-Lommetørklæde.

Dette Smil undgik ikke Politichesens øvede, gjen-nemborende Blik. Han opfangede det da hun troede

at skjule det, og Tvivlen, som for et Dieblif siden unægtelig havde ført hans Tanker baade frem og tilbage, forbandt i samme Nu.

„Dette Fruentimmer er en Hykler!“ tænkte han, „en Moder vilde aldrig smile over en Kompliment, naar hun havde Formodning om eller blot kunde tænke sig, at hendes eneste Barn var i en Belystnings Magt! Nei, dette Fruentimmer er heller ingen Moder!“

„Jeg beklager Dem af ganske Hjerte Madame,“ sagde han „og forsikrer Dem om, at der skal blive gjort Alt fra Politiets Side for at skaffe Lys i denne Sag. Rigtignok vil De ikke opgive mig Navnet paa den fornemme Person, hvis Magt De frygter i saa høi en Grad, men jeg tror allerede at vide, hvem det er af de Oplysninger De ubevidst har givet mig. Jeg beder Dem derfor om at forholde Dem ganske rolig, og har De virkelig en Datter, som er bortgaaet fra en søm og kjærlig Moder og et venligt Hjem, vil jeg love at bringe hende tilbage, dersom hun forresten endnu er i Live.“

Hans Dine fæstede sig fast paa hende ved disse sidste Ord, men Mad. dé Hirsch forandrede ikke en Mine; det lod næsten til at det var hende temmeligt ligegyldigt, om det Sidste var sket eller ikke.

„Ah!“ tænkte Politichefen, „jeg skal kun være Værktoiet i hendes Haand; men hvem er det hun vil ramme?“

Mad. dé Hirsch reiste sig, idet hun igjen gik

ind i sin Rolle, som hun havde forladt, for at hengive sig til sine Tanker, og neiede dybt.

„Hver Time der gaar, uden jeg har det kjære Barn om mig, forekommer mig som en Ewigheid“ sagde hun „at, De maa kunne forstaa min Længsel!“

Hun tørrede sine Dine og hævede dem imod Loftet, som om hun vilde anraabe Skaberen.

Politichefen gjorde en Bevægelse med Haanden, som hun ikke kunde misforstaa.

Den betød, at Audientsen var til Ende.

Mad. de Hirsch hilste endnu engang dybt og gif, idet Politichefen til Afsted bad hende være ubekymret hvad hendes Datter angik.

Han betonedes Ordet „Datter“, men det lod til, at den værdige Dame ikke hørte det.

Hun var altfor angrebet af sin Sorg til at høre nøiere efter.

Politichefen saa efter hende og slog paa en lille Sølvklokke, som stod paa Bordet.

I samme Dieblif gled et mægtigt Maleri, som forestillede Keiseren i Legemsstørrelse, til Side, og en ung, bleg Mand traadte frem.

Det var Martin Lindau, Wiens snueste og dristigste Politimand og Politichefens høire Haand og Fortrolige.

„Hørte De det!“ sagde Hs. Excellence „det var en intrigant Dame.“

„Jeg hørte hvert et Ord, Deres Excellence!“ svarede Politimanden „det er et yderst farligt Fruentimmer, den samme Kone, og den stakkels bort-

flygtede Pige er lige saa lidt hendes Datter, som hun selv er hendes Moder."

"Er De ikke, Lindau?"

"Nei, Excellence; Mad. de Hirsch er Wiens første og fornemste Koblerste!" svarede Politimanden "og næsten uangribelig!"

"Og hvorfor, Lindau?"

"Hun har Forbindelser paa de høieste Steder, Excellence!" svarede han "ja, man taler endog om!"

Han nærmede sig Politichefen og hviskede Noget til ham.

"Er De forrykt, Lindau!" raabte denne "det er en Umulighed."

Politimanden svarede ikke, men gjorde en Bevægelse, som om han vilde sige:

"Seg er vis i min Sag."

"Og hvorledes forklarer De Grunden til den unge Piges Flugt?" spurgte Politichefen.

"Simpelthen den, at hun maa være kommet til Kundskab om Mad. de Hirschs Hensigter med hende og hendes Pensionats Beskaffenhed. Hun er da flygtet gennem Vinduet og har overgivet sig til Mattens Farer. Mad. de Hirsch er rasende herover, da hun naturligvis skulde have en god Betaling for hende, og jeg er vis paa at dersom hun var bleven visiteret, vilde man have fundet enten et Forstud eller en Andvisning i hendes Lomme."

"Og hvem tror De at den ubekjendte Magthaver er?" spurgte Politichefen videre.

"Den Samme, som allerede tidlig i Morges

lod Deres Excellence vide, at han havde taget en ung, omflakkende Pige under sin Beskyttelse."

"Hvem! Grev Kurunja?"

"Netop, Excellence; det er meget klogt af Greven at underrette Politiet derom; han kaster derved en Helgenglorie om sig og giver sig Udseende af den stakkels Piges Beskytter; at han senere bliver hendes Forsører vil man da slaa en Streg over. Med saa Ord: den unge Dame er løbet lige i Lovens Gab!"

"Ja vist, De har Ret, Lindau!" sagde Politichefen "Greven har fuldkommen afvæbnet Mad. de Hirsch og tildels ogsaa Politiet, som ikke kan skride ind paa et saadant Fruentimmers Forlangende! Og dog forekommer det mig som om der er Noget, der byder os frelse den unge Pige fra den visse Fordærvelse, selv om ogsaa Grev Kurunja bliver vor Fjende."

"Derksom Deres Excellence vil overlade denne Sag til mig, tror jeg at kunne bringe den lykkelig til Ende og frelse den unge Dame!" sagde Politimanden.

"Gjerne, Lindau, gjerne!" loe Excellencen, som atter glædede sig, naar hans Undergivne forsøgte sig paa vanskelige Sager, "jeg giver Dem uindskrænket Magt til at foretage Dem Alt, hvad De finder for godt, dels for at standse Mad. de Hirschs smudsige Virksomhed og for ligeledes at sætte en Stopper for den anmassende ungarske Magnats Friheder. At De først og fremmest befrier den heltemodige, unge Pige er en Selvfølge."

„Og er det mig tilladt at trække Bexler paa den hemmelige Politifond?“ spurgte Politimanden. Excellencen studsede.

„I en saa ubetydelig Sag?“ sagde han.

„Tvertimod, Excellence, den vil blive en af vore største og mest indviklede Politifager!“ svarede Lindau „og den vil koste Penge.“

Politichefen svarede Intet, men udstædte en Anvisning paa thye Tusind Gylden at trække paa den hemmelige Fond.

Politimanden stak det hemmelige Papir til sig og bukkede.

Excellencen nikkede venligt til ham og klappede ham paa Skuldren.

„Jeg udbeder mig endvidere tre Maaneders Permission!“ sagde Politimanden „og det vilde være mig kjær, ja det vil være nødvendigt for Sagens heldige Udfald, om Wiens Beboere kunde blive gjort bekendt med, at jeg var reist f. Ex. til London eller Paris i en eller anden Mission.“

„Jeg forstaar Dem!“ smilede Politichefen „og tilstaar Dem den forlangte Permission; ligesom jeg ogsaa skal sørge for at den kommer til Folks Rundsab.“

Politimanden bukkede igjen og takkede; derpaa forlod han sin Chef, for med glædesstraalende Ansigt at fortælle til alle dem han mødte, at han var beceret med en vigtig Mission i Udlandet og at han nu gik for at pakke sine Kufferter.

Næste Morgen afreiste han virkelig med Posten til Paris, for derfra at begive sig til sit Bestemmelsessted London. Han vilde blive borte i tre maaske fire Maaneder.

Da Mad. de Hirsch igjen viste sig paa Gaden, kom den Ubekjendte igjen frem fra sit Smuthul i Sidegaden og nærmede sig Vognen, idet han lod, som om han morede sig med at betragte de mangfoldige Gjenstande, som vare udstillede i de Handlendes Vinduer.

Han holdt desuagtet samtidigt Die med Vognen, og i samme Dieblit, som Mad. de Hirsch var steget ind og havde lukket Døren og trukket Gardinet for, var han hurtig paa Siden af den, greb fat i de bagud nedhængende Stropper og indtog igjen sin Plads som Tjener.

Det var endnu Formiddag, og Wien sover til langt op paa Dagen. Ingen, eller ialtsald kun Faa, lagde derfor Mærke til den improviserede Tjener i den lange, brune Frakke og de ungarske Kravestøvler, som stod bag, og den Ubekjendte forblev fuldkommen rolig i Besiddelse af sin Plads, saalænge Rjorslen varede.

Endelig standsede Vognen i den smale Gade i Leopoldstadt, hvor, som vi vide, Mad. de Hirsch boede.

I samme Dieblif, som Bognen holdt, og Rudsten satte Pidsken for at stige ned og aabne Døren, sprang han ned af Brædtet og ilede hurtig nogle Skridt tilbage.

Det var tydeligt, at han ikke ønskede at blive set, og han loe tilfreds, da han, ved at se sig om, fik Die paa et simpelt udseende Bærtshus, over hvis Dør en forgyldt Sol udsendte sine irrede og afbrækkede Straaler til alle Sider.

Uden at tøve aabnede han Døren og traadte ind.

„Bin og Band!“ sagde han i en næsten besalende Tone og satte sig ved Vinduet, hvorfra han kunde se Alt hvad der foregik i Nærheden af det Hus, hvor Mad. de Hirsch netop traadte ind.

Den gode Dame var ingenlunde i godt Humør, da hun traadte ind i sin pragtfulde Sal.

Bankierens bestemte Nægten at betale Pengene havde forstemt hende, skjøndt hun, som i Forveien var uhyre rig, aldeles ikke trængte til dem; men som det altid gaar her i Berden, Mere vil have Mere, og Mad. de Hirsch fik aldrig nok.

„Martha!“ sagde hun til den gamle, uhyggelige Pige, der gik hende til Haande „jeg har havt Uheld med mig i Dag. Den dumme Tøs bereder mig alvorlige Bansteligheder!“

„Har hun maaske druknet sig i Floden og derved smydt Dem for Pengene!“ svarede den gamle Pige og hjalp hende Tøiet af „oh, den Tøite, at for-

lade saadant et Hjem, hvor hun blev behandlet som et Sukker-Barn."

"Ja, ikke sandt, Martha, jeg elskede hende!" tilføiede Mad. dé Hirsch.

"Om De elskede hende!" gjentog den gamle Pige „det skulde jeg mene; vilde De ikke overlade hende til en Mand, som kunde berede hende en Fremtid, der maaste blev bedre end lille Tomines, som nu er en fornem og gavmild Dame. O, Madame, den lille Hermine er meget utaknemmelig."

Hun gif smaasnakkende med sig selv ud af Bærelset, for at besørge Anretningen saa betids, at den naadige Madame ikke skulde komme til at vente.

Det var allerede Aften, da Mad. dé Hirsch, kjed af at anstille Betragtninger over sit Uheld, sad i det samme Bærelse, hvori vi første Gang traf hende ifærd med at gennemse nogle Papirer.

Hun var, ved at tænke frem og tilbage, kommet til det Resultat, at Grev Kurunja paa en eller anden Maade var kommet til Kundskab om Hermines Flugt, eftersom Bankieren havde sagt: Først Barerne, saa Pengene, og hun brød endnu forgjæves sin Hjerne med at finde Begyndelsen til den hele Gaade.

Smød Sædvane sad hun ved Vinduet og stirrede ned paa den mennesketomme Gade, som kun blev oplyst af et Par søvnige Tranløgter.

Kloffen var allerede mange, og hun kunde hvert Dieblik vente Grevens Bogu, som skulde af-

hente Hermine, og kom den virkelig, lod det næsten til at den fornemme Herre ikke havde en Finger med i Spillet.

Efter Aftalen skulde den komme Kloffen Elleve, og just da Uhret paa St. Stephans mægtige Taarne sendte elleve drønnende Slag udover den store By, hørte hun en Vogns Rumlén ved Enden af Gaden.

Hun dreiede Hovedet saameget, at hun fik Die paa den.

Den var forspændt med to hvide Heste, den ene foran den anden, og et bredt hvidt Baand saas tydeligt om Kudskens høire Arm.

„Det er Vognen, som skulde hente hende!“ mumlede hun ærgerlig og reiste sig fra sin Plads ved Vinduet „o, den elendige Tøs!“

Idetsamme ringede det paa Portkloffen.

Den gamle Pige gik for at lukke op, og kom tilbage med den Bescud, at man ventede paa en ung Dame.

„Sig dem, at den unge Dame ikke kan komme i Aften!“ sagde hun „sig hun er syg eller hvad Du kan finde paa!“

Og den værdige Dame satte sig tilbage i den magelige Stol, for at hengive sig til sine Uergreiser.

Det forekom hende, som om hun hørte en spottende Latter fra Vognen, da den kørte efter rullede bort.

„Imorgen vil Greven komme!“ mumlede hun „og jeg vil da snart faa at vide, om han kjender Noget til Sagen eller ikke.“

Hun henseant i en Slags halvt vaagen, halvt sovende Tilstand og lagde ikke Mærke til, at Tiden gik, og at Klokken næsten var Et.

Paa Gaden var fuldkomment stille; kun engang imellem lød en herreløs Hunds Gjæen, eller nogle Nattesværmers støiende Sang; saa blev det igjen stille, og hun kunde høre Uhrets ensformede Dikken i Soveværelset.

Med Et foer hun op og lyttede.

Det forekom hende bestemt, som om hun hørte Noget gaa igjennem Sideværelset og nærme sig Døren til det Værelse hvori hun opholdt sig.

Ja, hun tog ikke fejl.

Det var virkelig Lyden af Skridt, af snigende, listende Skridt, som lød inde fra Sideværelset.

De kom nærmere og nærmere, idet de af og til hørte op, ligesom om den Kommende lyttede, før han paany gik videre.

Det var ikke Sara, hun maatte desuden være gaaet til Ro for en Time siden, det var ikke heller en Fruentimmers Trin, det var en Mands.

Mad. de Hirsch snappede efter Beiret.

Den, som kom paa den Maade og paa den Tid, kunde umulig have noget Godt istinde.

Bladene vrimslede hver Dag af Beretninger om Mord og Overfald, og Politiet havde hidtil kun havt ringe Held med sig i at opdage Forbryderne.

Mad. de Hirsch havde betydelig kontante Pengesummer liggende, og Rygtet fordoblede hendes

Rigdom; man vidste desuden, at hun var ene, og at hendes Tjenestepige var gammel og svagelig.

Man behøvede derfor ikke at besidde megen Styrke eller stort Mod for at foretage et Overfald paa hende. Et vel anbragt Knivstik vilde være tilstrækkeligt.

Hun standsede Skridtene lige ved Døren, og hun hørte hvorledes man samlede med Laasen.

Hun følte Angstens Sved springe ud af Panden og Benene skjælvede under sig.

Hun vilde skrike, men kunde ikke, det var ligesom om Halsen blev snøret sammen paa hende.

Endelig styrtede hun hen til Klokkestrængen, for at ringe, da Døren pludseligt aabnedes, og en Mand traadte ind.

„Stand, ingen unyttig Støi!“ sagde han i en kort, bydende Tone, „jeg vil ikke tilføie Dig noget Dndt.“

Mad. de Hirsch slap Klokkestrængen og stirrede bleg og forskædet paa den Fremmede.

Det var den samme Person som havde staaet bag paa hendes Vogn, og som havde skjult sig i Værtshuset med den gyldne Sol.

Han havde en lang Kappe om sig, korte ungariske Kravestøvler og en meget bredskygget Hat, som fuldstændigt skjulte hans Ansigtstræk.

Uden at tilføie mere, traadte han midt hen paa Gulvet, saadan at Vyskronens Skjær faldt ned over ham og spurgte roligt.

„Kjender Du mig ikke, Carmela?“

Mad. dé Hirsch betragtede ham ængsteligt, men kunde paa Grund af den bredskyggede Hat, ikke se hans Ansigtstræk.

„Nei, min Herre!“ svarede hun med en Stemme, som hun søgte at gjøre saa fast som muligt „jeg kjender Dem ikke, og begriber ikke med hvilken Ret, De vover at snige Dem ind i min Bolig ved Nattetid.“

Den Fremmede lo.

„Med hvilken Ret?“ sagde han „med den, som tilkommer mig; ikke sandt, Parmela!“

Det var anden Gang han nævnedes dette Navn, og Mad. dé Hirsch folte en Gysen gjennemisne sig. Dette Navn var hendes Døbenavn, og hun brød sig ikke om at kjende dem, som kjendte det.

„Min Herre!“ sagde hun, „jeg forstaar Dem ikke og jeg maa derfor bede Dem om uopholdelig at forlade mig, hvis ikke De vil have at jeg styrter hen til Vinduet og raaber om Hjælp.“

Den Fremmede opslug en sagte, spottende Latter.

„Det gjør Du ikke, Parmela!“ sagde han.

Han tog med det Samme sin Hat af, saa Skjæret fra Vyskronen fuldstændigt oplyste hans Ansigt.

Mad. dé Hirsch udstødte et Skrig og tumlede nogle Skridt tilbage, idet hun stirrede paa ham med et forfærdet, næsten forvildet Blik.

„Molluf Zemba!“ stammede hun.

„Ja, min Parmela!“ lo han „Molluf Zemba i egen Person; den lykkelige Molluf Zemba, som nu

efter ti Mars Forløb gjenser sin elskede, letsjindige Hustru, sin egen lille Parmela."

Dg den lykkelige Hgtemand satte sig leende i en Lænestol og strakte Benene fra sig.

Mad. de Hirsch rørte sig ikke af Pletten.

Hun betragtede ham med Dine, som funkledede af Had, Brede og Skræk.

"Jeg tænkte, da jeg gif herhen!" vedblev Molluf Zemba „hvor min lille Parmela vil blive glad ved at gjense sin Molluf efter saa lang Tids Forløb, og jeg har ikke taget fejl. Se, Dig i Speilet, min Parmela, dine Kinder er hvidere end Marmor, og dine Dine funkledede af Glæde! o, jeg vidste nok, at mit pludselige Komme vilde overraske Dig; det sagde mit eget Hjertes Banker mig! jeg tænkte paa hvormeget Du har længes i ti samfulde Mar, og hvor ofte dine Tanker har været hos mig, da jeg sad i Bolt og Jern, anklaget for Mord og Falsk. Se, Alt dette gjenemgik jeg hos mig selv, medens vi kjørte til din Bopæl, — for jeg havde tilladt mig den Spads at spille din Tjener underveis, da Du kjørte fra den ene fornemme Herre til den anden; — hvor hun vil blive glad, tænkte jeg, hun vil falde Dig om Halsen og bede Dig om Tilgivelse fordi hun skaffede Dig fem Mars Straffearbeide i de tungeste Lænker man kunde give mig at slæbe paa, og hun vil sige: nu skal Intet i Verden stille os ad, min egen, gamle Dreng, nu vil vi altid blive sammen."

Han holdt et Dieblif inde og betragtede hende med et tindrende, ondskabsfuldt Blik.

Mad. dé Hirsch betragtede ham urolig og ængstelig og saa flere Gange til Døren, som om hun tænkte paa at flygte bort gennem denne.

„Det var forresten morsomt nok vi skulle træffe hinanden!“ vedblev han i samme spottende Tone, „isærdeleshed, da Du lader Dig kalde Mad. dé Hirsch istedetfor Madame eller Fru Zemba —, fy Parmela, det var ikke smukt af Dig at kaste Brag paa det ærlige Navn jeg gav Dig for Guds Alter; jeg kunde jo aldrig have truffet Dig her i den store Stad, hvis jeg ikke havde erindret dit smukke Ansigt saa godt, jeg kunde gjerne have ledt hele Keiserdømmet igjennem uden at finde Dig, og hvilken Sorg vilde det ikke have været for mig. Maa lad os nu ikke tale mere herom, Parmela; man har fortalt mig, at Du driver en lille Forretning som Bestyrerinde af et Pensionat og at Du tjener enorme Summer, medens jeg maa arbejde haardt hver Dag hos en streng og upieregående Herre; og Du indser da, at . . .“

„Nok!“ jeg forstaar Dig!“ afbrød Mad. dé Hirsch ham „jeg kjender Meningen med dine Ord! Du vil have Penge, og det er godt, at jeg kan give Dig nogle!“

„Du misforstaar mig, Parmela!“ svarede Molluf Zemba med et Smil „det er Følgen af, at Du ikke lader mig tale ud, jeg vilde sige, at da Du er kommet saa godt i Wei, vil det naturligvis være Dig en stor Glæde at tilbagebetale mig de halvtredstindstyve Tusinde Gylden som Du og din elskværdige

Tilbeder bestjal mig for samme Nat, som Du loffede mig til hin Gjærning, der kostede mig fem Mar i et frygteligt Fængsel."

Den uhyggelige Mand's Ansigt fik et truende, næsten vildt Udtryk, medens han sagde disse Ord, og da han med det samme havde reist sig og gik henimod hende, følte hun Blodet stivne i sine Aarer.

Molluf Zemba var en farlig Mand, det havde han altid været, og hans djævelske Ondskabsfuldhed kunde hvilket Dieblik det skulde være bringe hans hele dyriske Natur i Oprør.

Hun kastede et næsten forvildet Blik omkring sig. Udenfor var Alt stille; man sov i de mange, tætbefolkede Huse, der var Ingen, som anede, at Mad. dé Hirsch befandt sig Ansigt til Ansigt med en Mand, som neppe vilde gjøre sig synderlig Samvittighed af at betale hende en gammel Regning fra tidligere Dage.

Der var næsten ingen Redning.

Molluf Zemba bemærkede hendes Angst og standsede tæt foran hende.

"Du er nok bange, mit Lam!" loe han "sy, man bør aldrig være bange for sin lovlige Egtefælle, at sige, naar man ellers har opført sig pænt; jeg er desuden altfor glad over endelig at have truffet Dig, til at jeg vil forbittre denne Glæde; ja jeg er saa tilfreds i dette Dieblik, at jeg, naar jeg ret tænker mig om, i Grunden slet ikke bryder mig om de halvtredstindstyve Tusinde!"

"Hvad vil Du da?" spurgte Mad. dé Hirsch,

ikke uden hemmelig Gysen, da det anede hende, at den ubehagelige Person forlangte en Erstatning, som var maaske langt større.

„Det skal jeg sige Dig, mit Lam!“ loe Molluf og traadte hende endnu nærmere „jeg har nu ingen Hemmeligheder for Dig, saaledes som Du har havt for mig; jeg forlanger blot at Du bekjendtgjør i alle Blade og Aviser, at Du har gjenfundet Din elskede Egtefælle, og at Du med det samme siger mig, hvor den lille, smukke Pige, som jeg havde anbetret til din moderlige Omhu, er blevet af!“

Han betragtede hende med et saa forfærdeligt Blik, at hun paany følte en isnende Gysen fare igjennem sig.

„Aldrig, aldrig!“ raabte hun, idet hun ligesom vaagnede op sin magtesløse Dvale, „jeg skulde fortælle Alverden, at jeg var gift med en Mand, som er en Morder og Bedrager, nei, aldrig, aldrig!“

Hun rettede sig stolt i Beiret og tog med det samme fat i Gardinet for at rive det til Side og aabne Vinduet.

Molluf Zemba greb hende med Voldsomhed om Haanden og slyngede hende tilbage i Stuen.

„Ingen Karrestreger mit Barn!“ sagde han „jeg er af den rolige Slags og elsker Husfreden.“

Hun svarede ikke paa denne Spot, men greb fat i Klokkestrængen og trak i den af alle Kræfter.

Molluf Zemba loe høit.

„Hvor Du dog er langt tilbage, mit Lam!“ sagde han „kan Du ikke mærke, at den er sfaaret over.“

Han talte Sandhed, Klokken gav ingen Lyd.

Mad. dé Hirsch slap Strængen og blev bleg; Forbindelsen med al mulig Hjælp var afftaaret.

Molluf Zemba saa hendes Angst og smilede tilfreds.

„Du har rent glemt, at jeg er af den forsigtige, beregnende Verden!“ sagde han „skjønt jeg dengang gif i Fælden! det er næsten en Fornærmelse imod mig, som jeg burde blive vred over; men, som sagt Gjenshynets Glæde er for stor, jeg vil ikke blive vred! Naa, Du vil altsaa ikke lade Folk vide, at Du har gjenfundet din Mand, eller rettere, at han har fundet Dig! det faaer saa være, det er jo ogsaa ubehageligt, naar man er Enke efter en tapper Officer, som faldt paa Wrens Mark; men saa vil Du vel sige mig, hvor den lille Pige er at finde i Verden, jeg ønsker at vide det, jeg vil vide det, hører Du jeg vil.“

„Og Du vil vide det!“ svarede Mad. dé Hirsch „fordi denne lille Pige er . . .“

„Min Datter!“ tilspiede Molluf Zemba med uhyggelig Ro.

„Jeg ved det!“ sagde Mad. dé Hirsch, og hendes Dine fik pludseligt et bestemt Udtryk det sagde Du mig jo allerede dengang vi bleve gifte.“

„Godt at Du husker det!“ svarede Molluf Zemba „nu vel, saa sig mig, hvor er min Datter?“

Trods Mandens dyriske Raahed, skjælvede dog hans Stemme, da han kom med dette Spørgsmaal, og hans Dine fik et bedende, næsten forsonligt Udtryk.

Mad. dé Hirsch bemærkede det, og saa, at hun nu havde et frygteligt Baaben til at bekæmpe og maaske beseire ham.

„Og hvis jeg nu ikke vil sige det!“ sagde hun og fæstede sine store funklende Øine paa ham med et Udtryk af den højeste Skadefryd „hvad saa?“

Molluf Zemba saa sig om, som om han vilde forvisse sig om, at Ingen var tilstede, derpaa greb han hende ved Armen og trak hende tæt hen til sig.

„Saa vil jeg dræbe Dig!“ sagde han med isnende Ro og med dæmpet Stemme „jeg vilde dræbe Dig paa en Maade som fuldkomment havde Udseende af, at Du havde taget Dig selv af Dage.“

„Du er altsaa bleven Morder af Profession“ sagde hun roligt „ja, hvorfor ikke, Du har jo altid været en Usling!“

Dette blev sagt uden at hun forandrede en Mine, ja det lod næsten til, at det var hende temmelig ligegyldigt, om Molluf gjorde Alvor af sin Trudsel eller ikke.

„Lad os ikke opholde os ved unyttig Moraliseren og Bedømmelser!“ sagde han „da vi bleve gifte, lovede Du mig at være Barnet i Moders Sted og vaage over det som om det var dit eget. Da Du blev kjed af mig og havde allieret Dig med din Tilbeder, fik Du mig loffet til at begaa en Forbrydelse for at blive mig kvit; lad gaa, det var snildt gjort, jeg vilde maaske have gjort det samme i dit Sted; men med Barnet bliver det en anden Sag; det havde ingen anden Moder end Dig og Du ingen anden

Datter; Du havde lovet at vaage over det, det var det Æneste jeg forlangte af Dig, da de slæbte mig afsted til Fængslet, og nu kommer jeg for at fordrø mit Barn tilbage!"

Han tav og betragtede hende med et Blik, som tindrede af Vengstelse.

"Det lader til, at dette Barn ligger Dig meget paa Hjerte!" svarede Mad. dé Hirsch med et spottende Smil „endog saameget, at Du vil dræbe mig, dersom jeg ikke giver Dig det tilbage eller idetmindste siger Dig hvor det er."

"Ja!"

"Vil Du ogsaa dræbe mig, hvis Barnet, trods al omhyggelig Pleie, var død for fire Aar siden?" spurgte hun.

Molluf Zemba udstødte et Skrig.

"Død!" siger Du!" raabte han „min lille Laura skulde være død! Du lyver, forbandede Kvinde," skreg han og greb hende i Struben „jeg kan se det paa dine Dine! Du lyver; min lille Laura er ikke død; Du har snarere solgt hende, som Du har solgt saamange; men saa —, saa vogt Dig —, vogt Dig, Parmela, jeg skal sønderslide Dig med mine Tænder Led for Led."

Han rystede hende rasende og flemte hendes Strube sammen, saa hun næsten ikke kunde aande.

"Naa, svar!" raabte han „tal, sig mig hvor Du har gjort af min Datter!"

Mad. dé Hirsch vred sig under hans rasende

Tag og sønderflængede den Haand, som holdt hende, med sine Negle.

„Naa vil Du tale!“ vedblev han i en hæst Tone, der havde nogen Lighed med et vildt Dyrs dumpe Brøl „hvormeget fik Du for min lille Laura?“

Mad. dé Hirsch slog voldsomt ud med Armene, hendes Dine trængte frem i Hovedet, Læberne bleve blaalige og Blodet truede med at sprænge Huden. Det var klart, at hun var nærved at kvæles.

Molluf Zemba saa det ved Skinnet fra Dysefronen og løsnede sit Greb.

„For Satan!“ mumlede han „min Barmela faar nok ondt i Halsen.“

Han tog Haanden helt bort og holdt hende, da hun var nærved at falde.

„Sæt Dig, mit Lam!“ sagde han „og træk Beiret; Du anstrænger Dig altfor meget ved at tie.“

Han førte hende hen til en Stol og tog selv Blads i en anden ligeover for hende.

Der hengik nogle Minutter, under hvilke man kunde høre Uhrets Dikken og Nattevinden ruske i Binduerne. Paa Gaden var det fuldkommen stille, kun engang imellem løb den svage Larm af en Bogn, som kjørte igjennem Nabogaderne. Den Gade hvori Mad. dé Hirsch boede, var næsten altfor stille; det havde ingen Skade været, om der havde været Folk oppe, et Skrig vilde maaskee have gjort god Virkning.

Molluf Zemba havde allerede bemærket det og var derfor fuldkommen rolig; han vidste, at hun var ene, eller saagodt som ene, den gamle Pige kunde

neppe gjøre nogen synderlig Modstand og sov vel ogsaa altfor fast til at høre Noget.

„Naa, mit Lam, saa begynder vi igjen!“ sagde han endelig „og med det samme kjedelige Spørgsmaal: Hvor har Du gjort af min Datter?“

Mad. dé Hirsch var kommet saameget til Kræfter, at hun kunde svare.

„Jeg har jo allerede engang villet sige Dig det!“ sagde hun „men Du ville ikke høre mig; din Datter, din lille Laura, er død for fire Aar siden!“

„Det er Løgn, Løgn!“ tordnede Molluf Zemba og foer rasende op af Stolen „Du har solgt hende til en eller anden rig Belystning, som har betalt Dig hendes Værelse med klingende Mønt, men jeg skal . . .“

Han nærmede sig hende som Tigreren nærmer sig sit Bytte; med fremstrakte krummede Fingre og med Dine, som tindrede af Raseri og Dandskab.

Mad. dé Hirsch udstødte et skingrende Skrig. Hun blev greben af en uhyre Skræk ved at se sin Mand komme saaledes imod sig; i næste Dieblit vilde han gribe hende, og da var hun fortabt.

Hun oppebiede derfor ikke hans Komme, men sprang op fra Stolen og flygtede hen i den anden Enden af Bærelset.

Molluf Zemba udstødte et Slags Brøl og flygtede efter hende, og nu begyndte en formelig Jagt, ligesom en Kat jager en af Buret undsluppet Kanarie-fugl i en Stue.

Mad. dé Hirsch væltede flere Møbler for at vække mulige Forbigaaendes Opmærksomhed, men

„Slettens Lillie“.

Ingen var oppe paa den Tid af Natten, selv Natte-
sværmerne var enten gaaet til Ro, eller sad inde i
de affskyelige, hemmelige Kipper og svælgede i Vin
og andre berusende Drikke.

„Du undslipper mig ikke, min Due!“ hvæsende
Molluf Bemba „jeg er mageløs udholdende forsikkrer
jeg Dig; jeg lærte at være det, da jeg slæbte paa de
tunge Væner i fem lange Aar; o, jeg vil fange Dig
tilsidst og saa — saa —.“

Idetsamme lød et høit Brag som af en tung
Gjenstand, der faldt ned fra Loftet, og i samme Nu
blev det bældmørkt omkring ham.

Det var Høsekronen, som styrtede ned. Mad,
dé Hirsch havde med Lynets Hurtighed og med For-
tvivlsens Kræfter sprængt den stærke, forgyldte Kjæde,
som gik paa Loftet langs den ene Væg, og som holdt
Høsekronen oppe.

Den faldt ned paa Gulvet, Høsene sluffedes, og
Glasstumperne fløi om i alle Retninger.

„Tag Dig nu i Agt for Skaarene, Nr. „117!“
lød en spottende Stemme „og bliv heller rolig hvor
Du er til Politiet kommer!“

Han hørte en Dør blive aabnet i en Krog af
Bærelset og lige saa hurtig lukket; Røglen blev dreiet
to Gange om, og tre høie, smeldende Skrald under-
rettede ham om, at Døren var forshynet med de saa-
faldte tredobbelte Smæklaase, som modstod ethvert
Forsøg paa at sprænge den.

Han hørte tydelig en Silkekjoles Raslen
gjennem Sideværelset, derpaa nok en Dør blive

aabnet og lukket i Laas, saa blev Alt fuldkomment stille.

Han udstødte et forbittret Skrig og ravede om i Mørket.

Hans Doffer var undsluppet ham, ligesom han troede at have det i sin Magt.

Han famlede om i nogle Minutter, tvivlsraadig om han skulde blive til Dagen gryede eller forsøge paa at slippe ud.

Derpaa blev han grebet af en vis Uro.

Hun havde bedt ham være rolig, indtil Politiet kom, og hun havde kaldt ham Nr. 117. Han vilde hverken oppebie Politiets Ankomst eller have, at det skulde komme til Rundsab om, at Nr. 117 befandt sig i Wien.

„Seg maa se at slippe bort!“ tænkte han „den elendige Kvinde vil ikke betænke sig paa at lade mig gribe og dømme maaske for Indbrud og Vold! jeg maa bort, men hvorledes?“

Han følte sig frem til Døren, som førte ud til den modsatte Side, men fandt den lukket. Førgjæves satte han Ryggen imod og forsøgte at sprænge den; den var solid og holdt.

„Ah, jeg Taabe!“ mumlede han „Vinduet!“

Der var to Fag, som begge vendte ud til Gaden.

Molluf Zemba tog Gardinet tilside og saa ud.

Hoiden var ikke betydelig, han turde næsten vove at springe ud, naar blot Ingen saa det, thi den Maade at forlade et Hus paa, især ved Nattetid, var

just ikke skiftet til at bibringe en mulig Tilskuer de bedste Tanker om Besøgerens Person.

Der var imidlertid Intet at betænke sig paa. Politiet kunde blive hentet, og saa var han om en Hals. Han aabuede derfor Vinduet og rev derpaa det ene Gardin ned.

Det bestod af tykt, stærkt Damask og vilde kunde bæere en betydelig Vægt.

Han snoede det sammen til et armtykt Tov og gjorde det fast i Vinduesposten, derpaa greb han fat i det og svang sig ud.

Det var et heldigt Dieblif han havde valgt; med Undtagelse af to Personer, som han skimtede i den ene Ende af Gaden var Ingen i Nærheden, og han naaede Stenbroen i samme Dieblif som et Vindue blev aabnet i øverste Etage, og en skingrende Stemme raabte.

„Politi, Mord, Indbrud!“

Molluf Zemba besvarede Raabet med en dæmpet, spottende Latter og gik roligt ned ad Gaden, just som de to Personer, der stod i den modsatte Ende og som havde hørt Raabet, hurtigt nærmede sig.

Han mødte dem omtrent midtsvejs i Gaden.

„Hvad er paafærde?“ spurgte den One af dem og standsede.

„De slaas nok derinde etsteds!“ svarede Molluf Zemba „det er jo ikke andet end Raf her boer. Godnat, mine Herrer!“

Han tog sit Hat af, saa hans Hoved blev synligt og gik hurtigt videre.

„Molluf Zemba!“ udbrod den Mindste af Mændene „hvad kan han have her at gjøre paa denne Tid!“

„Kom, vi vil faa det at vide!“ svarede hans ledsager „det er formodentlig ham, der er Skyld i Larmen.“

De skyndte sig videre og naaede snart Huset, som allerede var beleiret af flere Nysgjerrige, der havde hørt Raabet.

Tiende Kapitel.

Fri og dog Fange.

Som fortalt, blev Hermine ledsaget til sine Værelser, hvor hun kunde udhvile sig efter den forfærdelige Angst hun havde udstaaet, og hun bemærkede med en uendelig Tilfredshed, at man behandlede hende med en saa overordentlig Opmærksomhed, at det blev hende klart, at hendes Redningsmand uden Tvivl maatte være en Gentleman af første Rang, der kun havde lutter ærbødige og høflige Tjenere.

Saa, den galante Greve syntes næsten at være en Troldmand.

Da hun traadte ind i det Værelse, som blev anvist hende til Soveskabet, og som var udstyret

med en overordentlig Smag og Luxus, blev hun modtaget af en ydmygt hilsende, lille Dame, der præsenterede sig som den naadige Frøken's Kammerjomfru.

Hermine studsede og smilede samtidigt.

„Som min Kammerjomfru!“ loe hun „nei, min Kjære, jeg kan virkelig ikke modtage Deres Tjeneste, jeg er vant til at hjælpe mig selv og til suarere at tjene Andre.“

„Den naadige Frøken maa undskylde!“ svarede den lille Dame „men Hr. Greven har befalet mig at opvarte Dem, og jeg tør ikke Andet end adlyde!“

Hermine greb hendes Haand.

„Ser jeg ud som en naadig Frøken!“ sagde hun med Taarer i Øinene „se engang disse tarvelige Klæder, disse halvt sønderrevne Sko, og De vil selv sige, at det er Spot at kalde mig for den naadige Frøken.“

„Det er Hr. Grevens Befaling, naadige Frøken!“

„D ti, ti!“ bad Hermine „giv mig ikke denne Tittel, kald mig Hermine, det hedder jeg.“

„Sa hvis jeg var den naadige Frøken's Bige!“ vedblev den ubarmhjertige lille Dame „men her er De Herskerinde, jeg kun en Tjener.“

„O, hvis De vidste, at jeg er en stakkels, fattig Bige uden Hjem, uden en eneste Ven, saa vilde De ikke saare mig ved at benævne mig saaledes!“ svarede Hermine „naar jeg i Morgen forlader dette Fristed for at søge mit Brød ved Arbeide, er jeg langt ringere end De.“

Den smukke Kammerpige lœe temmelig høit.

„Vil den naadige Frøken allerede forlade os i Morgen“ sagde hun „det tillader Hr. Greven aldrig; han er altfor galant en Mand til saadan uden videre at give Slip paa en smuk, ung Dames Selskab.“

Hermine betragtede hende forundret.

„Er min Frihed da et Fængsel?“ spurgte hun. Kammerpigen rystede smilende paa Hovedet.

„Nei!“ sagde hun „men Hr. Greven er Godheden selv og navnlig en Hader af al Forurettelse. Han vil uden Tvivl høre Deres Historie af Deres egen Mund og skaffe Dem Ret, dersom Noget har berøvet Dem den.“

Hermine havde imidlertid afført sig sit Overtøi og sad nu paa en prægtig udpolstret Kanapé.

Kammerpigen slog paa en lille Solvkløkke.

En galloneret Tjener viste sig i Døren.

„Bring Forfriskninger, Kager, Vin!“ befalede hun i en bydende Tone „den naadige Frøken ønsker maaske nogle!“

„Nei, nei, ingen Uleilighed for min Skyld!“ raabte Hermine „min Gud, man er altfor god, jeg ønsker blot at være ene, at kunne takke Gud for min Frelse, og at kunne sove.“

„Den naadige Frøken ønsker ingen Forfriskninger!“ sagde Kammerjomfruen til Tjeneren, som ærbødig var bleven staaende „De kan gaa!“

Tjeneren bukkede og forsvandt lige saa lydøst som han var kommet.

„Tillad mig at hjælpe Dem med Afklædningen, naadige Frøken!“ vedblev hun „De skal se, at jeg forstaar at gaa de unge Damer til Haande.“

„Nei vist ikke!“ loe Hermine, som begyndte at finde den lille vimse Kammerjomfru morsom „vist ikke, jeg har nu selv klædt mig af i mange Aar, uden at forarsage Noget Uleilighed; nei, min Kjære, lad mig kun selv!“

„Som den naadige Frøken befaler!“ sagde Kammerjomfruen „jeg kan altsaa gaa!“

„Sh, min Gud, ja!“ svarede Hermine „De spilder Deres Nattero til ingen Nytte; og Da de kalder mig Herskerinde, saa befaler jeg Dem at gaa til No!“ tilføiede hun i en spøgfuld Tone.

„Og jeg adlyder!“ sagde Kammerjomfruen „men skulde den naadige Frøken ønske min Nærværrelse, saa behag blot at slaa paa Klokken; jeg sover i Bærelset ved Siden af, og Ninette er strax til Tjeneste!“

„De hedder altsaa Ninette, min kjære Pige, jeg hedder Hermine!“ svarede hendes Herskerinde „og vi ville aldrig glemme hinanden!“

„Nei, aldrig!“ stammede Kammerjomfruen lidt forvirret „det vil sige, jeg bør aldrig glemme den naadige Frøken!“

Hun vilde gaa, men Hermine standsede hende.

„De er saa venlig og god imod mig!“ sagde hun „og jeg holder allerede saa meget af Dem, og jeg vilde holde meget mere af Dem, naar De ikke talte i en saa underdanig Tone til mig. Kom, kys

mig, før vi hver for sig gaar til No, og jeg vil tro De virkelig holder af mig!"

Den smukke Ninettes Ansigt fik et besynderligt Udtryk, da Hermine forlangte dette Benskabs Bevis. Det saa næsten ud som om hun blev bevæget, men kort efter fik det igjen sit kolde, hjerteløse Udtryk, og idet hun traadte hurtig tilbage, sagde hun:

„Kys ikke Ninette, det kunde være, at De kom til at fortryde det.“

Med disse Ord hilste hun og forlod Bærelset igjennem den Dør, som førte ind til Sideværelset.

Hun gik hurtigt gjennem dette og aabnede Døren til et stærkt oplyst Kabinet.

Her sad en Mand med Ryggen vendt imod Døren, tilhneladende læsende i en Avis.

Da Ninette traadte ind, vendte han sig hurtig.

„Nu?“ spurgte han.

„Det er en lille Gaas, Hr. Greve!“ svarede den smukke Pige „hun maa omgaas med Barsomhed.“

„Tror hun, at hun nu er undsluppen al Fare?“ vedblev han.

„Ja, hun er rolig, men vil allerede i Morgen forlade os!“

Greven loe.

„Den lille Kar!“ sagde han „hun maa jo være en fuldstændig udvidende Ustyldighed!“

Og han loe endnu høiere, en Latter, som blev ledsaget af Ninettes Snisen.

„Dg hun vil paa ingen Maade tillade, at jeg falder hende naadige Frøken!“ tilspøiede Ninette.

„D, hun tilkommer en endnu høiere Tittel!“ svarede Greven ligesom ved sig selv og reiste sig „hun er kun ubidende derom. Gaa kun tilbage til dit Soveværelse, Ninette, og sørg for at Alt er i Orden naar hun vaagner.“

Han nikkede skjodesløst og gik til sine egne Værelser i den modsatte Fløi.

Ninette saa efter ham.

„Hun tilkommer en endnu høiere Tittel, sagde han“, hvidskede hun „kan gjerne være, men saa ved hun ikke deraf. Na Passiar!“ loe hun „Greven er saa forelsket i hende, at han gjerne kaldte hende sin Dronning, men hun hører dog, naar Alt kommer til Alt, kun til den Slags Fruentimmer, man træffer ved Aftentid i Snejevís!“

Hun slog med Nakken og gik hurtig tilbage til det Værelse, som stødte op til Hermines Soveværelse. Hun lyttede nogle Dieblitte ved Døren ind til samme og hørte en Sovendes regelmæssige Aandedrag.

„Hun sover!“ mumlede hun og aabnede Døren „lad os engang se, hvorledes den lille Ustyldighed tager sig ud.“

Hun traadte listende ind i Værelset, der blev oplyst af en matsleben Gyskrone, som ved en findig Mechanisme sænkedes ned fra Loftet og sendte sine Straaler til alle Sider.

Hermine sov trygt.

Det deilige Hoved hvilede paa den bløde, knip-

lingsbesatte Bude, Læberne var halvtaaben, og Dinene fast tillukkede; hun sov saa roligt og trygt som kun den Fromme kan sove.

„Ja hun er deilig, hun er himmelsk skøn“ mumlede Ninette „langt smukkere end jeg, og jeg er dog meget smuk; saaledes maa Gudinderne, som jeg læste om i Skolen, have set ud, og hun her ligner Kjærlighedens Gudinde!“

Hun traadte hende nærmere og nærmere og stod næsten bøiet over hende, da hendes Dine tilfældigvis faldt paa en lille Medaillon, som den Sovende holdt i sine sammenfoldede Hænder.

„Formodentlig en eller anden Helgen hun har anraabt om Bestyttelse før hun sov ind!“ tænkte Ninette „hvor saadanne unge Piger er dumme.“

Nysgjerrig efter at vide, hvorledes en saadan Helgen saa ud, tog hun varsomt Medaillonen ud af den Sovendes Hænder og traadte hen under den matte Byskrone for at betragte den nøiere.

Hun havde imidlertid knapt kastet et Blik paa Portrættet, før hun foer tilbage og kun med den yderste Anstrængelse dæmpede et lille Skrig.

„Fyrstinde Paoli“ mumlede hun „den uhyggelige, forsvundne Dame, som Moder talte saa meget godt om, hvorledes kommer hendes Portræt i denne unge Piges Hænder.“

Hun vendte sig om mod den Sovende og betragtede hende vist.

„Store Gud, det er hendes Datter!“ mumlede hun og blev bleg, „hun ligner hende Træk for Træk;

det samme Haar, den samme smukke Bænde, den samme fine Mund, og, som jeg husker, de samme Dine. Gode Gud og i hans Magt!"

Hun saa sig forfærdet om ligesom om hun var bange for at Nogen skulde høre hende.

„Dg den Stakkel er naturligvis uvidende om hvem hun er!“ tænkte hun videre „det har denne Mad. dé Hirsch sørget for! o, hvad skal jeg gjøre for at frelse hende!“

Hun saa sig næsten forvildet om og lagde Haanden paa Bænden, som om hun kaldte al sin Kløgt og Opfindsomhed til Hjælp.

„Fyrstinde Paoli frelste min Moder fra Fattigdom og Elendighed!“ vedbev hun „og nu skulde jeg hjælpe til at gjøre hendes Datter ullykkelig; nei, nei, jeg er nok en foragtelig Skabning, en slet Pige, men jeg har endnu en Gnist af Retskaffenhed tilbage, og den vil jeg anvende til at hjælpe hende.“

Den smukke, forvildede Pige brast i Graad og nærmede sig den Sovende, hvis Haand hun greb og kyskede.

En Taare faldt som en Blodraabe paa den, og Hermine, hvis Søvn var let, paa Grund af den nylig udstaaede Skræk, vaagnede og foer forfærdet op, da hun saa en Person stod bøiet over sig.

„Hvem er det?“ spurgte hun, men da hun i det samme gjenkjendte den unge Pige, sagde hun beroliget „ah, er det Dem, Ninette, hvad vil De mig?“

„Kun give Dem denne Medaillon, som formodentlig er gledet ned fra Deres Hals, og som laa

paa Gulvet, da jeg kiggede ind, for at se om De sov!" svarede Ninette, som endnu holdt hendes Haand fast i sine.

"Åh, det er min Moder!" fortalte Røveren paa Broen mig før Greven skjød ham!" svarede hun gysende „jeg vidste ikke af det, jeg har aldrig kjendt hende og ved ikke engang hendes eller mit eget Navn."

Ninette kunde knapt skjule sin Bevægelse.

Hendes bedre Jeg var vaagnet netop nu, da hun var udset som Værktøi til en ung Piges Ulykke!"

"Stakkels Barn!" sagde hun „De kjender ikke engang Deres Moder!"

"Nei, han blev skudt før han fik sagt mig hendes og hendes Morders Navn."

Ninette følte, hvorledes Blodet strømmede fra hendes Hjerte. Hun stod uden Tvivl ligeoverfor en frygtelig Hemmelighed.

"Jeg kan ikke sove!" sagde Hermine „hvis De vil høre det, skal jeg gjerne fortælle Dem hvorledes jeg er bleven uden Hjem og uden Venner."

"Ja, fortæl, fortæl!" svarede Ninette „men lad mig først . . ."

Hun talte ikke ud, men aabnede Døren til Sideværelset, og Hermine hørte nu hvorledes hun gik gjennem flere Værelser, ligesom om hun vilde forvisse sig om, at Ingen var nærværende, som kunde opsnappe hvad der blev talt om.

Kort efter kom hun tilbage.

„Nu kan De fortælle!“ sagde hun.

„Men hvortil disse Forsigtighedsregler!“ sagde Hermine „det forekom mig som om De gif gjennem flere tilstødende Bærelser; var det for at overbevise Dem om, at ingen Nysgjerrig var tilstede.“

„Ja!“ svarede Ninette „i dette Slot have Bæggene Dren og Løftet Dine; tal derfor sagte og lad os dæmpe Lyset endnu mere.

Hun skruede Lyfene i Kronen ned og satte sig ved Hermines Seng.

„Fortæl saa!“ sagde hun.

Hermine begreb, at den unge Pige maatte have en eller anden Grund til disse Forsigtighedsregler og fortalte nu med dæmpet Stemme Alt hvad hun havde oplevet i de sidste fire og tyve Timer; hvad hun havde hørt, da hun lyttede ved Døren hos Mad. de Hirsch, om sin Flugt gjennem Vinduet, sit Møde med Toma paa Broen; Bandittens Beretning om sin Delagtighed i Fyrstindens Mord og endelig hans Drab, da han stod i Begreb med at nævne den egentlige Morders Navn.

Ninette blev baade rød og bleg ved at høre Alt dette; vant til Intriguer gjennemskuede hun snart det Hele, og kom snart til den Overbevisning, at hendes nuværende Herre var den samme, som havde kjøbt Hermine for hundrede Tusinde Gylden, efterat han mange Aar i Forveien havde leiet Toma til at myrde Moderen.“

„Det er frygteligt, forfærdeligt!“ stammede hun

og den Ulykkelige, som blev dræbt paa Broen, nævnedes ikke Morderens Navn?"

"Nei, i samme Nu blev han skudt og styrtede bagover i Floden. Den gode Greve, som kom i samme Dieblif, bad mig ikke at beklage ham, da han laa paa sine Gjerninger som en fredløs Mand, og da al hans Beden om min Tilgivelse kun var et Jif for at faa Veilighed til at nærme sig min Person og maaske dræbe mig."

"Dg hvorfor skulde han vel dræbe Dem!" bemærkede Ninette og betragtede hende vist „han var jo endog saa ærlig at give Dem den tabte Medaljon tilbage!"

Hermine studsede.

"Ja, De har Ret!" svarede hun „det har jeg slet ikke tænkt over; han kunde jo have beholdt den, jeg kunde jo ikke tage den fra ham."

"Dg han blev netop dræbt, just da han stod i Begreb med at nævne Morderens Navn!" vedblev Ninette i samme hvistfende Tone, „det forekommer mig at være meget dumt at dræbe en Mand i samme Dieblif, som han staar i Begreb med at angive sine Medskyldige."

"Javist, De har Ret!" svarede Hermine og greb hendes Haand „De ser langt klarere end jeg."

"Seg har maaske større Erfaring!" sagde Ninette „desværre for mig, men her kan den maaske komme til Nytte. Seg har mine egne Tanker, skjøndt min Tunge er bunden, og jeg vilde ønske, at De vilde

tænke ret nøie over det besynderlige Dieblif man har valgt til at dræbe den Mand i."

Hermine knugede hendes Haand.

"Hvad siger De, Ninette!" hvidskede hun „den samme Mand, som skjød ham for at hjælpe mig, skulde have Interesse af at jeg ikke fik at vide, hvem min uheldige Moders Morder er!"

"Seg tør Intet sige!" hvidskede Ninette „jeg tør kun tænke, og det samme tør De; gaa endnu engang Alt igjennem Deres Tanker, søg at erindre, om De ikke har hørt Grev Kurunjas Stemme et andet Sted end paa Broen i Nat, og De vil idetmindste faa Bished om en Ting."

Hermine saa forundret paa hende, derpaa blev hendes Ansigt overtrukket med en forfærdelig Bleg-
hed, Dinene lyst af Skræk, og med bævende Læber raabte hun:

"Jo, jo, nu erindrer jeg det. Den Mand, som kom mig til Hjælp paa Broen, talte ligesom ham jeg fort iforveien havde hørt hos hende, den forfærdelige Kvinde; det var den samme, som købte mig for hundrede Tusinde Gylben! o, jeg husker ogsaa nu, at hun kaldte ham Greve! evige Gud, det var Grev Kurunja, den Samme, i hvis Hjem jeg nu befinder mig."

Hun vilde springe op af Sengen, men Ninette standsede hende.

"For Guds Skyld, Frøken!" hvidskede hun „fat Dem; at gaa herfra ved denne Tid er en Umulighed. Greven er en forsigtig Mand, og holder

altid en Vagt ved Indgangen; nei, bliv, jeg lover at hjælpe Dem, jeg vil gjøre Alt for at frelse Dem."

"Men indser De da ikke," græd Hermine "at jeg fuldstændig er i hans Bold."

"Jo, min dyrebare Frøken, men det gjælder jo netop om at unddrage sig denne, og det maa ske ved List, ikke ved Magt, thi da er Greven en ubøielig Modstander; vi maa tænke os om og haabe paa et eller andet lykkelig Tilfælde."

"Han vil forlange at tale med mig i Morgen," bemærkede Hermine "om det saa kun er for at spørge til mit Befindende."

"Lad ham det. Greven er en snu Diplomat; han gaar før tusinde Krogveie, hvor han er skjult, før han gaar den lige, aabne Vej."

"O, giv mig et Raad, hvad skal jeg sige til ham, hvad skal jeg gjøre?" bad Hermine.

"Tak ham for hans Venlighed og forsøg paa at gjenvinde den Frihed De selv har erhvervet Dem."

"Men det er jo ogsaa umuligt at han kan holde mig tilbage," bemærkede Hermine.

"Han vil imidlertid gjøre det," svarede Ninette "og det under et eller andet velbegrundet Paaskud."

"Men det er jo ligesom Bold."

"Han vil forsikre Dem om, at De staar under hans Vres Beskyttelse," svarede Ninette "og at den vilde lide et ubødeligt Skaar, dersom han et eneste Dieblis glemte sine Pligter som Adelsmand."

"Og saa?"

"Slettens Vilie!"

„Saa vilde han beklage ikke at kunne tillade Dem at forlade hans Slot, saalænge De var truet af saa alvorlige Farer som dem, der true Dem, hvis De skulde blive fundet og fordret udleveret til den Pensionsanstalt De har omtalt,“ svarede Ninette „og han vilde tillige i den høfligste Tone forsikre Dem om, at hans Slot var en Fæstning, som man ikke kunde forlade uden hans Tilladelse.“

Hermine følte alt Modet forlade sig ved denne Skildring af Greven og hans Slot, og begyndte paany at græde bitterligt.

„Græd ikke og lad for Himlens Skyld som om De Intet ved,“ bad Ninette „den mindste Mistanke han faar om, at De er vidende om hans Hensigter vil for stedse affjære Dem enhver Leilighed til at komme bort herfra og berøve Dem den Hjælp jeg muligt kan yde Dem. Vær fast og bestemt som Deres Moder Fyrstinden var.“

„De kjender hende, De kjender min Moder,“ raabte Hermine „o, saa var det dog sandt hvad den Ulykkelige sagde, at, fortæl mig . . .“

„Ikke nu,“ hviskede Ninette „ser De ikke, at Dagsstjæret falder ned gennem Gardinerne, jeg tør ikke blive her længer. Sov, om det er Dem muligt, et Par Timers Tid og vaagn med Haab om Frelse og Frihed.“

„Ja De har Ret,“ svarede den unge Pige „jeg bør samle Kræfter for at bevare min Rolighed, jeg vil forsøge paa at sove, men kom først tæt hen til mig, jeg har Noget jeg vil sige Dem.“

Ninette bøiede sit smukke Hoved nedover hende. Hermine slog sine Arme om hendes Hals og kysjede hende.

„Det var kun det jeg vilde,“ sagde hun „De er en god Pige.“

Ninette følte hendes brændende Læber mod sine og rev sig løs, heftig bevæget.

„Tak for de Ord,“ stammede hun med dirrende Stemme „det er De den Eneeste, der har sagt, jeg skal aldrig, aldrig glemme det.“

Dg for at skjule sine frembrydende Taarer skyndte hun sig bort gennem Døren til Sideværelset, afførte sig hurtig sine Klæder og gik til Sengs.

Hermine var udmattet baade paa Sjæl og Legeme, og faldt snart i Søvn.

Omtrent en Time efter aabnedes Døren sagte til Ninettes Bærelse, og en Person traadte ind.

Skjæret fra Lysekronen i Sideværelset, hvis Dør var bleven staaet aaben, oplyste nogenlunde hans Skikkelse, som den listede sig frem ligesom en Rat og standsede foran den sovende Ninette.

Det var en affhyllig, pukkelrygget Skabning med et uhyre Hoved, som ovenikjøbet var prydet med en Skov af røde, stride Haar.

Selve Ansigtet var blegt, næsten hvidt, Dinene smaa og ondskabsfulde, og den bagop bøiede Næse, som var forsynet med uhyre Næseboer, gav det i en Hast overordentlig Lighed med en Abe. Munden var stor og udrustet med store, grove, ligesom tilspidsede Tænder, og den lange, fremstaaende Hage

var overgroet med en Duff røde Haar, eller rettere Børster.

Armene, som begrændsede en uhyre bred Ryg, var lange og naaede ned til Knæet, og de lige saa korte, krumme Ben bar en uforholdsmæssig stærk og tætbygget Overkrop.

Hele Figuren var imidlertid langt under Midelhøide og kunde med Rette kaldes en Dværg, men det var tydeligt at se, at denne Person besad uhyre Kræfter.

Han var Grevens fortroligste Tjener og blev til Spot kaldet „Rosen“ skjøndt hans Navn var Nicolo.

Han betragtede Ninette med et dyrist Blik og berørte hendes Skulder let med sin plumpe, knoklede Haand.

Ninette rørte sig ikke. Hun sov.

„Hun sover,“ mumlede han „den smukke Ninette sover, og drømmer maaste om alle de unge Herrer, som sige hende Komplimenter, naar hun viser sig paa Gaden derinde i Byen; paa mig den stakkels Banskabte tænker hun ikke, idetmindste ikke endnu,“ tilføiede han med et Smil, som blottede hans spidse Noddhyrtænder „men jeg lover hende hun skal nok komme dertil.“

Dg ligesom om dette Løfte han gav sig selv, havde forjaget de skinsyge Tanker, der havde bemægtiget sig ham, nikkede han veltilfreds og gik videre ind i Hermines Bærelse.

„D,“ mumlede han, da han fik Die paa hende

„o, hun er meget deilig, meget skøn, men jeg syntes dog bedre om Ninette; naa, lad Greven kun beholde hende, faar han ikke Bugt med hende, kommer han nok til mig, jeg har før havt saadanne Jugle i mine Bure og jeg har altid et Satans Held med mig, mine Beviser er altfor kraftige til at man kan modstaa dem.“

Han lode veltilfreds og lagde en Pafke, han bar paa, foran Hermines Seng paa Bordet, idet han samtidig tog hendes Klæder og Jodtøi.

„Hun vil glo, den Smaa,“ mumlede han „naar hun vaagner og ser al den Stads; o, den Grev Sigismund forstaar at erobre Pigebørnene, han viser dem blot Guld og Perler og de tilbede ham.“

Han listede sig hen til den modsatte Væg og aabnede et Skab i samme.

„Her er Resten,“ sagde han tilfreds „jeg siger at den Pige, som nu ikke kalder Greven en galant Mand, maa være en taabelig Stivnakke.“

Dg uden engang at se paa den Sovende gif han atter ud, bærende hendes gamle Klæder med sig.

„Ninette,“ sukede han, da han gif forbi hende „drøm Du kun om de smukke unge Herrer, i Morgen beder jeg Greven om at faa Dig til Kone, og han vil ikke sige Nei.“

Han trykkede paa en Tjeder i Tjydingen af den aflaaefede Dør og smuttede igjennem en Abning, som strax viste sig og som ligesaa hurtig lukkede sig, da han var kommet igjennem.

Det var en Umulighed at opdage den lille, fine Fjeder, som laa skjult under selve Træet i Fyldningen, og som aabnede samme til Gjennemgang.

Solen stod allerede høit paa Himlen, da Hermine vaagne.

Hun saa sig forundret om i det prægtige Sovekabinet, uden strax at kunne orientere sig.

Sønnen havde virkelig udslettet Grindringen for et Dieblif, men pludselig vendte Alt tilbage, og med et forstrækket Skrig foer hun ud af Sengen, for at klæde sig paa.

Idetsamme faldt hendes Tanker paa Ninette, den smukke Pige og allerede hendes Fortrolige.

„Ninette,“ raabte hun „Ninette.“

Intet Svar.

„Mon hun skulde sove,“ tænkte hun „hun kom jo ogsaa sent til No.“

Og atter kaldte hun høiere:

„Ninette, Ninette.“

Men Ingen svarede.

Hermine kiggede ind i Soveværelset, det var tomt. Sengen var bragt i Orden, og Ninette var altsaa staaet op.

„Mon hun ikke bedre kan høre Kloffen,“ tænkte hun og greb den lille forghyldte Stang, som laa paa Bordet.

Hun havde knapt berørt den fine Sølvklokke for en Dør aabnede sig, og Ninette traadte ind.

Hun hilste ydmygt og nærmede sig.

„Hvad befaler den naadige Frøken,“ sagde hun og standsede ærbødig foran hende.

Hermine betragtede hende forundret.

Den smukke, unge Kammerjomfru var et Billede paa den dybeste Underdanighed og Alvor.

„Men Ninette . . .“ raabte Hermine forundret, men idetsamme tav hun.

Den smukke Kammerpige havde tilkæstet hende et besynderligt, lynsnart Blik, som syntes at sige!

„For Guds Skyld, ingen Fortrolighed.“

Faren gjør hurtig Menneskets Sandser skarpe, og Hermine forstod derfor strax, at man et eller andet Sted fra i Nærheden belurede dem.

„Men, Ninette! — er det ikke saadan De hedder?“ fortsatte hun i en kold Tone „man har berøvet mig mine Klæder, hvorfor har De taget dem bort, thi Ingen Anden end De kan have gjort det! vær saa god at give mig dem tilbage.“

Ninette kastede et Blik paa Bordet, hvor Pafften laa.

„Besynderligt, forunderligt,“ hviskede hun for sig selv „hvorledes borttager man dog de gamle Klæder og lægger andre i Stedet, uden at jeg hører det!“ men i det samme tilspøiede hun høit.

„Den naadige Herre har befalet at give Frøken en passende Klædning, den De havde var baade forrebet og vaad, og her vil De finde den.“

Hun aabnede Bassen og fremtog en Kjole af overordentlig Skjønhed og udstyret paa den ødsleste Maade. Den vilde have gjort Opsigt ved et Selskab ved Hoffet.

Hermine betragtede den ligegyldigt og vendte sig mod Ninette.

„Jeg foretrækker dog min egen forrebne og tarvelige,“ sagde hun, medens en brændende Rødme overfoer hendes Kinder „er De saa god at give mig den.“

„Men —;“ indvendte Ninette ængstelig.

„Jeg ønsker min egen Kjole,“ vedblev Hermine bestemt „denne behager mig ikke, og jeg har vel ikke fundet et Fristed for at blive berøvet min Frihed.“

Ninette tilfastede hende et hurtigt, bifaldende Blik og forlod Bærelset.

Kort efter vendte hun tilbage med Hermines daglige Klædning.

„Tak, Ninette,“ sagde hun venlig „nu kan jeg allerede se, at jeg er hos en Adelsmand, som ikke vil saare en fattig Pige ved at forære hende en Klædning, der saa lidt passer til hendes Forhold.“

Og tilfreds fuldsørte hun nu sit Toilette foran Speilet, uden at modtage Ninettes Hjælp.“

„Se saa,“ sagde hun muntert „nu er jeg færdig til at vandre videre; hvorledes skal jeg dog takke den ædle Greve for hans store Opmærksomhed imod mig.“

„De vil om lidt kunne saa Greven i Tale,“

svarede Ninette „men vil den naadige Frøken ikke først nyde en Forfriskning, De behøver blot at besale, Alt staar til Deres Tjeneste“

„Afflaa det ikke,“ hviskede hun „vi maa bruge Ligt, Modstand hjælper ikke.“

„Det er virkeltig altfor megen Opmærksomhed,“ svarede Hermine „og altfor megen Uleilighed for min Skyld, giv mig hvad De selv vil, gode Pige, jeg er ikke vant til at blive spurgt ad.“

„Den naadige Frøken vil da behage at træde herind saalænge,“ sagde Ninette og aabnede en Dør, hvis Farve var saa fuldstændig ens med Tapetets, at man ikke saa den var der.

Hermine nikkede og traadte ind i en lille, smal næsten mørk Gang, knapt sex Fod lang.

Med Et foer to mægtige Fløidøre til Side, og den unge Pige blev forbausset staaende.

Foran hende viste sig en umaadelig Sal, udstyret med en Pragt, som vidnede om Luxus og Rigdom.

De fire store Fag Vinduer vare forsynede hvert med sin Farve Glas, som, da Solen just skinne paa det, kastede et magisk Skjær ind over de prægtige, guldindvirkede Tapeter, som bedækkede Væggene.

Kostbare Statuer af Marmor fra Caracca, hævede sig i Salens fire Hjørner, og et kunstigt Basrelief forvandlede Loftet til en omvendt Skaal med prægtige, forgyldte Blomster, der sænkede sig ned imod Gulvet.

Midt paa dette stod et kolossalt Bord af sort

Marmor paa fire, med tynde Sølvstriber indlagte Dragespødder, og de gammeldags Møbler med udfaares Snidværk vare udpolstrede med blaat stuktet Atlas, garnerede med ægte Guldblister.

Paa Bordet fandtes en hel Anretning, og to gallonerede Tjenere, som aabnede Fløiddørene, rullede en elegant Stol foran samme.

Hermine tog Blads paa denne og bemærkede strax, at der var endnu en Couvert ligeoverfor hende. Der stod ogsaa en Stol foran den.

Hun tilfaste Minette, som havde stillet sig noget til Høire for Bordet, et bebreidende Blik, da hun strax anede hvem denne Couvert var bestemt for.

Hun behøvede heller ikke at vente længe med at faa sin Aelse bekræftet, thi kort efter at hun havde sat sig, gik Døren op, og Grev Kurunja traadte ind smilende og med en faderlig Beskyttermine.

Hermine reiste sig strax og gik ham imøde.

„Bist ikke, mit Barn, bliv dog siddende,“ sagde han „det tilkommer mig at staa i en saa henrivende Skjønheds Nærværelse.“

Og hans Dine syntes at sluge den fortryllende unge Pige, som stod foran ham i den tarvelige, flere Steder forrevne Klædning.

„Men hvad ser jeg,“ vedblev han hurtig „hvoreledes er det man udfører min Befaling, denne Klædning . . .“

Han kastede et Blik paa Minette, der vedblev at følge efter Hermine som en lydlig Slavinde.

„Hr. Greve,“ svarede Hermine smilende „denne Klædning passer bedst for mig, og jeg kunde ogsaa strax forstaa, at den prægtige Dragt, som laa i mit Soveværelse, kun var lagt der for at prøve mig.“

„Hvorledes, om jeg tør spørge?“

„Hvad vilde vel Greven af Kurunja tænke om en ung Pige, som vilde modtage mere end Gæstfriheden af ham,“ svarede Hermine smilende „vilde det ikke være at drive sine Fordringer vel vidt.“

Hun saa saa fortryllende ud, at Greven ikke kunde lade være at gribe hendes Haand og trykke et lidensfabeligt Kys paa den.

Hermine foer sammen, det var første Gang en Mand havde kysset hendes Haand.

„Hvis De tillader, vil jeg gjøre Dem Selskab min fortryllende lille Gudinde,“ vedblev Greven og nærmede sig Bordet „som De vel kan mærke, er jeg en stakkels ensom Adelsmand, som holder af at være i en Engels Nærhed.“

„Hr. Greve, denne Vre . . .“ svarede Hermine og tog igjen Plads ved Bordet.

Greven smilede.

„Denne Lykke for mig,“ svarede han „saaledes burde De sige! jeg kjender saa lidt til flige Timer, at jeg næsten glæder mig over Deres ulykkelige Stilling.“

„H, Hr. Greve.“

„Tilgiv mig, men jeg er i den Henseende Egoist, endog en uforbederlig Egoist,“ svarede han „vant til at jage Karpathernes Bjørne og Ulve eller Schakalen

paa Ungarns Sletter, er en smuk, ung Dames Selskab mig som en mild Luftning paa en streng Winterdag.“

„Desværre vil denne Luftning ikke vare længe,“ smilede Hermine „thi endnu i Dag maa jeg opsigge den lille Pige, som jeg ved boer et eller andet Sted her i Prateren, og naar da min Hud er brunet af Solen og mine Hænder haarde af Arbeidet, taber Illusionen sig, og Hr. Greven vil da maaske ikke engang kjende den lille, forældreløse Pige, som De nu overfører med smigrende Talemaader.“

Greven betragtede hende med Beundring, da hun talte saaledes, han havde aldrig set en saa fuldendt Skjønhed før, aldrig et saa uskyldigt Udtryk.

„Endnu i Dag vil De forlade Deres Asyl?“ sagde han.

„Ja Hr. Greve, uagtet jeg er bleven behandlet, som man kunde vente af en fuldendt Adelsmand, maa jeg dog igjen friste min Lykke i en Verden, som er ganske fremmed for mig. Se, hvor venligt Solen skinner, den ligesom indbyder mig til at fortsætte min Flugt, og en indre Stemme siger mig, at jeg vil blive lykkelig. Jeg maa derfor takke Dem for min Frelse i et saa farligt Djeblig og for det venlige Asyl De gav mig og gaa videre for at finde Arbeide til Livets Opbold.“

„Ja, jeg kan naturligtvis ikke holde Dem tilbage, Lille,“ svarede Greven i en faderlig Tone „men dersom De kunde ønske at beholde Deres Asyl, som

De kalder mit Hjem, saa staar det til Deres Tjeneste saalænge De ønsker."

Han ledsagede disse Ord med et venligt Smil.

"Jeg takker Dem, Hr. Greve," svarede hun „men kan ikke modtage Deres Tilbud, tillad mig derfor endnu en Gang at takke Dem og med det samme forlade Dem. Gud er med alle Forfulgte og Ulykkelige, og han vil ikke forlade mig."

Hun reiste sig og traadte hen til Vinduet.

„Se hvor Alt ser smukt og fredeligt ud," sagde hun „ikke sandt, Hr. Greve, en Frihed derude er bedre end et Fangenskab i et gyldent Bur."

Greven rynkede Panden og tilkastede Ninette et truende Blik, som om det anede ham, at hun havde sladdret af Stole.

Men Ninette besvarede det med en forundret Rysten paa Hovedet.

„Se," vedblev Hermine og klappede i Hænderne „se engang hvilke prægtige Heste og hvilke stolte Ryttere, de ride tæt her forbi og se til Vinduerne."

Greven reiste sig og gik hen til hende.

Der red virkelig to Mænd forbi i Stridtgang, en høi, mørkladen Mand og en anden yngre og noget mindre.

Begge vare klædte i glimrende tartariske Dragter, og Hestenes Saddeltøi funkede af Guld og glimrende Stene.

Greven betragtede dem opmærksomt.

„Formodentlig denne fantastiske Kælur Belar og

den indiske Millionær," mumlede han „hm! Eventyrere og ikke andet."

„De hilser vistnok paa Dem, Hr. Greve," vedblev Hermine „se engang."

Den Mindste af Rytterne tog virkelig et Bommelørklæde op og viftede flere Gange med det.

„Nei, mig gjælder Hilsene ikke," svarede Greven mørkt „jeg kjender ikke disse Mænd."

Han saa igjen ned paa dem og studsede.

De standsede udenfor Slottets Gitterport, og den Ene af dem fremtog et Stykke Papir, som han først gjennemborede med en Dolk og derpaa befæstede til en af de mægtige Træstolper, som begrændsede Gitterporten.

Derpaa vendte de langsomt deres Heste og red bort samme Vej de kom ad.

Greven op slog en spottende Latter.

„Disse gode Herrer have en egen Maade at bringe deres Invitationskort paa," loe han „men maaste det er Mode i Orienten."

Han vendte sig paany mod Hermine, der havde betragtet de to Mænd med synlig Interesse.

Hun troede tillige at bemærke, at den Mindste uafbrudt holdt Die med hende, og at hans Hilsen gjaldt hende.

Greven havde bemærket det samme.

Han rynkede Panden og sendte et lynende, hadefuldt Blik efter de to Ryttere, men det var kun et Dieblik, saa smilede han atter og vendte sig mod

Hermine, der stod ved Vinduet, som det syntes, hængslet i Tanker.

„De fastholder endnu Deres Bestemmelse at ville forsøge Deres Lykke paany,“ sagde han med et Smil „men har De ogsaa fuldstændig overveiet alle de Farer, som . . .“

„O, Hr. Greve,“ svarede hun „Faren kan ramme os allevegne, ogsaa her i Fredens og Gjæstfrihedens Hjem. Den er en Fugl, som flyver uset om overalt og daler, hvor man mindst tænker det. Lad mig blot tolke min inderligste Tak for Deres Godhed og tillad mig at forlade Dem.“

Greve Kurunja bukkede.

„De har Deres fri Billie, min Frøken,“ svarede han venligt „og skulde De nogensinde trænge til en Ven og Beskytter, saa husk at der er en Adelsmand som hedder Sigismund Kurunja.“

Han bukkede endnu engang og forlod Salen, med en Mine som en Beskytter, der kun nødig opgive sin Ret til at værne om Andres Lykke.

Han vinkede, og begge Tjenerne fulgte ham.

Kun Ninette blev tilbage.

Hermine vendte sig triumferende imod hende og vilde tale, men Kammerpigen lagde Fingeren paa Munden og sagde i sin sædvanlige, underdanige Tone:

„Har den naadige Frøken nogen Befaling til mig?“

„Kun den Bøn at vise mig hvilken Vej jeg skal gaa!“ svarede Hermine „jeg maa benytte Tiden, det

kan maaske blive vanstelig nok at oplede min lille Legeføster."

"Denne Bei, naadige Frøken," sagde Ninette „er De saa god at følge mig."

Hun aabnede en Dør modsat den Side af hvilken Greven var kommet og gaaet, og Hermine kjendte strax Veien.

Det var den samme, ad hvilken hun var kommet sidste Nat.

Ad en smal Bindelstrappe naaede de snart ned til Stagen nedeunder, og kort efter befandt de sig i den lille Gaardsplads, som helt igjennem var belagt med Marmor.

Hermine kunde ikke skjule for sig selv, at Slottet, trods sin Pragt, havde noget Fængselsagtigt ved sig, og skyndte sig derfor afsted henimod Gitterporten for snart at komme udenfor, hvor Fuglene sang i Træerne, og hvor Dugperlerne endnu laa i det høie Græs.

"Farvel, Ninette," sagde hun og gav hende Haanden „nu flyver Fuglen til Frihed igjen."

Ninette svarede ikke, men betragtede hende med Taarer i Øinene og en bedrøvet Mine.

Hermine tog fat i det forgyldte Slangehoved, som dannede Dørgrebet, men uagtet hun dreiede det af al Magt, aabnedes dog ikke Porten.

"Den er aflaaaset," sagde hun.

Ninette svarede ikke.

Hermine forsøgte endnu engang, men med samme Resultat.

„Vil De ikke prøve, Ninette!“ sagde hun „De har maaske flere Kræfter end jeg.“

„Seg troer ikke det hjælper, naadige Frøken!“ svarede Kammerpigen „Gitterporten er virkelig aflaaet.“

„Saa maa man aabne den!“ raabte Hermine „jeg vil bort herfra!“

„Saadan har de Alle sagt!“ hviskede Ninette „de har Alle villet være bort herfra, men den skrækelige Port har altid været lukket.“

„Min Gud, min Gud!“ stammede den unge Pige „hvad betyder dette?“

Dg hun ruskede rasende i de tykke Jernstænger.

„Det er forgæves, naadige Frøken!“ sagde en spottende Stemme bagved hende „Porten er aflaaet og bliver ikke aabnet.“

Hermine vendte sig om og saa den tidligere omtalte Dværg staa foran sig.

Den lille Banskabte gjorde et dybt Buf.

„Det er Synd for de fine, hvide Hænder!“ sagde han „de grove, haarde Jernstænger skrabe Huden af dem; denne Port er saa solid, at den kan modstaa et Stormangreb af bevæbnede Mænd og langt lettere af en svag Pige.“

„Seg ønsker at man aabner denne Port!“ sagde Hermine bestemt.

Banskabningen trak paa Skuldrene.

„Det gjør mig ondt, ikke at kunne opfylde den smukke Dames Befaling!“ sagde han „Greven har „Slettens Lillie“.

befalet at den skal være lukket for Alle, og i Særdeleshed for den naadige Frøken."

„De tager fejl!“ stammede Hermine „det er kun faa Minutter siden jeg talte med Greven og tog Afsked med ham jeg takkede ham for hans Godhed og han tillod mig at gaa!“

Den Puffelryggede opslug en hæst, skrattende latter.

„Den naadige Herre holder meget af Spøg!“ sagde han „og han giver nødvendig Slip paa en ung Dames Selskab, især naar hun er saa smuk, som den naadige Frøken. Jeg har derfor Befaling til ikke at aabne Porten, om De saa nok saameget be- raaber Dem paa den naadige Herres Tilladelse.“

Hermine blev bleg.

Hun begreb nu Grunden til Ninettes Taarer og bedrøvede Mine.

„Deres Herre har ingen Ret til at holde mig tilbage!“ raabte hun „aabn Gitterporten, hører De, aabn den strax!“

Den unge Pige stod for ham med lynende Dine og blussende Kinder; det var som om det ædle Blod, der rullede i hendes Aarer, pludselig var sat i Bevægelse; hun var fortryllende skøn i sin Brede.

Den Puffelryggede betragtede hende forundret, og instinktmæssig soer Haanden til Nøgelnippet, som hang ved hans Bælte, men i næste Dieblif fik hans Ansigt atter det ondskabsfulde, dyriske Udtryk, og idet han langsomt vendte hende Ryggen sagde han:

„Spar Deres Befalinger til dem, som adlyde,

naadige Frøken; vend tilbage til Greven, De undgaar ham dog lige saa lidt som Deres Førgjængerster."

Dette frygtelige Svar berøvede hende den sidste Snift af Mod; hun begyndte at græde og holdt den hæslige Person fast med begge sine Hænder.

"Guk mig ud i Jesu Navn!" bad hun hulkende "og jeg vil velsigne Dem alle mine Dage!"

Den Puffelryggede loe høit.

"Den naadige Herre har kjøbt og betalt Dem!" sagde han spottende "og jeg vilde være ham en utro Tjener om jeg forvandskede hans Eiendom ved at lade den gaa sin Vej."

"Jeg vil bort, bort!" skreg den unge Pige, uden at svare paa denne nedrige Førnærmelse "kom Ninette, kom, lad os forlade dette skjændige Sted."

Og uden at oppebie hendes Svar løb hun ind i Gaardspladsen, i Haab om at finde en anden Udgang.

Men overalt mødte hende kun den steile Mur. Slottet havde kun den ene Udgang gjennem Bitterporten.

Hun løb forvildet om og naaede atter Bitterporten, som hun nu ovenikjøbet ikke længer kunde se igjennem.

To vældige Træfløie skjulte den aldeles; hun befandt sig i et mægtigt Fængsel med Himlen til Tag.

Ninette var der heller ikke, baade hun og den affhyelige Puffelryggede vare forsvundne; hun var ganske ene.

„Gud, Gud!“ stammede hun „hjælp mig, jeg er saa ulykkelig.“

Dg idet hun kastede et forvildet, fortvivlet Blik mod Himlen, tumlede hun baglæns om paa den hvide Marmorstenbro.

Kort efter lod Grevens Stemme fra et af Vinduerne, og den Puffelryggede viste sig som ved et Trylleslag.

Uden at sige Noget, bukkede han sig, tog den besvimeede Pige i sine Arme og bar hende op i Slottet, — fri og dog Fange.

Elleve Kapitel.

Rekar Bela.

Da Grev Kurunja havde set, at den Puffelryggede havde baaret den bevidstløse Pige bort, lukkede han Vinduet, hvorfra han, skjult bag et Gardin, havde set og hørt Alt, og traadte ind i sit private Kabinet, som han kaldte det Værelse, hvor han afgjorde alle Forretninger, navnlig sine Pengeaffairer.

Molluf Zemba og „Rosen“ vare de Eneste, som havde Tilladelse til at betræde dette Værelse, og det

kun naar den strenge Herre ved en Klokke gav dem Befaling til at indfinde sig.

Enhver Anden af Tjenerpersonalet vilde uden Tvivl være bleven straffet strengt, dersom han havde vovet sig herind, uden Raadigherrens udtrykkelige Tilladelse.

Bærelset var beliggende i Slottets vestre Fløi og stod tilsyneladende ikke i Forbindelse med andre Dele end de nærmeste Bærelser ved en Korridor, men en hemmelig Dør, som viste sig, naar man trykkede paa en lille Knap i Gulvet, førte til den østre Fløi gjennem en lang, mørk Gang, som Dag og Nat blev oplyst af flere Lamper.

Greven alene kjendte denne Bei og vilde uden Raade have stødt Den ned, som han traf der; den var kun for ham og ingen Anden.

De faa Møbler i Bærelset vare besynderligt tarvelige og stak fuldkomment af mod de tilstødende Sales glimrende Udstryking.

„Det er kun et Arbeidsværelse!“ sagde Greven „og behøver ikke at være anderledes.“

Anden Dag efter at den bevidstløse Hermine var blevet sat tilbage til sit gyldne Fængsel, gif han tilfreds op og ned ad Gulvet og saa af og til paa det store, gammeldags Slaguhr, som hang paa Væggen.

Det var aabenbart, at han talte Minutterne, thi han stampede flere Gange i Gulvet og lyttede.

Endelig lød tre Slag af en lille Klokke, som det syntes i Slottets modsatte Fløi.

„Endelig!“ mumlede han „Rosen har fuldført sit Hverv; jeg vil aflægge den stridige Skjønhed et Besøg! o, hvor hun ligner Moderen, den stolte, be-
daarende Fyrstinde, som . . ., naa! hun trodsede mig og hødede derfor, og saaledes skal det ogsaa gaa hende! Kvinden er kun et Legetøi i Mandens Haand.“

Han nærmede sig Knappen, som stod i Forbindelse med den skjulte Dør, da en anden Klokke lød langt nærmere og høiere.

Greven studsede.

„Et Bud!“ sagde han „det var Mollufs Signal, og det giver han kun, naar Sagen er af stor Vigtighed, hvad kan det være?“

Han vendte om og slog paa sin egen lille Klokke.

Kort efter lød hurtige Skridt gennem de tilstødende Bærelser, og Molluf Bemba traadte ind uden at banke paa.

Han var bleg og havde et Stykke Papir i Haanden.

„Hr. Greve!“ sagde han „en Mand bragte for et Dieblik siden dette Papir; det var aabent og saa slet sammenlagt, at man ikke kunde undgaa at læse Indholdet; læs, Hr. Greve, og overbevis Dem om, at der er Fare paa færde.“

„Giv her!“ sagde Greven og rhykede Panden „men vær forvisset om min Brede, hvis De har gjort Allarm af Jngenting.“

Molluf Bemba gav ham Papiret.

Greven havde knapt kastet et Blik paa det, før han blev ligesaa bleg som Forvalteren.

„Hvad er det for Daarefistesnak!“ sagde han „vil man have mig til Bedste eller troer man at skræmme mig.“

Papiret indeholdt kun følgende Ord, skrevne med en fast, tydelig Haand:

„Graven er tom. Alexander Kurunja lever.“

De to Mænd betragtede hinanden i Tavshed.

De var Begge blege og forvirrede; det var en frygtelig Anklage imod Grev Sigismund.

„Seg saa strax hvad der stod!“ sagde Forvalteren „heldigvis var jeg alene og vilde gribe den mystiske Person, som bragte Papiret, men han var sporløst forsvundet, som om han kunde være sunket i Jorden.“

„Der er ingen Tid at spille!“ sagde Greven „jeg maa uopholdelig til Benjamin Kara; De følger med, Hr. Forvalter, jeg har Brug for Deres klare, gjennemtrængende Forstand.“

Molluf Zemba bukkede.

„Om jeg mindes er det den samme Haand, som den, vi tidligere har modtaget angaaende Alexander Kurunja!“ bemærkede han.

„Ja, og Benjamin Kara har ikke skrevet den!“ svarede Greven, som trods sin tilsyneladende Rolighed dog var i høi Grad urolig „hvem kan det dog være, som vil cengste os med saadan taabelig Snak!“

Molluf Zemba svarede ikke, det undgik ham ikke, at Greven havde jagt „os.“

Den foromtalte lille Klokke lød i samme Dieblif for anden Gang.

„Jeg troer nok, at denne Sag er vigtigere!“ sagde Han ved sig selv „den Smaa løber ikke fra mig!“ og idet han vendte sig mod Molluf Zemba tilspøiede han med et tvungent Smil:

„Det er et lille Eventyr jeg har for med en ung Pige fra en af Stadens Pensions-Anstalter. Jeg fangede hende, som man fanger en vildfaren Kanin, og tog hende under min Beskyttelse.“

„En Pensions-Anstalt?“ spurgte Molluf Zemba opmærksom.

„Ja for unge, voksne Piger!“ loe Greven og tog sin Hat „den bestyres af en forresten meget agtværdig Dame, en Mad. de Hirsch.“

Molluf Zemba havde nær udstødt et Skrig, han kjendte ogsaa den gode Dame og det endda temmelig nøie, og med detsamme faldt hans Tanker paa den stakkels Pige, som Greven havde „fanget“.

Kunde det ikke være hans Barn, hans lille Laura, thi Mad. de Hirschs Fortælling om, at hun var død, troede han ikke.

„Og Hr. Greven har nu den unge Pige i sin Baretægt!“ spurgte han med en Stemme, som skjælvende af Bevægelse.

Greven bemærkede det ikke og svarede roligt:

„Ja, hun lader til at være dydig, den Smaa, „Rosen“ maatte lade hende føle sine Torne! Men

hun falder nok til Føie, Molluf Zemba, hun falder nok."

Jorvalterens Ansigt blev gulblegt, og det var kun ved Anvendelse af al sin Selvbeherstelse, at han ikke forraadte den Storm, som rasede i hans Indre.

"Egentlig skulde hun koste den uhyre Sum af hundrede Tusinde Gylden!" fortsatte han leende, „men da nu Tilfældet spiller mig hende i Hænderne, vil jeg spare disse Penge. Den gode Dame faar derfor ikke sin Anvisning paa Benjamin Kara betalt. Kom saa, Hr. Jorvalter!"

Molluf Zemba hørte efter med skrækblandet Opmærksomhed, og forstod nu hvorfor han havde set hende kjøre fra Bankieren og til Politichefen.

Det ene Sted vilde hun have Penge, og det andet Sted vilde hun melde, at en ung Pige havde forladt hendes Hus.

Og om denne unge Pige nu var hans eget Barn, det var en frygtelig Tanke.

Hans Ben skjælvede derfor under ham, da han fulgte efter Greven gennem de prægtige Værelser og ned i Gaarden.

"Min Bogn!" befalede Greven.

Bognen holdt altid forspændt, det var engang hans Befaling, han steg ind tilligemed den blege, uhyggelige Jorvalter, og Begge kjørte hurtig ud gennem Gitterporten, som blev aabnet og lukket, uden at man saa hvorledes det gik til.

Den Bukkelryggede saa dem kjøre og slog Hænderne sammen af Forbauselse.

Det var første Gang, at Grev Kurunja ikke var kommet efter Lyden af hans Klokke.

Benjamin Kara havde paa samme Tid ogsaa haft en Overraskelse.

Fyrst Talma af Delhi havde afslagt ham et Besøg sammen med sin Broder Kelar-Bela og havde præsenteret ham Kreditiver fra Hufene Rottschild i Paris og London, ifølge hvilke han blev indrømmet ubegrændset Kredit hos den wienske Krøsus.

Benjamin Kara havde bukket dybt for den rige Snder og sagt, at om det saa var en Million, var den strax til Tjeneste, men hans tillidsfulde Tro til, at en saadan Sum var større end man ønskede, var pludselig styrtet sammen, da Snderen smilende havde svaret.

„Jeg har altid fem Millioner liggende til Smaa-udgifter, jeg ønsker tyve Millioner.“

Benjamin Kara havde atter bukket og betragtet Kreditivet.

„Tvivler De om dets Værdighed!“ sagde da den rolige Snder „saa se her.“

Han tog sin Brevtaske frem og udtog engelske Bærdipapirer til et Beløb af ti Millioner Pund Sterling.

„Det er Udbyttet fra mine Diamantgruber paa Ceylon!“ loe han „men disse Penge tilhøre, ifølge Overenskomst, min Broder Kellar-Bela, og han har netop Brug for dem.“

En saa uhyre Rigdom slog Benjamin Kara med Forfærdelse og Beundring.

Dersom han vedblev at trække paa ham med saadanne Summer, maatte han tilsidst erklære sig insolvent, og hans Renomé var da forspildt.

Ikkedestomindre lovede han ham de forlangte tyve Millioner, skjøndt de tog et dybt Hul i hans Kasse.

Inderen var da gaaet tilligemed Kellar-Bela, og Benjamin Kara havde selv fulgt den rige Klient til Døren, Noget, som han ellers overlod sin første Fuldmægtig.

„Hvilken Rigdom, hvilken uhyre Rigdom!“ sagde han og standsede foran Fuldmægtigen, som sin Bane tro, havde hørt hvert Ord fra sin Bureplads ved Døren.

„Det er paafaldende saa hans Broder, Kellar-Bela, ligner Grev Sigismund Kurunja!“ bemærkede Fuldmægtigen „man skulde næsten tro De var i Familie sammen.“

Benjamin Kara studsede.

Fuldmægtigen havde virkelig Ret; der var en paafaldende Lighed mellem disse to Personer.

„Ja, der er nogen Lighed!“ svarede han tankefuld „der er virkelig Lighed.“

Dg den værdige Pengemand gik ind i sit private

Kontor, for at tænke næiere over denne Lighed, som blev tydeligere, jo længere han gjenkaldte de to Personers Ansigter i sin Hufommelse.

En Time efter modtog han et Kort, som blev bragt ham af en overordentlig smagfuldt klædt Tjener, der igjen var ledsaget af fem andre.

Det var en Invitation til at overvære den første Soire Kellar-Bela agtede at forbanse Wienerne med.

Han stod endnu med det sirlige Kort, som var befæstiget paa en Guldplade ved en Diamantnaal, da Grev Kurunja blev meldt.

„Ah!“ udbrød Bankieren „hvor heldigt, jeg har endnu Indtrykket af denne Kellar-Belas Ansigt i friskt Minde, det vil være let at anstille en Sammenligning.“

Han traadte Greven imøde, som just traadte ind tilligemed Forvalteren.

Kurunja var bleg, det var klart at se, at hans Stræk endnu ikke var forbi.

„En ny Mystifikation!“ sagde Bankieren og luffede Døren „De ser saa bevæget ud, min kjære Greve!“

Greven svarede ikke, men rakte ham tavst det modtagne Brev.

Bankieren læste det, og blev ligesaa meget forundret som Greven forskrækket.

„Befynderligt!“ sagde han „samme Haandskrift som tidligere, og Gjærningsmanden har ikke været til at finde, endstjøndt jeg har fuldkommen Wisshed om hvem det er!“

„Hvem da?“ raabte Greven „denne Mand maa findes for enhver Pris.“

„En af mine tidligere Kontorbetjente!“ svarede Bankieren, „en vis Pradel; Sønnen havde jeg af Raade taget til mig, efterat have jaget Faderen bort, og han skulde netop til at bekjende for mig, hvem der havde betalt Faderen for at skrive det første Brev, da jeg blev forstyrret af denne Mad. de Hirsch, og da jeg senere kom tilbage, var den unge Knægt sporløst forsvundet.“

Han fortalte nu omstændeligt Alt, som det var gaaet til og tilføiede med en vis Selvtillid:

„Desuagtet ved jeg eller troer idetmindste med temmelig Sikkerhed at kunne vide hvem Forfatteren er, ja jeg ved endnu mere, jeg ved hvem Alexander Kurunja er.“

Om Lynet var slaaet ned for de to Mænds Fødder, kunde de ikke være blevet mere overraskede.

„Tal, tal!“ raabte Greven rystende af Bevægelse og tørende Sveddraaberne af Panden „og er Deres Antangende rigtig, skjænker jeg Dem en halv Million.“

Bankieren bukkede og gik hen til Døren som førte ind til Kontoret.

Han aabnede den saa ubemærket og lydøst, at Samuel ikke fik Tid til at vende tilbage til sin Plads fra sin lyttende Stilling.

„Ah!“ raabte Bankieren „Sr. Fuldmægtigen belurer sin Principal! det klæder smukt; behag at lade Dem Deres tilgodehavende Løn udbetale af

Kasseren og gjør Dem ingen Uleilighed med et eneste Pennestrøg mere i min Tjeneste."

Samuel tilkastede ham et giftigt Blik og bukkede.

"Jeg er ikke hjemme for Nogen!" vedblev Bankieren i en høiere Tone, som kunde høres over hele Kontoret „og jeg haaber ikke, at nogen Anden vil faa Lyft til at belure mig; Hr. Samuels Afsted er et statueret Exempel paa Følgerne."

Han lukkede Døren og dreiede Nøglen om.

Samuel gif hen til Kasseren for at faa sin Gage udbetalt og forlade det Kontor, hvor han havde arbeidet og luret i femten Aar.

"Ja, ja!" mumlede han, da han gif „jeg har mistet en Herre for at faa en anden og bedre!"

Han gif ud af Kontoret og tog Veien til Fyrst Talmas Hotel i Ringstræse.

"Mine Herrer!" sagde Bankieren, efterat være vendt tilbage til de to Mænd „jeg har sagt at jeg troer at vide hvem Alexander Kurunja er, og jeg er næsten vis i min Sag. Den Stymper, som jeg nylig jog paa Borten, ledede mig ved sin dumme Fortrolighed paa Spor. Alexander Kurunja og den mystiske Kalar-Bela, som i fjorten Dage har pirret Wienernes Nysgjerrighed, er en og samme Person."

„Umuligt!" raabte Greven stuffet „Kalar-Bela skal være uhyre rig, og min Brodersøns Eiendomme er i mine Hænder!"

„Hvor han har faaet sin Rigdom fra ved jeg ikke!" svarede Bankieren „men jeg fastholder allige-

vel min Formodning. De ligner ham, eller rettere han ligner Dem altsfor meget, Hr. Greve, til at man kan tage feil af Slægtstabet."

"Jeg har aldrig set ham nærved!" bemærkede Greven "og kan selvfølgelig ikke udtale mig herimod."

"Jeg vil faa Leilighed til at sammenligne ham med Dem!" svarede Bankieren "jeg modtog for kort siden hans Indbydelseskort til en Soiré, altsaa den Aften, som har været bebudet i flere Dage, og jeg skal vide at benytte Tiden."

"Og hvis det nu virkelig er ham!" bemærkede Greven "hvad jo maa henregnes til Umulighederne, hvad saa?"

Benjamin svarede ikke.

"Det overlader jeg helst til Dem, Hr. Greve!" sagde han endelig "De har mere Dvælselse i den Slags Sager."

Greven bed sig i Læben, men svarede ikke; det lod til at Bankieren havde Ret.

"Hele Hovedstadens Adel skal være indbudet til denne Fest!" vedblev Bankieren "det undrer mig, at man har forbigaaet Dem, Hr. Greve!"

"Det har man ikke!" raabte pludselig Mollus Zemba og greb i Lommen "da jeg modtog dette mystiske Brev bemærkede jeg et større Stykke Papir, som sad paa Bitterstolpen, holdt fast ved en Dolt, jeg tog det med, her er det, og her er Dolten."

"Ah!" sagde Greven, som nu kom til at huske paa Papiret, som han to Dage i Forveien havde set blive befæstiget paa denne Maade.

Siden havde Jungen forladt Slottet, saa det var bleven siddende.

Papiret var gjennemboret paa Midten og indeholdt følgende Ord:

„De Døde ønske at tale med Grev Sigismund Kurunja; de træffes hos Kellar-Bela paa Soireen den 20de Oktober om Aftenen Kl. 11.“

„De Døde, de!“ udbrod Bankieren blegnende „er der da flere end en!“

„Og man troer virkelig, at jeg er saa stor en Taabe, at jeg løber efter saadanne Narrestreger!“ loe Greven og tørrede Sveden af Panden „lad den fantastiske Nar beholde sine Soireer for sig selv, jeg agter ikke at besøge dem.“

„De bliver dog nødt dertil, Hr. Greve!“ sagde Bankieren.

„Hvorledes?“

„Se her!“ svarede han „læs.“

Og i det ene Hjørne stod med finere Skrift.

„Mangler Hr. Greven Mod, vil Wien i Morgen blive gjort bekendt med, at Grev Sigismund Kurunja er en Kujon.“

„Den Uforskammede!“ raabte Greven „om der saa var ti Kellar-Belaer, tager jeg derhen!“

Molluf Zemba smilede.

Nu var han idetmindste sikker paa, at den unge, fangne Pige ikke kunde modtage hans Besøg jaalænge.

Der var altsaa al Sandsynlighed for, at Kellar-Bela virkelig selv var vidende om, at han var en

Anden, end Den han udgav sig for, og at han havde en Dødsfjende i Grev Kurunja.

„De kan, om De vil, kjøre med mig, Hr. Greve!“ sagde Bankieren „De kan jo sige, at Tiden blev dem for knap til at oppebie Deres egen Bogens Ankomst.“

Han saa paa sit Uhr. Det var allerede langt ud paa Eftermiddagen.

„Seg takker!“ svarede Greven „men min Bogn holder her nedenfor!“

„Ah, det var en anden Sag!“ sagde Bankieren „men vi ville idetmindste følges ad!“

Greven vendte sig pludseligt mod Mollus Zemba.

„Har De noget imod at agere min Kammer-tjener?“ spurgte han.

„Aldeles Intet, Hr. Greve!“

„De vil da lettere faa Veilighed til at se denne mystiske Person og anstille en Sammenligning imellem ham og min afdøde Brodersøn. Skulde Ligheden virkelig være slaaende, kan der maaske opstaa nogle Ubehageligheder, men heller intet videre. Min Brodersøn er virkelig død; hans Lig bisat i Familiebegravelsen paa vort Slot i Ungarn, og alle Papirer angaaende Arven i Orden; det Hele vil derfor reducere sig til blind Allarm, og jeg vil desuden let erholde Keiserens Tilladelse til at lade denne falske Alexander Kurunja gribe og fængsle som en Bedrager.“

„Det var det Bedste og eneste Rigtige!“ svarede

„Elettens Pille“.

Bankieren „saa undgaar man al Skandale; og en saadan Arrestation burde helst foregaa saa hurtigt og hemmeligt som muligt.“

„Man behøver ikke Keiserens Tilladelse hertil!“ bemærkede Molluf Zemba ærbødigt „man lader ham forsvinde, det er det Hele.“

De to andre Sammensvorne svarede ikke.

„Men hvis det nu ikke er ham!“ indvendte Greven.

Forvalteren traf paa Skuldrene.

„Saa vilde man saa meget mindre savne ham!“ svarede han „her forsvinder Saamange imellem Nær og Dag, at det maaske ikke engang vil blive bemærket.“

Greven tilfastede Bankieren et Blik og trommede ligegebyldigt med Fingrene paa Bordet.

Der indtraadte et Diebligs Tavshed.

„Og dersom det nu virkelig er min Brodersøn!“ sagde han endelig „jeg forudsætter nemlig, at vi leve i Miraklernes Tid, hvad saa?“

„Saa vilde Grev Sigismund Kurunja miste alle sine Rigdomme og ovenikjøbet blive tiltalt for Mord og Bedrageri!“ svarede Molluf Zemba med isnende Kulde „jeg vilde som en ubetydelig Person, miste mit Hoved, eller komme paa Livstid i Straffeanstalten, og Benjamin Kara . . .“

„Jeg!“ raabte Bankieren „hvad har jeg med den Sag at gjøre!“

„Ikke saa lidt!“ svarede Forvalteren med spot-

tende No „Hr. Bankieren har vist en gammel Regning fra den afdøde Grev Kurunjas Tid.“

Bankieren bleguede og tilkastede ham et ængsteligt Blik.

Det lod næsten til, at den ubehagelige, lille Forvalter kjendte Noget til den mørke, frygtelige Hemmelighed.

Han saa spørgende paa Greven, men denne saa ligesaa ængstelig og forundret ud.

„Jeg tror derfor!“ vedblev Molluf Zemba „at det eneste Rigtige er, at komme denne Eventyrer i Forkjøbet.“

De to Andre nikkede.

Forvalteren rykkede en Stol nærmere hen til dem.

De to Mænd forstod ham og nu begyndte en hvistende Samtale, som varede flere Timer.

Da den var endt, var det mørkt, og de tre Mænd traf Forberedelser til at tage afsted til Soireen.

Molluf Zemba smilede, da han præsenterede sig som opvartende Kammertjener i sort Kjole og hvide Handsker, og Greven, som altid var i Gala, flappede ham fornøiet paa Skulderen og kaldte ham sin tro Forvalter og Kammertjener.

Kort efter rullede de to Bogne afsted for at kjøre til Kesar-Belas Hotel i Stadens Hovedgade.

Tolvte Kapitel.

Soireen hos Kalar-Bela.

I den prægtige Ringstræse laae Kalar Belas Hotel. Den unge Fremmede havde allerede for længere Tid siden ladet fem sammenbyggede Eiendomme købe og rive ned og paa deres Plads ladet opbygge et Palais, som i Pragt og Omfang langt overgik et hvilket som helst andet i den lystige Keiserstad.

Jungen havde mindste Anelse om, hvem der havde kjøbt disse fem, næsten ny Bygninger og ladet dem nedbryde for at skaffe sig en passende Bolig, men at han maatte være umaadelig rig fremgik af at Materialet til Murværket var snehvidt Marmor, og at de forgyldte Zirater androg en Sum af tre hundrede Tusinde Gylden.

Det laa for Enden af den prægtige Gade og var allerede færdigt i sex Maanedes for det blev taget i Besiddelse af den unge Eiermand.

Dette skete i al Stilhed. Kalar Bela indtraf sent om Aftenen tilligemed Fyrst Talma af Delhi, og det var først Morgenen efter, at Folk blev opmærksomme paa den gulbroderede, mørkladne Sveitser,

som majestætist stod ved Indgangen til Paladset og mønstrede de Forbigaaende med et overlegent Smil, som om han vilde sige: Nu er det os, som skal for-
 bause Wien!

Man udtømte sig i Gisninger om hvem og hvad Cieren af Paladset egentlig kunde være, og kunde ikke gjøre sig fortrolig med, at han hed kun slet og ret Kellar Bela, uden engang at have en Tittel foran sit Navn.

Han maatte idetmindste være Baron mente Mogle, medens Andre holdt paa, at han var en eller anden europæisk Fyrste, som reiste Verden rundt under forskjellige Navne.

Tiden var bevæget nok hertil.

I Frankrig opdukkede Marschaler, Generaler, Hertuger og Fyrster i sneesevis, og Kellar Bela talte et Sprog, som man ikke forstod.

Hvad skulde der da være til Hinder for at han kunde være en ung, nybagt Hertug.

Man vidste allerede, at han var en meget smuk, ung Mand paa henvend en Snes Aar eller lidt derover, og Wiens elegante Damer kunde ikke undlade at kaste et Blik til hans Vinduer, naar de kjørte forbi, for, om muligt at faa et Glimt af ham at se.

Men Kellar Bela kom aldrig til Vinduet, ligesaa lidt som han nogensinde kjørte ud i aaben Vogn. Han var og blev en Hemmelighed og dette forøgede Nysgjerrigheden i en endnu høiere Grad.

Den kulminerede, da man endelig erfarede, at han vilde afholde en Soire, for ved Hjælp af denne

at introducere sig i den fornemme Verden, som allerede kjendte ham, men kun af Navn.

Nysgjerrigheden blev endnu større, da man erfarede, at hans Broder, Fyrsten af Delhi, vilde overvære den med sin Gemalinde, og at Forberedelserne vare saa storartede, at man under almindeligere Omstændigheder kunde afholde ti pragtfulde Soireer for den ene Hundredebel af hvad denne kostede.

De indbudne Gæsters Antal beløb sig til henved flere hundrede Personer, og man mumlede om, at Østerrigs Erkehertug befandt sig iblandt disse.

Saameget vidste man, men heller ikke mere.

Endelig oprandt Dagen, og nu fik Folk travlt med at se til, og da Aftenen kom, og den ene prægtige Eskvipage førte for Døren efter den anden, stod allerede en tæt, gabende Fjolkemængde stuvet sammen udenfor, for at beundre Bognene eller gjøre Bemærkninger.

Henad Klokken ni kom endelig Greven af Kurunjas elegante Vogn.

Den var øieblikkelig kjendt.

„Det er den rige Ungarer!“ raabte en blousetklædt Mand, som havde klynget sig fast til en Lygtepæl „han har faaet sine Penge ved Brodersønnens Død; det kan man kalde for at have Lykken med sig.“

Greven hørte hvert Ord gjennem det aabentstaaende Vindue; det smigrede ham næsten, at han var saa godt kjendt.

Bagpaa stod to livreflædte Tjenere, og foran ved Siden af Kudsken sad en elegant klædt Herre,

som, da Bognen holdt inde i Paladsets Gaard, hurtigt sprang ned og hjalp Greven ud.

„Tak Hr. Forvalter!“ smilede denne „lad os nu have Dinene med os.“

Forvalteren buffede og fulgte Greven lige i Hælene. Umiddelbart efter kom Benjamin Kara.

„Der er Regjeringens Statskammer!“ bemærkede samme Person „Gud ved, om han er kommet til sine Penge paa en ærlig Maade!“

Denne Bemærkning frembragte baade Bisfalds- og Misfagsyttringer, og Benjamin Kara, som tydeligt hørte Ordene, rynkede Panden.

Dgsaa hans Bogn var forsynet med to Tjenere, som vare iførte et overordentligt smukt Livre, men han havde ikke, som Greven, en Kammertjener.

Han var sparsommelig og ønskede helst at være uden fortroligere Tjenere.

Der var allerede i Forveien kommet en Mængde Bogne, og kom endnu stedse flere, indtil endelig Kjørflen opholdt henved Kloffen Elleve.

Vi ville nu begive os indenfor i den uhyre store Sal, som gik gjennem hele Bygningen, der havde opslugt fem store Bygningers Areal.

Man troede at træde ind i et Fepalads, da man traadte gjennem de mægtige Fløiddøre, som aabnede sig paa Komando af en høi, nubisk Tjener, skinnende sort som Ibentra.

Man skulde tro, at der var Trolddom med i Spillet, thi hvergang en Gæst ankom, pegede han

blot paa Fløiddørene, og de gled til Side og forsvandt i Bæggen.

Traadte man saa indenfor, blev man pludselig hensat i en underskjon Feberden.

Rundtom stod mægtige Palmer og kæmpehøie Bregner, saaledes som de forefindes i Indien; — Fantastiske Grotter, hvis Vægge funklede af en uhyre Mængde indfattede, ædle Stene, viste sig hist og her, oplyste ved et rødtligt, dæmrende Lys; og kjølende Springvand i store Marmorbassiner sendte mægtige Straaler tilveirs, der igjen faldt ned som en overordentlig fin Støv paa Palmerne og de kæmpehøie Bregner.

Længere henne i den umaadelige Sal, omtrent i Midten, voxede de skjønneste tyrkiske Roser og udbredte en berusende Aroma, og høit under det heilige Loft, som var oversaat med Guldstjerner paa mørkeblaa Grund, sang frit om flyvende Fugle af mangfoldige forskjellige Arter.

I Salens Baggrund stod en forunderlig, halvrund Skaal af Guld, vel en Alen i Diameter. Den hvilede paa en Fod, som forestillede en Hindu, der var omslynget af en Slange af Sølv. Dinene i Uhyrets Hoved var to mægtige, blodrøde Rubiner, som funklede i tusinde Straaler til alle Sider. To ligesaa besynderlige Figurer, to heilige Kvinder, stod ved hver sin Side af Skaalen, stille og ubevægelige.

Det Æneste, som bevægede sig, var Dinene; de foer om til alle Sider, og sænkede sig tilsidst ydmygt imod Gulvet, ligesom om de bad om Naade.

Og at dette virkelig var Tilfældet fremgik af følgende Inscription paa Skaalen:

„Slaa Diet ned, Du Menneskebarn, og bed om Naade, thi jeg er Buddha“*)

Rundtom denne Skaal samlede Gjæsterne sig, men Ingen vovede at berøre den; naar En gjorde Mine dertil, var det ligesom Sølvslangen om Figuren, der bar Helligdommen, løsne sine Bugter og hvislende foer imod den Rysgjerrige.

Han trak da ængstelig Haanden til sig, og de Omkringstaaende loe.

Det Mærkeligste var imidlertid, at man ikke saa Noget til Husets Herre.

Spurgte man de talrige Tjenere, som ombød Forfriskninger paa forgyldte Sølvfade, om hvornaar den interessante Eier af disse Herligheder kom, svarede de alle ens:

„Herren er her allerede!“

Saa saa man forgjæves om til alle Sider og troede i hver Person, som vendte Ryggen til, eller som man ikke kjendte, at opdage den besynderlige Bært, men man indsaa snart sin Feiltagelse, og begyndte ærgerlig at lede paany.

Især var Damerne ufortrødne i at speide, men med lige saa ringe Held som Herrerne.

Klokken nærmede sig Elleve, og Herren var endnu ikke kommen.

Der var især tre Personer, som søgte efter ham.

*) Indernes heieste Gud.

Det var Grev Kurunja og hans Kammertjener, der fulgte ham i Hælene, bærende hans Hat, og Benjamin Kara, som ikke kunde nægte, at den Mand, som havde ubegrændset Kredit fra Verdens største Pengefirma, alene var istand til at foranstalte slige orientalske Fester i det kolde, hjerteløse Europa,

Alle kjendte de to Matadorer og hilste dem ærbødigt, men man lagde tillige Mærke til, at Greven var paafaldende bleg, og Benjamin Kara ligeledes syntes at være forstemt.

Med Et, just som Greven vendte sig om mod Bankieren og sagde: han skjuler sig! lod en langtrukken Tone som af et Messinginstrument, og Alles Dine vendte sig imod Baggrunden, hvorfra Lyden kom.

Kun Figurerne ved Guldstaalen i Salens overste Ende forbleve ubevægelige.

Det var virkelig Husets Herre, som kom.

Baggrunden aabnede sig, og Gæsterne saa en ung, smuk Mand træde smilende frem, fulgt af en anden, ældre Mand og en tilsløret Dame.

Den unge Mand var isørt en glimrende indisk Dragt, som funkede af Edelsten.

Om Livet var slyngt et Schawl af høi Værdi, og en med talrige Diamanter besat Turban fremhævede endnu mere hans dristige, aabne Træk og funkende Dine.

Manden, som fulgte ham, var Fyrst Talma af Delhi, og den tilslørede Dame hans Gemalinde.

Den unge Mand traadte frem mellem Gjæsterne og hilste ved at bøie sig paa orientalsk Vis.

„Bærer mig velkommen, ædle Gjæster,“ sagde han „og gid I ville betragte Eder som hjemme her i de Timer I gjæste mit Hjem; jeg har paa orientalsk Vis ladet Eder vente, for at I kunne bestemme, om I ønske at vende tilbage til Eders langt hyggeligere Hjem, eller om I ville glæde Kellar Bela ved at dele hans Maaltid og befale over ham som over en Tjener.“

Han hilste dybt og lod sit mørke, funklende Diefare gjennem den Kredts af elegante Herrer og straalende Damer, som hilste denne orientalske Tale med jublende Bifaldsraab.

Med Et var det som om et Lyn foer ud af hans Dine og han skred langsom gjennem Mængden.

Han havde opdaget Grev Sigismund Kurunja ved Siden af Benjamin Kara.

Greven var frygtelig bleg; det var tydeligt at se, at han var Gjenstand for en voldsom Sindsbevægelse.

„Nu?“ hviskede han til Molluf Zemba.

„Det er ham!“ svarede Forvalteren med dirrende Læber „det er Deres afdøde Brodersøn.“

De to Mænd stirrede næsten forfærdede paa Kellar Bela, som nu nærmede sig med et Smil.

Han standsede nu for ham og hilste.

„Om jeg ikke tager feil, er det Grev Sigismund Kurunja, jeg har den Ære at tiltale!“ sagde han i det ungariske Sprog „det glæder mig

saameget desto mere, som det viser at Hr. Greven ikke er overtroist.

Greven bukkede koldt.

„Folk af min Slægt have altid været faste i Troen!“ svarede han høfligt, men i en iskold Tone „selv om fremmede Eventyrere have forsøgt at røkke dem i den.“

Kelar Bela lod som om han ikke mærkede det Udfordrende i dette Svar og vedblev:

„Jeg har altid stræbt efter berømte og begavede Mænds Dngang, og hvorledes kunde jeg da forbigaa Ungarns første Adelsmand!“

Kurunja bukkede atter.

„Og vi ville være Benner!“ tilføiede han i en fortrolig Tone; „Benner, som om vi vare i Slægt sammen.“

„Hvorledes skal jeg forstaa det, Hr. Kelar Bela!“ svarede Greven „ja, tilgiv jeg har ingen Tittel at sætte under Deres Navn!“

„Jeg har heller ingen endnu!“ svarede Kelar Bela, „men jeg ved med Sikkerhed at jeg vil faa den!“

„De skylder mig en Forklaring, Hr. Kelar Bela!“

„Hvilken, Hr. Greve!“

„I Deres næsten morsomme Indbydelseskort omtaler De de Døde og tvivler om mit Mod, tør jeg udbede mig en Forklaring!“

„Gjerne, følg mig!“

Greven gav Forvalsteren et Vink og fulgte Kellar Bela, som smilende gik henimod Salens Baggrund.

Han klappede i Hænderne, og som et Lyn aabnede Baggrunden sig, og en anden glimrende Sal viste sig for de overrastede Gjæster.

Det var en fuldstændig Balsal, hvorfra en brusenende Musik lød fra et usynligt Orkester,

„Til Dands, mine Herrer, til Dands!“ raabte Kellar Bela „betragt dem aldeles som hjemme!“

Derpaa vendte han sig imod Greven.

„Ikke sandt!“ smilede han „det er næsten Trolddom!“

Greven svarede ikke, han begyndte at føle sin Afmagt ligeoverfor denne besynderlige, unge Mand.

Molluf Zemba havde benyttet Tiden til at anstille sine Betragtninger, og uagtet han atter og atter forsikrede sig selv om, at Alexander Kurunja virkelig var død og begravet, kunde han dog ikke lade være at tro paa det næsten Utrolige, og erklærede Kellar Bela for den Afdøde.

Som Kammertjener fulgte han langsom efter tilligemed Benjamin Kara, der aldeles ikke var paa det Nene med sine Tanter.

Kellar Bela gik tvers igjennem Salen og ind i et tilstødende Sidekabinet, hvor en Mand sad, beskæftiget med at tælle Guldpenge i Stabler.

Det var Spilleværrelset for dem, som kunde have Lyst til at prøve Lykken.

„Det er for dem, som muligt kunne have Lyst til at friste Guldets Herre!“ sagde Kellar Bela og

pegede paa Manden, som vedblev at optælle Guldpengene, „disse smaa Pengesummer staa til behagelig Afbenyttelse for dem af mine Gjæster, som muligvis kunne ønske at spille, men ikke have tilstrækkelige Penge hos sig!“

Kammertjeneren havde imidlertid betragtet Manden, som vedblev at tælle, og greb sig flere Gange til Panden, som om han vilde gjenkalde Noget i sin Hukommelse.

Det forekom ham nemlig som om han kjendte denne Mand fra tidligere Tid, men da han sad bøiet ned over sit Arbeide, kunde han ikke se hans Ansigtstræk.

Idetsamme var Optællingen imidlertid forbi, og Manden saa op og hilste.

Kammertjeneren kunde ikke tilbageholde et Skrig.

Nu vidste han hvem Manden idetmindste lignede.

„Hvad er paafærde?“ spurgte Greven og vendte sig mod ham „lader De Dem overraske af alt dette Fantasispil?“

„Nei, Hr. Greve, men se paa ham en Gang!“

Han pegede mod Manden, som nu havde reist sig og stod tæt foran dem ved sit Bord.

Greven vendte sig om imod ham og traadte næsten forfærdet et Par Skridt tilbage.

„Kosfuth!“ mumlede han „Bonden fra Sletten.“

„Det ligner ham idetmindste paafaldende!“ svarede Forvalteren; „Ketar Bela har virkelig Ret, det er de Døde, som præsentere sig!“

Manden, der lignede Rosfuth, som var død for henved ti Aar siden som en Folge af tohundrede Stokkeslag, forblev fuldkommen rolig. Ikke en Mine forandrede sig i hans Ansigtstræk, skjøndt det ikke kunde undgaa ham, at han var Gjenstand for de to Personers Opmærksomhed.

„Det skulde glæde mig, om Hr. Greven maatte have Lykken med sig i Aften!“ sagde han smilende og pegede paa Gulddyngerne „man vil uden Tvivl spille høit!“

„Ogsaa hans Stemme!“ mumlede Molluf Bemba „er der da virkelig Trolddom til.“

„Kom, kom, lad os gaa!“ sagde Greven „jeg holder ikke af Narrespil.“

Manden ved Bordet bukkede ironisk:

„Hr. Greven holder maaske mere af Alvor!“ sagde han „o, vær ubekymret, den kommer nok!“

Han ledsagede disse Ord med et frygteligt Blik, saa tindrende af Had og Haan, at Molluf Bemba følte en isnende Gysen.

Greven svarede ikke, men fulgte Kelar Bela, der ventede dem ved Indgangen til et andet, tilstødende Værelse.

„Ikke sandt!“ sagde han smilende „det interesserer Dem Hr. Greve, at se hvorledes vi Orientalere arrangere vore Fester!“

„Er De virkelig fra Orienten, Hr. Kelar Bela?“ spurgte Greven.

„Seg kommer saa at sige lige derafra!“ svarede han „ja, jeg synes endnu at indaande Duften af

Blomsterne i de store Skove; man glemmer aldrig Indien!"

Greven betragtede ham.

Han var virkelig tvivlraadig; der gaves saamange Mennesker, som skuffende ligne hinanden, og det kunde gjerne være Tilfældet her.

„De betragter mig saa vist!“ loe den unge Mand „tvivler De paa mine Ord.“

„Ingenlunde!“ svarede Greven, som mere og mere blev overbevist om, at han alligevel tog fejl, trods Mollus Zembas paastaelige Forsikkring „men Grunden hvorfor jeg betragter Dem med saamegen Interesse er simpelthen den, at De ligner en forlængst afdød Slægtning af mig.“

„Ah, saaledes, det glæder mig at jeg har vækket Grev Kurunjas Opmærksomhed!“ svarede den unge Mand og bukkede.

„Ja De ligner ham i en paafaldende Grad; det vil sige; han vilde omtrent se saaledes ud, dersom han havde levet!“

„Han døde altsaa meget ung!“ bemærkede Kelar Bela.

„Ja som en Dreng paa en halv Snes Aar omtrent!“ svarede Greven „det var min Brodersøn, Alexander Kurunja.“

Han sagde dette Navn med en eiendommelig Betonning og fæstede med det samme sine gjennem-borende Bine paa den unge Mand.

Men Kelar Bela forandrede ikke en Mine.

„Ah!“ svarede han „det er sørgeligt at Døden

kommer i saa ung en Alder; De elskede ham uden Tvivl meget høit, Hr. Greve!"

"Ja!" svarede Greven „jeg elskede ham som om han kunde være min Søn!"

Der indtraadte en kort Pause.

Der lagde sig ligesom en Skygge over Kelar Belas Ansigt, som om han var Gjenstand for en heftig, smærtelig Bevægelse, men i næste Nu var han igjen smilende og tilfreds.

Hverken Greven eller hans to ledsagere havde bemærket dette; deres Opmærksomhed var henledt paa Fyrsten af Delhi, som nærmede sig med sin Gemalinde, der paa orientalsk Vis forblev tilsløret.

Man kunde kun se et Par ildfulde, dejlige Øjne og en snehvid Bænde.

En Skare af Herrer og Damer fulgte dem for at bemærke og beundre.

De var virkelig ogsaa værd at beundre.

Fyrsten bar, ligesom Kelar Bela, en indisk Dragt, funklende af Diamanter, hans Turban var ligeledes besat med Rubiner og Smaragder, og den krumme Sabel, som stak i et bredt, guldvirket Bælte af hvidt Silke og Guld, glimrende af Edelstene.

Fyrstinden bar en lang, forunderligt tildannet Kjole, udstyret med overordentlig Ødselhed, men intetsomhelst Smykke. Kun en Lilie af sjældnen Pragt sad fæstet ved en Diamantnaal i hendes delige Haar, og en Biste af fabelagtig Værdi var i uafbrudt Bevægelse for at tilføre hende Kjølighed.

„Min Broder!“ sagde Kellar Bela „maa jeg forestille Dig Ungarns første Adelsmand, Grev Sigimund Kurunja. Hs. Excellence har gjort mig den Ære at overvære vor Fest, og det skulde glæde mig, om det ikke blev sidste Gang at vi havde Æren af hans Besøg. Hr. Greve, jeg præsenterer Fyrst Talma af Delhi for Dem.“

De to Herrer bukkede for hinanden.

„Min Herre!“ sagde Fyrsten med en noget fremmed Accent, „Grev Kurunja er en saa udmærket Mand, at hans Nærværelse kun kan udbrede forhøjet Glæde over vor tarvelige Fest.“

Grev Kurunja saa sig tilfreds om i den glimrende Kred, som omgav ham.

Han følte sig sat tilbage i sin gamle Selvtillid, og bandede i sit Hjerte Benjamin Kara og Forvalteren, som havde malet Faren paa Bæggen.

„Min Gemalinde føler ligesom jeg den store Ære af Hr. Grevens Besøg!“ vedblev Fyrsten, „jeg føler hendes Arm skjælve i min; det er Glæden, som bevæger hendes Sind. Jeg tillader Dig, Fyrstinde!“ vedblev han og vendte sit Ansigt imod hende „jeg tillader Dig at kaste dit Slør; Barmen er trykfende ligesom i Indien, Kunsten har bødet paa Naturen!“

Fyrstinden astog langsomt sit Slør, der bedækkede det halve af Ansigtet og Næsen, og et Beundringsraab undslap Alle.

Hun var blændende skøn.

Paa En gjorde dog Synet af hende et voldsomt, næsten forfærdeligt Indtryk.

Det var paa Molluf Zemba.

Han betragtede hende med Dje, som tindrede af Beundring og Forbauselse, medens hans smale Læber samtidig bevægede sig.

„Mirza, Slettens Vilie!“ stammede han og knugede Haanden mod Brystet „o, jeg føler hele min Kjærlighed vaagne paany!“

Dg idetsamme betragtede Fyrstinden ham med et Blik, som jog alt Blodet op i hans gule, falmende Rinder.

Det var et Blik, som aandede dødeligt Had og en ujelig Foragt. Hun havde kjendt ham trods Forflædningen.

Han trak sig nogle Skridt tilbage, for at dæmpe sin Bevægelse og mumlede halvthøit:

„Vent, vent, det bliver ogsaa vor Tour!“

Et ondskabssfuldt Blik mødte Fyrstinden, som besvarede det med de Ord til Grev Kurunja:

„Hr Greven behøver ikke at useilige sin Kammertjener længer; den stakkels Fyr maa være træt, det er jo ikke godt at tjene Andre.“

Vinket var tydeligt nok.

„Hvis De er træt!“ sagde Greven og vendte sig imod ham, „fritager jeg Dem for Tjenesten.“

„Nei,“ svarede Molluf Zemba „jeg bliver aldrig træt af at tjene Hr. Greven, tilmed, da Hr. Grevens Sundhed i den senere Tid ikke har været den bedste.“

Han ledsagede disse Ord med et stift Blik.

„Ja vist, De har Ret jeg lider virkelig af en Svimmelhed, som gjør øieblikkelig Hjælp nødvendig,“ sagde han og greb sig til Banden „og min Kamertjener er da paa en Maade min selvskrevne Læge.“

„Det forandrer Sagen,“ smilede Fyrstinden „i saa Tilfælde er hans Nærværelse nødvendig.“

Og hun sendte Molluf Zemba et haanligt, spottende Blik, som vakte hele hans Raseri.

„Ja vent, vent,“ mumlede han mellem Tænderne „Du er Kurunjæs Undersaat og Du skal vedblive at være det.“

Og ligesom om en eller anden djævelsk Ide var faret gjennem hans Hoved og fyldte ham med Glæde, rettede han sin lille, uanselige Figur i Veiret og fulgte efter Greven, som tilligemed Benjamin Kara ledsagede Fyrsten, der ledede sine Gjæster en ny Overraskelse.

Den kom, og den var forunderlig og enestaaende i sit Slags.

Den mægtige Bygning rummede endnu en stor Sal, som ligeledes var udstyret med Palmer og andre levende Træsarter.

Men i Baggrunden af samme lignede en uhyre, tolv Alen høi Sol af forgyldt Metal, og foran den stod flere Rækker Bænke, betrukne eller rettere belagte med udpolstrede, røde Atlaskes Hinder.

Det var et improviseret Theater; Kalar Bela vilde overraske sine Gjæster med en Forestilling af indiske Kunstnere.

Ligesom Gæsterne traadte ind, lød en forunderlig deilig Musik af et skjult Orkester, og talrige Tjenere viste sig pludselig, frembærende Forfriskninger af Is, Champagne og ægte Tokayer.

Prægtige Skaale af Agat, Marmor, Mabaft og andre Stensorter hvilede paa forgyldte Soiler og vare fyldte til Randen med saftige, ukjendte Frugter, og en ligesom bedøvende Bellugt af Blomster slog de Indtrædende imøde.

Lysen, som oplyste Salen, kom gjennem Loftet fra en kæmpemæssig Krone, der udsprede det gjennem forskjelligt farvede Glasstupler, og engang imellem foer ligesom et kjørende Vindpust henover de næsten maallose Gæster, der troede sig hensatte til en af de vidunderlige Egne i Tusind og En Nat.

Alle skyndte sig med at indtage nogle Forfriskninger for derefter at ordne sig paa de lange Bænke.

Fyrst Talma førte Grev Kurunja og sin Banguier hen for Midten af Salen, og Molluf Zemba, som næsten ikke kunde løsrive sine Dine fra den fortryllende Fyrstinde, stillede sig ærbødig bag sin Herres Ryg.

Da Alle havde faaet Plads, slog Kelar Bela paa en lille Klokke.

Dg strax skilte Solen sig i to Halvdele, som hver for sig forsvandt i Gulvet.

Scenen var i Begyndelsen fuldkommen mørk, men efter Haanden oplystes den ved et magist Stjær

fra Siderne, og man saa nu, at den forestillede en vild, romantisk Bjergegn.

I Baggrunden hævede et gammel Slot sine mægtige Taarne som en graa, ældgammel Ræmpe, og fra Slottet løb en smal, steil Skrænt med en Sti, der paa begge Sider var begrændset af steile, svimlende Afgrunde.

„Prægtigt, henrivende,“ raabte Gjæsterne „kun en Mester kan frembringe en saadan Scene.“

Kun to Personer delte ikke den almindelige Beundring.

Det var Greven og Molluf Zemba.

De kjendte fuldkommen Deformationen og anede noget Skrækkeligt.

Det lignede i den Grad Slottet i Ungarn, at de ikke kunde tage fejl; om det saa var Rønnebæret paa Alexander Kurunjas Grav stod det der sorgende og ensomt.

„Prægtigt, smukt,“ raabte Benjamin Kara begejstret „det Slot ligger romantisk; det ligner en Ornerede, paa Toppen af en ubestigelig Klippe.“

Kurunja hørte det, men svarede ikke; han anede, at den forfærdelige Kelar Bela havde ifinde at tildele ham et smerteligt Saar.

Musikken, som i Begyndelsen lød svag og ligesom klagende, blev nu høiere og vild, og med Et fyldtes Scenen med en Mængde, som Hinduer klædte, Mænd og Kvinder, der dansede en forunderlig, fantastisk Dands efter Musikken.

I Førstningen var Dandsen langsom, næsten

som en Menuet, men efterhaanden blev den hurtigere og hurtigere, indtil den endelig gik over til en fuldstændig bachantist Dands, som, ihvorvel den efter vore Begreber neppe vilde kunne kaldes for smuk, dog spændte Tilskuernes Opmærksomhed.

Da Dandsen var forbi, lod et almindeligt Bifald, som Grev Kurunja deltog i, for ikke at støde an imod Høflighedens Love, og ny Kunstnere fremtraadte nu paa Scenen.

Det var hindueske Fægtere, som udviklede en næsten utrolig Færdighed i at haandtere et temmelig kort Sværd og en lang Landse

Deres Bevægelser var som Lyn; man øinede knapt de hurtige Hug og Stik eller Paraderne, som standsede dem paa Halvveien. Selve Fægterne vare unge, slanke, kraftige Folk, hvis broncefarvede Ansigter stak stærkt af mod de hvide, med Perler udstyrede, Turbaner.

„Det er mine Tjenere,“ smilede Kelar Bela og vendte sig mod Greven „jeg har hundrede.“

Disse Ord bleve sagde saa høit, at Flere hørte dem, og Beundringen for den mystiske Sinder tiltog.

Efter Fægterne fulgte Dands af flere unge, overordenlig smukke Piger i maleriske Dragter, og Kelar Bela sagde atter til Kurunja:

„Det er mine Bahaderer, de dandsede deres Nationaldands; den samme som deres Landsmandinder dandsede under Palmerne ved Ganges Bredder.“

Flere af Gæsterne bleve saa begejstrede over de deilige Pigers Dands, at de tilkastede dem deres

fylgte Bengepunge, men de blev liggende paa Scenen og bragtes dem senere af Fyrstens Tjenere.

Saaledes hengif en god Time, da forsvandt det dæmrende, rosenrøde Lys, og et tæt Mørke lagde sig som et Slør over Scenen.

Kun den smale, steile Sti med det ensomme Rønnebærtræ var tydeligt oplyst, og i Baggrunden saa man meget klart Omridset af Slottet.

Musikken blev igjen blød og ligesom klagende, og med Et slog Klokken nogle hule, dumpe Slag i det gamle Slot.

Grev Kurunja foer sammen.

Denne Klokke havde samme Klang som Uhret der hjemme i Slottet ved Kapatherne.

„Nu kommer en ganske interessant Episode, Hr. Greve,“ sagde Relar Bela „en Begravelse ved Nattetid.“

Greven blev frygtelig bleg og havde Nød med at bevare sin Rolighed.

Virkelig var det i samme Dieblif som om en Dør aabnede sig i den gamle Mur, der omgav Slottet, og to Mænd traadte ud, bærende en langstrakt Pakke imellem sig.

De nærmede sig Stedet hvor Rønnebærtræet stod og sænkede deres Byrde ned i en frisk opkastet Grav, som de derefter fyldte med Kvass og Sten.

Derefter vendte de Ansigterne imod Tilskuerne, og Kurunja blev endnu blegere.

Det forekom ham, som om de saa paa ham med et haanligt, spottende Smil, hvorefter de gif

langsomt tilbage, ikke ulig to Forbrydere, der frygtede for at Straffen vilde følge dem i Hælene.

„Det er en Episode af et Liv,“ sagde Kellar Bela til Gæsterne, som ikke forstod det Mindste af denne forunderlige Scene „en Fremstilling af to Forbrydere, som begravede et Barn levende for henved ti Aar siden.

„Stræffeligt!“ raabte Damerne.

„Forfærdeligt,“ sagde Benjamin Kara og tog sig en Bris „de Folk maa have været meget dumme, at de ikke har baaret sig fornuftigere ad, end at man senere har kunnet fremstille Sagen paa Scenen. Og er disse Forbrydere endnu ikke blevne opdagede, Hr. Kellar Bela?“ spurgte han ligegyldigt den unge Mand.

„Nei,“ svarede denne „skjøndt man ved, hvem det er, vil man dog endnu ikke drage dem frem for Offentligheden.“

„Og det vil aldrig ske,“ sagde Grev Kurunja saa høit, at Alle maatte høre det „Hr. Kellar Bela maa lade sig nøie med denne eneste Offentliggjørelse af leiede Spøglere.“

Ved dette Svar, som indeholdt en ligefrem Vatterliggjørelse af den gjæstfri Værts Underholdning, studsede Alle og fæstede Blikket paa den unge Zunder, men denne sad rolig og smilende, som om denne Bemærkning var fuldkommen paa sin Plads og sagde med blød Stemme.

„Hr. Greve Kurunja har fuldkommen Ret; af Hensyn til den ene Forbryders høie Stilling i Sam-

fundet vil man, saavidt muligt, undgaa at bringe Sagen frem for Offentligheden, men alene sørge for at erhverve sig sin Ret."

Kurunja nikkede nedladende, ligesom om han vilde tilkjendegive sit Misfald med sin unge Barts Svar.

Kelar Bela reiste sig og stødte i en lille Solv-pibe.

Den store Sol hævede sig igjen op paa sin Plads, og Lyset fra oven, som en Tidlang havde været dæmpet, strømmede atter klart ned.

Tilskuerne udbrød i begejstrede Raab; de betragtede nu Forestillingen som affluttet, men Kelar Bela standsede dem.

"Jeg har som en praktisk Mand gjemt det Bedste tilsidst," sagde han "vi have nu set mine flinke Tjeneres Fremstilling af Hinduens Kamp og Glæde; vi have set hin natlige Scene fra Ungarn, nu vil jeg vise Dem Fredens Engel, Ustyldighedens Billed, som fornylig er udrevet af Lastens Klør."

Og hans Blik søgte Greven, som fuldkommen havde gjenvundet sin kolde Kølighed.

Han ventede uden Tvivl paa et eller andet Signal, thi da tre Klap lod sig høre bag Salen, gjorde han en Bevægelse med Haanden, og atter skiltes det kunstige Fortæppe for at forsvinde i Gulvet.

Scenen var denne Gang fuldstændig mørk; kun i Baggrunden skimtedes en svag Lysning og endelig forsvandt ogsaa denne for at give Plads for en Fi-

gur, der ligesom syntes at komme gaaende stedse nærmere og nærmere.

Dg jo nærmere den kom, desto stærkere oplystes den, indtil den omsider blev fuldstændig klar.

Det var som en deilig Engel, saa fortryllende skøn, med et saa ustyldigt Udtryk i det barnlige Ansigt, at Alle udbrød i et dømpet Beundringsraab.

„Hun er deilig! hvilket Billed! hvem er Maleren?“

Det skønne, deilige Billed stod fuldkommen ubevægelig med Vinene hævede mod Himlen og med et Smil om Læben, indtil hun lidt efter lidt opløstes ligesom i Taage og forsvandt.

Et tordnende Bisald lød fra de fornemme Gæster og truede med ingen Ende at faa, da pludselig Opmærksomheden blev henvendt paa en Mand, der ravede som en Drukken imod Udgangen, fulgt af sin Kammertjener.

Hans Læber var næsten hvide, hans Bænde drivvaad af Sved, og det var med Møie at han kunde slæbe sig frem ved Kammertjenerens Arm.

Det var Grev Kurunja, som var bleven overfaldet af sin Svimmelhed og nu søgte sin Bogn for at komme hjem.

Han var bleven voldsomt bevæget, da han saa det skønne Billed; hans Dine truede med at springe ud af deres Huler, Læberne dirrede, og Sveden sprang ham ud af Panden.

Han borede fine Negle ned i sine Hænder og hvistede neppe hørligt:

„Baoli, Fyrstinde Baoli, hende jeg har myrdet!“

Derpaa var han halvt bevidstløs sunket om i sin Kammertjeners Arme.

„Grev Kurunjas Vogn!“ raabte Kellar Bela med høi Stemme „Hs. Excellence befinder sig ilde!“

Greven vendte sig om imod ham og tilkastede ham et frygteligt Blik, som glødede af et uudslukkeligt Had.

Fyrst Talma saa det og vendte sig imod hans Kammertjener.

„Molluf Zemba!“ sagde han roligt „bevar Deres Herres Forstand; en saadan Aften til, og han er gal!“

Den forklædte Kammertjener blegnede.

Man havde nævnt ham ved Navn; han var kjendt!

Kort efter fjørte Grevens Vogn frem, og dens blege Herre steg ind tilligemed Molluf Zemba. Rudstøen slog Knald, og Vognen rullede afsted i den mørke Nat.

Da han kom hjem, var hans Svaghed forbi. Han var atter den samme, ubøielige, strenge Herre, Magnaten fra Slottet i Ungarn.

„Molluf!“ sagde han med hæst Stemme til sin Forvalter „i Morgen ville vi slippe Hundene løs!“

„Ja!“ svarede Forvalteren „og bide de ikke, staar vort Hoved paa Spil.“

„Paoli!“ raabte Greven „Gjøglebilled! vent! jeg har idetmindste din Datter!“

Dg han styrtede afsted som en Rasende gjennem den hemmelige Gang, der førte til Hermines Bærelser.

Han naaede det Ninette beboede.

Der var fuldstændigt mørkt, den sædvanlige dæmrende Lysning fra Ufsekronen manglede.

„Ninette!“ raabte han „Ninette!“

Ingen svarede!

Han gik hen til hendes Seng. Den var tom.

„Maaske hun er hos hende!“ mumlede han og sparkede Døren til Sideværelset op.

Men ogsaa dette var tomt.

Hermine var forsvundet.

Dette Værelse var fuldstændig oplyst af en Lampe, som brændte klart paa Bordet.

Han saa sig om med et forvildet Blik, medens hans Kinder bleve hvide af Raseri.

Endelig opdagede han en Klump, som laa i en Krog og som syntes at bevæge sig, da han kom.

„Er det da Djevlekonster Altsammen!“ raabte han „eller mister jeg min Forstand!“

Han traadte hen til Klumpen, som rullede ham imøde.

„Køjen!“ mumlede han — „hvad er her dog sket!“

Det var virkelig den hæslige Puffelryggede, som laa der forsvarligt bundet og med en Knebel i Munden.

Det lille Uhyres Dine gnistrede af Ondskab, men det var ham ikke muligt at fremsøre et Ord.

Greven tog Snebleen ud af Munden paa ham.

„Fortæl, fordomte Hund, hvad her er foregaaet; hvor er hun?“

Et kraftigt Spark forhøiede Spørgsmaalets Ansvar.

„Tillad Tjenerne at befri mig, naadige Herre!“ hvæsende Banskabningen „og De skal erfare, at jeg er uskyldig som et nyfødt Barn.“

Grevens Tjenerne skiftede altid til at være oppe om Natten, og paa hans Kalden indsaandt to sig strax.

„Løs ham!“ befalede han „og naar Du er løst, kommer Du ind til mig!“ tilspøiede han „og dersom Du har ladet Dig narre som en Kjærling, er hundrede Slag Dig vis.“

Med disse Ord gif han, for at meddele Molluf Zemba, at Hermine var flygtet og at han var overlistet i sit eget Slot.

Strax efter Kurunjas Afsted fra Festen forlod ogsaa Benjamin Kara den. Han begyndte at føle sig ængstelig tilmode trods sine Millioner. De veie altid saa lidt mod en god Samvittighed.

Noget efter tog den ene Gjest Afsted efter den anden; alle enige om, at en Soire som den aldrig havde fundet sin Mage tidligere, men Alle tillige

overbeviste om, at en eller anden Hemmelighed laa til Grund for Grev Kurunjas pludselige Ildbe-
befindende og at denne stod i Forbindelse med
Festen.

Da Salen var tom vendte Kelar Bela sig imod
Fyrsten af Delhi.

„Broder!“ sagde han „lad høre din Mening!“

„Handsken er kastet, Kampen er begyndt!“
svarede denne „Gud lede saa Alt til det Bedste!“

Trettende Kapitel.

Herberget ved Floden.

Der var hengaaet flere Dage, ja Uger efter det
sidst Fortalte. Paa begge Sider var indtraadt, lige-
som efter Overenskomst, en fuldstændig Vaabenstil-
stand, og hverken Greven eller hans Modstander lod
høre fra sig.

Man maa desuagtet ikke tro, at man var uwirek-
som paa nogen af Siderne.

Det ene Parti kæmpede for at gjenerhverve
sig sin Ret, det andet for at tilintetgjøre ethvert
Forsøg i den Retning, og for fuldstændig at

neddykke Sagen, som allerede var kommet i Folke-
munde.

Man talte ligefrem om, at Grev Kurunja, den
rige, mægtige Magnat, var bange for den indiske
Millionær, som, trods sin store Ungdom, dog holdt
ham Stangen, ja endog havde tilspøiet ham et Neder-
lag hin Aften ved Soireen.

Thi at Fremstillingen paa Scenen stod i For-
bindelse med en eller anden Episode af Grevens Liv
betvivlede man ikke længer.

Hermines Forsvinden var næsten det tungeste
Slag, som ramte den strenge, mægtige Mand. Det
vidnede om hans ushyulige Modstanders Driftighed
og Kraft.

Da den Puffelryggede var bleven befriet for sine
Baand og havde fremstillet sig for Greven, havde
han fortalt, at Gitterporten, som han havde laaset
og lukket som sædvanligt, pludseligt var bleven aabnet
udvendigfra, omtrent Klokken Ti.

Han befandt sig dengang hos Hermine, som
han, efter den naadige Herres Befaling havde under
Kour, som han udtrykte sig, og havde just givet Be-
faling til at bringe hende til et af Slottets hemme-
lige, fugtige Huller, et Opholdssted, som kunde boie
det stridigste Sind, da Ninette pludselig var traadt
ind, fulgt af flere, tildels maskerede, Mænd, hvoraf
En, en sand Kæmpe af Størrelse og Styrke, uden at
sige et Ord først havde gjenempryglei ham frygte-
ligt med en Stok og derefter bundet hans Hænder
og Fodder, stukkert ham en Knebel i Munden

og var saa gaaet tilligemed den unge Dame og Ninette.

De andre Personer fulgte dem som en Vagt, og den Puffelryggede havde saa hørt, hvorledes Gitterporten igjen var blevet lukket.

Hvad der ellers var foregaaet vidste han ikke; han var bleven bevidstløs af Raseri og Smerte.

De andre Tjenerne bleve tagne i Forhør, men havde hverken hørt eller set Noget, uagtet Greven truede dem med Stokkeprygl, dersom de fordulgte det Mindste.

Følgen af disse Oplysninger var, at Greven og Forvalteren gik frem med den største Forsigtighed og Hemmelighedsfuldhed, men med det bestemte Formaal at skaffe sig af med den farlige Modstander for stedsse.

Greven foregav at være syg og sengeliggende, og Molluf Zemba gennemstreifede Wien under alle mulige Forflædninger for at faa fat i Traaden, men forgjæves.

Hverken Relax Bela eller Fyrst Talma viste det mindste Tegn paa Liv, og en Dag opdagede den spionerende Forvalter, da han forflædt med falsk Haar og Skjæg patruillerede forbi Paladset i Ringstrasse, at det stod fuldkommen forladt og tomt.

Han hørte med det Samme, at Fyrsten tilligemed sin Hustru, Relax Bela, en fremmed ung Dame og hendes Kammerpige havde forladt Staden for over Konstantinopel at begive sig til Indien.

Molluf Zemba var imidlertid altfor snu en „Slettens Villie“.

Karl til at lade sig skuffe heraf; tværtimod han fordoblede sine Anstrengelser, vel vidende, at hele denne Reise kun var sat i Omløb for bedre at kunne sammentrække Nettet omkring Greven.

Endelig kronedes hans Bestræbelser med Held.

En Aften som han luftede omkring, forklædt som Flodskipper, saa han to Herrer og to Damer til Hest fare sig forbi.

De vare klædte som Folk af den fornemme Klasse i elegante Ridedragter.

„D!“ mumlede han tilfreds „der har vi dem; de er her altsaa endnu, men i hvilken Hensigt!“

Han saa dem holde udenfor en Café, hvor den ene af Herrerne tændte en frisk Cigar, medens den anden converserede Damerne.

Derpaa red de hurtig videre.

Molluf Zemba gik hen til Opvarteren, som endnu stod bukkende udenfor Cafeen.

„Et Glas ungarisk Vin til mig og et til Dig, min Ven!“ sagde han og slog ham paa Skulderen „hvis ellers Du vil drikke et Glas sammen med en simpel Flodskipper ovenpaa det fine Selskab Du nylig har været i.“

Han loe og pegede paa Rytterne, som nu allerede var langt borte.

Opvarteren takkede; en Wieneropvarter drifter nemlig med Alle til han ligger; og bragte snart to Glas Vin.

„Hvad var det egentlig for Folk!“ vedblev Molluf Zemba og stødte sit Glas imod hans „man

er altid lidt nysgjerrig efter at kjende saadanne fine Herstaber, idetmindste af Navn!"

"O!" loe Opvarteren „det er bestemt fornemme Folk! de ride hver Dag her forbi, og hver Dag tænder den ene af Herrerne en frisk Cigar herudenfor; jeg besørger Ald og faar stedsse en Gylden for min Uleilighed."

"Det var Satans!" svarede Molluf Zemba „en Gylden for at tænde en Svovlstik, saa maa Du jo blive Millionær tilsidst."

"Saa nu hører den Herlighed snart op!" sukede Opvarteren „de skal reise!"

"Nei Fanden heller!"

"So," vedblev Opvarteren i en bedrovet Tone, „jeg hørte den ene Dame sige, medens de holdt her: hvor jeg glæder mig til at gjense mit gamle Hjem i Ungarn, den store Slette og de høie Bjerge i Baggrunden! ja, saadan Folk kan sagtens se sig om, anderledes er det med en anden stakkels Djævel, som maa blive hvor han er ligesom en Fugl i sit Bur."

"Det er kjedeligt for dine Svovlstikker!" loe Molluf Zemba „men maaske Du kan faa Tilladelse til at reise med som Cigartænder."

Og han op slog en hjertelig Latter over sin egen Bittighed.

"Jeg har endnu to Gylden tilbage at tjene!" svarede Opvarteren „for jeg hørte, at Afreisen skulde foregaa om tre Dage; men den sidste Dag vilde

man anvende til bringe Reisesagerne i Orden, saa den kan jeg jo ikke gjøre Regning paa."

"Saa hvem der saadan kunde reise, naar man vilde!" suktede Flodskipperen „men det kan kun rige Folk, og jeg holder nu engang saameget af saadan nogle. Der er altid Penge at fortjene."

"Saa, De kan maaske være heldig uden at vide af det, min Herre!" fortsatte Opvarteren „for Taleren var om at seile herfra til Buda-Pest og derfra fortsætte Reisen over Land, Gud ved hvorhen."

Molluf Zembas Dine sunkede.

En bedre Reiseroute til Udførelsen af en eller anden dristig Plan kunde neppe findes.

"Du siger Noget, Landsmand," sagde han, „men jeg kjender jo slet ikke disse fornemme Herrer og er nu engang lidt forlegen af mig. Der er Betaling for Vinen og her er to Gylden til Dig, skal mig saa at vide, om Herstaberne seile med Postpaquetten eller med en af Lystyachterne, eller i det hele taget hvordan og hvornaar de reise!"

Opvarteren bukkede og skrabede Pengene til sig.

"Det er mig en let Sag, min Herre!" sagde han „Herrerne ere meget ligefremme, og jeg skal endog anbefale Dem til dem."

"Du er min søl en klogtig Fyr!" raabte Molluf Zemba „og faar jeg de fornemme Herstaber at seile for, skal Du faa ti Gylden!"

"Men jaa maa jeg vide Deres Adresse og Navn!" vedblev Opvarteren, som følte sig opmuntret ved Løftet om den gode Douceur.

„Savist, det har Du Ret i, Du betænkfomme Fyr!“ svarede Molluf Zemba „Du maa jo vide hvor jeg er at træffe og hvad jeg hedder; men, Udsigten til en god Forretning gjør mig lidt tankeløs. Nuvel, det høie Herstab behøver blot at spørge efter Skipper Smith, som logerer i Herberget ved Floden eller „Den forghyldte Kanin“, som vi Sømand kalde det, og Du kan tilføie, at jeg eier den smukkeste Dysthacht paa Donau.“

Han lettede skjodesløst paa sin bredstyggede Filt-hat og gik, just som en ældre, stiv Herre, der under Samtalen ubemærket havde iagttaget Himlen, for ligesom at udregne Veiret, traadte frem fra Træerne, der omgav den lille Café og forlangte sig et Glas Lemonade.

Han maatte uden Tvivl være meget feitet den samme stive Herre, thi han stødte saa voldsomt imod Flodskipperen, at denne forbitret vendte sig om.

„Blodrian!“ raabte han med en ganske anden Stemme end den, hvormed han havde talt tidligere „kan De ikke se Dem for!“

Den stive Herre tog høfligt Hatten af:

„Om Forladelse min Herre,“ sagde han „jeg er lidt nærsynet!“ og han fæstede med det samme sine Dine paa Flodskipperens Ansigt og navnlig paa hans Stjæg, som ubemærket af dets Eier havde løsnet sig paa den ene Kind.

Flodskipperen brummede Noget om at se sig for og slentrede videre, medens den stive Herre tog Plads i Cafeen.

„Hvad hed den Bulbider af en Sømand?“
spurgte han Dpvarteren og tørrede sine Brillen.

„Skipper Smith fra Herberget ved Floden!“
svarede Dpvarteren „han lovede mig ti Gylden for
at skaffe ham fire fornemme Rejsende ned ad Floden!
han eier nemlig den smukkeste Lystyacht paa Donau.“

Den stive Herre lod Dpvarteren plappre væk,
betalte sin Lemonade og gik langsomt ned ad
Floden til.

I Udkanten af Leopoldstadt paa den anden
Side af Prateren, laa et stort Herberg for Søfolk,
som befarede Floden.

Mørkt, smudsigt og skummelt saa det ud og
havde desuden kun ringe Søgning af pæne Folk,
idet de mere nøieseende Flodskippere holdt sig til
selve Byen og ikke brød sig om at opholde sig i den
smudsige Gæstestue, hvor ovenikjøbet alt Pat
strømme sammen.

Slagsmaal og Spektakler hørte derfor til Dagens
eller rettere Nattens Orden, og Politiet havde Møje
med at tømme de vilde, berusede Slagsbrødre, naar
Kniven blinkede og Dinene funklede.

Herberget var desuden et Hjem for alle fra
Straffeanstalterne løsladte Forbrydere. Her traf de
Kammerater, som havde faaet Arbejde paa Floden,
og som gjorde sig Umage for at skaffe de Nyankomne

Noget at bestille; og hvad mere var, de fortrædigedes ikke af Værten, der, som man talte saa smaat om, ogsaa en Gang i sin Tid havde prøvet Fængselsluften bag de solide Stenmure.

Da han havde udstaaet sin Straffetid leiede han Herberget ved Floden, forsynede det med en forgyldt Kanin som Skilt og aabnede sine Døre for Wiens Bærme.

Politiet kjøbte hans Angivelser til god Betaling, og mangen Forbryder blev afhentet, naar han mindst ventede det, men aldrig før den værdige Vært havde faaet hans sidste Skilling i sin Kasse.

Kredit gav han ikke, og han blev da meget behændig den Baatrængende kvit ved at forraade ham til Politiet.

Dg Ingen anede, at den velnærede, altid smilende Joseph Stierner var en saadan Forræder; tværtimod, naar Politiet kom, efter hans egen Indbydelse, forsikrede han høit og helligt, at hans „Hotel“ kun rummede retsrafne Mennesker, og tilbød ivrigt at gaa i Raution for Den Politiet trak af med efter endt Undersøgelse.

Alt han Dagen efter hævede fem Gylden for sin Angivelse anede Ingen.

Der var kun nogle faa Gjæster, som syntes at have større Magt over ham end Politiet; thi han vovede ikke at angive Noget af dem, og han vilde ikke have gjort det, om man havde budt ham tusinde Gylden for hver Person.

Disse Gjæster var Udsfuddets Udskud; For-

brydere af Profession, som havde tilbragt største Delen af Deres Liv i Straffeanstalterne og som kun benyttede deres endelig gjenerhvervede Frihed til at komme derind igjen.

Det var i Almindelighed Kroater og Slavoner, Folk af et mørkt, frastødende Ydre, som havde forladt deres Fødested, fordi man ikke brød sig om at have dem imellem sig.

Hovedstaden afgav en vid Mark for denne indvandrede Forbryderbande, men Politiet passede paa, og de bleve i Almindelighed grebne efter en kortvarig Birkfomhed, hvorefter de sendtes til Straffeanstalterne. Atter frigivne efter udstaaet Straffetid, begyndte de forfra, bleve atter straffede, stedse strengere og strengere og vare tilsidst Forbrydere af Profession.

Man havde givet disse Folk Tilnavnet „Hundene“, fordi de, ligesom disse, holdt sig til „Huset“, der rigtignok her havde en anden Betydning, og langifra at tage dette betegnende Tilnavn ilde op, vare de ligefrem stolte deraf og saa med en vis Ringeagt ned paa de almindelige Forbrydere, som Lommetyve, Falsknere og Bedragere.

De havde et ganske andet Forbryderregister at opvise, de havde farlige Indbrudstyve, Brandstiftere ja endog benaadede Mordere i deres Midte og gjøs ikke tilbage for en ny Forbrydelse, naar blot den blev godt betalt.

De havde kort og godt sagt til Værten, den værdige Joseph Stjerner:

„Køb os, men gjør først dit Testamente!“

Og Bærten havde forsikret dem om, at han aldrig kunde falde paa at angive retskafne Mænd, om hvem han intet Ondt vidste.

At de troede ham bevistes ved, at de i hans Nærværelse høit pralede af de om Ratten udførte Kjæltringestrenger.

Kort sagt: det var meget farlige Mænd, disse Forbrydere og snu som Ræve, indtil en eller anden Tilfældighed paany bragte dem i Konflikt med Retten.

Samme Dags Aften, som Molluf Zemba, forklædt som Flodskipper, havde faaet at vide, at fire fornemme Rejsende, i hvem han havde gjenkjendt Fyrst Talma, Kellar Bela, Mirza og formodentlig Fyrstinde Paolis Datter, vilde forlade Staden for at reise gjennem Ungarn, sad fem solbrændte, smudsige Personer i den forgylde Kanin med de fyldte Vintruse foran sig.

Man behøvede ikke at være i Tvivl om, at man havde nogle af de farligere Forbrydere for sig, som nu nød Friheden efter mange Mars Straffearbeide.

I detmindste talte de temmelig usorbeholdent om det Liv man førte i hine Gjemmesteder bag Laas og Lukke, og fortalte En af dem, hvorledes han havde baaret sig ad med et Flugtforsøg, eller hvorledes han, uden et Rny, havde taget halvandethundrede

Slag Kamp fordi det var mislykket, stødte de Andre deres Tinkruse imod hans og kaldte ham en brav Karl, som havde fortjent en bedre Lykke.

Bærten, som opvartede dem, gav sin Mening tilkjende med et bifaldende Nif og udbad sig samtidig den Ære at maatte klinkte med en saa dristig og dygtig Mand.

Klokken var over Elleve; de fem Personer sad der endnu i den bageste Stue, som alene var for „Hundene“, og det vakte derfor den største Forbauselse, da Døren fra den almindelige Gjæstestue gik op, og en Mand traadte ind og tog Plads ligeoverfor dem ved den anden Side af Bordet.

Bærten saa ængstelig først paa ham, saa paa de fem Banditter; derpaa reiste han sig og gik henimod den Fremmede:

„Undskyld! min Herre!“ sagde han „men denne Stue er aldeles privat!“

„Saa, er de fem Herrer der maaste ikke Deres Gjæster?“ svarede den Fremmede.

„Jo, men . . .“

„For Tanden, den Stue Gjæsterne opholde sig i, maa være en Gjæstestue!“ vedblev den Fremmede roligt. „Seg har altsaa Ret til at blive hvor jeg er, efter som jeg kommer som Gjæst; gjør nu ikke saa meget Brøvl, gamle dydige Joseph, men hent os Vin, den bedste Du har, og Glas til Saamange, som vi er! De, mine Herrer!“ tilføiede han og lettede høfligt paa sin bredstyggede Hat, „gjør mig maaste den Ære at drikke et Glas med mig!“

Bærten betragtede ham forbausset; enten maatte denne Mand være meget dum eller meget dristig. Alle Syner af de fem Slynglers skurkeagtige Fysiognomier maatte kunne jage en Hund paa Flugt, og denne Fremmede indbød dem ovenikjøbet til et Glas Vin.

Han saa først spørgende paa de fem Mænd, og da det forekom ham, som om disse stiltiende gav Tilladelse til at den paatrængende Fremmede maatte blive, gik han hurtig ud af Døren for at hente det Forlangte.

Han havde neppe lukket Døren i, før En af de fem Mænd hurtig reiste sig og gik hen til den, idet han stillede sig saaledes, at Ingen kunde komme ud, uden først at puffe ham til Side.

Den Fremmede løe.

„J er nok bange for, at jeg skal løbe min Bei og lader Jer betale Vinen,“ sagde han „sy for Ganden, J er ikke Cavalerer.“

Ingen af Mændene svarede, men en kæmpehvi, rødskægget Karl med det mest infame Ansigt man vilde se for sine Dine, reiste sig og gik hen til ham.

„Hør, Fremmede!“ sagde han i en dyb Strubetone „Du kan nok forstaa, at Du befinder Dig ligeoverfor Folk, der er Karle for Kniven, naar det kniber, og at vi er istand til at puste Dig førend Du faar Tid til at udstøde et Kvæf!“

Han gjorde en Gebærde, som ikke kunde misforstaaes.

Det var en Bevægelse over Halsen og et Slag paa den brede Kniv, som sad i hans Bælte.

Den Fremmede loe paantj.

„Hør Math!“ sagde han „jeg har nok vidst, at Du er en Dumrian og har været det al din Tid, men jeg havde dog troet, at Du havde en bedre Hukommelse.“

Kæmpen traadte et Skridt tilbage og lagde uvilkaarligt Haanden paa Kniven.

De Andre reiste sig og omringede den Fremmede.

„Er I ligesaa dumme!“ vedblev denne „Du Sims og Du Seppel og Du, gamle Slagsbroder Vola; ha, ha, ha, det er Fandens, saa I har forandret Jer, det er næsten, en Skam for „Hundene“, at de har saa glemfomme Medlemmer!“

„Ja I ser paa mig!“ vedblev han spottende „akkurat som jeg kunde være en staffels Gensdarm eller anden Forretningsmand ved Politiet! troer I saa, at jeg alene havde vovet mig i denne Kneipe hos den skurkfagtige Vært, den gamle Stierner, der giver sig af med Angiveri; nei, saa havde jeg taget saamange Sporhunde med mig, at jeg havde kunnet vove en Dyst med Jer og vundet naturligvis, og saa havde jeg truffet af med Jer, som en Flok fangne Hunde, istedenfor som nu at bede Jer drikke et Glas Vin med mig!“

Den rødhaarede Kæmpe trak uden at sige et Ord, Kniven ud af Bæltet og gjorde et Skridt henimod ham.

„Lad Ingen komme ind, gamle Dreng!“ sagde

han til Manden ved Døren „jeg skal blot tale et Alvorsord med denne lille Spilopmager, som troer at kunne snaffe sig fra det Hele!“

Dg idet han med et voldsomt Greb af sin plumpe brede Næve rykkede den Fremmede op fra Stolen sagde han:

„Nu er det nok, sig dit Navn og hvad Du er!“

Den Fremmede blev ikke i mindste Maade forstræffet, tværtimod satte han et fortrædeligt Ansigt op og sagde:

„Gille Math, Du behøver ikke at tage saa fordomt haardt, jeg løber ikke fra Betalingen.“

„Hug ham Kniven i Halsen, Math!“ raabte En af Mændene „hvad Fanden vil Du gjøre saa mange Omstændigheder med den Kramsfugl, han gjør kun Nar ad os!“

„Ja ned med ham!“ brølede de Andre „og saa i Floden med ham!“

Røde Math, som han kaldtes af Kammeraterne, kastede et hurtigt Blik omkring sig og lyttede.

Udenfor var det stille; den eneste Lyd man hørte var Bølgernes Bryden mod Bolværket.

I Gjestestuen var der ogsaa stille; det lod ikke engang til, at Bærten kom med Vinen.

Ingen kunde nogensinde saa at vide hvad der foregik bag de tillukkede Skodder.

„Du hører!“ sagde Math, „hvad disse brave Mænd forlange af mig; og vi pleie ikke at gjøre mange Omstændigheder, naar vi faar noget ifinde. Vi er nu engang!“ vedblev han „et underligt Folke-

færd, som ikke holder af at Uvedkommende blander sig i vore Sager, men vi er tillige brave Folk og gode Katholiker, som ikke vil have, at et Menneſte forlader denne Verden uden at faa Tid og Tillaſſe til at tænke lidt paa Livet paa den anden Side Knivsnittet."

"Alt dette kan være meget ſnuft!" ſvarede den Fremmede roligt „men det er en ſtyg Fremgangsmaade ligeover for en gammel Kammerat."

Disſe Ord frembragte en stærk Bevægelse.

„Kammerat!" mumlede røde Math og betragtede ham, uden at slippe Grebet han havde i ham. „Kammerat, ſiger Du!"

Den Fremmede ſmækkede tre Gange med Tungen og lo høit.

Det maatte uden Tvivl være et Tegn, thi Røde Math ſlap ham øieblikkelig og gik et Skridt tilbage.

Den Fremmede trak rolig ſin Frakke af og rev ſin Skjorte tilſide.

„Se ſelv!" ſagde han og vendte Skuldren til „og I vil give mig Haanden iſtedetfor Kniven!"

De fem Mænd udstødte et Glædesraab.

„Nr. 117!" raabte de gamle Kammerater.

Paa Skulderen ſtod virkelig 117 med blodrøde Tal, de uudslettelige Spor af det gloende Brændejern.

„Molluf Zemba!" ſagde Røde Math „prægtige gamle Fyr; Du er da ikke vred paa mig, fordi jeg nær havde ſendt Dig til dine Fædre!"

Dg han rakte ham sin plumpe Haand, som Nr. 117 trykkede med Barne.

„Ja Du maa heller ikke regne os det til Last!“ sagde de Andre „men som Kammerat kjender Du Loven fra gammel Tid!“

„Dg vilde have handlet ganske som J!“ tilfoiede Molluf Zemba „da jeg blev optaget i Hundenes Selskab, hvor jeg paa vore Love, og jeg erindrer meget godt den Bestemmelse, at enhver Fremmed bør forsvinde, naar han er saa uheldig at komme sammen med Medlemmerne.“

„Bravo, rigtig!“ raabte de Andre „Molluf Zemba har en god Huskommelse.“

„Ja, og han er den samme som tidligere!“ svarede denne „ganske den samme, kun lidt ældre og fornuftigere.“

Med disse Ord tog han sit falske Haar og Skjæg af.

„Bravo, bravo!“ raabte Mændene „der er han aldeles som han var for en Del Aar siden, men, som han siger, ældre og fornuftigere.“

Dg de værdige Mænd kappedes om at trykke hans Hænder og overøse ham med Komplimenter.

„Dg hvor har Du nu „arbeidet“ i de Aar, vi ikke har set hinanden?“ spurgte Røde Math „jeg tør bande paa, at Du ikke har været uvirksom.“

„Na, det er en lang Historie!“ svarede Molluf Zemba „og en fordømt kjedelig Historie. Jeg har gjort den Opdagelse, at der findes prægtige Fængsler udenfor Østerrig, og at Bagnoerne i

Italien ikke i mindste Maade staa tilbage for Sten-
kamrene i Triest."

"Du blev altsaa nappet!" bemærkede En af
Mændene.

"Just, som jeg tilligemed fire andre flinke
Kammerater plyndrede en Postvogn, idet vi dog viste
os som galante Folk ligeoverfor Passagererne."

"Ja men Du har ogsaa haft en god Opdra-
gelse, Molluf!" bemærkede Røde Math "nu, Du blev
nappet og . . ."

"Sendt i det affhyeligste Fangehul man kunde
tænke sig!" fortsatte Molluf Zemba. "Trods min
Forsikkring om, at det Hele kun var et Bæddemaal
om at man kan udplyndre en Postvogn paa aaben
Landevei, blev jeg dog dømt til ti Mars Arbeide i
Jern og har nu endelig udtjent min Tid til mine
Forejattes Tilfredshed."

De Andre loe.

Bittigheden behagede dem. Jo større Spot over
de frygtelige Mar bag Jernstængerne, desto bedre!

"Nu er jeg vendt her tilbage!" vedblev han
"for at opsoge mine gamle tro Kammerater og for
at bede dem om Hjælp."

"Hjælp, hvortil?" spurgte Røde Math, som
næsten altid førte Ordet, paa Grund af sin uhyre
physiske Styrke.

"Til at udføre en lille Affaire, hvorved vi Alle
kan tjene hver en halv Snes Tusind Gylden."

De fem Mænd betragtede ham forbausset.

"Hvad, siger Du, hver!" sagde Røde Math og

traf Veiret dybt, som man ofte gjør, naar man pludselig befinder sig ligeoverfor en stor uventet Lykke eller Ulykke.

Molluf Zemba nikkede.

„I kjender mig fra gammel Tid!“ sagde han „og vide, at jeg er en Mand, som aldrig handler førend jeg har sikket mig i Forveien; især naar jeg, som her, handler for en Anden.“

„Du har altsaa . . .“ raabte Mændene.

„Taget Forstud! ja, mine Butter!“ loe Molluf „jeg har været saa fornuftig!“ jeg sagde nemlig til mig selv: Du maa have fat i Røde Math og hans fortræffelige Kammerater; men de brave Karle er maaſke i diebliffelig Bengeforlegenhed og ville neppe have noget imod at faa Noget paa Haanden!“

„Bravo, Molluf!“ Du er en god Kammerat!“ raabte Mændene.

Molluf lettede paa Hatten.

„Seg udbad mig derfor Halvdelen strax!“ vedblev han „og her er den —, forudſat at I er med til at tjene den anden Halvdel.“

„For Helvede!“ brølede Røde Math „har Du nogensinde funnet beskylde os for Dovenskab!“

„Seg vidſte det,“ svarede Molluf tilfreds „jeg vidſte, at I gjerne ville arbejde og tjene Benge, lad os altsaa dele; hvad I har at gjøre er næsten Legeværk, men udkræver den høieste Grad af Forsigtighed!“

Med diſſe Ord halede han en tung Lædersæk frem af ſin dybe Lomme og heldte dens Indhold ud paa Bordet.

Den indeholdt tredive Tusind Gylden i Guld. Banditternes Dine funklede som Røvdyr, og kun deres indbyrdes Frygt for hverandre afholdt dem fra at kaste sig over Dingen og gribe til med begge Hænder.

„Det skal gaa ærligt til!“ sagde Molluf Zemba „jeg aftæller nu sex ligestore Parter, fem Tusind Gylden i hver; men Tugen faar Lov til at røre en Gylden, før han har hørt og er gaaet ind paa hvad han har at gjøre!“

„Det er ikke mere end billigt!“ sagde Røde Math „tilbage, Dreng; Tugen vover at berøre en eneste af de gule Fugle, før han har svoret til Fanen som man siger; — tal, Molluf Zemba, kom med Forretningen, og den skulde være værre end at gaa igjennem Ilden, dersom vi ikke tør og kan paatage os at udføre den.“

„Evertimod vi skal gjennem Bandet!“ sagde Molluf Zemba.

Han standsede og saa til Døren, som netop aabnede sig.

Det var Bærten, der kom med Vinen; han havde nemlig Bished for, at den Fremmede maatte være en Person af Betydning.

Da han saa Guldpengene studsede han, men satte tavst Vinen paa Bordet og gif sin Bei.

Han mærkede strax han var tilovers.

Molluf ventede til han var gaaet og havde lukket Døren; derpaa vendte han sig imod Kammeraterne.

I en halv Time talte han sammen med dem i en dømpet Tone, uden at blive afbrudt en eneste Gang, og da han endelig var færdig, saa han sig om i Kredsen med en spørgende Mine, som om han vilde sige: hvad ville I nu?

„Der er min Næve!“ sagde Røde Math „jeg er med, om saa Helvede selv er imod.“

„Og her er min, og min, og min!“ sagde de Andre, En efter En og rakte ham Hænderne „vi er med.“

„Godt, Kammerater!“ sagde Molluf Zemba, „jeg ved jeg kan stole paa Jer; her er en halv Part til hver!“

Røde Math tog sin Part først, bagefter de Andre, og tilsidst Molluf Zemba.

„Sørg nu for at have Alt i Orden!“ sagde han „og nu tilsidst et Glas paa et lykkeligt Udfald.“

„Ja, paa et lykkeligt Udfald!“ raabte Mændene, „Sugen svigter.“

„Og den anden Halvpart bliver udbetalt en Time efter at Sagen er afgjort!“ sagde Molluf Zemba „vedkommende Gentleman er os sikker nok!“

„Imorgen Aften ved samme Tid maa Allemand være ombord,“ sagde han „ægte, livlige Gutter, og naar vi saa kommer langt nok ned ad Floden . . .“

Han afbrød sig selv og lyttede.

Det var akkurat som om Noget sprang ned fra Murkanten, der løb under Skodderne.

„Har Nogen luret!“ hviskede han og styrtede hen til Vinduet.

Han rev Boltene ud og skjød baade Vinduer og Skodder op.

Men der var Ingen at se. Maanen skinnede klart; man vilde ubetinget kunne se et Barn i hundrede Skridts Afstand.

„Det har været et Vindpust!“ sagde han og trak atter Vinduet til.

De Sammensvorne lyttede endnu nogle Minutter; men Alt udenfor forblev fuldkomment stille.

„Det har ikke været andet end Vinden!“ gjentog Molluf Zemba „den blæser stødvist fra Floden, hvem skulde ogsaa belure os her?“

„Vi kan være ganske rolige!“ loe Røde Nath „der er Ingen, som holder af „den forghyldte Kanin“ efter Klokkeren.“

„Saa, god Nat, Kammerater!“ sagde Molluf Zemba „J har nu forstaaet mig; i Morgen Aften ses vi igjen for at slaa Hovedet paa Sømmet. — God Nat!“

De værdige Mænd trykkede hans Haand, og fort efter slentrede han nedad Floden til med den eiendommelige Gang, som hører Sømanden til.

Han standsede udfør en Vandgangsbro, for Enden af hvilken laa en prægtig Lysthacht som en svømmende, sovende Svane.

Molluf Zemba tog en Fløite frem og stødte i den.

Kort efter roede en lille Baad bort fra Yachten og ind til Broen.

Molluf Bemba steg ned i den, og Baaden roede tilbage til Yachten.

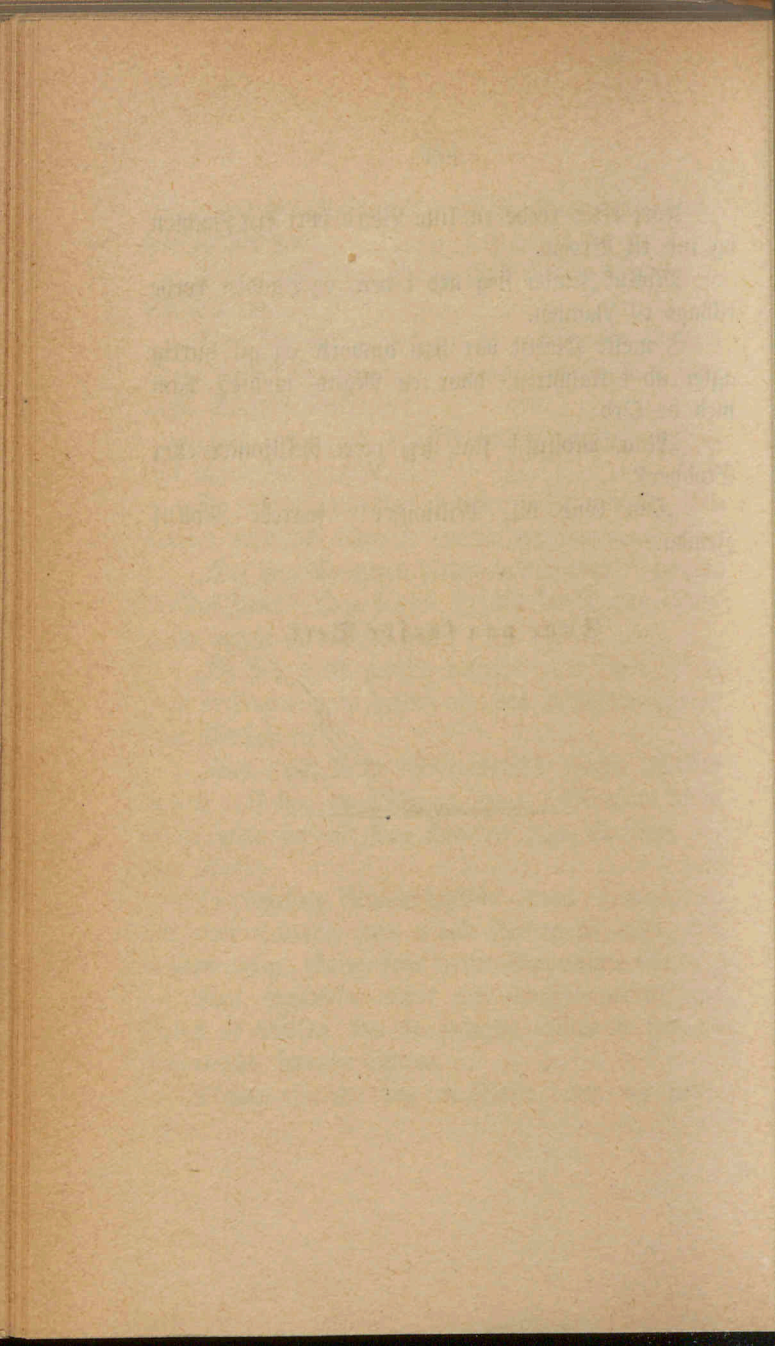
I næste Dieblif var han ombord og gik hurtig agter ud i Kahytten, hvor en Mand modtog ham med de Ord:

„Naa, Molluf! skal jeg være Millionær eller Stodder?

„Om Gud vil, Millionær!“ svarede Molluf Bemba.

Ende paa første Deel.

Slettens Lillie

eller

Det hemmelighedsfulde Slot.

Original Roman

af

Louis de Moulin,

Forfatter til „Blanca Billefont“, „Jeannette Miron“ m. fl.

Anden Del.

Kjøbenhavn.

W. Janssens Forlag.
St. Pederstræde 47, Stuen.

1879.

Første Kapitel.

Paa Floden. — Toldembedsmanden.

Det forholdt sig fuldkommen rigtigt, at Fyrst Dalma vilde foretage en Reise nedad Donau, og at den mystiske Keltar Bela vilde følge ham paa denne.

Hvad Hensigten var hermed vidste Ingen; man talte kun om, at Fyrsten eiede betydelige Godsar i den sydlige Del af Ungarn, og at hans Broder vilde følge ham for at forførte ham den ingenlunde behagelige Wei.

Dengang var Landeveiene i Kongeriget i en meget daarlig Forfatning. De evige Stridigheder imellem Ungarn og Keiserdømmet havde lagt Beslag paa ganske andre Sager end Veienes Bedligholdelse og Anlægget af nye og bedre, ja, man talte endog om, at der herskede en stor Usikkerhed for den Rejsende, og at flere Personer, som ikke havde bevræbnet sig tilstrækkeligt, eller som ikke havde sluttet sig sammen med Andre, der skulde samme Wei, men vare reiste alene, vare spurlost forsvundne; man havde

fundet deres lemlæstede, udplyndrede Vig, men Gjerningsmanden havde man, takket været Auctoriteternes jammerlige Indretning, ikke faaet fat i.

Det blev derfor næsten anseet for et helt Bovestykke at reise gjennem det sydlige Ungarn, isærdeleshed efter at nogle alvorlige Uroligheder netop dengang vare udbrudte imellem Serbere, Montenegrinere og Tyrker.

Flygtninge fra alle tre Lande generede sig ikke for at gaa over Grændsen og fandt i det aabne Land en prægtig Mark for sig, hvor de kunde begaa de største Slyngelstreger, uden at en Hund gjøede ad dem.

Da man foreholdt Fyrst Talma disse Ubehageligheder, loe han:

„Det Hele kommer sig af, at man ikke tager haardt paa de Karle!“ svarede han „vilde man blot statuere nogle alvorlige Exempler, vilde de vel tage sig iagt.“

„Jeg seiler desuden en stor Del af Veien“ tilføiede han „mine Tjenere har opspurgt en Dysthacht som er villig til at seile til Buda-Besth; hvorfra jeg reiser videre med min Equipage.“

Der var virkelig et saadant lille Skib disponibelt. Det var fornylig bleven kjøbt af Cieren, en vis Smith, som nu vilde prøve det for første Gang, og som for en rigtignok høi Betaling vilde vove den ingenlunde farefri Seilads gjennem Floden, der paa sine Steder var grundet og klipperig.

Fyrst Talma og Kellar Bela havde allerede be-

set Yachten, fundet den overordentlig komfortabel indrettet og havde ikke betænkt sig paa strax at betale Tjeneren, Kaptain Smith, den forlangte Sum.

Den kraftige Kaptain havde forsikret ham om, at han aldrig nogensinde hverken før eller efter havde gjort eller vilde komme til at gjøre en saadan Seiltour.

Fyrsten smilede til denne Forsikkring, men skrev den paa Selvtjærlighedens Regning.

Han forandrede imidlertid Dagen til Afreisen, Noget, som Skipperen eller Kaptainen som Fyrsten benævned ham, forsikrede om, aldeles ikke gjorde Noget, da han kunde vente saalænge det skulde være.

Saa havde han høfligt lettet paa sin bredskyggede Filt hat og fulgt den fornemme Passager fraborde.

Der var imidlertid en anden Ting, som laa den brave Skipper meget paa Hjerte.

Det var ham nemlig meget om at gjøre at faa at vide, hvor stor Fyrstens Tjenerstab var; han havde spurgt om det, men kun faaet til Svar: Som sædvanligt.

Det var intet Svar mente han og beklagede sig til en høi, rødskægget Karl, der fungerede som Styrmand, og som ligegyldig dampede af sin stumpede Kridtpibe, da Fyrsten gik.

Men den rødskæggede Karl havde hørt det og svarede:

„De gaar med i Kjøbet Allesammen, hvormange de faa er.“

Skipperen havde tilnikket ham sit Bifald og klappet ham paa Skulderen.

Den lange Karl var uden Tvivl en særdeles dygtig Mand.

Derefter var de Begge gaaet ned gjennem Lugen og deraf i Lasten.

„Er nu Alt ogsaa i Orden, Math?“ spurgte Skipperen.

„Seg vil lade mig hænge som en fordømt Hund af en klobset Thy!“ svarede Kæmpen og pegede hen for sig „om ikke de skal faa Munden fuld, før de faa Tid til at tælle til fem!“

„Godt, godt, Math, jeg ved jeg kan stole paa Dig!“ svarede Skipperen.

„Det kan Du, 117, det kan Du, Molluf, vilde jeg sige, da Du holder mere af dit Døbenavn!“ svarede den Anden „og ærlig er jeg, det ved Du. Seg vilde aldrig have forlangt en Gylden Forskud, dersom jeg ikke havde været vis i min Sag, og hvad de Andre angaar, saa kan Du stole paa dem som paa mig selv; det er flinke Drengene, Allesammen, og sky hverken Ild eller Vand.“

„Seg ved det!“ raabte Skipperen „jeg vidste, at jeg ikke blev snydt ved at henvende mig til Dig; men nu er der en anden Ting, Math!“

„Lad høre Molluf!“

„Ser Du!“ begyndte denne „der er to Damer med i Selskabet, de maa vi have levende, forstaar Du! Herren, som betaler hele Affairen, har kun omtalt den yngste af Damerne, men jeg har nu saadan

mine Grunde, hvorfor jeg kunde ønske at faa den
 Eldre paa samme Redningsliste, forstaar Du mig
 saa, Math;“

„Forbandet godt, Molluf!“ loe Ræmpen „for-
 bandet godt; hun er naturligvis kjon, og Du er en
 gammel Udhaler, ha, ha, ha!“

Dg Ræmpen loe og rystede sin Ven ved Skul-
 deren som en Skoledreng.

„Sa hun er kjon, hun er deilig!“ svarede Skip-
 peren, næsten fortunlet af sin Vens voldsomme
 Kjærtegn, „dersom Du havde set hende . . .“

Han holdt inde og sukede dybt.

„Saa havde jeg maaske taget hende, vilde Du
 sige!“ loe Ræmpen, nei, Molluf Zemba „jeg tager
 heller Guldfuglene, de batter bedre, og for dem kan
 man kjoibe i Dusinvis af smukke Kvinder!“

„Ikke hendes Lige!“ mumlede Skipperen.

„Sa det forstaar jeg mig ikke paa!“ loe Ræmpen
 „det kan være mig det samme; men ønsker Du at
 beholde hende for din egen Mund, skal jeg gjerne
 hjælpe Dig med at bringe hende velbeholden i Land.“

Skipperen nikkede og steg igjen op ad Lasten
 med sin Ledfager.

Da de igjen befandt sig paa Dækket, kom Yach-
 tens øvrige Besætning syngende og støiende ombord.

Ræmpen betragtede dem med et vredt Blik.

„I har drukket mere end I kan taale!“ sagde
 han „det duer ikke, naar man maaske kommer til at
 bruge baade sine Arme og sin Forstand, og sker det

engang til, naar vi have et „Arbeide“ for, faar I med mig at bestille!“

„Naa, naa, Mith!“ raabte En af dem „tag Dig ikke den Sag saa nær. Vi blev opholdte undervejs og trakterede af en gammel Fyr, som spurgte hvor vi hørte til og om vi snart skulde seile!“

„Hvad var det for en gammel Fyr?“ spurgte Molluf Zemba opmærksomt.

„Det ved jeg ikke, Kapitain!“ svarede han „det var en gammel, stiv Herre med luvslidte Klæder og Kravestøvler.“

„Naa, og hvad svarede Du?“

„Jeg svarede, at vilde han have Noget at vide, maatte han henvende sig til Kapitain Smith her ombord!“

„Godt, godt!“ mumlede Molluf Zemba „det er der intet Dndt i.“

„Forresten kan Du selv tale med ham, Kapitain!“ vedblev Fyren „for der kommer han.“

Han pegede paa en gammeldags klædt Herre, som netop kom langsom gaaende, og som syntes at betragte de talrige Baade, der laa ved Bolværket med megen Opmærksomhed.

„Formodentlig en Toldbetjent!“ sagde Molluf Zemba „lad ham komme, Papirerne er i Orden.“

Han vendte sig mod den gamle Herre, der ikke var nogen Anden, end den samme, som var kommet til, da Molluf Zemba lovede Opvarteren ved Cafeen ti Gylden, dersom han anbefalede hans Vystyacht til Fyrsten.

Det var en pudsig Person at se, den samme gamle Herre.

Hans lille, spidse Ansigt blev endnu mindre paa Grund af de store, graa Bakkensbarter, som strakte sig næsten helt hen til Næsen; Dinene plirrede uop-
hørligt bag et Par blaa Brillen, og det hvidsprængte Haar var meget sirligt glattet i Tindingerne, medens en ligesaa glat Duff hang ned i Panden; og Hagen, som iøvrigt var det Smukkeste, var næsten skjult i et høit, stift, snehvidt Halsbind, som kunde være passende for en Pensionist.

Den meget lange, tæt tilknappede Frakke gav ham endnu mere Udseende af en affædiget Embedsmand, som desuden uden Tvivl havde hørt til Militær-
Etaten efter hans stive Holdning at dømme.

„Han er ved Toldvæsenet!“ tænkte Molluf Zemba „nu vel, Papirerne er i Orden.“

„Kapitain Smith, som jeg formoder!“ sagde Personen og lettede paa sin bredskjagede Kasket.

„Ganske rigtigt!“ svarede Molluf Zemba og traadte tættere hen til den sirlige Landgangsbro, „hvad er til Tjeneste!“

Den Fremmede hostede voldsomt og holdt sit Lommeørklæde for Munden.

„Den stemme Hoste!“ sagde han „den indfinder sig altid, naar jeg nærmer mig Floden!“

„Og det er maaske dagligt!“ bemærkede Molluf Zemba.

„Ganske rigtigt, min Herre!“ svarede den Fremmede „ganske rigtigt; jeg er nemlig ansat ved Told-

væsneth, det vil sige som Regnskabsfører, og skal levere en nøjagtig Fortegnelse over Skibets Størrelse, Seildygtighed og Ladning, saa De vil indse, Hr. Kapitain . . ."

„At De vil ombord; for Fanden, det behøver De ikke at gjøre saamange Omsvøb med, gamle Herre“ brummede Molluf Zemba „kom De kun, heldigvis er jeg hverken Smugler eller . . .“

„Sørøver!“ lød den Fremmede og traadte hurtigt over Broen „nei, det ser man strax paa Dem; dertil har De et altfor ærligt, aabent Sømands-ansigt.“

Molluf Zemba studsede ved denne forunderlige Fortsættelse af hvad han selv havde beghyndt at sige, og kastede et gjennemborende Blik paa den gamle Toldembedsmand.

Denne slog ham smilende paa Skuldren.

„Et prægtigt Skib, en nydelig Tingest!“ sagde han og saa sig om „akkurat Magen til den den høibaarne Grev Sigismund Kurunja lod bygge i Frankrig og føre stykkevis fra Triest over Bjergene! o, hvilken Mand, den Greve, hvilken deilig Mand!“

„Det er den selvsamme!“ svarede Molluf Zemba mut „jeg har kjøbt den af Greven; men det var vel neppe Deres Grinde!“ vedblev han „behag at se disse Papirer efter!“

Han tog nogle Papirer frem af Lommen og rakte ham dem.

„Siden, siden!“ vedblev den Gamle og skjød

hans Haand tilbage „siden, naar jeg har figget ned i Lasten og optegnet Varerne —, ja, Kapitain, Ud-førselstolden er desværre streng —! nei, man kan ikke se sig møet paa det Skib, det var Skade, om saadan en nydelig lille Tingest skulde gaa under, ikke sandt, Kapitain!”

„For Satan, Herre!” raabte Molluf Zemba „hold op med Deres Bemærkninger og gjør Deres Pligt.”

„Tavist, min Pligt, det er jo ogsaa det jeg netop gjør!” svarede den Gamle „og det tilgavns kan De stole paa, Hr. Kapitain! For Exempel, lad mig faa Optegnelsen paa Deres Fragt”.

„Ballast og intet Andet!” mumlede Molluf Zemba og vendte ham Ryggen.

Den gamle Toldembedsmand loe.

„Saadan siger de Alle!” sagde han „men De maa dog tillade mig selv at overbevise mig om Sandheden af Deres Ord.”

„For Helvede!” raabte Røde Math „kast den gamle Nar overbord.”

Molluf sendte ham et advarende Blik.

„Stille, for Guds Skyld, slike Ord kan for-dærve os det Hele!” sagde han „faar han den mindste Mistanke, ryger hele Planen og alle vore Penge i Lyset.”

Den gamle Toldembedsmand havde uden Tvivl ikke hørt de besynderlige Ord, thi han vedblev at gaa henimod Lugen.

„Slettens Killie”.

„Ah!“ udbrød han „hvor elegant, hvor nydeligt!“ og han begyndte at stige ned igjennem den.

„Lad mig følge Dem,“ sagde Wolluf Zemba hurtigt „der er temmelig mørkt, De er gammel og kunde let støde Dem!“

„Jeg følger med!“ sagde Wath „denne Toldembedsmand lader til at være en gammel Snushane.“

„Ja, kom kun!“ hvistede Wolluf Zemba „han maa Intet opdage.“

Toldbetjenten var imidlertid kommet ned i det temmelig mørke Rum og saa sig om til alle Sider.

„Her er meget mørkt!“ sagde han „det er knapt at jeg kan se Noget.“

Han vedblev imidlertid at famle sig frem agter og naaede snart hen til samme Sted, som det Wolluf og Wath fort i Forveien havde besøgt.

„De ser Dem forgjæves om!“ sagde Kapitainen i en kort Tone „jeg har ingen Fragt.“

Den gamle Mand havde imidlertid ubemærket af de to Mænd, taget sine Brillen med det blaa Glas af; og man vilde da kunne have set et Par gjennemboerende Dine, som gjennemfoer Skibets Sider med Lynets Hurtighed.

Da han havde betragtet et Sted i Planterne meget nøie, satte han atter sine Brillen ligesaa ubemærket paa.

„De har Ret, Hr. Kapitain!“ sagde han „De er en Hædersmand; ikke saamegen Fragt, som bag paa min Haand; vi kunne nu gaa ovenpaa, om De behager og se Papirerne igjennem.“

„Endelig!“ mumlede Molluf Zemba „havde han opdaget det Mindste, var han bleven sendt ned til Bunden af Floden.“

Han fulgte tavst efter Toldembedsmanden, som langsomt steg op paa Dækket, hvor han strax begyndte sine Lovtaler paany.

Molluf gav ham Papirerne, som lød paa Lyst-yachten „Semiranis“ og som var i fuldkommen Orden.

„Alt vel, Alt vel!“ sagde Toldembedsmanden og fremtog Toldvæsenets Signet og Sværte af en lille Daase „vi kunne nu stemple disse Papirer, og De kan gjerne seile til Verdens Ende for os.“

Toldvæsenets sorte Stempel prangede snart paa Papirene, og den Gamle stak igjen Signetet og Sværten til sig.

„Seg tør maaske gjøre Hr. Kapitainen opmærksom paa!“ sagde han „at Uleiligheden ved et saadant Efterhyn bliver betalt med fem Gylden, og at denne Sum findes anført som kvitteret paa Papiret.“

Den selvblavede Kapitain tog sin Bung frem.

„Altid Udpressning!“ mumlede han, inderlig glad ved at blive den paatrængende Gamle kvit, „se her, fem Gylden.“

„Tak, Hr. Kapitain!“ svarede Embedsmanden „skjøndt de ikke gaar i min Kasse; nei, min Extrafortjeneste er saamæn det jeg egentlig lever af. Seg leverer Nyhederne til Bladene.“

Molluf Zemba svarede ikke, medens Røde Math

tyggede paa sin stumpede Kridtpibe, som om han vilde knuse den mellem Tænderne.

Begge vare aabenbart meget fjede af den gamle, suakketsalige Herres Besøg.

„Deiligt Skib, prægtigt Skib!“ vedblev denne, medens han nærmede sig Landgangsbroen „Skade, at dets gamle Eier aldrig mere kommer til at sætte sin Fod ombord paa den.“

„Hvad siger De!“ raabte Molluf Zemba ivrigt og greb ham i Armen „er der tilstødt Grev Kurunja en Ulykke?“

„O De vil aflure mig en af mine Nyheder til Bladene!“ loe den Gamle og truede polidst ad ham med Begesfingeren „nei, nei, Hr. Kapitain, jeg beholder min interessante Nyhed for mig selv.“

Molluf Zemba havde stor Interesse af at høre om en eller anden Fare muligt kunde true Greven og vedblev:

„Nei, Herre, vi Sømcænd lade Bladsmørerne beholde deres Nyheder, men vi er altid Satans nysgjerrige; og da Skuden her har tilhørt den gode Greve, kan De nok indse, at det kunde interessere mig at vide, hvorfor han, som De siger, aldrig mere vil komme til at sætte sin Fod ombord i den.“

Den Gamle blinkede polidst med Dinene.

„Det er en Arvesag!“ hvisttede han.

„Ah!“

„Man fortæller, at hans Brodersøn, som han havde udgivet for død, pludselig er kommet til Live igjen!“ fortsatte den Gamle „og opholder sig her i

Vyen under et fremmed Navn; o, det kan blive en meget slem Sag for Greven, tilmed, da der er Vidner tilstede, som kunne bekræfte Arvingens Paaastande."

"Saa!" sagde Molluf Zemba med et haanligt Smil „har han taget Vidner paa, at han ikke er død, ha, ha, ha!"

Dg den værdige Sømand loe hjerteligt, idet han slog Toldembedsmanden fortroligt paa Skulderen.

"Den Nyhed duer ikke, Gamle!" jagde han „og Greven behøver ikke at frygte; den Sag kjender jeg meget bedre! Hs. Excellence havde den Naade at udvikle den for mig, da jeg sidst talte med ham; og forsikrede, at hele Historien var Lugn og Ondskab fra den ene Ende til den anden. Desuden har denne unge Eventyrer ikke alle Papiirerne, selv om han har faaet nogle Dumrianer til at udstede nogle Attester. Det, ifølge hvilket Grev Sigismund kun er Formynders mangler, og man skal lede længe før man finder det."

Han udtalte disse Ord i en triumferende Tone og tilkastede den gamle Herre et spottende Blik.

"En uhyre interessant Sag!" svarede den Gamle og tog en Pris „uhyre interessant; saa Arvingen mangler det Papir, ja, det er jo slem, meget slem, men saa maa man finde det!"

"Det lykkes vist neppel!" bemærkede Molluf tørt.

"Maaske, maaske dog!" ivrede den Gamle „Politiet er allerede paa Spor!"

"Politiet!" gjentog den Anden.

„Ja, man gaaer en anden Veie end den almindelige; man vil kjøbe en af Grevens Fortrolige til at sige hvor dette Dokument befinder sig, thi man ved at det existerer!“

„En af hans Fortrolige!“ sagde Molluf Zemba.

„Ja, hans Forvalter; en vis Slyngel ved Navn Molluf Zemba!“ vedblev den Gamle „han har Papiret.“

„Hvoraf ved man det?“ spurgte Molluf Zemba hurtigt.

„Han har taget det for i paakommende Tilfælde at have et Vaaben imod Greven!“ fortsatte den Gamle „og bildt sin Herre ind, at det er tilintetgjort; o det er en stor Skjælm, den Forvalter.“

Molluf Zemba trak Beiret dybt; han vidste ikke, om han skulde gribe den Gamle i Struben og kaste ham over Kælingen og i Floden, eller om han skulde lade ham fortælle videre.

Han bestemte sig til det Sidste.

„Men da denne Forvalter er saadan en stor Skjælm som De siger!“ vedblev han „tror De saa, at han godvillig udleverer det kostbare Papiir, som kan godtgjøre, at Greven er tvungen til at udlevere Godserne til denne Galning, dersom han ellers virkelig existerer og gjør Paastand paa sin Arv.“

„O, det har gode Veie!“ loe den Gamle med et tillidsfuldt Smil „og jeg skal strax overbevise Dem om, at jeg har Ret!“

Han greb ned i sin Lomme og tog en Avis frem.

„Se her, se her!“ sagde han triumferende „læs blot dette, og De vil give mig Ret.“

Han pegede paa en med store Bogstaver indrykket Bekjendtgjørelse, der lød saaledes:

„Enhver, som maatte vide, hvor Straffefange „Nr. 117, Slavonenen Molluf Zemba, der følger af Politiet paa Grund af morderisk Overfald paa Mad. de Hirsch, maatte opholde sig, udbetales af bemeldte Dame en Douceur af Ti Tusinde Gylden og af Politiet fem Tusinde.“

„Se, det skal nok hjælpe!“ smilede den Gamle „hele femten Tusinde Gylden for den Slynge! o, jeg er vis paa, at han med Glæde udleverer det omtalte Dokument til Politiet, naar det til Tak ser igjennem Fingre med ham og lader ham løbe!“

„Men hvad feiler Dem, Hr. Kapitain!“ fortsatte han i en deltagende Tone „De bliver bleg og ryster som et Barn, der ser Skolelæreren nærme sig med et Ris i Haanden.“

Molluf Zemba var virkelig bleven bleg.

Dette Tordenslag havde han ikke anet; der var ingen Tvivl om, at En eller Anden kunde have lyst til at tjene femten Tusinde Gylden.

Han saa sig ængstelig om og foldede Avisen sammen, da Røde Math nærmede sig og kiggede over hans Skulder.

Man kunde jo ikke vide, om den brave Kammerat gjorde en lille Undtagelse og forsøgte at tjene de femten Tusinde Gylden.

„Jeg lider meget af pludselig Svimmelhed!“
 stammede han „det er en skrækkelig Plage!“

„Ja vist, ja vist!“ svarede den gamle Told-
 embedsmand, „det er en frygtelig Plage! stakkels
 Mand, De burde søge en Læge; dersom De vidste
 hvor bleg De er; akkurat som en Forbryder, der
 føres til Skafottet.“

Han tog Nvisen ud af hans rystende Hænder.

„Hvad gaar der af Dig, Kapitain!“ spurgte
 Røde Math med sin ægte Basstemme „har den
 gamle, døve Hallunk sat Dig Fluex i Hovedet?“

„Nei, nei!“ svarede Molluf Zemba „men Fanden
 staa i det, vi maa affted, og det med det Allerførste,
 og det er neppe raadeligt, at Noget af os gaar iland
 forinden vi seile.“

„Har Politiet?“ spurgte den Anden hvistfende.

„Tys! jeg skal fortælle Dig alt siden!“

„Ja nu kan De seile naar De vil, Kapitain!“
 sagde Toldembedsmanden „Deres Papiirer er i Orden;
 naar De kommer tilbage, kommer jeg igjen ombord,
 og saa skal jeg fortælle Dem mere om denne farlige
 Forbryder. Farvel og god Seilads!“

Han hilste og humpede over Landgangsbroen,
 idet han mumlede:

„Brægtigt Skib, glimrende lille Tingest!“

Molluf Zemba fulgte ham med Dinene og saa
 ham dreie om ad Veien, som førte ind til Staden.

„For Satan! raabte han „se engang!“

Røde Math saa i den antydede Retning og ud-
 stødte en Ed.

Den gamle Toldembedsmand, som hele Tiden havde havt saa ondt ved at gaa, gif pludseligt hurtigt til med en ung Mand's smidige Bevægelser.

„Hvad betyder det!“ skreg Molluf Zemba „den fordømte gamle Slyngel er pludselig bleven til en ung Mand.“

„Det betyder, at han neppe bliver ældre!“ svarede Røde Math og kastede et Blik mod Himlen, hvor Solen svandt mere og mere under Horizonten „jeg udbeder mig Landlov for i Nat.“

Molluf Zemba nikkede.

Røde Math følte ind paa Brystet om den lange Kniv sad paa sin Plads og sprang i Land.

Han gif hurtig i samme Retning som den gamle Mand og forsvandt snart i Tusmørket.

Molluf Zemba vendte tankesuld tilbage til sin Kahyt.

„Femten Tusinde Gylden!“ mumlede han „for Satan; enhver af disse Slyngler vil forraade mig for det Halve; det maa forhindres!“

Og med et mørkt, ildevarslende Blik paa de fire uhyggelige Matroser gif han ned i Kahytten.

Andet Kapitel.

Uventet Hjælp.

Røde Math havde sin egen Plan, og sin egen Tanke. Vant til Fængselslivet og til at stilles for Dommere eller for Bødlerne, som tildelte Forbrydere legemlige Straffe, havde han lidt efter lidt tilegnet sig et klart, gennemtrængende Blik, en Forhærdelse uden Lige og en Snildhed, som fuldkommen gjorde ham skiftet til at styre en saadan Bande Kjeltringe som „Hundene“.

Hans Kæmpekræfter forhøiede denne Anseelse endnu mere, og han stod netop i Begreb med at organisere et fuldstændigt Korps af Banditter, da Molluf Zemba lagde Beslag paa hans Dygtighed. Da der var gode Penge at tjene, og da man udbetalte ham og Kammeraterne Halvdelen strax, lod han Planen foreløbig fare, men opgav den ingenlunde.

Ulovsheden i Syd-Ungarn og de Dele af Riget, som grændsede til de tyrkiske Landsdele eller til Havet, var overordentlig stor, og for en Mand, som Røde Math, der ikke vilde betænke sig paa at myrde sin egen Broder, naar han fik det godt betalt, var en saadan Tilstand yderst tillokkende.

Han taalte derfor ikke, at Rogen figgede ham i Kortene, og da han tilligemed sin Kapitain saa Toldembedsmanden pludselig forandre sin Gang og gaa hurtigt som en ung Mand, foer den Tanke gjennem hans Hoved, at han her mulig havde med en eller anden Spion at gjøre, som maaske vilde gjøre sig den Fornoielse at lade ham og de værdige Kammerater forshyne med Haand- og Halsjern før Ratten var omme.

Ratten burde derfor benyttes; den skjulte Alt, og Floden var i Nærheden. Selv om den tilshyneladende gamle Embedsmand, naar Alt kom til Alt, virkelig var en ung kraftig Mand, vilde han dog se Den, som overmandede ham; kort sagt, han havde god Udsigt til at blive den Seirende.

Han vedblev derfor at holde Die med ham og halede stærkt ind paa ham.

Den gamle Mand gik virkelig ualmindeligt hurtigt af en saadan at være.

Han slog kraftig ud med Armene og tog hurtige og lange Skridt; gjorde Veien en lille Bøining gik han endnu raskere, som for at udjevne Forskjellen imellem den og den lige Linie, og spærrede en Sten eller anden Gienstand ham Veien, sprang han over den med en Ynglings Lethed.

Det var en besynderlig gammel Mand, den samme Toldembedsmand.

Røde Math slugte ham næsten med Dinene og fordoblede sine Skridt. Wien laa endnu et godt Stykke Wei borte, indhyllet i Taage, han kunde drøbe

ham ti Gange, førend han kunde opraabe Noget paa den ensomme Vej, langsmed Floden.

„Han vil aldrig komme hjem mere!“ mumlede Ræmpen „aldrig saasandt jeg hedder Røde Math.“

Dg han fordoblede sine Skridt, thi det forekom ham som om Toldembedsmanden gik rasere til. Dette var virkelig ogsaa Tilfældet. Den Gamle gik meget hurtigere end før, men med samme Sorgløshed, uden at se til Høre eller Benstre, som man let er tilbøielig til, naar man er bange eller vandre paa mørke, uhyggelige Steder.

„For Satan!“ brummede Ræmpen „han maa have jet mig!“

Dg han gav sig nu til at løbe i en Slags Guntetrav, ligesom en Hest, der har faaet en lille, paamindende Bidskeslag.

Paa denne Maade maatte han naa sit Offer i Løbet af saa Minutter og paa et passende Sted.

Saa begyndte nemlig Praterens Understov og Buske at dukke frem;ungen kunde se eller høre det Mindste, og Røde Math var desuden den Mand, som stødte en Mand ned som et Lyn.

Han vedblev at holde samme halvt løbende, halvt gaaende Bevægelse, indtil han endelig saa den gamle Mand betræde Stien, som førte gjennem den første Del af Stoven, der allerede var indhyllet i et fuldstændigt Mørke.

Han saa ham pludselig sagnede Gangen, gaa langsommere og langsommere og tilsidst standsede.

Banditten standsede ogsaa og trykkede sig op til

Buffene paa Siden af Stien, da den gamle Mand pludseligt vendte sig om. Det var næsten umuligt andet end, at han maatte se ham; men det lod næsten til, at hans blaa Brillen aldeles forseilede Hensigten, thi det var tydeligt, at han aldeles ikke kunde faa Øie paa sin Førfølger.

Den gamle Embedsmand stod stille i et Minut eller to, for, ligesom at trække Veiret, og trods det temmelig kolde Veirligt, lod det endog til, som om han svedte, thi han tog sin gammeldags Hat af og tørrede Panden.

Alle hans Bevægelser var fuldstændig de samme som ombord; der var ingen Tvivl om, at han virkelig var en gammel, svagelig Mand.

Røde Math var imidlertid, som vi vide, en altfor erfaren Mand i Forstillelseskunsten til at lade sig stufte.

„Han har alligevel set mig!“ sagde han ved sig selv „og begynder sit Komediespil forfra fordi han frygter mig; men jeg lader mig ikke narre; her bliver det enten ham eller mig.“

Og da den gamle Mand igjen satte sig i Bevægelse med samme hurtige Skridt som før, sprang han igjen ud paa Stien og fulgte ham næsten løbende og med Kniven i Haanden.

Rundtom var Alt fuldkommen stille; ikke en Vind rørte sig; den eneste Lyd man hørte var de to Mænds Trin paa de tørre, visne Binde, som bedækkede Stien.

Kun engang imellem flagrede en Fugl, som blev

opstrømmet af sin Nattero paa en visse Gren, for-
 skrækket i Beiret, for at søge sig et andet og sikkrere
 Soveplads, eller en Maar smuttede pilsnart forbi
 med Dinene hæstede paa de to Mænd, som passerede
 Understoven paa den Tid af Døgnet.

Røde MATH fordoblede sin Hurtighed, thi hvor
 meget han end skyndte sig, blev Afstanden imellem
 ham og hans Offer stedse større og større.

Det saa næsten ud som om den gamle MAND
 havde faaet Binger; han løb ikke, han gik, men
 hvilken Gang.

Den var hurtig, elastisk og let; det var knapt
 at Foden berørte Jorden, den ligesom fløi hen-
 over den.

„For Satan!“ raabte Røde MATH høit „vil Du
 smutte fra mig Gamle, saa skal Du bruge dine Ben
 endnu bedre!“

Dg ligesom et Hoveddyr, der ser sit Bytte udvikle
 en Modstandsevne, om hvilken den ingen Anelse
 havde, bliver greben af et vildt Raseri, saaledes
 vaagnede Bandittens hele voldsomme Natur ved at
 se hvorlidt hans Kræfter slog til her.

Han glemte sin naturlige Forsigtighed og styr-
 tede videre, uden at bekymre sig det Mindste om den
 Støi han foraarsagede.

Bludselig standsede den gamle MAND.

Det var rimeligt, at han var træet; han havde
 naturligvis set sin Forsølger og hørt ham komme;
 men hans Kræfter var udtømte, han kunde ikke
 flygte mere.

Saaledes tænkte idetmindste Røde Math og udstødte et Brøl af Glæde.

„Endelig!“ raabte han og styrtede ind paa ham med Kniven i Haanden.

Den gamle Mand hørte dette Udraab og vendte sig hurtig om, medens et foragteligt Smil fare over hans Ansigt.

Math var nu ikke længer end fem Skridt fra ham, men standsede med det samme forfærdet og kastede sig næsegrus til Jorden.

Den Gamle holdt nemlig to spændte Pistoler henimod ham, medens han med sin bløde Stemme sagde:

„Stynd Dig at udrette dit Verinde, min Ven, jeg tror at Du har set, at jeg maa stynde mig.“

Banditten stammede nogle usammenhængende Ord, men blev liggende.

„Reis Dig, min Ven!“ sagde den Anden med samme blide Stemme „Du tilføler din splinternye Sømandsdragt paa den fugtige Jord. Jeg skal saamæn ikke styde Dig, vær Du kun rolig; at sige, naar Du ikke kommer mig nærmere, eller forsøger paa at løbe din Bei, for i saa Tilfælde er jeg bange for, at den ene Pistol gaar af, og jeg kunde da let komme til at træffe Dig, hvilket ligesvem var at snyde Bøddlen for det Salair Staten giver ham, naar Du endelig engang skal henrettes. Reis Dig, min Ven!“

Røde Math reiste sig.

„De vil ikke styde mig!“ sagde han.

„Paa ingen Maade, fortræffelige Math!“ loe

den Anden „vi ville blot passiare lidt sammen, om Du ellers har Lyst.“

„De kjender mit Navn!“ raabte Banditten.

„Hvem kjender ikke røde Math, Landeveistrøveren fra Böhmen; Indbrudstyven fra de fleste af Keiserdømmets større Steder, det vilde jo være en ligefrem Fornærmelse imod Dig ikke at kjende en saa komplet Skurk!“

Den Gamle sagde dette med en spottende Latter som stak besynderligt af mod Bandittens forvirrede, næsten forfærdede Ansigt.

„Naa, lille Math!“ vedblev han „lad os ikke opholde hinanden, hvad vil Du mig? hvorfor løb Du saadan efter mig? tal gamle Dreng, gener Dig ikke, allermindst for en gammel Bekjendt!“

Banditten tav stille, idet han tillige anstrængte sin Hukommelse for at komme efter, hvor og hvornaar han havde set den Gamle før.

Men hvormeget han end anstrængte sig, kunde han dog ikke komme efter det. Den Gamle, hvis Ansigt var fuldkommen synligt, som han stod der midt paa Stien, havde han aldrig set før.

Han nøiedes derfor med at betragte ham, idet han, ligesom Tigeren, der befinder sig ligeoverfor Jægeren, blot venter paa den mindste Uagtsomhed fra dennes Side, for at kaste sig over ham, uafbrudt lod sine Dine fare ud til Siderne for at se om han ikke ved et pludseligt Koup kunde komme bag paa ham og tilintetgjøre Virkningen af de dødbringende Pistoler.

„Ja, jeg kan nok tænke, at Du er for besteden til strax at sige Hensigten med dit Besøg!“ loe den Gamle „det ligger nu engang i din Natur at være tilbageholden, men det behøves heller ikke; jeg ved meget godt, hvorfor Du fulgte efter mig; det var fordi Du vilde myrde mig bagfra med et Knivstik, lille Math! o, jeg har den Gæde at kjende Dig.“

„Jeg hader Spioneri, og De er en fordømt Spion!“ svarede Math „og stod De i dette Dieblif ikke med de to fordømte Puffexter i Haanden, skulde jeg ikke være længe om at gjøre Dem kold.“

„Saa disse to Smaatingester genere Dig, lille Math!“

„Ja, fordømt, De kan takke dem for at De beholder Livet denne Gang!“

Den Gamle loe.

„Du er ligesaa bange, som Du er stor!“ sagde han, „se her!“

Og han stak roligt Pistolerne ned i Hylstrene, som sad indenfor Frakken i et Læderbælte, og knappede Klappen til over dem.

„Se saa!“ sagde han „nu tør Du vel nok nærme Dig, feige Hund; inden jeg faar dem op og spændt Hanen, kan Du dræbe mig ti Gange.“

Kæmpen betragtede ham forbauset.

Det lod næsten til at et saadant Mod slog ham med Forførdelse, men dette varede kun et Dieblif. Hans vilde, dyriske Natur fik hurtig Overhaand over ham; nu var hans Fjende saagodtsom vaabenløs og i hans Magt.

„Ja!“ skreg han og svang Kniven „ja, fordømte Spion, jeg baade tør og vil dræbe Dig.“

Dg han kastede sig med det samme i et uhyre Spring over den uforsigtige, modige Gamle.

Denne var imidlertid fuldkommen forberedt, og Røde Math traf paa den frygteligste Modstander han nogenstunde havde truffet paa.

En sand Hagel af rasende Slag modtog ham, just da han svang Kniven med den ene Haand medens han greb den Gamle i Skulderen med den anden, og hvert et faldt som en Kulle midt imellem hans Dine med en frygtelig Kraft og en forfærdelig Hurtighed.

Det lod omtrent som naar tre eller fire store Hamre falde paa Ambolten.

Math tumlede bagover og tabte Kniven, idet Blodet strømmede ham ud af Halsen, Næse og Øren.

„Dg saa vil saadan en Sthmper ovenikjøbet bilde Folk ind, at han er uovervindelig,“ sagde hans drabelige Modstander og greb hans Kniv „lær først at slaa fra Dig, før Du vil slaa Andre.“

Math svarede ikke, han var næstendels bevidstløs.

Omsider reiste han sig og saa sig om; men al det Bilde var forspundet; han følte sig svag som et Barn ligeoverfor den tilsyneladende Gamle, der imidlertid fuldstændigt havde skiftet Holdning og Udseende.

Den bøiede Ryg var rank og viste nu sin be-

tydelige Bredde; de blaa Brillen var forsvundne, og et Par kloge, dristige Dine mødte nu hans ængstelige Blik, der ligesom syntes at trygle om Skaansel.

Hele Personen var forandret, og man saa tydeligt at Alderen kun var en udmærket godt paataget og udført Maske.

Math kunde ikke skjule sin Forbauselse ved denne Opdagelse og blev endnu mere overbevist om, at han havde en snu og behændig Spion for sig.

Dg der var mere end nok at udspionere, langt Mere end han skjottede om.

„Naa, lille Math!“ begyndte den Ubekjendte igjen og rettede omhyggeligt paa sine Manschetter, der var blevne krollede under Kampen „naa, gamle Dreng, nu haaber jeg, at Du er saa god at indse, at Du her er omtrent stillet som et Barn; vi ville derfor benytte de saa Minutter, jeg endnu har til min Naaoighed til at rette nogle Spørgsmaal til Dig, hvis Besvarelse vil afgjøre, om vi To skulde vedblive at være gode Venner, eller om jeg skal drive Dig foran mig med en spændt Pistol, til vi naar en eller anden Politipatrouille.“

Med disse Ord tog han igjen sine Pistoler frem, en i hver Haand og spændte Hanerne.

Math følte sig overordentlig ilde tilmode, han holdt slet ikke af den Maade at blive examineret paa.

Det gaar altid saaledes med den raa Kraft; besejret er den baade ussel og foragtelig.

„Sig mig, lille Math!“ begyndte han „hvad bestilte I ombord paa „Semiramus“ forleden Nat?

J bankede og hamrede jo, saa det var en Lyft at høre; det var naturligvis Smuglergods J praktiserede ombord ikke sandt?"

„Ja!“ svarede Math „det var Smuglergods!“

„Tænkte jeg det ikke nok!“ loe den Anden fornoiet „o, vi Toldembedsmaend har en fin Næse; og hvor stuede J det saa ned, for eller agter.“

„For!“

„Nu lyver Du, lille Math!“ sagde den Anden med et Smil „og jeg hader Løgn!“

Han spændte med detsamme den ene Hane paa hel.

„Agter!“ raabte Math forfækket „jeg tog feil.“

„Styrbord eller Bagbord?“ spurgte den Ubejendte.

„Styrbord!“ svarede Math, som vedblev at holde Die med Pistolen.

„Det er sandt!“ loe den Gamle, der igjen havde antaget Toldbetjentens sammenbøiede Skikkelse og langsomme Tale „og hvornaar var saa Greven sidst ombord?“

Det gav et Sæt i Math.

Det var et meget ubehageligt Spørgsmaal, som han begreb var Indledningen til et andet, maaste endnu ubehageligere.

Han bestemte sig imidlertid til at sige Sandheden.

„Skaar Aftes!“ svarede han „det er ham som har hyret os; jeg hørte ham tale med Kapitainen, og denne benævned ham: Hr. Greve.“

„Kapitainen!“ lød den Anden „hvorfor falder Du ham ikke ved Navn!“

„Nu vel, Kapitain Smith.“

Den Anden lød høit.

„Kald ham Molluf Zemba, eller Nr. 117, ligesom Du vil!“ sagde han „og søg ikke at narre mig ved Usandhed; Du ved jo godt hvad han hedder; I er jo gamle Bekjendte og har arbeidet sammen i Tjernet! o jeg kjender Ter Begge To; men Du ved maaste ikke, at denne Molluf Zemba er en smu Hund, som har ifinde at fylde sine egne Lommer paa Teres Bekostning!“

Røde Math spidsede Øren.

Uerlighed indbyrdes var en af „Hundenes“ første Love.

„Hvordan mener De, Herre?“ spurgte han „jeg forstaar Dem ikke.“

„Simpelthen, at Molluf Zemba gjemmer et lumpent Stykke Papiro, som han kan tjene ligeud thve Tusind Gylden ved at levere til denne indiste Fyrste, som han skal seile for!“

„Men hvorfor vil han ikke give ham det, istedetfor at . . .“

Banditten holdt inde; han havde nær røbet Planen.

„Ja, hvorfor ved jeg ikke; han har Dokumentet, det er sikkert; det dreier sig om et Formynderskab eller Saadant, og Den, som har det, kan med Letthed tjene thve Tusind Guldfugle; naturligvis ikke, dersom Fyrsten tilfældigvis skulde dø.“

Han lagde Eftertryk paa det sidste Ord, men Røde Math syntes ikke at bemærke det; han tænkte paa Dokumentet, som kunde indbringe ham thye Tusind Gylden.

„De hører til Politiet, Herre!“ sagde han „og endda til det hemmelige, og De har en eller anden Grund, hvorfor De spørger om alt dette!“

„Du tager fuldkommen fejl, Math!“ loe den Ubekjendte „hvis jeg hørte til Politiet, vilde jeg øieblikkelig, ved Hjælp af disse To, hjælpe Dig lige i Armene paa en Patrouille; der er saamæn Grund nok dertil.“

Og han strakte Pistolerne frem imod ham.

Røde Math gjorde en Bevægelse, som om han frygtede for at de skulde gaa af, medens et forunderligt Smil saamtidigt fløi over hans blodige Ansigt.

Den Fremmede saa det og studsede.

Et saadant Smil havde Noget at betyde, det var paa engang haanligt og triumferende.

„Ah!“ raabte han „man . . .“

Han fik ikke sagt mere.

Et frygteligt Slag af en Knippel traf ham i Nakken; han tabte Pistolerne og tumlede fuldstændig bevidstløs bagover.

Røde Math udstødte et Triumffkrig og vilde faste sig over ham, men standsede.

En høi, alvorlig Herre, ledsaget af en lille, vanstabt Tjener, viste sig pludselig bag den Bevidstløse.

Math gjenkjendte ham strax. Det var den for-

nemme Herre, som betalte saamange Benge for den Gjerning de skulde udføre.

Skurken er altid ærbødig ligeoverfor en god Betaler, og Math fandt det derfor passende at tage sin Hæ af.

„Nicolo!“ sagde Herren til Banskabningen „sørg for at denne nysgjerrige Spørger faar Bolig hos mig indtil videre, medmindre han dør forinden.“

Banskabningen loe tilfreds og fjærtegnede sin tunge Stof, med hvilken han havde bedøvet ham.

„Har jeg ramt rigtig, lever han neppe!“ gylpede han „han fortjener det saameen heller ikke saadan som han har tilraffet den gode Mand der.“

Han pegede paa Math, som endnu stod ærbødig med Hæen i Haanden.

„Det maa vist være en meget farlig Røver!“ vedblev Banskabningen „se, to Pistoler og saa den truende Stilling vi traf ham i; godt var det, at vi kom i rette Dieblif!“

Den fremmede Herre strøg en Borgsvovlstik og holdt den ned mod den Bevidstløses Ansigt.

„Ah!“ udbrød han „jeg anede det nok; denne Mand er ikke den han ser ud til; hans Skjæg er faldet af, det var altsaa forlorent.“

Math bøiede sig ned over ham, og foer tilbage som stuet af en Slange.

„Martin Lindau, Politichefens Fortrolige!“ raabte han forskrækket „o, Deres Naade, rør ikke ved ham; han er den farligste Mand Noget kan træffe paa!“

„For Dig og dine Rige maaste!“ svarede Greven „ikke for mig!“

Han vendte sig paany mod den Puffelryggede.

„Giv ham Bolig hos mig indtil videre!“ sagde han „det vil lære ham at holde sig fra mine Affairer en anden Gang!“

Den Puffelryggede loe tilfreds.

„Han skal snart være vel forvaret, Hr. Greve“ sagde han „Rosen skal dufte i hans Nærhed.“

Med disse Ord løftede han ham op og bar ham hen til en let, lille Bogn, som holdt i Nærheden, skjult imellem Træerne.

„Afsted, hjem!“ befalede han Kudskene „hurtigt.“

Han sprang op paa Tjenersædet, og Bognen forsvandt som en Bil.

„Gaa ombord!“ befalede Greven og pegede mod Floden „og vær Du glad jeg kom i rette Tid.“

Røde Math buffede, satte sin Hue paa og gik inderlig tilfreds med Udfaldet.

Greven fulgte langsom efter.

„Politiet er altsaa paa Spor!“ mumlede han „men uheldigvis gavner det nu ikke de Andre. Der kan kun være en Eier af Navnet Kurunja, og denne Ene er jeg.“

Tredie Kapitel.

Paa Ræveflør.

Efter den omtalte Soire hos Kellar Bela, var der foregaaet en stor Forandring med Grev Kurunja.

Det saa næsten ud som alt det Overlegne og Stolte havde forladt ham; han indesluttede sig i sit elegante Jagtflot, modtog ingen Fremmede og kom til Ingen, og naar han engang imellem nødvendigvis maatte besøge Wien med sine Baller, Operaer og Concerter, eller Hoffet med sine glimrende Fester, skete det kun nødtvungent og han tog altid hurtig hjem igjen.

Man forundrede sig naturligvis meget over denne menneskesty Dptræden, men sagde Intet.

Der kunde jo let indtræde Et eller Andet, som kunde nedstemme Humøret selv hos en Millionær, og hvem havde vel Ret til at spørge om dette?

Da indtraf Soireen hos Kellar Bela.

Den kastede et Bys over det Hele, og man begyndte at fatte Grunden til Grevens Forstemthed.

Han stod Fare for at blive sat under Anklage for svigagtig at have tilbendt sig en Andens Arve-

part, med andre Ord, han stod paa Nippet til at blive stemplet som en Bedrager.

Man havde fortalt om hans voldsomme Bevægelse ved Festsforestillingen paa det lille, improviserede Theater og anstillet alvorlige Betragtninger derover, men Benjamin Karas overlegne Genie havde tilintetgjort dem Alle.

„Greven er min mangeaarige, personlige Ven!“ havde han sagt „jeg kjender ham. Han er af et meget modtageligt Gemht; den mindste Begivenhed gjør Indtryk paa ham, især naar den tilfældigvis staar i nogen Bighed med en eller anden foregaaende, som har været af Betydning for ham, som Tilfældet var med denne latterlige Scene paa Fyrstens Theater. Han var forstemt i flere Dage efter, fordi han havde oplevet noget lignende i Udlandet engang i sin Ungdom! og det kostede mig megen Møie med at bringe hans livlige Humør paa Fode igjen.“

Og den rige Mands kolde Ansigtstræk vare blevne ligesom oplivede ved saaledes at omtale den heldbringende Virkning hans Bestræbelser ligeoverfor Greven havde havt.

Det gik imidlertid med denne Begivenhed, som det gaar med dem alle; man talte i Førstningen kun om Tryllefesten hos Fyrst Kalar, — thi mindre end Fyrste kunde han umulig være —, om den vidunderlige skønne Fyrstinde af Delhi, om Rigdommen uden Bige, og Andet, men efterhaanden holdt man op at tale om disse Herligheder; den fashionable Verden havde budt sine Tilbedere andre Nyheder.

Operaen havde faaet en ny Stjerne, Balletten var næsten bleven verdensberømt ved Optræden af en Dandsferinde af første Rang, fort sagt, man havde næsten glemt Kellar Belas Fest og Grev Kurunjas Forstemthed.

Der var desuden Nyheder af mindre Interesse, men ikke destomindre af en langt alvorligere Betydning som vakte Opmærksomhed.

Først var man meget utilfreds med, at Politichefen, Friherre v. Stahl, havde sendt en saa udmærket Politimand som Martin Lindau i et Wrinde, som medtog over et Fjerdingaar til sin Udførelse; det er ligefrem at give Byen til Pris for Gavthve.

Thi Martin Lindau var ligesaa god som et helt Corps af Politimænd.

Hans utrolige Ihærdighed og forbausende Dristighed lod aldrig Forbryderen i Ro. Saasnart det hed sig: Martin Lindau er ude og fiske! gjos Forbryderen, thi han var en taalmodig og udholdende Fisker, som ikke vendte hjem uden Bytte.

Nu var han imidlertid reist og blev længe borte, og Følgen havde desværre vist sig.

Hovedstaden erfarede snart, at en Straffefange Nr. 117, en Fyr, som man kaldte Molluf Zemba, havde foretaget et natligt Indbrud og Overfald paa en from og godgjørende Dame, en Institutbestyrerinde Mad. de Hirsch, naturligvis for at dræbe hende og bemægtige sig Pengene, og naar man turde gjøre det, turde man gjøre mere. Martin Lindau var der jo ikke og kunde efterse Byen.

Politichefen forsikkrede vel Mad. de Hirsch, som personlig fremsørte Beretningen om hin Nats Begivenheder, om, at man vilde gjøre Alt for at komme Forbryderen paa Spor, tilmed da Nummer 117, efter Journalerne, tilhørte en af de mest forbovne Forbrydere, som nogenfinde havde befundet sig i Straffeanstalterne, men denne Forsikring forflog Intet, og den værdige Dame, som levede i den største Skræk for at hendes værdige Gemal muligvis kunde faa Bytt til at forny Besøget, udlobede derfor den i Aviserne anførte Douceur, som Politiet, efter Martin Lindaus hemmelige Raad forhøiede med Halvdelen.

Mollus Zemba blev imidlertid ikke funden. Han forlod pludselig Grevens Tjeneste, efterat have havt en lang Samtale med sin Herre, og Ingen havde senere set ham.

Grev Kurinja lod endelig en Dag, efter længere Tids foregiven Sygdom, spænde tor og fjørte ud.

Det var netop paa den Tid, da Wienerne fyldte de offentlige Anlæg og Spadsereveie.

Man kjendte strax hans glimrende Equipage og Rudskens kostbare Livre, og den idelige Hilsen til alle Sider beviste, at Greven var en vel kjendt og tilhyneladende afholdt Mand.

Glæden over at se ham igjen i Selskabslivets Midte blev endnu mere forhøiet, da man saa hans Equipage holde udenfor Kellar Velas Palads, som han efter Sigende ikke havde besøgt siden hin Nat ved Festen.

Tjeneren, som stod bag, sprang af og meldte hans Besøg, og kort efter rullede Vognen ind i Paladsets Gaard, hvor den unge Mand selv stod paa Marmortrappen og modtog sin alvorlige Gæst.

Kelar Bela befandt sig netop sammen med Fyrstinden af Delhi og Hermine, — thi at den unge Pige var befriet ved hans Hjælp har Læseren sikkert allerede gjættet, — da Grevens Besøg blev meldt.

Den unge Mand følte Blodet strømme fra Hjertet; Efterretningen om dette Besøg gjorde unøgtelig Indtryk paa ham, medens Hermine, skjælvende af Skræk, knugede sig tæt op til Fyrstinden, hvis mørke, tindrende Øine udfjødte Syn.

„Lad mig alene modtage mit ærede Farbroder“ sagde han „bed min Broder være ved Siden i det grønne Kabinet; denne Samtale kunde maaske blive af afgjørende Bigtighed.“

Begge Damerne hilste næsten underdanigt, og Fyrstinden sagde, idet hun gik:

„De har at befale her, som overalt, Hr. Greve, jeg skal underrette min Mand om Deres Befaling!“

Kelar Bela vinkede med Haanden.

„Hold dog op med dette underdanige Sprog, Mirza!“ sagde han „jeg er jo Ingens Herre, og allermindst Dens, som har givet mig tilbage til Livet.“

„Og Hævnen!“ tilføiede Fyrstinden og gik tilligemed Hermine.

Den unge Mand gik derpaa ind for personlig at byde Greven velkommen.

Han mødte ham paa Marmortrappen, just som han var staaet ud af Vognen.

De to Mænd maalte hinanden med et Blik, der passende kunde lignedes med en Raardeflinge, lynende, skarpt, spidst.

Men som efter fælles Overenskomst forsvandt pludseligt det hadefulde Udtryk fra hveris Ansigt, og Greven gav Kellar Bela Haanden, som man giver en Ven sin Haand.

„Min kjære, unge Ven!“ sagde han „det forundrer Dem uden Tvivl at modtage mit Besøg!“

„Ingenlunde, Hr. Greve, det undrer mig kun at De har tøvet saalænge dermed.“

„Sygdom, min Bedste, har hindret mig i at takke Dem for den behagelige, fortryllende Afsten!“ svarede Greven „og Sygdom er, som De ved, Alles Herre; nu, da jeg befinder mig vel, vil jeg aflægge Dem mit første Besøg efter min Helbredelse, og indbyde mig selv til at gjentage samme, ligesom jeg haaber, at De vil benytte Opholdet her i Staden til at hilse paa mig i mit Hjem.“

Kellar Bela bukkede.

„Det vilde ifandhed glæde mig at besøge Dem, Hr. Greve!“ svarede han „og naar jeg er vendt tilbage fra min Reise, vil jeg tillade mig at aflægge Dem et Besøg!“

„Ah, De vil reise!“

„Ja en lille Tour til Ungarn!“ svarede Kellar Bela.

Greven studsede og rynkede Panden.

Hvad kunde den unge Eventyrer have at bestille i Ungarn.

„Det er en ubehagelig Værstid at reise paa!“ sagde han „Veiene ere bløde og opførte, og dersom Reisen gaar langt ind i Landet, næsten ufremkommelige.“

„Vi tage med et eller andet mindre Fartoi til Buda-Pest!“ svarede Kellar Bela „derfra gaar Reisen videre over Land øst paa!“

Greven formaaede knapt at skjule sin Bevægelse, øst paa var i Retning af hans Godsfer; kunde Reisen ikke gjælde dem; men ligesaa hurtigt var han igjen Herre over sine Følelser; hans Die funklede, og det var næsten med et Smil at han greb Kellar Belas Haand og sagde:

„Lad Dem imidlertid ikke skræmme af mine Fortællinger om de slette Veie; det har mindre at betyde, tag Dem før iagt for de omstreifende Bander, som plyndre og myrde for et godt Ord.“

„D, hvad det angaar, frygte vi dem ikke!“ loe Kellar Bela „vi ere mandstærke nok til at kunne tage imod en hel Armee af slige Slyngler.“

Grev Kurunja svarede ikke.

Han tænkte uden Tvivl over Et eller Andet, vistnok meget Alvorligt, thi han bed Læberne sammen og rynkede Panden,

Ikke en Mine undgik Kellar Bela, medens han stod saaledes.

Saadan havde han uden Tvivl set ud hin Nat,

da han fattede Planen, som bragte ham Alexander Kurunjas Arvepart.

„Dnd, skjændig og rovshyg!“

Det var aabenbart, at han tænkte paa Noget, der uden Tvivl var meget vigtigt, eftersom han ikke erindrede, at han ikke var ene.

„Postbaadene gaar ikke længere end til Den Schjytt“ sagde han endelig „og det er kun nogle faa Mil.“

„Ja, da maa vi dog ned ad Floden!“ svarede Kellar Bela „det er engang Fyrst Talmas Bestemmelse og han forandrer aldrig sine Beslutninger!“

„Han er uden Tvivl en meget alvorlig og streng Mand!“ bemærkede Greven og tog Plads i en Lænestol „det kunde glæde mig at modtage ham og hans elstværdisge Gemalinde som mine Gjæster.“

„Min Broder vil føle sig smigret ved denne Ære!“ svarede Kellar Bela.

„Deres Broder?“

„Ja det er paa indisk Vis at vi kalde hinanden for Brødre!“ svarede Kellar Bela „gjennem Blodet er vi det ikke!“

Greven Kurunja loe.

„Ja!“ sagde han „hvor Folk dog kunne være taabelige!“

„Hvorledes Hr. Greve?“

„So, min Kjære!“ svarede Greven „det er med Hensynet til den Historie, som i den senere Tid har verferet angaaende os To!“

„Hvilken, Hr. Greve?“

„Oh, angaaende vort Slægtstabsforhold! loe Greven „man vil nemlig paaftaa, at vi er i Familie med hinanden!“

„Hvilken latterlig Paaftand!“ svarede Kela „hvor Folk kan være taabelige!“

„Ja, ikke sandt!“ vedblev Greven og fæstede sit gjennemborende Blik paa ham „vi skulde være i Familie sammen! vi, en indfødt Tuder og en indfødt Ungar!“

„Ja, det kunde vi dog meget godt være!“ svarede den unge Mand „Afstanden har mindre at betyde, men Sagen er ikkedestomindre meget morsom. Hvorledes skulde det Slægtstabsforhold saa være?“ spurgte han videre „jeg har aldrig hørt det omtale!“

„Ikke! simpelthen skulde De være min afdøde Brodersøn!“ loe Greven! „tænk Dem, den unge Grev Alexander, som er bisat i vor Familiebegravelse den 10de Oktober for snart elleve Aar siden.“

Kelar Bela følte en isnende Gysen fare igjennem sig ved at høre ham tale saaledes: Greven betragtede ham forskende.

„Ikke sandt, en morsom Tanke!“ vedblev han „næsten altfor morsom; det er jo ligesvem at beskylde mig for at have begaaet en Forbrydelse!“

„En Forbrydelse!“ gjentog Kelar Bela „det forstaar jeg ikke!“

Greven maatte uden Tvivl have sagt formeget, thi han fortsatte hurtigt.

„Ja saadan siger idetmindste Folk, om det saa er min egen juridiske Konsulent, Benjamin Kara;

„Slettens Lillie“.

skjøndt jeg besidder Gudsjerne med fuldkommen Ret. Min kjære lille Brodersøn døde af Feber, det lyder den udstedte Dødsattest paa; mange Beboere af Godset var tilstede ved hans Bisættelse, og kunne bevidne, at det virkelig er ham, som sover ved Siden af sin Fader, min dyrebare, fortræffelige Broder, og jeg forsikkrer Dem for, Hr. Kesar Bela, at jeg vil kunne stille idetmindste hundrede Vidner, som edelig vil forsikkrer Sandheden af hvad jeg her siger."

Han fæstede igjen sine kolde, gjennemborende Dine med et triumferende Udtryk paa den unge Mand.

Denne var bleven paafaldende bleg; det var aabenbart, at han havde al sin Selvbeherstelse nødig for at vedligeholde sin Ro.

Greven triumferede; han havde uden Tvivl vundet en aabenbar Seir over den farlige, skjulte Fjende.

"Det er naturligvis Altsammen sat i Scene af en eller anden Falskner, som jeg ogsaa allerede har anmeldt for Politiet!" vedblev Greven „man kan jo dog ikke lade sig brændemærke af den første den bedste Eventyrer, og jeg har allerede modtaget temmelig sikkre Underretninger om, at man er det hele Komplot paa Spor!"

„Saa kan De jo haabe det Bedste!" sagde Kesar Bela med et Smil „Politiet er meget retfærdigt, det vil uden Tvivl træffe de rette Skyldige."

Han lagde et saa stærkt betonet Estertryk paa de, at Greven studsede derved.

„De mener altsaa, at der er flere end En!“
sagde han.

„Udentvivl!“ sagde Relar Bela „der har været idetmindste To.“

Grevens Ansigt saa mørkt og truende ud ved at høre disse Ord; han var nu fuldkommen overbevist om, at Relar Bela virkelig var den skjulte, uforsonlige Fjende som truede hele hans Tilværelse.

„Dokumentet, som bekræfter min Bestalling som Formynder for den unge Greve, min Brodersøn, er annulleret og rimeligvis brændt!“ vedblev han „og det er næsten det eneste Baaben, min falske Hr. Brodersøn kunde benytte for at berede mig nogle Ubehageligheder; han har altsaa Intet, saavidt jeg ved at støtte sig til, end løs Folkesnak, og den er jeg Mand for at ignorere.“

Relar Bela svarede ikke, en saa uhyre Frækhed slog ham næsten med Forfærdelse.

„Tiden vil opklare Alt“ sagde han langsomt „og dette med. Jeg vil kun ønske, at Enhver maa ske sin Ret, for at Verden kan blive overbevist om, at Uret og Vold ikke blomstre evigt, men maa vige for Retten og Straffen, naar den engang indfinder sig.“

Idetsamme aabnedes Døren, og Fyrstinden traadte ind tilligemed Hermine.

Grev Kurunja foer sammen og bed sine Læber tilblods, da han saa og gjenkjendte den unge Pige.

Han kunde umulig tage feil. Det var virkelig hende, den deilige, unge Pige, som han havde givet

Husly en Nat, da han tilfældigvis kom til Broen i et afgjørende Dieblif.

Han kunde ikke længer tvivle om hendes Befriers Navn, da hun nu befaandt sig i hans Hus.

Kun med en voldsom Anstrengelse lykkedes det ham at blive Herre over sig selv og hilse Damerne med et dybt Buf.

„Sa Fyrstinden kjender Hr. Greven jo?“ sagde Kesar Bela „hvorimod jeg er sikker paa, at De ikke kjender den anden unge Dame, som jeg herved har den Ære at forestille som den unge Fyrstinde Paoli, Datteren af en vakker Dame, der faldt som et Offer for sin Trostabs mod sin Gemal!“

Han fæstede sine forte Dine paa Greven medens han sagde disse sidste Ord, men den mørke Tjernmand fortrak ikke en Mine.

Kun et ubeskriveligt Smil krusede hans Læber, da han hilste paa den unge, deilige Fyrstinde, som knapt vovede at se paa ham.

Hermine skjælvede virkelig endnu for den mægtige Magnat, som havde holdt hende i Fangenskab i en forbryderisk Hensigt, skjøndt hun var i fuldkommen Sikkerhed hvor hun var.

Greven var imidlertid ikke den Mand, som lod sig en Handske tilkaste uden at tage den op.

„Naadige Fyrstinde!“ sagde han og bukkede endnu dybere end første Gang „jeg vilde næsten sværge paa, at jeg allerede tidligere har havt den Ære at se Dem, hvis ikke jeg bestemt vidste det Modsatte; det er kun Ligheden, som skuffer!“

„Ligheden!“ gjentog Relar Bela, medens Hermine betragtede ham forbausset.

„Ja!“ smilede Greven „en paafaldende Lighed; hvis ikke jeg troede Deres Ord, min Herre, at denne unge Dame virkelig er Fyrstinde Paoli, vilde jeg have bandet paa, at hun var en ung Dame af tvivlsomt Rygte, som var flygtet fra en berhyttet Pensionsanstalt heri Byen og som har overnattet under samme Tag som jeg og samtidig med mig.“

Han tilkastede den unge Dame et haanligt, triumferende Blik og bukkede smilende.

Hermine følte den nederdrægtige Bestyldning, som laa i disse Ord og blev bleg som et Lig.

Hendes Læber skjælvede, og hendes Dine fyldtes med Taarer; men hun svarede ikke et Ord.

Relar Bela var ogsaa bleven bleg; hans Dine skjød Lyn og han knugede krampagtig Haanden om den diamantbesatte Dolk, som sad i hans Bælte.

Greven lod som om han ikke saa disse tydelige Tegn paa Smerte og Brede og vedblev i en ligegyldig Tone.

„Ja, det er virkelig beklageligt saa Lasten tager Overhaand; denne unge Pige, som stiftede mit Bekjendskab hin Nat og som ligner den naadige Fyrstinde i den Grad, at man skulde tro, de var Twilling søstre, skjulte under et fromt Ydre en lastefuld Sjæl. Nu, det er jo tilgiveligt, ja ligefrem uundgaaeligt, naar man betænkter, hvor hun har faaet sin Opdragelse, men det er en ligefrem Advarsel for os Mænd, om aldrig at tro en ung Piges Forsikringer,

naar hun har nydt en Opdragelse, som den, der gives paa den Pensjonsanstalt, hvor hun har tilbragt sin første Ungdom!"

Hermine følte sig en Afmagt nær og kastede et bedende Blik paa Kellar Belar, som stod bleg og ligesom grublende.

"Hun blev forresten bortført, formodentlig af en eller anden Nar!" fortsatte Greven leende "i min Fraværelse havde man paa ægte Indbrudsthyv-Maner brudt min Port op, gjenempryglet og kneblet min Tjener og befriet den Skønne fra et Fængselskab, der naar Alt kommer til Alt, aldeles ikke misgagede hende; naa, Damer af hendes Kaliber skifte jo saa ofte Belyndere, at man kan være forvisset om, at hun meget hurtigt har fundet sig i sin Skjæbne!"

Og han loe høit, idet han dreiede sig halvt om paa Hælen.

Hermine kunde ikke holde sine Taarer tilbage hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd høit.

Kellar Bela betragtede hende bedrøvet; det var tydeligt at se, at Grevens Fortælling, der var fremført i et aldeles roligt, lidenskabsfrit Sprog, havde gjort et dybt Indtryk paa ham.

Var virkelig denne fortryllende Pige en Bedragerstke; havde hun hyllet en Dyd, som hun ikke besad?

Han elskede hende med hele sin fyrige Sjæls ungdommelige Styrke, han havde elsket hende ligesom det første Dieblif han saa hende ved Broen hin for-

færdelige Nat, idet hun havde knælet for ham og omfavnet hans Kne, og nu kom han med den frygtelige Beskyldning, thi at han mente hende og ingen Anden var altfor tydeligt, til at det kunde misforstaaes.

Kjærligheden er stærk i sin Tillid, men dobbelt stærk i sin Tvivl. Det kunde jo virkelig være, som Greven sagde, at Hun havde lært Forstillelseskunsten i det affhyelige Institut og at hun havde anvendt den paa ham.

Hendes Bleguen, hendes Taarer og Tavshed ligesom bekræftede hans Tvivl og den unge Mand folte sit Hjerte sammensnøres af Skuffelse og Smerte.

Greven bemærkede det, og et Glædeslyu funkede i hans Dine; han havde fuldkomment tilbagebetalt hin Aften, da de Andre havde triumferet over ham.

„Det lader til at min ligefremme Fortælling og ganske vist strenge, men retfærdige Udtalelse har berørt den naadige Fyrstinde!“ sagde han i en kold Tone „nu, Kvinden er mere sølsom end vi Mænd; men stands Deres Taarer, Fyrstinde, de ere spildte; glem ikke, at hin unge Pige godvilligt betroede sig til en aldeles ukjendt Mand, da hun netop flygtede for at undgaa en saadan; det er virkelig altfor betegnende til at man bør forbigaa det!“

Hermine rettede sig stolt i Beiret.

Hendes taarefyldte Dine fæstede sig gjennem-borende paa Greven, og idet hun udstrakte sin Haand imod ham, sagde hun med en Stemme, som skjælvede af Brede og Bevægelse:

„Hr. Greve, De er en Vrestjænder og en Løgner!“

Men ligesom om denne Anstrengelse havde udtømt hendes Kræfter, sank hun i samme Nu afmægtig til Gulvet.

Greven trak paa Skulderen, idet samtidig en dyb Rødme lagde sig over hans Pande.

„Seg tilgiver den naadige Fyrstinde denne Fornærmelse“ sagde han roligt „anvendt imod mig er den imidlertid uden Virkning; jeg har kun sagt Sandhed.“

Dg idet han bukkede for Kellar Bela og Fyrstinden nærmede han sig Døren for at tage Afsted.

Kellar Bela fulgte ham tavst; den unge Mand var ramt midt i Hjertet: Tvivlen havde ubevidst allerede slaaet dybe Rødder; Hermine kunde meget godt være en fordærvet Pige, et Lastens Barn, vel øvet i Forstillelseskunsten.

De to Mænd toge Afsted med hinanden, og Greven kjørte igjen bort, idet han mumlede:

„Seg tror nok, jeg blev Seirherren dengang og vil ogsaa blive det næste Gang.“

Kellar Bela gif tankesuld til sine private Bærelser og maalte Gulvet med lange Skridt.

Bludselig standsede han og lyttede.

Han hørte Lyden af en lille Klokke.

„Min Ven og Broder er kommen!“ mumlede han „nu vil jeg meddele ham min Tvivl; han kjender min Kjærlighed til hende og vil ærligt sige mig sin Mening, og skulde det saa være, at hin fortryllende

Skabning virkelig er en Uværdig til min Kjærlighed, skal jeg taalmodigt finde mig i min Skjæbne og glemme hende for stedsse."

Han aabnede Døren og gik med hurtige Skridt til sin Ven og Broder, Fyrst Talma.

Fjerde Kapitel.

Sej Fod under Jorden.

Det Slag, som havde bedøvet den forklædte Toldembedsmand, var til al Held skræntet, som man siger, og havde ikke haft videre farlige Følger.

Bedøvelsen var dog lang nok til, at den Vandskabte havde kunnet bringe den Beridsløse under Tag i det tidligere omtalte Væstflot, som tilhørte Grev Kurunja, og det endda til et Sted, som fuldkommen stemmede overens med hans hævnjerrige, ondskabfulde Karakter.

Toldembedsmanden vaagnede nemlig i et affhyeligt, halvmørkt, fugtigt Rum, hvor han tydeligt kunde høre Vandet sive gjennem Væggen med en eienommeligt, uhyggelig Lyd.

Han laa udstrakt paa Ryggen paa Gulvet, der var dhyngvaadt og ikke ganske fri for andre Beboere;

idetmindste tydede nogle Bladst i Dyndet paa, at Rotter og andre Kariteter tumlede sig dernede.

Den eneste Bysning, der nogenlunde, skjøndt høist utilstræffeligt, trængte gennem Mørket, kom fra en osende Lampe, som hang ned fra Loftet i en rusten Jernkjæde.

Dens matte, døsfige Skin belyste fire kolde, flamme Bægge, hist og her furede af dybe Revner, hvorigjennem Vandet piblede, og næsten helt overgroede med en slimet Stenmos, der syntes at trives fortræffeligt. Gulvet var, som vi have fortalt, en Dyndmasse, idet Vandet, der strømmede ned fra Bæggene, efterhaanden havde mættet Jorden saameget, at det blev staaende og blandede sig med denne til en væmmelig Deig.

Den Fange, thi at han virkelig var Fange fremgik altfor tydeligt af Omgivelserne, reiste sig hurtigt op og saa sig om.

Han erindrede væsensfuldt ikke strax det Passerede, men efterhaanden traadte det tydeligere og tydeligere frem, og han huskede nu Alt, ligetil det voldsomme Slag, der havde berøvet ham Bevidstheden.

At det ikke var Røde Math, som havde givet ham det, saa han strax, og at det heller ikke var nogen af hans Kammerater fremgik deraf, at man havde ladet ham beholde Uhr og Bengepung, men hvem kunde det da have været, som var kommen Vandtten til Hjælp og hvor var han?

Han gennemgik i sine Tanker alle Personer, som havde et ilde Rygte paa sig, men fandt ingen,

der vilde lade ham beholde Uhr og Penge. Det maatte være en aldeles ubekjendt Fjende, som havde ladet sig nøie med, idetmindste foreløbig at sikke sig hans Person; men nu kom igjen det Spørgsmaal, hvorfor?

Han tænkte sig kun en Mulighed, nemlig den, at Molluf Zemba havde listet sig efter Math og gaaet uden om dem Begge; han havde da hørt, hvorledes han var bleven omtalt og havde villet hævne sig ved et ligefremt Overfald.

Ja saadan maatte det være; der var ingen Tvivl længer; det var den skurkfagtige Straffefange, som var kommen Banditten til Hjælp.

Da han var kommet paa det Reue hermed begyndte han ved Tranlampens sparsomme Lys at undersøge sine Omgivelser.

De var alt andet end trøstende. Ligesaa dyndet som Jordgulvet var ligesaa fugtigt var Loftet, og af til faldt en Vanddraabe med en pladskende Lyd ned i Dyndet, medens dens Efterfølger blev hængende som en stor skinnende Perle, indtil ogsaa den havde opnaaet en saadan Størrelse, at den faldt ned.

Der var mange saadanne Vanddraaber, de faldt uophørligt, og Martin Lindau sluttede heraf, at han befandt sig under Flodens Niveau.

Da han paa Skjøn maalte Afstanden fra Gulvet til Loftet, anslog den omtrent sex Fod, godt maalt, og Fangen kom derved til den Overbevisning, at han befandt sig i en almindelig Kjælder, der, efter hvad han kunde slutte sig til ved at betragte

de vældige Granitblokke, som dannede Bæggene, uden Tvivl maatte høre til en anselig Bygning.

Han anstrængte forgjæves sin Hjerne for at udfinde hvad det vel kunde være for en, men forgjæves; han begreb kun, at den laa i Nærheden af en større Vandmængde, rimeligvis Floden, men i hvilken Retning for denne var det ham en Umulighed at bestemme.

Det eneste, nogenlunde tørre Punkt i Kjælderen var en Stenforhøining, som løb langs den ene Bælg, og bag hvilken han stødte paa nogle Staar af sønderflaaede Glasfer.

Lindau tog et og holdt det op imod Lyset.

Glasferet var fint og klart og havde en paaflæbet Stump Seddel, hvorpaa stod nogle næsten ulæselige Bogstaver, hvoraf desuden en Del manglede for at kunne danne et Ord.

Der stod kun „er — ahere an. 1730.“

Denne Oplysning var imidlertid nok for den dygtige Politimand.

Han læste det som „Vera Tokahere anno 1730.“

Den Kjælder, som rummede en saadan Vin, maatte tilhøre en Rigmand, og at det ikke var længe siden den havde været i Brug fremgik af den ligefremme stærk Vinlugt, som blandede sig med Stanken af Dyndet.

Lindau gjennemgik paany Listen over Tjender af Politiet, men kom ikke videre end første Gang.

„For Fanden!“ mumlede han „hvor kan man

have bragt mig hen, og hvorlænge kan man have ifinde at beholde mig."

Han saa paa sit Uhr, som viste Tre; han havde altsaa været bevidstløs i flere Timer.

"Nat!" mumlede han og begyndte paany at efterse Leiligheden.

Den lange Stenforhøining havde altsaa rimeligvis tjent som en Hylde for Fadene, og Pladsen imellem dem og Bæggen havde ligefrem været en Stabelplads for sønderflaede Flasker og andet Skramleri, som man ikke vilde besvære sig med at bringe udenfor, men lod blive liggende til en anden Gang.

Bor Fange krøb langmed Stenforhøiningen og opdagede snart, at den strakte sig langt videre end han havde formodet, idet den nemlig løb i samme Retning ind under en Hvelving, hvis Loft dannede en stor Bue af Mørsten.

Vindau maatte krybe videre frem; at staa opreist eller endog kun gaa i en bøiet Stilling var en Umulighed, dertil var der altfor lavt til Loftet.

Ikkedestomindre vedblev han at følge Forhøiningen, i det Haab at finde en eller anden Udgang, hvorigjennem han kunde forlade sit ufrivillige Fængsel, men det lod ikke til, at han skulde have Lykken med sig.

Stenkammen løb nu rundt i en stor Cirkel som en kæmpemæssig Ring og var sine Steder glat at passere, som om den var slidt, eller paa det Sted bestod af polerede, tilhugne Sten.

Rundtom herskede et fuldstændigt, ravnfort Mørke, og en utrolig Mængde Rotter foer forskrækket ned i deres Smuthuller eller løb videre langsmed Stenkammen, da han krøb henover den.

„Havde jeg blot Lys!“ tænkte Lindau „kom man vel efter hvad Alt dette betyder.“

Med Et tørnede hans Hoved voldsomt imod en haard Masse.

Det var en Mur, som hævede sig lodret og sparede al videre Fremtrængen.

Lindau indsaa strax, at Stenkammen holdt op her og at han befandt sig ved dens Ende; der var altsaa intet Andet for end at vende tilbage ad den samme Vei.

„Seg vil hente Lampen!“ tænkte han „jeg maa vide hvorledes Alt er indrettet paa dette fordømte Fangested; man kan ikke vide, om det maaske kan komme En tilgode under andre Omstændigheder.“

Han krøb langsomt tilbage og lagde med det Samme Mærke til at den dumpe Lyd, som hans Bevægelser forarsagede, paa et Sted, omtrent midt i Cirkelbuen, blev langt klarere.

Han standsede paa dette Sted og bankede med Knoven paa Muren og troede til sin store Glæde at bemærke, at den klang hul, ligesom om der befandt sig et tomt Rum bag den og kun adskilt ved et Skillerum af ringe Tykkelse.

„Fordømt at jeg ikke har Lys!“ mumlede han „her er rimeligvis en Dør, som fører til en anden Kjalder, hvorfra man maaske kunne slippe ud, før

man omkommer i Dyndet derinde; der er ikke Andet for, jeg maa have Lampen, naar man ellers lader mig have Tid dertil."

Dg han krob atter frem hurtigere end før og overbevist om et godt Udfald.

Vant til at spionere og udrustet med en Udholdenhed og Taalmodighed, som trodsede alle Hindringer glædede han sig endog næsten over, rigtig nok paa egen Beføstning, at være kommen paa Spor efter et Mysterium i Wiens umiddelbare Nærhed, om ikke i selve Byen, og han lovede sig med det samme selv, at tage tilstrækkelig Revanche baade over Slaget i Natten og den mindre gjæstfri Veilighed man saa velvilligt havde overladt ham til Beboelse.

"Stenkammen er omtrent hundrede Skridt lang!" mumlede han ved sig „og danner en Halvcirkel; den anden Halvcirkel, som begynder paa den anden Side Muren jeg stødte Hovedet imod, er ligesaa lang; det er altsaa to hundrede Skridt og med Mellemmure vel omtrent to hundrede og fem og tyve Skridt! vi ville gjenngaa de mere fremragende Bygninger i Tankerne, maaske jeg kommer efter hvem denne tilhører."

Han skintede nu det matte rødlig Skin af Tranlampen i den dyndede Kjælder og naaede strax denne, og det i rette Tid.

Thi just som han stod i Begreb med at stable de sønderslaaede Glasfer og nogle løse Sten op for at kunne naa Lampen, hørte han tydelige Trin udenfor Kjælderen.

De kom fra den modsatte Side af Stenkammen næsten ligesom bagved denne.

„For Pokker!“ tænkte han „jeg faar Besøg, der maa altsaa være en Indgang, som jeg ikke har bemærket.“

Han havde virkelig ikke opdaget Andet end de fire, nøgne, kolde Bægge.

Snu som han var antog han det var rigtigt at spille fuldkommen bedøvet, for om muligt at opsnappe et eller andet Ord, som jo nemt kunde undslippe den Kommende, naar man antog ham ude af Stand til at høre det, og som maaske kunde lede ham paa Spor efter sit Opholdssteds Beliggenhed og Eiermand.

Han lod sig derfor falde i det væmmelige Dynd omtrent paa samme Sted som det, hvor han laa, da han kom til sig selv, og lukkede Øinene.

Næsten i samme Dieblik aabnedes en Dør, og en lille uformelig Person traadte ind med en blussende Lampe i Haanden.

Han havde uden Tvivl ventet, at se Fangen oppe, thi han studsede og mumlede:

„For Fanden, skulde jeg have slaaet den pøene gamle Mand ihjel med min Knippel, han ligger jo paa samme Sted midt i Sølen.“

„Ah!“ tænkte Lindau „der har vi altsaa Manden,“

Den Anden, der ikke var nogen Anden end vor gamle Bekjendt Nicola eller Rosen, bukkede sig ned over ham og lod Lysen falde paa hans Ansigt.

„Seg begriber ikke“, vedblev han „hvor Røde Math og Molluf har kunnet lade sig skuffe af det Ansigt; man kan dog tydeligt se, at han ikke er nogen gammel Mand! de Dumrianer!“

„Bliv ved!“ tænkte Lindau „Du gjør mig en stor Tjeneste“.

Den Bukkelryggede satte Lampen paa Stenlammen.

„Her er ikke meget rart at ligge!“ loe han „her er knapt til at gaa, men under enhver Omstændighed er her godt nok til saadan en Slyngel.“

Han nærmede sig ham og berørte hans Skulder med sin plumpe Haand.

„Holla, Du!“ raabte han „har Du Lyst til at komme til Live igjen, eller er Du himlet med det samme?“

Lindau slog langsomt Djnene op og saa sig forvildet om.

„D, ho! Du er ikke mere død!“ loe Nicolo fornøiet „se, se, Du er seiglivet, lader det til.“

Lindau svarede ikke, han pegede paa sine Læber.

„Du en tørstig!“ loe Dværgeren „ja, det tro Fanden, ovenpaa saadan en Tour lider man altid af Tørhed i Struben.“

„Ja,“ stønnede Lindau „min Gane brænder som Ild, giv mig en Draabe Vand.“

„Det henter vi ikke ved Nattetider,“ svarede „Slettens Lillie“.

Dværgeren spottende „det maa Du vente med til i Morgen eller i Overmorgen ligesom det nu træffer sig.“

Vindau kunde have lyst til at slaa ham om i Dyndet, men tvang sig; han maatte have at vide, hvorfor man havde overfaldet ham, og i hvilken Forbindelse hans Fangevogter eller dennes Herre stod til Røde Math.

Dværgeren syntes at ane den Lyst, som opstod hos hans Fange, thi han traadte pludselig et Par Stridt tilbage og trak en Pistol frem.

„Jeg syntes dine Dine gnistre saa fordømt,“ loe han „og holder ikke af Spektakler, derfor, min høiestærede gamle Herre, ved det mindste Forsøg Du gjør paa at nærme Dig mig, gaar denne lille Tingest af, og jeg kan da ikke indestaa for, at Ruglen ikke rammer Dig. Varmen Skuddet forarsager kan Ingen høre, og selv om Du virkelig er Martin Vindau, som man siger, saa forsikrer jeg Dig for, at Ingen af dine Kammerater nogenstunde vil finde paa at søge Dig her sex Fod under Jorden.“

Vindau fortrod at han ikke strax havde grebet Vanskabningen i Struben og slaaet ham til Gulvs, Noget han med Vethed kunde gjøre trods den Andens store Styrke.

„Ser Du, min Ven,“ fortsatte Dværgeren, som nu følte sig fuldkommen sikker mod en pludselig Overrumpling „dette Slot —, for Du er i et Slot, — har sin egen bedrøvelige Historie, det vil sige,

bedrøvelig for dem, som fortjente det og glædelig for Andre. I gamle Dage har det tilhørt de østerrigste Keisere, og da vrimlede det af høibaarne Riddere og Damer; senere hen, da Keiserne fik andet at bruge deres Penge til end opbygge og vedligeholde Slotte, blev det benyttet som Statsfængsel, og man fortæller, at mangen stakkels Djævel, som spillede Trumf ud til de Store, blev puttet herved i disse rare Huller, hvor vi To nu ugenert passiare med hinanden, og kom nok aldrig op igjen. De sultede ihjel herne, fortæller man, vedblev han med et ondskabsfuldt Grin „deres fortvilede Skrig kunde ikke høres, eftersom disse Hvælvinger befinder sig under Jordens Overflade og lidt under Vandet med, naar det kommer til Stykket, og Enden paa Legen blev, at man mange Aar efter fandt deres forbandede, asmagrede Legemer i Form af skinnende hvide Skeletter, og denne Hungersdød skal nok ovenikjøbet være alt andet end behagelig.“

Uagtet Lindau slet ikke havde Grund til at befrygte en saadan Behandling, foer dog en kold Gysen igjennem ham ved Dværrens ondskabsfulde Fortælling.

Nicolo bemærkede det og glædede sig.

„Ja,“ vedblev han „det er slet ikke morsomt at høre paa, især da man jo ikke ved om man vil blive dømt til samme magre Tragtement.“

„Bed De, hvem jeg er?“ spurgte Lindau.

„Nei!“ loe Dværren „og det er ogsaa min

Herre ganske ligegyldig; han gjør hvad han vil, uden at spørge derom!"

"Jeg er Martin Lindau som Du sagde før," sagde han „Politichefens Fortrolige, og man vil dog vistnok betænke sig to Gange paa at tilføje mig noget Ondt!..

Dværgeren loe høit.

"Jeg sagde det!" svarede han „fordi den Mand Du havde overfaldet sagde det, men jeg selv tror det ikke. Martin Lindau er bortrejst og bliver borte i flere Maaneder, saa den dumme Løgn nytter Dig ikke det mindste, og endelig er det ganske ligegyldigt hvem Du er; min Herre staar udenfor Loven og han gjør hvad han vil, han bryder sig ikke om hvad eller hvem man er, naar man kun er hans Tjende!"

"Og han vil altsaa beholde mig her i lang Tid?" bemærkede Lindau.

"Det ved jeg ikke, det kommer an paa ham; jeg er hans Tjener og udfører hans Befalinger!"

"Og hvem er din Herre, jeg ønsker at forklare mig for ham!" sagde Lindau, som begyndte at indse, at Situationen farligt nok.

"Ja, kunde De saa mig til at holde en Skole her, var det jo meget morsomt!" sfoggerlo den ondskabsfulde Dværger „men jeg er min Herre tro; jeg lader Dig leve, hvis han vil det og lader Dig dø, hvis han befaler det."

Lindau tænkte paa den hemmelige Gang han

havde fundet og forblev rolig, ligeover for denne tvivlsomme, frygtelige Trusel.

„Tro ikke!“ vedblev han „at man nogenjinde vil finde dit Spor; vi har Midler til ganske at udslette det. Jeg er nu en gammel Nar efter Sjeldenheder, og da jeg blev antaget som Tjener her paa Slottet, studerede jeg nogle gamle Skrifter, som handlede om det. Af dem saa jeg, at denne Kjælder, saavel som de andre Hvælvinger og Rum, der findes her, ikke altid ere saa velsignet tørre som nu. Det hænder stundom, nemlig naar Dønaven gaar over sine Bredder, eller blot naar det er Høivande, at Vandet trænger ind og fylder dem lige til Loftet, saa tæt op til samme, at det næsten ikke er muligt at lægge sin Haand imellem, uden at den bliver vaad, og saa maa Den, som tilfældigvis befinder sig hernede, finde sig i at drukne som en Mus i et Nar Vand. Der er rigtignok ligesom en Sluse, som standser det tilstrømmende Vand, men er En saa uforsigtig blot at løfte Sluseklappen nogle saa Tommer, vil Vandet efter fem Timers Forløb have fyldt alle Rummene. Vi gjør det sommetider med Billie,“ tilspøiede han ligegyldigt „for at dræbe Rotterne, naar de tage Overhaand; vi aabne da Slusen, og jeg forsikrer Dem for, min kjære, gamle Herre, der bliver saamæn ikke en eneste af dem ilive.“

Idet samme løb en stor Rotte hen over hans Ben.

„Vi bliver nok nødt til at faa nogle af disse ubehagelige Gjæster ryddede til Side,“ tilføiede han og fæstede sine stikkende Dine paa Jangen „de genere Dig, naar Du skal sove; endnu i Morgen vil jeg aabne Slusen, og Du skal da komme til at sove fuldkomment roligt for Fremtiden.“

Trods alt sit Mod kunde Lindau ikke tilbageholde en let Gysen. Han tænkte paa Muligheden af ikke at slippe bort før den ondskabssfulde Dværg iværksatte sin djævelske Plan.

„Se,“ vedblev Nicolo og pegede paa en dyb, indridset Streg i Muren „man fortæller, at den er ridset af en stakkels Djævel, som var uforsigtig nok til at være her, da Bandet kom brusende. Han har formodentlig kradset den med sine Negle i det sidste Dieblit; den angiver uden Tvivl den Hvide Bandet befandt sig i, da han druknede.“

Lindau saa virkelig en dybt indridset Streg paa Bæggen i Hvide med sit Hoved.

„Den er ridset med en Kniv eller andet skarpt Vaaben!“ sagde han.

„Kan være!“ svarede Dværgen „endstjøndt et Menneſte ſkal beſidde uhyre Kræfter i ſine ſidſte Dieblitte, naar han ved det gjælder Livet, jeg troer næſten jeg kunde gjøre det, naar jeg mærkede Bandet spille mig om Læberne.“

„Såmen ikke i den Hvide,“ bemærkede Lindau

med et Smil „den Puffel, som pryder din Ryg, hindrer den i at rette sig.“

Dg han loe høit over denne Bittighed paa det lille Uhyrets Beføstning.

„Ja, le kun,“ mumlede Dværgeren, medens hans Dine fik et ubeskriveligt ondskabsfuldt Udtryk „Du ser ikke, naar jeg bukker mig for at aabne for Donauens Bænde, og din Høide vil dog ikke kunne maale sig med Bændets Stigen.“

„Du taler som en Wismand,“ svarede Lindau „men Du glemmer rent i al din Wisdom en Ting.“

„Hvilken?“

„Hvis jeg nu gaar min Bei forinden.“

Dværgeren betragtede ham forbauset.

„Gaar!“ sagde han.

Lindau nikkede.

„Ja, gaar,“ gjentog han „tror Du jeg vil vente paa Donauens gule Bølger, nei, min prægtige, lille Bøddel, Martin Lindau gaar sin Bei og kommer først igjen naar han skal hente Dig.“

Trods sin fuldkomne Overbevisning om, at Flugt fra dette frygtelige Sted virkelig var en Umulighed, kunde Dværgeren dog ikke lade være at kaste et forstødt Blik om sig, for, om muligt, at opdage en hidtil ukjendt Bei, som kunde føre til Frihed og Frelse.

Det var dette Dieblif Lindau havde ventet paa.

Som et Lyn kastede han sig over den Buffelryggede, der havde sænket Pistolen, optaget af Muligheden af, at Fangen havde fundet en Udvei, og greb ham i Struben.

Grebet var saa pludseligt og voldsomt, at den lille Banstabling tumlede bagover.

Han vilde reise sig, men det var som en Skruestik snørede hans Hals sammen, han slog rasende om sig og affyrede sin Pistol paa Maa og Faa, uden at træffe, men den frygtelige Haand, som holdt ham, slap ikke.

Da, just som han følte, hvorledes Blodet strømmede til Tindingerne, og det begyndte at blive rødt for hans Dine, viste en tredje Person sig ufornodentlig paa Scenen, der pludselig blev fuldstændig oplyst.

Det var en høi Mand, hvis Ansigt tildels var skjult af en Halvmaske.

Han viste sig i den Dør, gjennem hvilken den Buffelryggede var kommet, med en stærkt blussende Lampe i den ene Haand og en spændt Pistol i den anden.

„Slip ham,“ sagde han i en aldeles rolig Tone og rettede Pistolen mod Lindaus Hoved „eller jeg skyder Dem.“

Lindau saa kun hans tindrende Dine, men læste i dem en bestemt, urokkelig Billie.

Hvor nødig han vilde give Slip paa sin

vundne Seir, maatte han dog, og tog sin Haand bort fra den Puffelryggedes Hals.

Den Ubekjendte vedblev at holde Pistolen i Retning af hans Hoved og sagde:

„Tag din Lampe, Rose og gaa, Herren der har ikke Noget imod at Du gaar.“

Dværgen skyndte sig at efterkomme denne Befaling. Med et Blik, som tindrede af et grændseløst Had og en frygtelig Hævntørst, tog han Lampen og Pistolen og styrtede ud gennem Døren, som næsten i samme Dieblik tillukkedes saa stille og lydøst, at Lindau ikke vidste deraf, før han pludseligt igjen befandt sig i det dæmrende Tusmørke.

Den høie Mand og den hæslige Dværg var Begge borte, næsten som ved et Trylleri, og Lindau følte Blodet stivne i sine Aarer, da han tydeligt hørte Dværgen sige udenfor:

„Det er en forfærdelig Mængde Røtter her findes; Fangen kan vist ikke faa No at sove; har Hr. Greven Noget imod at vi aabner Sluserne.“

Og den Anden svarede:

„Gjør som Du vil, Rose, jeg blander mig aldrig i slike Smaating.“

„Seg maa flygte, finde en Udgang!“ mumlede han, før Ukslingen iværksætter sin Plan, men først Lampen ned, ved dens Hjælp kan jeg idetmindste efterse hint Sted, jeg bemærkede før.“

Han steg op paa Stenene, som han havde flæbt sammen da Nicolo kom, og udstrakte allerede sin Haand efter den, da den styrtede ned og knustes, medens en skraldende Latter lød udenfor.

Lovet, som holdt den og som gik gjennem et lille Hul over Døren og ned bagved denne til en Bøile i Muren, var skaarret over eller løsnet af den ondskabsfulde Døerg.

Lindau befandt sig i et fuldstændigt Mørke, saa tykt og uigjennemtrængeligt, som i en Kjælder af Bly.

Selv den Modigste mister i Mørke en stor Del af sin Seltillid, medens derimod den Feige føler sit Mod voxe, naar han tror sig gjemt for sine Modstanderes Blik. Jo mere lavtænkende og usel Mennefsjælen er, desto mere elsker den Mørket, desto mere frygter den Lyset.

Skjøndt Martin Lindau mangfoldige Gange havde befundet sig i Omstændigheder, der ikke vare meget mindre farefulde end den nuværende, indsaa han dog strax, at her kunde kun et ligefrem Tilfælde redde ham, dersom virkelig den elendige Banskabning gjorde Alvor af sin Trudsel.

At denne ikke havde løjet, da han fortalte om hvorledes man kunde slippe Vandet ind i de underjordiske Rum, betvivlede han ikke længer! han følte tydeligt, hvorledes hele Rummet var opfyldt af tunge, fugtige Dunster, som jo ikke var saa underligt, da en Solstraale aldrig banede sig Vej herved.

Selv om man, hvad der var rimeligt, aabnede en anden Sluse, som førte Vandet bort igjen, blev dog altid Noget staaende og gjennemtrængte Alt med sin Fugtighed; derfra kom det slimede Mos paa Muren og det stinkende Dynd.

Den forfærdelige Stilling, han befandt sig i, havde rent ladet ham glemme at tænke paa, hvem det var, der kom Nicolo til Hjælp i det yderste Djeblit; han tænkte kun paa at slippe ud saa hurtigt, som muligt.

Han begyndte derfor sine Efterforskninger paany, idet han varsomt følte sig frem med udstrakte Hænder.

Det gjaldt om at finde Døren, som den Puskelryggede kom igjennem; maaske det kunde lykkes ham at aabne den med sin Kniv eller med en Nøgle.

Men uagtet han lod sine Fingre glide henover Bæggen Tomme for Tomme, fandt han dog ingen Dør. Den maatte være en Del af Muren, som kunde bevæges ligesom et Fløi, ved et bestemt Tryk et eller andet Sted udenfra, thi indvendig var Intet at opdage.

Han stemmede Ryggen imod flere Steder og trykkede til af alle Kræfter, men forgæves, han befandt sig i en firkantet Stenkasse, uden nogen som helst Udgang.

„Sag kan ingen finde!“ mumlede han og famlede sig frem til Stenkammen, hvor han satte sig, træt baade paa Sjæl og Legeme „jeg er levende begravet“.

Hans Hoved værkede voldsomt, som en Følge af Slaget, og hans Tanker begyndte at forvirres.

Der var ingen Tvivl om at den ondskabsfulde, hævnjerrige Banskabning vilde gjøre sig en Fornøielse af at drukne ham som en Rotte i en Fælde; og der var ikke den ringeste Udsigt til Hjælp.

Han støttede Hovedet i sine Hænder og tænkte paa alle mulige Midler til at slippe bort, men fandt ingen, han havde kun tilbage igjen, at krybe langs Stenkammen og Tomme for Tomme undersøge Muren paa begge Sider af denne, for, om muligt, at finde en Dør eller Luge.

Han var ogsaa nødt til at bevæge sig, dersom han ellers vilde forebygge at falde i Afmagt, thi pludseligt mærkede han en iskold Luft og en forfærdelig, næsten fæclende Stank.

Den iskolde Luft fuste henover hans Ben og førte Stanken med sig, saa tung at indaande, at han kun med Besvær formaaede at trække Beiret. Det forekom ham tillige, som om der opstod et paa-faldende Røre blandt Rotterne.

De begyndte at løbe pibende omkring, og sprang op paa Stenkammen ved Siden af ham, eller flat-trede hurtigt op af hans Ben.

De ligesom søgte Frelse hos ham imod en ny og frygtelig Fare.

Lindau slog om sig i Blinde og rev dem bort, som sad paa ham.

Derpaa sprang han ned i Dyndet; han havde faaet en Ide.

Han vilde opføge en haard Sten og slaa den mod Ryggen af sin Kniv; nogle Trevler af hans Løi skulde tjene som Fyrsvamp; han vilde faa Ild og tænde Lampen, og saa . . .

Men da han havde reist sig op, blev han staaende, stiv af Rædsel.

Han traadte i Vand til langt op over Anklen, og han mærkede tydeligt, hvorledes det steg højere og højere op ad hans Ben.

Nu begreb han, hvorfor Røtterne søgte Stenfammen. De anede Faren.

Slusen var aaben; Donauen sendte sit mudrede Vand ned i Kjælderen.

Martin Lindau følte Haarene reise sig paa sit Hoved og sprang fortvivlet op paa Stenfammen.

Han lyttede forfærdet.

En underlig, susende Lyd lod sig høre, blandet med enkelte Bladsk ligesom af Legemer, der faldt i Vandet.

„Den Glendige!“ skreg han „han har gjort Alvor af sin Trudsel, — han har aabnet Slusen! — Vandet kommer!“

Og ligesom greben af et vildt Raseri begyndte han at krybe paa Hænder og Fødder henad den smalle Stenkam, der vel hævede sig tre Fod over Gulvet.

Femte Kapitel.

Et Offer og et Vidne.

Den Samtale, som Kellar Bela havde med Fyrst Talma, havde havt en afgjørende Indflydelse paa den unge Mand. Den erfarne, rolige Ven havde uden at forandre en Mine hørt om Grev Kurunjas Besøg og om Alt, hvad han havde sagt, og han kunde ikke nægte for sig selv, at de mystiske Ord, som han lignelsesvis havde udtalt om Hermine, jo dog kunde have et Stik af Sandhed til Grund.

Paa den anden Side kunde han ikke frakjende den unge, deilige Pige et saa ustyldigt Væsen, saa aabent og barnligt, at Bestyrelsdningen for en Del blev slaaet til Jorden, men han raaede dog sin unge Ven til i al Stilhed at saa Sagen undersøgt og ligefrem afæfte den uhyggelige Bestyrerinde af det berhyggede Pensionat en Tilstaaelse angaaende Hermines Moralitet.

Kellar Bela lovede det, skjøndt han næsten skjælvede for at saa noget Ufordelagtigt at vide og paa den anden Side skammede sig over at gaa

skjult tilbærks ligeoverfor den unge Pige, som saa
saa oprigtig og ærlig ud.

Endnu samme Dag opspurgte han Mad. de
Hirsch' Adresse, kastede en lang Kappe om sig og
gik til hendes Bolig.

En Time efter kom han igjen, forstemt og
ærgelig.

Hun var pludselig flyttet og havde, efter hvad
Naboer og Gjenboer sagde, forladt Wien.

I detmindste var hendes elegante Bohave bleven
fulgt til en Liebhaber, og Mad. de Hirsch havde
senere ikke været at finde.

Man satte naturligtvis denne pludselige Afreise
i Forbindelse med Overfaldet, som jo ogsaa var
meget forklarligt, da Ingen kunde fortænke hende i,
at hun søgte et sikkrere Opholdssted, isærdeleshed, da
Politiet ikke, trods den udlovede, betydelige Dou-
ceur, havde kunnet opdage eller lod til at kunde
opdage hvor Molluf Bemba befandt sig.

Hun havde derfor, hvad man ogsaa fortalte,
gjennem en Kommissionsær kjøbt en større Eiendom
udenfor Staden, og vilde henleve Resten af sine
Dage af sin næsten fyrstelige Formue.

Stkedestomindre var hun bleven sin Rolle tro
og vedblev at give sig Udseende af en sørgende,
fortvivlet Moder, som havde mistet en letsindig
Datter; thi hvorfor skulde hun skjule det nu!
Hermine var Frugten af et Feiltrin; det vidste
den stakkels Pige ikke engang selv af; med sin

Delikatesse havde den ømme Moder skjult denne Sandhed for hende, for maaske først i sin Dødsstund at lade den komme over sine Læber og for at den dyrebare Datter kunde arve hendes saa Skillinger.

Saadan udtrykte hun sig idetmindste, og Folt beklagede den ømme, ulykkelige Moder, som havde en saa letsindig, utaknemmelig Datter.

Da vor Helt derfor indfandt sig paa hendes Bopæl og spurgte efter hende, meddelte en snaksom gammel Dame ham hvorledes det hang sammen og sagde tilsidst:

„Man kan ikke fortænke den stakkels Dame i at hun søger Ensomheden; naar en Datter kan være saa utaknemmelig, er det intet Under, at Hjertet kan bryde!“

„Havde hun en Datter?“ spurgte Kellar Bela.

„Ja vist, min Herre, den smukke Hermine, en rigtig Tøite, om jeg saa tør sige“.

Kellar Bela greb sig til Banden.

„Men jeg har hørt, at denne unge Pige skal være en Dame af høi Rang, en Datter af en Fyrstinde.“

Den gamle Dame loe.

„Ja, det er paa en Maade sandt!“ sagde hun „man kaldte Moderen, Mad. de Hirsch, for „Dronningen i Leopoldstadt“ paa Grund af hendes statelige Bæsen; det er hele den fornemme Fødsel!“

„Men hun har jo dog ikke været længer end fem Aar i hendes Institut!“ indvendte vor Helt,

som endnu ikke vilde give slip paa den Tanke, at Hermine var en god, anstændig Pige.

„Ja, hvad gjør man ikke for at skjule et Feiltrin“ svarede Damen „hun har saamæn været hos den gode Madame lige siden hun var ganske lille; og man kan da forresten ogsaa nok begribe, at havde hun været en Datter af en virkelig Fyrstinde, havde dennes Slægtninge vel sagtens draget Omsorg for, at hendes Fødsel og dennes følgende Rettigheder var bleven bekjendt.“

Den unge Mand følte Sveden perle ham paa Panden; han led uhyre i dette Dieblik; han elskede hende saa inderligt, og nu var hun, efter al Rimelighed, en Bedrageriske.

Han takkede for Oplysningen og gik tankesuld hjemad, idet han anstillede en Sammenligning imellem sin egen, mørke, uvisse Fremtid og hendes. Han fandt, at der var megen Lighed. De vare begge forskudte Børn, begge prisgivne Skæbnens Wilkaarlighed; Ingen af dem kunde sige: Jeg er Den, som jeg var ved min Fødsel! de vare begge Landsflygtige i deres eget Land; ikke uden Kamp kunde han gjenvinde sine Rettigheder, og at denne Kamp vilde blive en paa Liv og Død begreb han.

Og hun?

Han vilde saa gjerne tænke alt Godt om det blide, elskelige Bæsen, men en frygtelig Tvivl holdt

„Slettens Lillie“.

ham tilbage. Grev Kurunja havde sagt, at hun havde tilbragt en Nat under samme Tag og samtidigt med ham; en frygtelig Beskyldning, som hun havde besvaret med Taarer.

Vel havde hun senere sagt ham, at han var en Vreskjænder og en Vognner, men hun havde dog ikke dristet sig til ligesvem at opfordre ham til at bevise Sandheden af sin krankende Paastand, som han havde med tilsyneladende Delikatesse, ifklædt en Signelses Form. Hun var tvertimod falden i Afmagt, hvad enten nu denne var paataget eller fingeret, og Greven havde til Slutning sagt: Jeg har kun talt Sandhed.

Hvor meget end Kellar Bela havde Grund til at affky og foragte en Mand som Greven, havde dennes Ord dog her en stor Betydning, idet man neppe kunde frigjøre sig for den Tanke, at benytte sig af en værgeløs, ung Piges hjælpeløse Stillings, især da hun unægtelig stod i Taknemmelighedsgjæld til ham.

Vor Helt kom derfor til den kun lidt trosterige Slutning, at Hermine var falden som et Offer for en Belystnings List og Nedrighed, og at Greven havde fundet en djævelsk Glæde i at sige det.

Desuden huskede han pludselig en Ting, som syntes at bevise og bekræfte Rigtigheden af Grevens Ord.

Den Dag han, tilligemed Fyrsten, var redet forbi Slottet, havde han set og gjenkjendt hende ved

Binduet. Hun havde da smilet tilfreds og taalt, at Greven stod ved hendes Side, og hvem vilde vel have tilladt Sligt, naar man var bleven krænkert saa dybt!

Alle disse Tanker gjennemkrydsede hans Hoved, og bragte Blodet til at syde som Ild i hans Arer. Han følte Luften trykke for Brystet, saa tung og kvalm, skjøndt Veiret var raat og koldt, og skyndte sig affted for at følge Fyrsten ombord og reise med ham, ligegyldigt hvorhen, blot bort.

Den lystige Keiserstad med sine Operaer, sine verdensberømte Skuespil og Baletter, sine glimrende Spillehuse og sine forførende Skjønheder, havde ikke det mindste Værd for ham; han tænkte paa det deilige Land med de store, vilde Skove, de stuhøie Bjerge, med de duftende Blomster og den hellige Flod, paa Indien, hvor hans Ven og Broder stammede fra, og hvor han havde opholdt sig tiligemed denne for at blive en Mand, som kunde begynde Kampen mod sin mægtige Slægtning.

Der var der en ganste anden Fred i den deilige, aabne Natur; der var Alt, som Skaberen havde frembragt det, der var ingen Falskhed, ingen Løgn, der var Sandhed, kun Sandhed, intet Bogstav løi i Naturens hellige og evige Bog.

Saa, han vilde tilbage til Indien; ligemeget om han kom der fattig og ene, han vilde dog være lykkelig, langt lykkeligere end her, omgivet af Fyrstens uudtømmelige Rigdomme.

Med den Tanke gik han hurtig langs Floden, for ved en længere Spadsertour at dæmpe Heden i sit Blod og svale sin Bande, og han var saa optaget af sine egne Betragtninger, at han ikke lagde Mærke til sine Omgivelser, før en grov Stemme tilraabte ham:

„Saa sagte, gode Herre, saa sagte, De ser nok, her er Trængsel.“

Kelar Bela slog Djuene op og saa sig om.

Der var virkelig en Mængde Mennesker stimlet sammen ved Kaien, som begrændsede Gaderne.

„Hvad er paafærde?“, spurgte en corpulent Fiskerkone og trængte sig frem gennem Trængslen ved kraftige Albuestød.

„Na, ikke andet end en fjøn, ung Pige, som har villet druknet sig eller maaske allerede har gjort det;“ svarede en Mand, „jeg tror Fanden plager Folk i denne Tid, de tage Livet af sig selv for et godt Ord.“

„Saa er det saamænd Kjæresteforg!“ svarede den corpulente Kone „ah ja, den er slem at nappes med. Er hun død?“ spurgte hun en Mand, som stod foran hende og som paa ingen Maade vilde lade sig puffe tilside.

„Jeg tror det ikke!“ sagde han „hun har blot faaet sig en Duffert;“

„Staffels Tøs;“ vedblev Konen „gid Fanden maatte hente den Skyngel, som er Skyld i den

fortvølede Gjerning; vi Fruentimmer ere farte Skabninger og skal behandles med Omhed."

Hun fattte igjen sine Hænder i Siden og uddelte nogle saa kraftige Albuestød til begge Sider, at hun kom hen til selve Stedet, hvor man var beskæftiget med at bringe den Halvdøde til Live igjen.

Kelar Bela var i en altfor nedtrykt Sindsstemning til at han brød sig om at se noget som kunde sætte ham i et endnu daarligere Humør og vilde gaa videre bagom Mængden, da idetsamme en elegant Bogn kom kjørende.

Paa et Bink af Herren, som sad inden i, standsede den udfor Stedet, hvor Mængden omringede den, endnu stedsse bevidstløse, Pige.

Kelar Bela kjendte øjeblikkelig Equipagen og trak sin Hat dybt ned over Djnene. Det var Grev Sigismund Kurunja, som kjørte forbi, og som i næste Øjeblik steg ud af Bognen.

Han havde knapt kastet et Blik paa den unge Pige, før han raabte:

„Hurtig, Folk, hurtig, bring hende ind i min Bogn; hun er ilive, og jeg vil øjeblikkelig lade hende bringe til min Læge!„

„Det er Ungareren, ham, den rige Greve!“ hvistede nogle „det er smukt gjort af ham; hun vil søle hans pæne Bogn til, men han er en Mennessoven! det er smukt gjort, Bravo!“

Dg thye hjælpsomme Hænder løstede den

Forulykkede op og lagde hende varsomt paa de bløde Fløiels-Hynder i Bognen.

Kelar Bela fik ikke hendes Ansigt at se, Mængden skjulte det, han saa kun det dygvaade, alenlange Haar hænge tungt ned imod Jorden.

Greven satte sig selv ind hos hende.

„Bravo, Grev Kurunja leve!“ raabte Mængden „han er omhyggelig for de Ulykkelige!“

Greven tog smilende sin Hat af for den begejstrede Mængde og kastede sin Pung ud af Bognen.

Et tordnende Hurra besvarede denne Gævmildhed, og to solide Mænd paatog sig strax at dele dens Indhold imellem Bjergerne.

Den indeholdt to Tusind Gylben.

Nok et Hurra fulgte Greven, da han gav Rudsken Ordre til at kjøre saa hurtigt Hestene kunde løbe.

I det samme saa Kelar Bela op.

Deres Øjne mødtes, og aldrig havde den unge Mand set et større Udtryk af hoverende Glæde og haanende Triumf.

Det var som om Greven sagde:

„Dumme Dreng, jeg holder din Lykke i min Haand og giver den aldrig tilbage.“

Bognen forsvandt som en Pil henad Veien, der førte til Prateren, hvis bladløse Træer var synlige over Forstadens søndre Del.

Kelar Bela følte hele sit Mod blusse op ved

dette haanende, foragtelige Blik og gif hurtig hjem.

Da han betraadte sine Bærelser, kom Ninette, der var fulgt med Hermine, ham bleg og forgrædt i Møde.

„Fra Fyrstinden!“ sagde hun og gav ham en lille Billet.

„Fyrstinden!“ gjentog den unge Mand „hvilken Fyrstinde?“

„Fyrstinde Paoli!“

Kelax Bela følte Hjertet banke stærkere end sædvanligt; hvad betød dette, og hvorfor skrev hun til ham?

Han aabnede det og læste Følgende:

„Jeg er uskyldig! jeg sværger det ved min Moders Navn! Farvel.

Hermine Paoli.“

Den unge Mand blev frygtelig bleg; det var umuligt at disse faa Ord kunde lyde; han havde gjort hende Uret! og nu dette Farvel, hvad betød det?

„Jeg vil ile til hende, jeg vil kaste mig for hendes Fødder, sige hende hvor usigeligt jeg elsker hende og bede hende tilgive mig,“ tænkte han „o, Alt kan endnu blive godt.“

„Hvor er Fyrstinden?“ spurgte han med glædesstraalende Dine „vil hun rejse?“

„Hun er gaaet alene ud for en god Time

siden," sagde Ninette „jeg vilde følge hende, men hun forbød mig det."

„Ud! alene, og hvorhen?" spurgte den unge Mand og blev atter bleg.

Det forekom ham som om der var sket en frygtelig Ulykke.

„Jeg fulgte hende med Dinene saa langt jeg kunde," græd Ninette „og saa, at hun gik langs Kaien om ad Leopoldstad."

Kelar Bela blev endnu blegere end før; hans Hænder knyttede sig krampagtig sammen han juappede efter Beiret og saa sig næsten forvildet om.

Ninette betragtede ham forfærdet og forundret.

„Naadige Herre," sagde hun „for Guds Skyld tal, hvad er hændet?"

Kelar Bela sank sønderknust om paa en Stol og holdt Hænderne for Ansigtet.

„Det var hende," mumlede han neppe hørligt „hun er fortabt."

Ninette stod som lusslagen.

Hun kunde ikke tage feil; der var sket noget Frygteligt.

Kort efter at den gavmilde Greve var fjørt bort med sit ulykkelige Dffer, som nu anden Gang faldt i hans Hænder ved Tilfældets Magt, spredtes Mængden til alle Sider med Undtagelse af den tætte Gruppe, som havde taget activ Del i Redningen.

Man havde delt Pengene og delibererede den meget vigtige Sag, hvor man skulde gaa hen og tomme et Kruz eller Bæger paa Grevens Sundhed.

Nogle stemte for et af Forstadens bedre Værts-huse, Andre holdt paa „den forgyldte Kanin“ hvis Ol stod i høi Ry, og hvor man fik en „Gollasch“ som intet andet Sted.

Efter megen Snakken frem og tilbage blev man endelig enig om at følges ad til „Kaninen“, som man kaldte den for Nemhedens Skyld, og under Afhyngelsen af en munter Sang satte man sig i Bevægelse.

Man gjorde dog kun nogle faa Skridt, da man atter standsede.

„Vi har glemt en Ting, Kammerater,“ sagde Formanden for Troppen, en høi, kraftig Arbejder med et aabent, godlidende Ansigt „vi har nok Alle været enige om at bringe hende tillive igjen eller ialtsald gjøre Forsøg derpaa, men hvem er egentlig hendes Redningsmand! hvem var den flinke Gut, som tog sig det kolde Bad og bergede hende iland saa det var en Lyst at se paa. Han bør have

Part for To og bæres i Triumf, og hans Skaal skal drikkes først, om saa den naadige Greve bliver vred, at sige, hvis han nogenſinde ellers faar det at vide. — Hvor er den flinke Gut, frem med ham og op med ham."

Ingen svarede.

„For Fanden, han er da nem at kjende," loe Arbeideren „han maa jo være saa vaad som en drufnet Mus."

Men der kom Ingen, og Ingen svarede.

Den Gue saa skamfuld paa den Anden; man folte, at man havde været altfor meget Egoist og tilstrevet sig selv en altfor stor Andel i Redningsforsøget.

„Hør ved I hvad, Kammerater," raabte Formanden „jeg er ingen Hallunk og det er Ingen af os; Fanden skal annamme mig med Hud og Haar, om jeg beholder en Søssling af disse Guldfugle, dersom ikke Pigebarnets Redningsmand melder sig. Her er min Part," vedblev han og tog sin Hue af „for mit Bedkommende sender jeg dem til Greven med underdanig Tak; men gjøre mig en glad Aften for dem paa en Andens Befostning og for en Andens Arbeide, det gjør Seppel Barth ikke, og I gjør det vel hellerikke, hvormeget I, ligejaa vel som jeg, trænger til Pengene."

Han kastede sin Andel i Huen og holdt den frem i Midten af Forsamlingen.

„Seg hellerikke, jeg hellerikke!" raabte de Andre,

og hele Summen blev efterhaanden tømt ud i Seppels Hue.

Ingen beholdt en eneste Hvid.

„Det er kjedeligt nok,“ brummede Formanden „for jeg havde saadan en bansat Lyst til at slaa lidt til de fyldte Kruse i Aften, men Respekt for Manden Nummer Et; først ham, saa vi.“

„Er det den flinke Fyr I søge, ham, som sprang ud efter Pigebarnet,“ sagde en Sælgekone, som havde hørt deres Samtale „saa behøver I blot at gaa hen til den blege Herre, som vrider Vandet af Klæderne derhenne ved Bolværket, og I træffe uden Tvivl Manden.“

Og efter at have givet denne ligefremme Anvisning paa en Person, som ganske rigtigt netop astørrede sit vaade, temmelig lange Haar, fortsatte hun sin Bei, falskydende sine Barer som før.

Seppel, Formanden, som havde samlet Pengene ned i sin Hue med samme Nøiagtighed som den, hvormed han havde delt dem ud, sagde ikke et Ord, men nærmede sig den Fremmede, der vedblev at tørre sit Hoved og Hals.

„Med Forlov, min kjære Herre,“ sagde han og hilste „er De den flinke Gut som bergeede det stakkels Pigebarn, ligesom hun stod i Begreb med at sige Farvel til denne velsignede Verden?“

Den Fremmede saa op og smilede.

„Derfom den Smule Svømmetour er værd at omtale,“ sagde han „saa er det mig.“

Seppel vendte sig hurtig om.

„Kom hid, Kammerater,“ raabte han „her er den raske Gut, som vovede Livet for at frelse et Liv; han skal have et Hurra, Kammerater, et Hurra, som kan høres over hele Leopoldstad.“

Dg idet han rettede sig i Beiret, brølede han et tre Gange gjentaget Hurra, som Kammeraterne istemte med ikke mindre kraftfulde Struber.

Den Fremmede saa ganske forbausset paa dem, ja det lod endog saa til at han skammede sig over en saadan Uresbevisning.

„Se det var nu Nummer Et,“ vedblev Seppel „nu kommer vi til Nummer To, og det er der bedre Klang i.“

Han rakte ham Huen med de skinnende Guldstykker.

„Se her,“ sagde han „vil Deres Velbaarenhed være saa god at tage saamange De vil have; Kisten tilhører os; De har havt det værste Arbeide, vi kom først til, da hun var paa det Tørre.“

Den Fremmede saa forlegen paa ham, og sagde:

„Min kjære Ven, jeg tager aldrig Betaling for at have udført en Pligt.“

„Andelig sagt, deilig sagt,“ raabte Formanden „hørte I det, Kammerater, Herren der vil ingen Penge have for at have udført en Pligt! men hvad gjør vi da med Pengene; vi maa nøjes med at

sende ham dem tilbage med Undtagelse af dem, som gaar med for at drikke en Skaal for ham der og for den brave Greve."

"Greve, hvilken Greve?" spurgte den Fremmede livligt „jeg saa slet ikke Noget til hvad der skete, da jeg strax efter at have bragt hende iland, maatte ty ned i en Baad for at komme lidt til Kræfter."

"Ah, ham, som fjorte bort med hende, naturligvis hen til en Læge," svarede Formanden „det var denne berømte Grev Kurunja."

Den Fremmede smilede umærkeligt.

"Sag fryser," sagde han „og boer langt herfra, et Glas varmt Mælk med Cognac vilde kunne gjøre godt."

"De skal saa ti Glas om De vil," svarede Formanden „og forelobig skal De nogenlunde holde Barmen. Se her, tag Deres tynde vaade Frakke af og denne paa," vedblev han og trak sin tykke Skindpels af „Luften er kold, og en Forkjølelse paa denne Tid er farlig."

"Men De . . ." indvendte den Fremmede.

"Na, bryd Dem ikke om mig, Seppel er vant baade til Godt og Ondt, siden jeg mistede min gode Plads."

"Ja, mine Tænder klappre rigtignok i Munden paa mig," svarede den Fremmede „naar blot De ikke selv udsætter Dem for en Sygdom."

„Vist ikke,“ loe Arbeideren „træk De blot i Belsen, vi gaar hurtigt, og jeg fryser ikke.“

Den Fremmede trak den varme Skindpels paa, og følte strax en behagelig Forandring.

„Lad os gaa,“ sagde han „jeg maa se at komme under Tag og faa tørret mine Klæder, men lad os gaa ad de mindst befærdede Gader.“

„Hvorfor, skammer De Dem for at man skal sige: se, der gaar en modig Mand.“

„Nei, men jeg er bange.“

„Bange, naar jeg er med, for hvem?“

„For Politiet.“

Seppel traadte uvilkaarligt et Skridt tilbage.

Han holdt aabenbart ikke af Folk, som var bange for Politiet.

„Naar saadan,“ mumlede han „for Politiet.“

Dg hans ærlige Mashed blev ligesom overtruffet af en Skygge.

Det gjorde ham ondt, at den fjæffe Fremmede hørte til de Folk, som maatte krybe i Skjul for Retfærdigheden.

Den Fremmede bemærkede det og sagde:

„Ikke sandt, De synes ikke om at følges med en Mand, som er bange for at blive grebet og ført bort.“

„Nei, for jeg blev nødt til at forhindre det,“ brummede Arbeideren „en Mand, som med Fare

for sit eget Liv frelser en Andens, har trods Alt, Hjertet paa det rette Sted."

"Taf," svarede den Fremmede og gav ham Haanden „De behøver heller ikke at frygte; man har vel udstædt en Arrestordre imod mig, men jeg tror ikke den vil blive anvendt."

„Ah!"

„Ja, man ved, at den Mand, som har begjæret den, er en Skurk," sagde den Fremmede.

„Det maa han være," raabte Arbeideren „for Fanden, Herre, en Mand som De behøver ikke at frygte Politiet; og hvad hedder den Mand, som vil have Klør i Dem?"

„Benjamin Kara."

Arbeiderens Ansigt undergik en frygtelig Forandring; han blev kridhvid i Ansigtet, hans Læber skjælvede, og hans Hænder knyttede sig frampagtigt.

„Ja, saa behøver De ikke at sige mere," fik han endeligt frem „den Mand er en Skurk, en Usling, hvormeget end Folk roser ham og trods alle de Penge han øser ud til Fattige! men De, Herre, hvem er De, og hvorledes er De kommet paa Kant med denne Mand?"

„Jeg hedder Carl Pradel og var engang Skriver hos ham," svarede den Fremmede.

„Og figgede ham formeget i Kortene," tilføiede Arbeideren „kom Herre, alene det, at han er Den, som forlanger Deres Arrestation, er nok til at

stemple Dem som en ærlig Mand; kom, Herre, vi To maa tale med hinanden, vi have vistnok Begge et og samme Regnskab at opgjøre."

Han vendte sig om mod Kammeraterne, som lidt forundrede havde hørt paa dem og sagde:

"Kammerater, denne Mand er Hr. Pradel, der engang har været Skriver hos ham I ved jeg taler saa tidt om, Pengesyrsten, Millionæren; han var før retskaffen en Karl til at kunne trives hos denne Slyngel og derfor blev han jaget bort; kom, fra nu af er han mig kjær som en Broder, og naar jeg Seppel Barth erklærer ham for en Mand med Hjertet paa det rette Sted, saa tro I mig."

"Sa, ja, Hurra for Pradel," raabte Mængden.

"Dys, stille, min Ven ønsker ingen saadan offentlige Udmærkelser," raabte Seppel "han følger med os for at faa noget Barmt indenfor, som kan holde det raske Hjerte ilive, og han har Ordet. Vi gaar i Spidsen, min Ven og jeg."

Han lagde Eftertryk paa "Ven" og begyndte at gaa hurtigt til, fulgt af de Andre.

Pradel fulgte med; men hans Tanker var langt borte, han havde faaet sine egne Tanker, da han hørte, at det var Grev Kurunja, som havde ført den unge Pige, som han havde frelst, bort med sig.

Gjennem Samuel, der jævnlig kom til ham havde han erfaret Alt, hvad der havde tilbraget sig hos Benjamin Kara i den sidste Tid, og en Anelse sagde ham, at den unge Pige, hvis blændende Skjønhed passede saa udmærket paa den samme, som skulde koste Hundrede Tusinde Gylden, ikke kunde være nogen Anden end netop hende, der forladt og ene, maaste vancæret, havde valgt dette fortvivlede Middel til at stille sig af med et Liv, der kun maatte være en Byrde.

Bejen fortsattes i Tavshed, og omsider naaede den lille Arme „Raninen,“ hvis skummelt udseende Bært bukkede dybt for en saa anselig Mængde aldeles uventede Runder.

En Gæst, som sad i Stuen med Hatten trykket dybt ned over Øjnene, rejste sig strax, da Pradel i Spidsen for de Andre traadte ind, sagde et Par Ord til Bærten og gik, med Hatten trykket endnu dybere ned i Panden.

Seppel forlangte varm Vin med Krydderi og Mælk med Cognac til Pradel og præsenterede den Sidste Pengene til ligelig og retfærdig Deling, thi, som han leende sagde, det var noget en Kontormand i Grunden forstod sig bedre paa!

Pradel havde gaaet en haard, men god Skole igjennem. Han havde hørt, at det er en Daarskab, at give en Slynge Pengen tilbage, som han har udgivet, for at blære sig selv, og delte derfor Guldet lige imellem sig og de Andre.

Seppel paaastod rigtigt nok, at han skulde have to Parter, som den egentlige Redningsmand, men Pradel bemærkede, at Enhver af de Tilstædeværende vilde have gjort, hvad han gjorde, dersom Leiligheden havde frembudt sig.

Efter Delingen lukkede han Døren og begyndte en hviskende Samtale med sine nye Venner, som lyttede til med den mest spændte Opmærksomhed. Hvad de talte om, kunde man ikke høre, men at det maatte være noget meget Vigtigt og Eneftaaende fremgik af de forbausende, stundom forbittrede Udtryk, som afspeilede sig i Tilhørernes Ansigter.

„Vi ere altsaa enige!“ sagde endelig Pradel! „vi seile paa samme Tid og gjør hvad vi kan.“

„Ja!“ raabte de Andre „og naar ellers vi har en lille Smule Held med os, saa klare vi det nok!“

„Det haaber jeg med!“ svarede Pradel „Lykken følger den Kjæffe og den Retskasne.“

I det samme aabnedes Døren til Gæstestuen, og den samme Gæst, som sad derinde, da Arbejderne kom, viste sig, fulgt af to Politikonstabler.

Han havde trykket Hatten fast ned over Panden, saa kun Underansigtet var synligt, men Pradel kjendte ham dog strax.

„Ah, Hr. Benjamin Kara!“ sagde han „det er virkelig altsfor megen Umage De gjør Dem for min Person; thi som jeg begriber af Deres Ledsagere, vil De lade mig arrestere!“

„Ja“ svarede Manden og løftede Hatten saa-

meget, at man saa hans blege, hæslige Ansigt „ja Hr. Pradel, jeg drifter mig virkelig til at lade Dem arrestere for Falsk og Bedrageri. Vær saa god at følge med disse Folk!“

Han pegede paa Politikonstablerne, som nærmede sig.

„Jeg er fuldstændig beredt herpaa!“ svarede Ex-Skriveren og rejste sig, „men De vil ingen Gavn faa af al deres Ondskab, Hr. Banquier. Den Dag vil komme, da ogsaa De vil blive transporteret bort ved Politiet, om saa Md. de Hirsch ti Gange sværger paa, at De aldrig har været hendes Elsker, eller stjaalet Halvtredshindstyve Tusinde Gylden.“

Benjamin Kara blev ligbleg ved disse Ord, og skjælvede over hele Legemet.

„Bryd dem ikke om Galmands Snak, mine Herrer!“ sagde han til Konstablerne „i Arresten vil han sikkert komme paa andre Tanker!“

„Jeg tror det neppe!“ svarede Pradel, „tværtimod jeg vil komme til at huske noget mere!“

Med disse Ord gik han rolig hen til Konstablerne og stillede sig imellem dem.

„Jeg haaber da!“ sagde han smilende, „at man vil give mig andre Klæder paa, thi disse er dyngvaade.“

„Afted, afted med ham!“ raabte Benjamin Kara „han er Straffeanstalten vis!“

Og da Konstablerne idetsamme trak af med ham, gned han sig tilfreds i Hænderne.

„Det var en farlig Kammerat I der havde, I gode Folk!“ sagde han og vendte sig imod de Andre, som stiltiende havde overværet den hele Scene „en yderst farlig Person; tænk blot: han har underskrevet flere Ting med mit Navn! Det er ligefrem Falsum, Bedrageri og straffes med Vænger og Fængsel.“

Og den rige Mand greb i Lommen og kastede sin Pung paa Bordet.

„Der, Børn!“ sagde han „drik, og tom et Glas Vin paa, at I er bleven et saadant Selskab kvit; han vilde dog tilsidst bringe Eder Alle i Fordærvelse!“

Men Ingen rørte Pungen, som havde aabnet sig og nu spredte sit gyldne Indhold udover Bordet.

„Det er til Eder, til Eder!“ sagde Banquieren „jeg skjænker Eder disse Penge; drik et Glas paa min Sundhed, I kjenner mig vel idetmindste af Dmtale, og hørte desuden hin Glendige nævne mit Navn.“

„Ja vi baade hørte det og kjenner Dem!“ svarede Seppel Barth, som havde siddet stille med Ryggen vendt imod ham „men nu bliver Spørgsmaalet om De kjenner os, eller blot mig!“

Han rejste sig op og vendte sit Ansigt imod ham; Benjamin Kara havde næppe kastet et Blik paa ham, før han traadte et Par Skridt tilbage henimod Døren.

Det var tydeligt at se, at Synet af den alvorlige, ærlige Arbejder gjorde et ubehageligt Indtryk paa ham.

„Jeg kjender Dem ikke, min Ven!“ sagde han forvirret „og hvor kan De ogsaa forlange det; skulde jeg kjende Enhver, som kommer paa mine Kontorer i Forretningsfager, vilde jeg sandelig faa nok at bestille.“

„Saa har De en fordømt svag Huskommelse, Hr. Banquier!“ svarede Seppel og traadte ham saa nær, at han kunde lægge Haanden paa hans Skulder „eller ogsaa De ikke vil huske mig!“

„De er sikkert paa Bildspor, min Ven!“ sagde Banquieren, „men heldigvis huske jeg bedre. Det var Dem, som forleden indsendt Dem hos mig med en Anvisning paa femhundrede Gylden, som De ikke fik betalt, da mine Kontorbetjente ikke kjendte Dem; jeg havde uheldigvis Meget at bestille i samme Stund og kunde ikke gjøre Feilen god igjen, men det kan jeg nu; jeg skulder Dem femhundrede Gylden og her er de!“

Han aabnede sin Tegnebog og udtog fem hundrede Gylden Blanquetter, som han rakte Arbejderen.

Denne traadte et Skridt tilbage.

Hans Ansigt, som hidtil havde bevaret en vis Ro, antog et vildt, truende Udtryk, og det Blik hvormed han betragtede Banquieren var saa glødende, at den lille Mand ængstelig søgte henimod Døren.

„Du vil ludske Dig fra din Slyngelstreg!“ sagde han „og kjøbe Dig fri ved at give mig femhundrede Gylden! thi det er en Gave; jeg, en fattig

Arbejder, har ingen Anvisning paa Dig; det er Vogn hvad Du siger; men alligevel har vi et Mellemværende og det er et, som Du ikke kan kjøbe Dig fri for med alle dine Millioner."

"Ser S. Kammerater!" vedblev han og vendte sig mod disse „jeg havde en Pige kjær, en kjon ung, hjertensgod Pige, som havde tilsvoret mig Trost og Kjærlighed, og som var Arbejderste ligesom jeg var Arbejder. Herren der havde Brug for unge Piger paa en af sine Fabriker, og hun, der netop var uden Arbejde, meldte sig. Hun var saa smuk" tilføiede han bevæget „og det var hendes Ulykke; hun elskede Stads og Guld, og det kunde Herren der give hende! og saa glemte hun sin fattige Ven, da han der havde forfikkret hende om, at jeg var en Spiller og en Drukkenboldt, og for at saa et passende, fornemt Snit paa sig, lod hun sig anbringe i den Pensjonsanstalt, som fandtes her skraas overfor; der var hun ikke længe; den rige Mand afhentede hende, da han havde faaet en passende Veilighed til hende, og nu boer hun der, holder Equipage og Heste, Kudst og Tjener og kommer i Operaen og alle de andre fine Steder; men hans Frille er hun dog alligevel trods alt sit Silke og Kløiel; og nu spørger jeg Ser, Kammerater, er den Mand, som berøver en Anden sin Brud, ikke en Usling og en Slyngel!"

"Jo, jo!" raabte de Andre „han er en Usling!"

Benjamin Kara var bleg som et Lig; han var ligesaa feig som han var rig.

„Det var med hendes egen Vilje!“ stammede han.

„Og ved Hjælp af dit Guld!“ tilføjede Seppel „og nu troer Du, at Du kan byde mig dine lumpne Gjlden som Betaling for min Fred og min Ære! Nej, Æren lader sig ikke købe, og den fattige Mand sælger den grumme nødtigt, eftersom den er hans eneste Ejendom; derfor vil jeg ikke sælge Dig min, om Du saa bød mig dine Millioner for den; men havne den vil jeg enten tidlig eller sent, stol Du derpaa; man har før set, at den lille Tue har væltet det store Læs, og Benjamin Karas Skatkammer kan ogsaa tømmes.“

Da Banquiren saa, at han foreløbig ikke var udsat for Haandgribeligheder, fik han som alle Feige Selvtilliden og Modet tilbage.

„De vilde dog neppe føle noget Tab ved nu at føre Tomine tilbage som deres Brud!“ sagde han „min Gævmildhed har omgivet hende med en Glands, som vil falde tilbage paa Dem; og jeg vil Intet have derimod!“

Seppel saa paa ham med Dine, der lignede som to Raardeklinger.

Denne Fornærmelse var for grov.

Han greb Bungen, som laa paa Bordet og som Kammeraterne havde fyldt med de udrullede Pengestykker og skingede den med rasende Kraft mod den Uforstammede.

Den traf Banquiren saa voldsomt midt i Banden, at han tumlede næsegrus til Jorden.

Seppel sparkede foragtelig til ham.

„Kom, Kammerater!“ sagde han „lad ham ligge; hans Equipage holder nok i Nærheden og kan tage ham op, naar han kommer til sig selv! saadan store Folk have altid baade Tjenere og Læger til fri Raadighed! kom, den stakkels Pradel gav os et Bink, som vi maa følge, og da det gjælder at redde fine Medmennesker fra Døden, bør vi ikke tøve.“

Kammeraterne nikkede bifaldende og forlod tilligemed Seppel „den forgyldte Kanin“, uden at værdige Benjamin Kara et eneste Blik.

Seppel havde i deres Djne handlet fuldkomment rigtigt, og det siger vist den ærede Læser med.

En god Time efter forlod Benjamin Kara Værtshuset.

Hans Hat sad som altid dybt nede over Djnene, og han svang sin guldknappede Stof frem og tilbage, idet han gik hurtig gjennem Gaderne hen til sin Vogn, som nu havde ventet en god Time paa ham. Med en Ed aabnede han Døren og gav Kudsten Ordre til at kjøre til.

Selv satte han sig tilbage i et Hjørne af Vognen og grublede over Seppels Ord.

Det var ham ubehageligt, at man havde omtalt ham sammen med Mad. de Hirsch.

Den samme gode Dame havde ikke noget godt

Rygte paa, sig, hvad han forresten meget godt vidste.

Ikkedestomindre havde han dog besøgt det ovennævnte, mindre hyggelige Værtshus, som i lang Tid havde tjent som Poststation for hans og hendes Korrespondance.

Der laa ogsaa ganske rigtig en Billet til Hr. Samuel.

Og Hr. Samuel det var ham!

Den indeholdt kun de Ord:

„Molluf Zemba ved Alt; lad ham gribe, hvis det ellers er muligt.“

Det var netop herover han grublede, da Bognen efter en hurtig Rjørsel holdt for hans Bopæl.

Han steg ind og gik gjennem Kontorerne til sit eget; mærkeligt nok, uden at tage Hatten af; og han var ellers en høflig Mand.

Da han befandt sig ene, saa han sig i Speilet, midt i Banden havde han et cirkelrundt Hul! hvorledes skulde han forklare, at han var kommet til det?

Sjette Kapitel.

Semiramis.

Det var en mørk, stormfuld Nat, nogle Dage efter at Hermine var bleven optaget og bortført af Greven Kurunja, at et lille Skib fløi pilsnart gjennem Bølgerne, som brølende og tordnende rullede afsted i Donauens temmelig brede Flodleje, syd for den bekjendte store D Schött.

Skibet var Lysthachten Semiramis, som var bleven fragtet af Fyrst Talma, der tilligemed sin Ven og Broder Kellar Bela og sin Gemalinde foretog en Rejse til Buda-Best, for at gaa længere øster paa med de store, rummelige Postvogne, der for nylig vare satte i Omløb af Regjeringen.

Kahytten, i hvilke de Rejsende befandt sig, var udstyret med overordenlig Pragt. Den straalende af Guldforsivninger alle Vegne, og det Mahognitræs Gulv var saa blankt og poleret, at man næsten kunde spejle sig i det.

Smaa Lukaser til Siderne indeholdt meget elegante Køjer, og Møblementet var saa fint og smagfuldt, at man snarere skulde tro, at det hørte til en Dames Boudoir end til et Skib, hvis

Skjæbne mulig kunde blive at sønderflaaes imellem Klipperne eller synke til Bunden for aldrig at optages mere.

Thi dette var næsten alle de sunkne Skibes Skjæbne; man lod Skroget ligge, og nøjedes blot med ved Hjælp af Dykkere at kappe Reisingen, som hindrede Farten for andre Fartøjer.

De tre Personer, som befandt sig i Kabytten, iagttog en haardnakked Tavshed.

Fyrstinden ghyngede magelig frem og tilbage paa en fransk Chaise-long, Fyrsten sad tankfuld ved Bordet, og Kellar Bela iagttog Floden gjennem Kabyttsvinduerne.

Det var tydeligt at se, at Noget var hændet, som havde haft en pinlig Indvirkning paa denne, og som vi vide var det ogsaa Tilfældet.

Hermine's Forsvinden og fortvivlede Gjerning havde gjort et dybt Indtryk paa dem Alle og, Kellar Bela, som før med Tillid havde set Skjæbnen imøde, var nu tavst og indesluttet, ude af Stand til at kunne glemme det dejlige Afsyn, som han paa en Maade havde gjort saa stor Uret.

Han havde derfor ivrigt modsat sig denne Rejse og paaastaet at vilde blive i Wien og tage hende tilbage enten paa den ene eller den anden Maade, men Fyrsten havde alvorligt forestillet ham de uhyre Farer han udsatte sig selv for ved uden Venner og Beskyttere at blive i Nærheden af en Mand, som neppe vilde sty de voldsomste Midler

for at beholde hvad han havde erhvervet sig ved Forbrydelser.

Det var nødvendigt at han fjernede sig, forsvandt pludseligt for nogen Tid; Greven vilde da føle sig mere tryk; og man kunde da, naar man havde samlet tilstrækkelig Styrke, rette det afgjørende Stød imod ham.

At gjøre det nu var baade taabeligt og næsten umuligt. Den unge Greve havde ikke et eneste Bevis i Hænde, hvorved han kunde godtgjøre sin Adkomstret til Arven efter sin afdøde Fader, ikke engang det Dokument, som indfattede Farbroderen til Formynder, og som godkjendte Alexander Kurunja som Stamherre og Univerfalarving.

Han manglede desuden andre ikke mindre vigtige Papirer, som kunde bevise hans Fødsel, og dette Dokument maatte uden Tvivl existere paa selve Slottet ved Siebenbürgen.

Fyrsten havde derfor foreslaaet en ligefrem Overtumpling i Grevens Fraværelse, og givet Rejsen et andet Maal og Hensigt, for usforstyrret at kunne udføre Planen, saafremt ellers Greven skulde faa Noget at vide om hans pludselige Afreise.

Han havde derfor udbredt det Rygte, at han vilde besøge sine Godser i det sydlige Ungarn, som havde henstaaet uden Opsyn i længere Tid, kun betroet til Forpagternes Omsorg.

Til Kellar Bela havde han sagt, da den unge Mand bleg og fortvivlet havde raabt:

„Frels hende, hun er fortabt!“

„Vær rolig, min Broder og Ven, Fyrstinde Paoli har godt Blod i sine Arer; hun vil før dræbe sig selv end leve med Bancere“ og med det samme vendte ham Ryggen, for med ægte orientalsk Sorgløshed at betragte hvorledes to prægtige Paradisfugle, som nylig var bleven ham tilsendte, legede med et Armsbaand hans Gemalinde havde fastet om dens ene Hals.

Det var vel en daarlig Trøst den unge Mand havde maatte lade sig nøie med, og han svor i sit Hjerte at tage en uforsonlig, frygtelig Hævn over sin nære Slægtning, dersom blot et eneste Haar blev trummet paa hendes Hoved.

For at gjøre idetmindste Noget, tilskrev han den mægtige Magnat et Brev, hvori han gjorde ham bekendt med sin Kjærlighed til Hermine, og truede ham med en frygtelig Hævn, dersom han benyttede sin Magt ligeoverfor en værgeløs, svag Kvinde.

Greven havde modtaget Brevet og rasende kastet det paa Gulvet, da han havde læst det.

„Den dumme Dreng!“ skreg han, medens hans Dine bleve underløbne med Blod, et Tegn hos ham paa den høieste Brede „den Stjumper vover at elske hende, som jeg elsker, ja ovenikjøbet at true mig, det er formeget; jeg havde tænkt at skaane ham, nu ingen Naade!“

Og da han idetsamme ved et Bud erfarede, at

Fyrsten tilligemed de to andre Reifende endelig var gaaet ombord paa Semiramis, opflog han en haanlig Datter, gav Ordre til at spænde for og forlod pludselig Slottet, idet han gav Nicola Befaling til at hindre ethvert Flugtforsøg af den unge Pige, om det saa var ved Magt.

Hvor han reiste hen, vidste Ingen, man vovede ikke at spørge derom; slige Spørgsmaal bleve gjerne besvarede med et Slag af Ridepidsten, som altid var ved Haanden.

Man saa Bognen rulle afsted i stærk Fart, men hvorhen vidste Ingen, ikke engang Rudsken. Han fik sine Ordre efterhaanden, stundom for hver Mil.

Dog, tilbage til vore Reifende i Kaghatten ombord i Semiramis.

„Et haardt Veir!“ sagde Fyrsten og reiste sig „Wagen til vor Seilads paa Ganges, da vi besøgte det hellige Hurdwar; det husker Du vel, Mirza!“

„Jeg glemmer aldrig de Steder, jeg har besøgt i dit Selstab, min Elskede!“ svarede den unge Kone „af, de ere saa velsignet smukke, saa vidt forskellige fra den golde, store Slette, hvor jeg tilbragte min Barndom med Arbeide og i Fattigdom!“

„Dg dog var den Slette ei gold, som skjulte sliig en Lilie i sit Skjød!“ svarede Fyrsten smilende og satte sig ved Siden af hende „for mig har den været rigere end Indiens mest straalende Egne,

rigere end selv Ceylons Diamantleier og Guldminer!"

Han sluttede hende i sine Arme og kysjede hende.

"Hvorledes skal jeg nogensinde gjengælde Dig alt det Gode Du har bevist Fader og mig!" svarede Mirza „al den Fare Du har udsat Dig for, alene for at føie mine mindste Ønsker! af, Talma, Du har frelst os Begge, og vi har Intet givet Dig for Alt dette!"

"Dg kunde vel Mirza give Andet end hvad hun havde, end sit eiegode Hjerte!" svarede Fyrsten „en Stat, som overgaar alle mine Berler og Diamanter; fra den Dag jeg frelst Dig fra Molluf Zembas Efterstræbelser, elskede jeg Dig, ja jeg tilbød Dig allerede første Gang jeg saa Dig, da jeg endnu flakkede om med mine Folk, jaget som en Hind af Breven og hans Folk."

"Dg dog har du glemt at sige mig en Ting, trods al din Oprigtighed!" smilede Mirza.

"Glemt! hvilket?"

"Hvorledes Du frelst min Fader!" sagde Mirza „hverken Du eller han har omtalt det, formodentlig fordi I ikke har villet ængste mig!"

Fyrsten loe.

"At vi ikke har meddelt Dig de nærmere Omstændigheder kommer deraf, at Sagen i sig selv er en ren Bagatel!" svarede Fyrsten „vi, mine Folk

og jeg, ankom til Bjergværket to Dage efter at din Fader var bragt derhen.

Det var om Aftenen, henad Klokken otte, den Tid paa hvilken Fangerne, thi anderledes kan jeg ikke kalde disse private Arbeidere, havde ophørt med Arbeidet.

Jeg nærmede mig Nedgangen til Gruberne i Haab om, at faa Die paa din stakkels Fader, og jeg behøvede ikke at vente længe.

Han kom, belæstet med Lænker som en Forbryder, men hans Blik var stolt, og hans Gang som en tapper Soldats.

Bag ham gik den uhyggelige Foged, bevoebnet med en Bidst af sammensflettede, tykke Læderstrimler, der for at forhøie Slagenes Virkning, var spækkede med gjennemstufne Søm.

Ved hvert Slag, vilde Hud og Kjød blive revet i Stykker.

Mirza gjøs og knugede sig tættere op til sin Mand.

Jeg stillede mig ved Siden af Veien, hvor Arbeiderne kom gaaende, tavse og forknyttede, og hørte hvert Ord.

„Du vil altsaa ikke arbeide, Kossuth!“ sagde Fogden til din Fader.

„Nei, jeg er ingen Forbryder eiheller nogen Slave!“ svarede din Fader „jeg forlanger min Frihed.“

Fogden loe høit.

„Din Frihed!“ raabte han „ja saadan sige de Alle, men se med dem er det nu en egen Sag. I de femten Aar jeg har bestyret Grevens Bjergværker har ikke en Gnefte faaet sin Frihed før Døden kom, og jeg er bange for det samme bliver Tilfældet med Dig. Vil Du saa arbejde, Kosfuth?“

„Nei, og tusinde Gange nei!“ raabte din Fader „om I saa slaar mig ihjel, jeg arbejder ikke. Jeg er en fri Mand; hvad jeg eier i mit Hjem er mit Eget, og Greven har ikke større Ret over det, end han har over mit Legeme.“

Fogden loe tilfreds.

„Ja, jeg er nu en god Mand!“ sagde han, „som saa uhyre nødig anvender haarde Midler, og jeg forstaar ogsaa saa godt, at Du kan være lidt gnaven over at være saadan hovedfulds ført hjemmefra; men her bliver jeg dog nødt til at være lidt streng; selv om ogsaa mit Hjerte bløder derved. Jeg bliver nød til at idomme Dig halvtredstindstyve Slag af denne lille Svippert, saa tvivler jeg ikke om, at Du i Morgen vil arbejde tilligemed alle de Andre.“

Han svang sin tunge Bidst og lod den som en Slags Forsmag falde tungt over din Faders Nhg.

Jeg glemmer aldrig det Udtryk i din Faders Dine. Det var en Blanding af frygtelig Brede og dødeligt Had.

„Bov det engang endnu, Glendige!“ raabte han „Slettens Pissie“.

„løst, om Du tør, din smudsige Bidst, og jeg vover en Kamp med Dig, trods mine lænkede Hænder!“

„Kosfuth, Kosfuth!“ sulkede Fogden og vendte sine Dine mod Himlen. „Gud forlade Dig dine syndige Ord. Jeg bliver nød til at give Dig hundrede Bidsteflag for at bringe Angeren i din Sjæl! mit Hjerte bløder, men jeg maa gjøre det.“

„Det vover Du ikke, lumpne Karl!“ svarede din Fader „man myrder ikke ustraffet en fri og uskyldig Mand.“

„Myrder! hørte I han beskylder mig for at nære en saa frygtelig Tanke, som at ville myrde ham!“ raabte Fogden og vendte sig mod de Andre — „o, mit Hjerte bløder, men jeg maa give ham halvandet hundrede Slag for hans skjændige Beskyldning; han burde have tohundrede, men jeg er en god Mand, jeg kan ikke taale at se ham vride sig under Bidsten; Jesus Marie! at beskyldte mig for Mord.“

Og den værdige Foged rakte Bidsten i Beiret, ligesom om han vilde kræve Himlen til Vidne paa hvor haardt han var blevet forurettet.

„Muntert, Folk, muntert!“ sagde han „Straffen maa finde Sted endnu i Aften; at han kan saa No til at angre i Nat og samle Kræfter til at arbejde i Morgent! af, gid jeg kunde benaade ham, men jeg tør ikke, han er altfor stivnakket og maa bøies itide. Muntert, Folk, gaa rask tilværks!“

Seg fulgte med dem, ubemærket af Alle, selv af

din Fader og naaede paa den Maade en halv aaben Plads foran Fogdens Bolig.

Paa denne stod en Bæl, det var den, hvortil de Ulykkelige bleve bundne.

Fogden vinkede, og to Mænd traadte ud af Rækken, to Mænd med ægte Skurkeansigter.

Det var Fogdens sædvanlige Medhjælpere, en Slags Opfyksmænd i Vinerne.

„Bind ham!“ sagde han med et bredt Grin „men tag først Tøiet af ham; paa den bare Ryg smager det bedst.“

De to Bødler traadte nærmere og lagde Haand paa din Fader paa samme Tid som jeg traadte frem.

Din Fader kjendte mig strax og udstødte et Skrig af Glæde.

„Tag Lænterne af den Mand!“ sagde jeg og pegede paa din Fader „og bind ham der istedetfor.“

Og jeg viste paa Fogden, som allerede skjælvede af Raseri.

De to Bødler tøvede; de vidste ikke hvad dette betød.

Jeg gjentog min Befaling endnu en Gang og trak med det Samme mine to Pistoler frem af mit Bælte.

„Løs Manden!“ sagde jeg endnu en Gang og hævdede den ene Pistol.

„Bov det!“ skreg Fogden „og jeg lader Ter
flaa ihjel, hører T, flaa ihjel!“

Mændene tøvede, de frygtede mig og de var
bange for Fogden.

„Grib denne Hund af Zigeuner!“ raabte han
og pegede paa mig „ti Gylden til den, som tager
ham!“

De to Bødler nærmede sig, en fra hver Side
med Dine tændende af Blodtørst.

Jeg skjød ham til Høire en Kugle gennem
Hovedet; han faldt bagover og overstrøede sine
Kammerater med sit Blod.

„Døds ham!“ befalede jeg igjen „denne Pistol er
for Den, som kommer sidst.“

Dg før jeg vidste det, var din Fader fri. De
Ulykkelige, som havde trællet i Minerne under den
blodige Bidst, fik pludselig Smag paa Friheden. De
styrtede til og rev Lænkerne af ham, og jeg om-
favnede ham, han var jo din Fader.“

Mirza græd og klyngede sig til Fyrsten.

„D, hvor jeg er stolt af Dig!“ raabte hun
„hvor jeg elsker og hvor jeg beundrer Dig.“

„Jeg vendte mig mod Fogden, som stod der med
stumme Læber og blodunderløbne Dine; hans
Stemme var hæs, da han skreg:

„J skal Alle, Alle bøde for Teres Opførsel i
Dag, men først skulle T gribe denne Mand der, som
bøder at stille sig imellem mig og en retfærdig
Straf; i Grevens Navn giver jeg hundrede Gylden

til Den, som binder ham, og i mit eget Navn giver jeg ham Friheden og gjør ham til Opsynsmand i den Faldnes Sted.“

„At Mirza, de vare Trælle Allesammen og glemte, at jeg havde befriet en Uskyldig og skilt dem af med en af deres Bødler! de vendte sig imod mig og udstrakte Hænderne tøvende og bange, ligesom om de vilde gribe mig.

Da raabte jeg:

„Frihed for Eder Alle, dersom I ere Mænd, der endnu have blot en lille Gnist af Værelse tilbage; Frihed og Frelse for Hver især.“

Og de forstod mig.

Alle, selv den tilbageblevne Opsynsmand, væltede som en Bølge ind paa Fjogden.

I et Nu var han greben og bundet til den frygtelige Pæl, og kort efter forkyndte hans hvinende Skrig, at han fik de samme Slag han mangfoldige Gange havde idømt Uskyldige.

Da det to Hundrede faldt, segnede han om til Siden, Dinene lukkede sig; han følte ikke de andre; han var død!

Mirza gjøs og tænkte paa sin Fader.

„Det var kun Retfærdighed!“ vedblev Fyrsten „den strenge Retfærdighed; „femten Aar har han langsomt myrdet Mangfoldige, uden at Rogen har bobet at kræve ham til Regnskab derfor; det var Skjæbnen, som dømte ham til Døden, og hans Doffre, som udøvede Dommen.

Nu staaar Bjergværket tomt og forladt; som en Flok frigivne Fugle vendte de Ulykkelige tilbage til deres Hjem, til deres Hustruer og Børn, og din Fader trykkede mig til sit Bryst og kaldte mig sin Søn.

Ottende Dagen derefter blev Du min; det var altfor Meget at give mig for min ringe Tjeneste!“

„Og altfor Lidt for et saadant Mod!“ tilføiede Mirza og omfavnede ham! „o Talma, hvor jeg elsker Dig.“

Kelar Bela havde hørt det Meste af Fortællingen, uagtet hans Tanker var hos Hermine; og han kom uvilkaarligt til den Overbevisning, at han kunde være sikker paa Seiren, naar han havde en saa dristig og mægtig Ven ved sin Side.

„Seg vil lægge min Fremtid i Stjæbnens Hænder!“ sagde han „den Gud, som beskytter Dyden, vil ogsaa værne om hende, og jeg har Tillid til min Ven og Broder.“

„Det kan De ogsaa have, Hr. Greve!“ svarede Fyrsten „blot denne Reise, og vi er dobbelt saa stærke som før.“

Der indtraadte en Pause, under hvilken de lyttede til Vindens stødvise Raast i Seilene og Hylene gjennem det smækkre Lovværk.

Semiramis skjød en stærk Fart gjennem Bølgerne, og da desuden Strømmen var med, tilbage-lagde man i kort Tid et betydeligt Stykke Wei.

„Vi vil naa Buda-Best i Morgen Eftermiddag!“ sagde Fyrsten „Toma, som nu er fuldstændig helbredet, venter mig der med Bognen, og Beien til Deres Slot, Hr. Greve, vil vi kunne naa i sex Dage.“

Kelar Bela svarede ikke, men vedblev at se ud gennem Rahytvinduet.

„Har De bemærket noget Mistænkeligt!“ spurgte Fyrsten „det forekommer mig De bliver opmærksom!“

„Det er besynderligt!“ svarede den unge Mand „men det forekommer mig, som om vi have forandret Cours!“

„Hvorledes?“

„Det er ikke Hovedfloden vi følge!“ svarede den unge Mand „vi løbe gennem den muddrede Sidearm, som affætter den lille Ø Naahr.“

Fyrsten reiste sig og traadte hen til det lille Vindue.

„De har Ret!“ raabte han forundret „hvad betyder det, hvorfor løber man ind i denne farlige Arm?“

Han slog paa en lille Klokke, som hang ved Skyleichtet og svingede frem og tilbage.

Det var et Signal til Folkene paa Dækket om at sende en Mand ned.

Kort efter løb tunge Trin ned ad Rahytstrappen og en kjæmpehøi Sømand traadte ind.

Han syntes at blive ubehagelig forundret over at se Passagererne oppe og spurgte mut:

„Hvad er til Tjeneste?“

„Bed Kapitainen komme ned til mig!“ sagde Fyrsten „jeg har Noget at spørge ham om.“

„Kapitainen sover, han er syg!“ svarede Matrosen.

„Godt, saa kald paa Styrmanden?“

„Det er mig!“ svarede Matrosen „hvad er til Tjeneste?“

„Hvorfor har De forandret Koursen?“ spurgte Fyrsten „istedetfor at følge den brede, seilbare Hovedstrøm, er vi seilet ind i Sidearmen, som er et yderst farligt Farvand.“

Styrmanden studsede; det lod til at det var ham meget ubehageligt, at man havde gjort den Opdagelse.

„Vi befinde os endnu i Hovedstrømmen!“ svarede han trodsigt „Hr. Fyrsten maa undskyldes, men jeg har faret denne Vej over hundrede Gange.“

„Men jeg siger Dem, at det er Sidearmen vi seile i!“ sagde Kellar Bela „se engang her igjennem Vinduet; den store Hovedstrøm er synlig paa den anden Side af den lille D vi nu passere.“

„Jeg bryder mig ikke om at se Noget!“ svarede Styrmanden „Koursen er som den skal være, og i Kapitainens Fraværelse har jeg Kommandoen.“

„Men saa se dog rigtig efter, Menneſke!“ raabte

Kelar Bela „at det er Sidearmen vi beseile kan det mindste Barn jo se. Hvis De vil tage imod et godt Raad, saa lad os ankre op under Den og vente til det bliver Dag; dette Farvand er altfor farligt til at kunne passeres ved Nattetid i et saa haardt Veir som dette.“

„Jeg trænger ikke til Deres Raad, Herre!“ svarede Styrmanden haanligt „men jeg skal gjerne purre Kapiteinen og gjøre ham bekendt med, at vi har Sømcænd ombord, der er bedre end baade han og jeg.“

Dg idet han sendte ham et uforstammet, trodsigt Blik, vendte han Ryggen til og gik.

„Talma!“ sagde Kelar Bela „der er noget paa Færde med disse Folk; kan vi ogsaa stole fuldkommen paa dem?“

„Jeg antager det!“ svarede Fyrsten „Kapiteinen lod til at være en brav Mand og forsikrede mig om, at vi Intet havde at frygte med et saa godt Skib som Semiramis; men desuagtet vil jeg ikke nægte, at det undrer mig, hvorfor man vil udsætte sig for ufornoden Fare!“

„Dg hvori bestaar den?“ spurgte Mirza og reiste sig skjælvende.

„Denne Sidearm er fuld af omstyrtede Træstammer og spidse Klipper; et Skib, som løber med fuld Kraft mod en af disse, vil uundgaaligt strande“ svarede Fyrsten.

Den smukke Mirza blev ligbleg.

„Vi maa imidlertid huske paa, at de gode Sømcænd heller ikke synes om at gaa tilbunds!“ tilføiede han smilende „de vil sikkert gjøre Alt for at undgaa Faren.“

„Men!“ indvendte Kellar Bela „man har før hørt, at der har været Forræderi med i Spillet, og Grev Sigismund“

„Er uvidende om vor pludselige Afreise!“ tilføiede Fyrsten smilende „han tror os endnu i Hovedstaden, forat beundre Stjønhederne ved Balletten eller Tenoren og Sopranen ved Operaen; han er altfor meget hengivet til sin blinde Selvtillid, til at han offrer os en Tanke!“

Idetsamme aabnedes Røghedsdøren, og Kapitainen viste sig.

Hans mørke, næsten truende Blik, fæstede sig lynsnart paa den smukke Fyrstinde, derpaa vendte han sig mod Fyrsten.

„Deres Naade ønsker at tale med mig!“ sagde han „jeg sov, da jeg ikke er rigtig vel, Styrmanden purrede mig, — og hvad ønsker De?“

„Tak fordi De kom!“ svarede Fyrsten „og tilgiv at jeg forstyrrede Deres Nattero, men det kan vel neppe være Dem ubekjendt, at vi, jeg ved ikke af hvilken Grund, har forandret Kours og nu befinder os i et meget farligt Farvand.“

„Sag ved det!“ svarede Kapitainen tørt.

„Men af hvilken Grund har vi forladt den

sikkre Bei gennem Hovedfloden!" vedblev Fyrsten
 „den er baade kortere og aldeles farefri?"

Kapitainen rystede Panden.

„Jeg er Høistkommanderende ombord!" sagde han „og behøver ikke at besvare slike Spørgsmaal. Jeg har lovet at føre Dem til Buda-Best i god Behold, og jeg holder mit Ord som brav Sømand. Der gives desuden" tilspøiede han i en kold Tone „Tilfælde, som man ikke skylder sine Passagerer Regnskab for, og netop et saadant har bevæget mig til at give Styrmanden Ordre til at forandre Koursern."

„De vil altsaa friste Faren, Hr. Kapitain!" sagde Mirza „det har De ingen Ret til; enten er De troløs eller De er en daarlig Sømand."

Kapitainens Ansigt undergik en voldsom og pludselig Forandring ved disse Ord. Det var som om hans Dine lyste af ondskabsfuld Glæde, da han omsider svarede:

„Jeg vil om kort Tid give Dem et Bevis paa, at jeg er tro, og hvad min Egenstabs som Sømand angaar, da skal jeg ligeledes vise Dem, naadige Fyrstinde, at jeg skal føre Dem i en Havn, hvor De er sikker mod alle Angreb!"

„Hvad betyder det!" sagde Relar Bela „man har antændt et Baal paa Flodbredden."

Kapitainen skjælvede umærkeligt.

„Det er en Aldvarsel!" sagde han „her ud for

befinder sig meget farlige Skjær; det er nødvendigt, at jeg selv er tilstede."

Med disse Ord og uden at hilse løb han igjen hurtig op paa Dækket, hvor Trampen af hurtige Trin lod formode, at der var Noget paafærde.

Kelar Bela saa efter ham.

"Talma!" sagde han "den Mand behager mig ikke; jeg har ingen Tillid til ham."

Fyrsten var heller ikke vel tilmode; det forekom ham som om Kapitainen alligevel var ham bekjendt fra Fortiden, skjøndt han ikke kunde erindre hvorfra, og som han nu syntes, mindre fordelagtigt.

"Lad os være paa vor Post!" sagde han til den unge Mand "Tiden og Stedet er meget påsænde, dersom man har ondt isinde."

I samme Dieblif oplystes Rahytten af et klart Skin, og de tre Passagerer saa gjennem Binduerne en Raket stige tilveirs inde fra Land, noget fra den omtalte Ild.

"Et Signal!" udbrød Talma "til hvem?"

En hul, skrabende Lyd lod sig i det samme høre udenbords, det var ligesom man firede en tung Gjenstand ned ad Skibets Side.

"For Ganden, man sætter en Baad i Vandet!" sagde Fyrsten atter, mon man agter at lægge bi her; eller var den Raket et Signal om at sende en Baad iland?"

De tre Passagerer lyttede; men hørte Intet uden Matrosernes Trampen paa Dækket.

„Formodentlig en Passager til! mumlede Styren og satte sig ved Vinduet „nu, det er imod al Orden, men man kan ikke fortænke Kapitainen i at han tager en lille Extrafortjeneste med.“

Mirza derimod tænkte anderledes. Hun klynge sig til sin Gemal, hun var bange, frygtelig bange!

Kelar Bela stod ved Rahytsdøren; han bestemte sig til at gaa op paa Dækket. Ogsaa han var greben af en pludselig, ængstelig Tanke.

Imidlertid foregik en forunderlig Scene oppe paa Skibets Dæk.

Hele Mandskabet var beskæftiget med at hale en Line op gennem Lugen og lade den glide udenbords, hvor en Mand, som stod i Yachtens Søjle, tog imod den og skjød den op ligesom en Harpunline.

Med Et standsede Ophalingen fra Lasten; det var ligesom om Roget holdt igjen.

„Holdt!“ kommanderede Kapitainen med sagte Stemme „nu er det godt; naar ellers det er i Orden dernede.“

Den kæmpehoie Styrmænd nikkede tilfreds.

„Se selv ad, Mollus!“ sagde han „det er et

fjönt Stykke Arbeide; man har ikke lært Tømmerprofesjionen for Jugenting."

"Mislykkes det, er vi om en Hals!" sagde Molluf og greb en Blændlygte „jeg bærer Ansvaret og vil selv se efter."

Han begyndte at stige ned gennem Lugen.

"Derjom man kommer op imedens!" sagde Styrmanden „hvad saa?"

"Saa spørg for, at de ikke kommer ned igjen!" lo Kapitainen „det vil sige, skaan Drengen og Fyrstinden, Fyrsten kan det være det samme med."

Han fortsatte Nedstigningen og naaede Lasten. Her gif han styrbords agter og standsede paa samme Sted, som den gamle Toldembedsmand tidligere.

"Godt!" loe han „meget godt!"

Linen, som gif op gennem Lugen, var med sin ene Ende fastgjort til en solid Jernring, der sad i Styrbords-Siden, saa langt agter, at det omtrent var i Retning med Røghtdøren ovenover.

Jernringen sad endvidere i en kolossal Prop, paa henved en Allen i Diameter, som var skaaret gennem Siden og flaaet fast i, men som ved et stærkt Ryk i Linen, nødvendigvis vilde gaa ud og derved danne en Læk, der i Løbet af meget kort Tid vilde bringe Skibet til at synke.

Kapitainen rykkede smaat i Proppen og bemærkede at de smaa Søm, som var spigrede ind i den for at holde lidt imod, let vilde bøies til Side, naar man rykkede til i Linen.

„Meget findrig udtænk!“ mumlede han „Røde Math er dygtig, det maa man lade ham, og dog bliver jeg maaske nødt til at lade ham tilligemed de Andre nappe, før de faa i Sinde at forraade mig. Femtusind Gylden for min Paagribelse — ha — ha — ha, man er næsten verdensberømt.“

Han gik hurtigt tilbage og op paa Dækket, hvor Røde Math i Spidsen for de andre Banditter ventede paa hans Befalinger.

Molluf Bemba saa opmærksom imod Kysten, og gav Ordre til at rebe hvert et Seil, en Befaling, som blev udført saa lydlost som muligt.

Binden tabte nu betydeligt af sin Magt over Nachten, der jagtede sin Fart og gled fremad paa Floden, henimod et Sted, hvor Bredden neppe var større end høist fire hundrede Fod.

„Saasnart I hører et Skud fra Kysten, gaa vi Allemand i Baaden og ro væk; vi hale da godt op i Linen, Broppen flyver ud, og Skuden gaar tilbunds ligesom en Graasten!“ befalede Molluf.

„Vel Hr. Kapitain?“ loe Røde Math „saadan en Spas er jeg med til; det er en Fandens snild Maade at bringe Folk til at himle paa.“

„Og til at tjene Penge ved!“ tilføiede Molluf Bemba „Greven er en Mand af Ord og Ver; jeg vædder paa han har Summen aftalt i Lommen, og maaske en lille Extradouceur til, dersom Alt gaar vel.“

„Men den unge Herre og Damen!“ bemærkede

Math, som var inderlig glad ved Udsigten til en Douceur ovenijsøbet „hvordan bære vi os ad med Dem?“

„Stille!“ hviskede Molluf Zemba „der kommer En op af Kahytstrappen; det er den fordømte unge Spradebasse. Hurtig Folk, En maa gribe ham, medens en Anden stopper et Tørklæde i Munden paa ham, og saa i Baaden med ham, men saa lidt Støi som muligt.“

Røde Math nikkede og flentrede den Kommende imøde saa ligegyldig, som om han blot tog sig en Motion paa Dækket.

Det var virkelig Kelar Bela, som havde bemærket, at Skibet havde sagnet sin Fart, og som, greben af en Mistanke han ikke kunde bekæmpe, var gaaet op paa Dækket for at se, hvorledes egentlig Alt forholdt sig.

„Ah!“ udbrød han og saa tilveirs „I har rebet; det var vist ogsaa det fornuftigste; der er Vind nok til at føre Skibet frem alligevel.“

„Ja, Kapitainen befalede det!“ svarede Røde Math „naar vi saa klaret Løbet her ret ud for, er vi igjen i Hovedstrømmen og har seilet om Den, som Kapitainen nu vilde.“

Kelar Bela smilede.

Han fik med Et den Ide, at den gode, barske Kapitain drev en lille Smuglerforretning og af den Grund havde valgt denne Omvei for at undgaa mulige Ubehageligheder.

„Jeg tror at være kommet efter Grunden til Koursens Forandring!“ sagde han, „men det har Intet at sige, naar vi blot naa vort Bestemmelsessted.“

„Det gjør vi, Herre!“ svarede Røde Math og traadte et Skridt nærmere, just som en Anden af hans Kammerater nærmede sig fra den anden Side, idet han saa tilveirs, ligesom for at udgrænse Himlen.

Kelar Bela vedblev at gaa frem midtskibs og opdagede nu Kapitainen, som stod ved Bantet og stirrede mod Land.

Med Et blinkede et lille Glimt fra Flodbreddens, og Lyden af et Skud bar henover Floden.

„Nu!“ befalede Molluf Zemba, og i samme Nu følte Kelar Bela en Jernhaand gribe sig bag om Livet, medens en anden stak ham et Tørklæde i Munden, da han aabnede den for at spørge om Grunden til denne Fremfærd.

Han slog rasende om sig, men Manden, som holdt ham om Livet, knugede hans Arme indtil dette og furrede dem sammen med en Behændighed, som røbede stor Dvælsje.

„I Baaden med ham!“ befalede Molluf Zemba og styrtede henimod Kakhitten „nu hende!“

Kelar Bela blev langet ned ad den firlige Faldrebstrappe og lagt paa Bunden af Baaden, medens Molluf Zemba hurtigt aabnede Kakhitsdøren.

„Den unge Herre ønsker at tale med Deres Naade!“ sagde han til Fyrsten, „han har bemærket, at Ilden, som viste sig paa Bredden, stammer fra en eller anden Fæst, som Landboerne afholde. De skjød fornylig Glædesstod.“

„Jeg gaar med!“ sagde Mirza „jeg holder meget af Sligt, og der er vel ingen Fare, Kapitain?“
Kapitainen loe.

„Fare!“ mumlede han „der er aldrig saamegen Fare paa det aabne Dæk som i en luffet Kahyt.“

Mirza gik hurtig henimod Døren, idet hun samlede sit prægtige, indiske Schawl om sig, for at modstaa Kattelusten.

Molluf Zembas Dine lyste af Tilfredshed, da han saa, at hun gik foran, og at Fyrsten fulgte efter med orientalsk Ro og Værdighed.

Hun var allerede gaaet de fire smaa Trin, som Kahytstrappen bestod af, og stod nu paa Dækket, indhyllet i sit Schawl, da hun forfærdet vendte sig om.

Det var pludseligt bleven lyst omkring hende, som af et Lyn, hun havde hørt et Stod og Faldet af et Legeme.

Hun saa Kapitainen staa med en ryggende Pistol i Haanden, og i samme Nu begreb hun Alt.

„Talma, min Elskede, min Mand!“ skreg hun „man har myrdet Dig!“

Og idet hun udstrakte Armene mod Kahytten, hvis Dør var bleven luffet, umiddelbart efter at

Skuddet faldt, styrtede hun bevidstløs om i Molluf Zemba's Arme.

Han udstødte et Triumffstrig, som lød ned til Kefar Bela, der laa i Baaden og greb Mirza om Livet.

„Endelig, Slettens Lilie, endelig!“ mumlede han „der er vel gaaet ti Aar siden hin Tid; Du er deiligere end før, jeg er bleven ældre, men Du skal elske mig — Du skal, Du skal . . .“

Dg idet han hurtig løb hen mod Faldrebstappen med hende, raabte han:

„Kom Math, hjælp mig; men varsomt, hui er den Eneste jeg bryder mig om i hele Verden!“

Køde Math opflog en raa Latter.

„Dg Manden, Fyrsten?“ sagde han.

„Jeg skjød ham en Kugle for Panden, han vil ikke mærke naar han faar Munden fuld af Vand!“ svarede han „det er næsten at være altfor ufølsom.“

Mirza blev bragt ned i Baaden. Molluf Zemba fulgte efter og holdt hende i sine Arme.

„No væk! befalede han „og hal ind paa Linen! Semiramis maa gaa tilbunds; saa er Marsagen til Alles Forsvinden naturlig nok!“

Mændene halede ud. Linen blev strammere og strammere, indtil den pludseligt flappedes.

„Hal den op og lad os se!“ sagde Molluf „er den sprunget, maa vi vende om og bringe Sagen i

Orden. Det er Herrens Ordre, at ethvert Spor skal udslettes!"

Kort efter blev Enden halet op. Den var temmelig tung, og Molluf udstødte et Raab af Glæde.

Den sad fast i Jernringen, som var fastgjort i en Prop af en Allens Tykkelse.

"Semiramis vil fyldes med Vand i Løbet af ti Minutter!" sagde han „er der en Smule Liv i ham, behøver han ikke at glæde sig derved. Uden ham er al Fare forbi for den naadige Herre!"

Dg idet han hviæde sig ned over den bevidstløse Mirza hvistede han:

"Jeg myrdede gjerne Alverden for et eneste af dine Smil."

Sollen foer affted som en Pil og fjernede sig mere og mere fra Semiramis, der paa engang begyndte at dreie sig langsom rundt paa et og samme Sted.

"Se!" sagde Molluf og pegede paa Skibet, som tydelig kunde ses paa Floden „se, hvor Semiramis valser rundt; om lidt vil hun tjene til Smuthul for Fiskene."

Banditterne opløstede et Seirsraab. Forbrydelsen var udført, og Ingen vilde nogensinde erfare, hvad der blev begaaet hin Nat paa den dybe Flod.

"Ro nu til, Folk!" opmuntrede Molluf „den naadige Herre venter med de blanke Guldfugle, og jeg skulde mene de er ærligt fortjente."

Karerne faldt hurtigere i Vandet, Farten blev næsten fordoblet, og kort efter naaede man Flodbredden med de to Fanger, hvoraf Mirza endnu bestandig var bevidstløs.

Just som den borede sin spidse Stævn næsten ind i Sandet paa Flodbredden, fløi en stor Baad som en Maage ud fra den modsatte Bred og nærmede sig Semiramis, som vedblev at dreie sig rundt med stedsje stigende Hurtighed.

Syvende Kapitel.

I det yderste Dieblif.

Vi forlod Martin Lindau, da han, greben af Rædsel, krøb langs Stenkammen, for at forsøge paa at finde en eller anden Udgang.

Det var umuligt at tage feil af den rullende, pladstende Lyd, som opfyldte det bælmørke Rum. Det var Vandet fra Donauen, som brød igjennem sine underjordiske Kanaler, og nu strømmede ind gjennem et eller maaske flere Rør.

Lindau indsaa, at han maatte kvæles tilsidst af den voxende Vandmasse, og følte en pludselig Slap-

pelse, en uhyre Udmattelse, som næsten berøvede ham al Kraft.

Han vedblev vel at krybe langs Ryggen ad Stenkammen, men Handlekraften var borte, han havde opgivet sig selv.

„Seg er fortabt!“ mumlede han halvhøit „jeg er dømt til at dø her i disse gyfelige Svælvinger, i et ravnfort Mørke, hvor det vrimler af væmmeligt Kryb! at, havde jeg idetmindste Lys, saa kunde jeg maaske dog finde en eller anden frelsende Bei, men Alt er Mørke, et frygteligt, knugende Mørke.“

Han traf hurtigt Benene længere op under sig. Han følte en isnende Kulde om dem, det var Vandet, som endeligt naaede Stenkammens Ryg.

Rundtom ham høretes det ene Pladsf efter det andet; det var Rotterne, som ikke kunde modstaa Vandets Tryk længer, men som styrtede ned fra Stenkammen, det sidste Tilflugtssted de havde.

De Modigste, eller mest Jortvivlede krøb op paa Ryggen af Mennesket, der befandt sig i samme Stilling som de, kun med den Forskjel, at han havde et klarere Begreb om den rædsomme, uundgaaelige Død, og altsaa led dobbelt.

Han tænkte sig det Dieblit, da Vandet lagde sin flamme Haand paa hans Bryst, og det endnu frygteligere, da det vilde naa hans Læber og strømme ind i hans Mund.

Det kunde ikke undgaaes; det maatte komme;

Donau havde Vand nok til at fylde Millioner af slige Hvælvinger.

Et feberlignende Kæseri greb ham.

Han stødte og sparkede rasende imod Muren, ikke ganske uden Fare for at falde i Vandet; han raabte og lo vildt, men Tungen svarede; kun det fremstrømmede Vands ensformige Brusjen var den eneste Lyd han hørte.

„Seg maa dø, dø!“ skreg han „og jeg vilde dog saa gjerne leve! o, det er skrækkeligt.“

Han mærkede idetsamme, at Vandet nu stod helt over Stenfammen.

Der lød intet Bladst mere; Rotterne vare druknede eller spømmede stille omkring, indtil de udmattede sank tilbunds, Alt var stille omkring ham, og den mere og mere sammenpressede Luft besværliggjorte Mandedrættet.

Da hørte han pludselig en hørs Stemme tralle en Sang, som det forekom ham ovenover ham, men noget tilfiden.

Stemmen sang:

„Saa feie vi ud det gamle Hus,
 „Vi drukne Rotter, vi drukne Mus,
 „Nu Katten dernede ei gjør dem Fortred,
 „For stakkels Mis, den maa drukne med.“

„Det er den fordømte Hund, som gjør sig lystig!“ mumlede Lindau „han tænker vel nok, at jeg maa kunne høre ham! o, den Elendige.“

Han maatte nu rejse sig op paa Fødderne og

staa i en høiet Stilling med Hovedet støttet imod Hvælvingens Loft; thi Vandet naaede ham midt op paa Livet, medens han laa paa Knæ.

Det steg stedse, den samme tusende Yhd vedblev. Vindau stirrede frem for sig i det tætte Mørke, ligesom en Fortvivlet, der ser efter en lysende Stjerne. Bludseligt udstødte han et dæmpet Skrig.

Var det Bedrag! var hans Hjerne allerede saa forvirret af Dødsangsten, at han indbildte sig at se en bred, hvælvbet, sparsomt oplyst Gang foran sig, da han dreiede Hovedet til venstre Side!

Tog han virkelig ikke fejl!

Nei, der var virkelig en tør, bred Gang bagved en afstumpet Mur, som hævede sig ligesom et Skillerum for Vandet. Kanten var ikke høiere oppe, end han med Lethed kunde naa den med Haanden og figge over den.

Efterhaanden blev det lysere, jo mere Dinene bleve vante til det svage Lysstjær, og han opdagede nu ligeover sit Hoved nogle Trin af en Trappe, der uidentivl strakte sig ned til Gulvet.

„Ah!“ udbrød Vindau „den Trappe fører til et Taarn efter Bygningen at dømme; jeg befinder mig altsaa i et Slot med Taarne“ og han gjennemgik paany alle de Slotte han kjendte i Wien, men traf ikke et med Taarn. Han maatte altsaa være udenfor Byen, tæt ved Floden.

Vandet var nu steget saa høit, som det omtrent kunde komme; Rotterne, som sad paa hans Ryg

vare faldne af; og hans Legeme var som gjennem-
isnet af Kulden.

Han greb fat om Murkanten med begge Hænder
og svang sig over, idet han samtidigt skiftede dem om,
saa at han blev hængende lodret ned paa den
anden Side.

Det var et saakaldet Bomspring, som vilde
have gjort en Gymnastiker af første Klasse megen
Glede.

Han søgte med Fødderne efter muligt Fodfæste
paa den anden Side og fandt strax et af Trinene,
som ganske rigtigt førte ned til Bunden af den store,
fuldkommen tørre Hvælving.

„Man kan jo ikke forlange større Opmærksom-
hed“ sagde han ved sig selv, „en Mur til at svinge
sig over, og en magelig Trappe til at gaa ned ad!
kun kjedeligt at man først fandt den i det yderste
Dieblif, man havde da undgaaet den Ubehagelighed
at blive ligesaa vaad som en druknet Mus.“

Hvælvingen han befandt sig i, var henved tyve
Alen i Tværmaal og aldeles cirkelrund.

Gulvet var meget smukt indlagt med Sten-
figurer, en Slags grov Mosaik, men bedækket af et
tykt Lag Støv, et Bevis paa, at Stedet ikke havde
været betraadt i en meget lang Tid.

Bæggene vare af poleret Granit, som endnu
sine Steder havde beholdt sin Glans, men ellers
var forvittret ved Tidens og Lustens Indvirkninger,
og Loftet bestod af en svagt hvælvet Bue, fra

hvis Midte han skintede en Gjenstand hænge ned i flere Rjæder.

Det var en gammel Lysekrone, hvad han dels kunde se gjennem Mørket, dels sluttede sig til, og han kom derfor snart til den Overbevisning, at han havde fundet en af disse gamle Forsamlings- sale for et af Middelalderens hemmelige Selskaber, som endnu stundom findes navnlig i Tyskland og Østerrig.

Kun hvorfra det dæmrende Lys kom, som tillod ham at se endog temmeligt tydeligt, var ham i Forstningen ubegribeligt, men efterat have passeret Hvelvingen rundt opdagede han to store Ruder af Marienglas, som var anbragt tæt ved Loftet, lige overfor hinanden, men som var saa fuldkommen til-dækkede med Spindelvæv, at det endnu mere vidnede om, at man ikke i lang Tid havde besøgt Stedet.

Det Mærkværdigste var imidlertid Møblementet. Midt paa Gulvet stod nemlig et rundt Stenbord, ført af Støv og af betydelig Vælde.

Nogle Væser, som hang ned af det, vidnede om, at det engang havde været betrukket med Fløiel, og at de gode Folk, som maaske for Aarhundreder siden havde bænkset sig om det, just ikke omgaffes varligt med det sorte Blæk, som forlængst var hentørret i det store, underligt udstaarne Blækhus, derom vidnede de store, sorte Pletter, der bedækkede Fløilet hijsk og her.

Rundt om Bordet stod flere gammeldags, høi-

ryggede Stole, betrukne med sort Læder, der var sømmet fast til Kanterne med plumpe Næsfingsøm, og at der var indtraadt en pludselig Forstyrrelse, da Medlemmerne af Forsamlingen sidst havde været samlet, fremgik af, at flere af Stolene var væltede om, halvt ind under Bordet. Nogle splintrede gammeldags Sværd og en overbruffet Dolk, hvis afbrudte Spids endnu sad fast boret ind i en Stole-ryg, vidnede endnu yderligere om, at en pludselig Forstyrrelse, maaske en blodig Kamp havde fundet Sted sidste Gang Mændene af dette, vistnok hemmelige, Forbund havde været sammen.

Op til den ene Side, forsaavidt det ellers maa være os tilladt at tale om Sider i en Cirkel, stod et Skab af betydelig Størrelse og forsynet med store, forgyldte Haandgreb.

Lindau greb fat i et af disse og trak til, og strax aabnede to brede Døre sig paa vid Gab, saa at han maatte have kunnet se hvad Skabet indeholdt, dersom Utsningen havde været stærkere.

Det dæmrende Tusmørke tillod ham det imidlertid ikke; Skabets Indre var bældmørkt.

„Naar det bliver Dag!“ sagde han ved sig selv „og det kan ikke vare længe!“

Han tog sit Uhr frem og sølte Bisernes Stilling, at se var en Umulighed, dertil var Mørket for stærkt.

„Fem!“ mumlede han „det er snart Dag!“
Han saa sig pludseligt om og lyttede.

En svagt tordnende Lyd lod sig høre, ligesom af et fjernt Vandfald.

„Ah“ loe han „min vanstakte Ven lukker Vandet ud; nu har jeg faaet nok, mener han!“

Det forholdt sig ogsaa fuldkommen rigtigt.

Under Gulvet udenfor Hvælvingen, i Rummet, som omgav den, maatte være en Abning, som optog Vandet, naar man trak en Lem fra, thi Lindau hørte tydeligt, hvorledes det brusste ned i en underjordiff Kloaf, gjennem hvilken det sandsynligvis vendte tilbage til Floden.

Larmen blev tydeligere; en suøstende, rallende Lyd, som om det strømmede ned gjennem en uhyre Tragt.

Vor Ven kunde ikke tilbageholde en muntert Latter, trods sine dyngvaade Klæder og den isnende Kulde de forarsagede.

„Vil man ikke lade mig sulte ihjel, kan jeg næsten ikke forlange det bedre; blot jeg havde Lys, kunde man jo endog have det meget behageligt“ mumlede han leende „men hvad bør man nu gjøre?“

Han fatte sig i en af de gamle Stole og tænkte sig om.

„Ja!“ udbrød han „saaledes bør det være! min elstværdisge Plageaand har ikke den mindste Anelse om at jeg kan være i Live; han vil indfinde sig for at opsoge mit Lig og blive saa overrasket ved at se mig i Live, at han uden Modstand vil tillade mig

at forshue hans Hænder med disse nydelige Smaatingester!"

Han tog et Par Staal-Haandjern frem af Lommen.

"Rigtignok vil han blive meget utaalmodig over en saadan Behandling," vedblev han sin Samtale med sig selv "men han vil blive nødt til at finde sig i det Uundgaaelige."

Han holdt pludselig inde og lyttede.

Det forekom ham som om han hørte Noget græde og klage tæt ved, men hvor det var kunde han ikke opdage.

Med Et lød et høit Skrig, ligesom om Hjælp, og Lindau sprang hurtig hen til Trappen ad hvilken han var steget ned.

"Her ovenfor er det!" sagde han "det er et Fruentimmer, som raaber om Hjælp."

Dg uden at cænde Muligheden af at Trappen kunde være brøstfældig, steg han op ad den, der snøvede sig tilveirs i en smal Sneglegang.

Han talte tredsindstyve Trin, saa hørte den op, og af en kold Strømning, der førtes ham imøde, sluttede han strax, at han befandt sig ligeoverfor en eller anden Abning, som han dog ikke kunde se paa Grund af det fuldstændige Mørke, der omgav ham.

Han følte forsigtig for sig og mærkede en Trævej, der var ligesom gennemridset med hvide Striber.

Nu begreb han, hvorfra den kolde Luft kom. Striberne vare fine Revner, gjennem hvilke man kunde skimte en Udsning.

„En Dør!“ mumlede Lindau og tog hurtig Hænderne bort, da han hørte Stemmer lige indenfor, altsaa rimeligvis i et umiddelbart tilstødende Værelse.

„Rør mig, om Du vover det, affyelige Person!“ skreg en Fruentimmerstemme „og jeg klager til Greven, din Herre!“

En skrattende Stemme, som Lindau strax gjenkjendte som tilhørende sin puffelryggede Blageaand svarede:

„Greven har selv givet mig Befaling til at behandle Dem som en gjenstridig Person, og jeg gjør det. Vi gjør ikke mange Omstændigheder her, og jeg pleier at have fuldkommen Ret over alle de unge Piger, som er dumme nok til at modsætte sig Grevens Villie.

Og Lindau hørte, hvorledes hans plumpe Trin kom nærmere, rimeligvis henimod hans Offer.

Dette udstødte et nyt Skrig og flygtede rundt om i Stuen indenfor, og som Lindau hørte, stedse forfulgt af den Anden.

Det var et fortvivlet Kapløb; Borde og Stole væltede, og Fruentimmeret skreg uafbrudt.

Lindau følte Blodet stige sig til Hovedet af Harmen, men hvorledes skulde han hjælpe. Døren, som var imellem, var meget stærk, og han vilde desuden kun nødigt røbe sin Tilstedeværelse.

„Husk hvem jeg er!“ lod Fruentimmerstemmen igjen „og vær overbevist om, at Fyrstinde Paoli skal blive hævnnet, dersom Du vover at krumme et Haar paa mit Hoved.“

En spottende Latter svarede paa disse Ord.

„Fyrstinde Paoli maa finde sig i at lægge alle disse fornemme Nykker tilside; Grev Kurunja bryder sig hverken om Titler eller Rang, han har selv begge Dele!“

Lindau hørte hvert Ord og slog sig forbittret for Panden.

„Døsmær som jeg er!“ tænkte han „jeg er i Kurunjæs Magt! ah nu forstaar jeg Alt — ja, kun han kunde have Interesse af at komme Røde Math til Hjælp; jeg Døsmær, som ikke før har kunnet indse det.“

Han lagde atter Dret til Døren og lyttede.

„Det nytter Dig ikke, skønne Fyrstinde!“ vedblev Uslingen indenfor „Du skal foreløbig tilhøre mig; Du narrede os første Gang og loffede den smaa Ninette fra os; o, hende elskede jeg, hun skulde have været min lille Kone; det var da min Bestemmelse, og Greven havde sagt ja, og saa følger hun med Dig. Det maa hævnnes; og saa den Fremfærd dine fordømte Hjælpere udøvede mod mig! tror Du jeg har glemt den! nei, man glemmer ikke saa snart saadanne Brygl og saadan en Skam; ogjaa dette skriver jeg paa din Regning, jeg glemmer Intet, og nu, nu . . .“

Lindau hørte igjen hans plumpe, tunge Skridt og den Andens hurtige Trin og begreb, at Uslingen fortsatte Forfølgelsen.

Han bestemte sig til at forsøge paa at sprænge Døren, eller ialtfald ved den Larm som dette forarsagede, skræmme Uslingen, da han hørte Fyrstinden udstøde et Blædeskrig.

„Rør mig nu om Du tør!“ sagde hun „nærm Dig, Elendige, og denne Dolt skal mærke Dig saaledes, at Du ikke skal glemme det.“

„Hun har rimeligvis fundet et Baaben!“ tænkte Lindau „godt, han vil ikke komme, han er ligesaa feig, som han er ond.“

De tunge Trin hørte strax op.

Det var klart, at Truslen havde virket.

„Jeg pleier ikke at lade mig kysse!“ hørte han den Anden sige „men jeg er bange for, at Du maaske kunde faa ifinde at ridse Dig selv lidt i Brystet, dersom jeg alligevel nærmede mig. Unge Piger er saa fordømt tankeløse og hidfise, og derfor vil jeg ogsaa lade Dig have Ro for Diebliffet; men naar Du sover, Lille, naar Du sover, kommer jeg, og Du vil sove trods al Modstand! i Sovne har Du ingen Magt, og det er forfjilde at prøve den, naar Du først er i min Vold.“

„Usling!“ raabte Fyrstinden „Du har ingen Ret til at tiltale mig saaledes, og din nederdrægtige Herre ingen til at berøve mig min Frihed.“

„Den naadige Greve har kjøbt Dig!“ loe

Uslingen „hundrede Tusinde Gylden er en smul Sum, og man finder den ikke i Rødestenen. Du maa derfor finde Dig i din Skjæbne, Lille; jeg gaar nu for at se, hvorledes det gaar med en slem halsthyrig Arabat, som jeg har gjemt saa rart et Sted her i Slottet; han er meget værre end Du, det vil sige han var det!“ tilføiede han med en ondskabsfald Latter „nu har han rimeligvis tabt al Modet aldeles, jeg tør vædde han kan ikke engang sige Goddag til mig, naar jeg kommer, eller spise en eneste Bid af den Mad jeg altid tager med, for at styrke saadanne Personer med. O, det er ikke saadan at besøge Grev Kurunja; vi er saadan en Smule hemmelighedsfulde af os, og det Bedste er, at Ingen nogenjinde aflurer os vor Hemmelighed.“

„Det kunde dog være Du tog fejl!“ tænkte Lindau.

„Fald derfor pænt til Føie, Lille!“ endte den lille Banskabte „Greven har givet strenge, og bestemte Ordre. Derfor Du ikke inden fire og tyve Timer skriftligt tilmelder ham, at Du vil tilhøre ham, har han givet Dig som en Foræring til mig, — og der er kun en Fjerdedel Døgn tilbage. Skriv derfor et pænt Brev til den naadige Herre, eller vær overbevist om, at jeg beholder Dig som Foræring — og“ tilføiede han truende „jeg forsikrer Dig om, jeg har Midler som hverken Du eller nogen Anden kan modstaa.“

„Stettens Lillie“.

Med disse Ord gik han og aflaaede Døren efter sig.

Lindau ventede til Lyden af hans Skridt havde tabt sig, derpaa bankede han svagt paa Døren, som førte ned til Trappen.

Fyrstinden udstødte et Skrig.

„Hvem der?“ spurgte hun angst.

„Vær rolig,“ svarede Lindau „tab ikke Modet; man vil frelse Dem!“

„For Guds Skyld hvor er De, hvem er De?“ spurgte hun og saa sig om, hun begreb ikke, hvorfra Stemmen kom.

„Det er Politiet!“ svarede Lindau „og her er jeg!“ han slog saa voldsomt paa Døren, at den rystede.

„Jeg ser ingen Dør!“ svarede Fangen indenfor „Det er Panel Utsammen.“

„Saa mærk Dem Stedet!“ svarede Lindau „søg at finde Laasen, den er neppe synderlig stærk eller solid, og prøv paa om De kan aabne den ved Hjælp af den Dolk De har.“

„Ja, ja!“ stammede Fyrstinden skjælvende af Haab „nu ser jeg tydelig en firkantet Fordybning i Panelet, det maa være Døren; jeg vil prøve paa at gjøre som De siger, min Herre, naar blot ikke det skrækkelige Menneske kommer tilbage idetsamme.“

„Det er netop det jeg vil forsøge paa at forhindre svarede Lindau „arbejd De kun ufortrøden, det lykkes nok!“

„Seg skal arbejde, om saa Blodet skal springe ud af mine Hænder! o, var jeg bløt fri!“ svarede Fangen.

„De vil blive det!“ svarede Lindau „og skulde De saa Laasen aabnet før jeg kommer tilbage, saa gaa ned ad Trappen herudensfor. Den fører Dem til et sikkert Tilflugtssted.“

Han turde ikke blive længer.

Den Banstæbte maatte omtrent have naaet den anden Bei, som førte ned til Hvælvingerne, og han maatte da være tilstede for at tage imod ham.

Han løb hurtigt ned ad Trappen, svang sig over den frelsende Mur og krøb igjen langs med Stenkammen hen til sit oprindelige Fængsel.

Som vi vide var det bældmørkt, men Lindau havde bemærket sig dets Form og Beliggenhed.

Han naaede i god Tid hen til det Sted, hvor den Dør var, gennem hvilken den Puffelryggede var kommen, og hvor den maskerede Mand havde vist sig, for at frelse ham i det sidste Dieblif.

Han trykkede sig tæt op til den, uden at betymre sig om det store Lag Dynd han traadte i med Fødderne.

Bandet var løbet ud igjen, og alle de ubehagelige firbenede Beboere tilintetgjorte.

Lindau følte sit Hjerte banke, ikke af Frygt, men af Glæde.

Ad en tilsyneladende aldeles feilagtig Bei havde Forsynet ført ham netop paa den rette Spor til

Opdagelsen af den Række Forbrydelser han har sat sig til Opgave at afflore, ja, han stod maaske ligeoverfor Ting, om hvis skjændige Tilværelse man var aldeles uvidende.

Vel havde Politiet i lang Tid haft sin Opmærksomhed henvendt paa Mad. de Hirsch's besynderlige Pensionsanstalt, men da der aldrig kom nogen Klage over dens Karakter, og da hun ved mangfoldige Veiligheder tydeligt havde godtgjort, at hendes Hoved-Erhverv var Handel med aflagte Klæder, var den ellers skarpsæende Politichef kommen til den Overbevisning, at den gode Dame, naar Alt kom til Alt, i Grunden var uskyldig i den mindre anbefalende Bestjæftigelse man tillagde hende.

Først da hun i sin blinde Vrede mod Grev Kurunja og Benjamin Kara fordrede Politiets Hjælp for at faa en ung Pige, som hun udgav for sin Datter, opsogt, først da gjorde hun sig mistænkelig, da man med Bestemthed vidste, at hun ingen Datter havde.

Som man da vil erindre paatog Martin Lindau sig at komme efter hele Mysteriet, og fandt snart, at Grev Kurunja var Sjælen i det Hele, støttet paa sin Anseelse og den almægtige Penge-mand Benjamin Kara.

Den Dag han forklædt som Toldembedsmand havde gjenkjendt Molluf Zemba i Kapitain Smith og hørt ham love Opbarteren ti Gylden, dersom han kunde bevæge Fyrst Talma til at fragte Lyst-

Nachten Semiramis havde han anet en stor Forbrydelse bag det Hele, og var kommen til fuldkommen Kundskab om hele Planen, da han i en Time havde lyttet ved Vinduet i Bærtshuset ved Floden.

Her hørte han Alt; thi Molluf Zemba var uheldigvis overbevist om, at Ingen belurede ham, og hans Plan var da, strax at underrette Fyrsten og Kalar Bela om den nederdrægtige Mordplan, efter først at have overbevist sig om, at man virkelig havde gennemfaret Skibets Side paa en saadan Maade, at det uundgaaeligt maatte synke i faa Minutter.

Hvad der skete, da han vendte tilbage fra Skibet vide vi og vende atter tilbage til den mørke Hvelving, hvor han stod skjult trykket op til Døren.

Ottende Kapitel.

Stamherrens Signet.

Vindau var kommet fuldkommen tidsnok. Der hengik næsten ti Minutter før han hørte den Puffelrøggedes tunge Trin udenfor.

Han var imidlertid ikke alene. Vindau hørte tydeligt Skridtene af to eller maaste flere Personer.

Det var under alle Omstændigheder en meget

ubehagelig Opdagelse, som gjerne kunde faa hele Planen til at strande.

At overmande Banskabningen, trods hans store Styrke, troede han sig vel istand til trods den Dødsangst han havde udstaaet og den deraf følgende Udmattelse, men var han ledsaget af Flere, kunde Kampen blive meget tvivlsom, tilmed da han ikke havde et eneste Vaaben, som han i dette Tilfælde ikke vilde have betænkt sig paa at bruge.

Trinene standsede udenfor Døren, og Lidan hørte hvorledes man skjød en Stang tilside, der formodentlig spærrede for Døren og aabnede en Laas.

„Nu har I da bragt Stuen i Orden igjen!“ hørte han den Puffelryggede sige „jeg vil fordomt nødig plumpe I til Halsen?“

„Vær Du kun rolig, Nicola!“ svarede en Stemme „Bandet er borte; jeg traf Eugen fra ned til Kloaken, og hørte det styrte derved i Tøndevis.“

„Det er en velsignet Indretning med den Sluse!“ vedblev Nicola „disse Rum under Slottet vrimle af Utøi; Floden er en Opdrætningsplads for disse hæslige Dyr, og Slottet frembyder jo et ypperligt Tilflugtssted, naar de voger til; jeg tør forsikre for, der er ikke blevet en i Live.“

„Det forekommer mig som der løber en temmelig lang Stenforhøjning henimod Muren! bemærkede Stemmen „det har Du nok glemt, Nicola; Rotterne kan frelse Livet ved at krybe op paa den.“

Nicola loe høit.

„Dumxian!“ sagde han „Ingen kan undgaa Døden dernede, naar Bandet kommer. Staar Slusen aaben i tredive Minutter, naar det Loftet! og denne Gang lod jeg den staa aaben i fyrgeogthve Minutter.“

„Det var en anden Sag!“ svarede den Anden, saa maa de dø.“

„Ah!“ tænkte Lindau „kun to Mand, dem skal jeg vel blive sær dig med.“

Bludselig udstødte den Anden et Angsttraab.

„Naa, hvad nu?“ spurgte Nicola.

„Manden?“ stammede hans Ledjager.

„Hvilken Mand?“

„Ih, ham, den Saarede, som Du bragte hjem i Nat!“ raabte den Anden „Du lod ham transportere herved, og nu! store Gud, Nicola, han maa være død, kvalt af Bandet; Du har et Mord paa din Samvittighed!“

„Ti med din forbandede Bestyldning!“ svarede Nicola i en Tone, han gjorde saa fast som mulig. „Du kan da vel begribe, at jeg har sørget for at han ikke er der, naar Bandet er der. Han, Du omtaler, er gaaet en Time efter at han kom; det vil sige med bundne Hænder; den naadige Herre lod Politiet hente og føre ham bort; men se, det ved hverken Du eller de Andre af. I sov paa Tert grønne Dre.“

„Gud velsigne Dig for de Ord, Nicola!“ svarede den Anden „jeg er ganske glad paa dine

Begne, tænk Dig, om Du var bleven Skyld i Mandens Død, og hvad vilde Greven sige?"

"Skulde det knibe vil den skikkelige Tyr hjælpe mig at bagbinde den ærlige Nicola!" mumlede Sindau „han behøver blot at se mig, for at blive overbevist om, at hans Angst var velbegrundet."

"Det er nu Dag!" svarede Nicola „og Du har vist Andet at gjøre end staa her og holde Prædiken til ingen Nytte."

"Seg mente, at Du havde Brug for mig, Nicola!"

„Nei, ikke nu!"

"Men hvorfor forlangte Du da, at jeg skulde gaa med?" spurgte den Anden.

"Fordi jeg var dum nok til at tro, at Du var en rask Karl!" svarede Nicola „men Du var maaske i Stand til at blive bange for en død Rotte, naar det kom til Stykket."

„Nei, men jeg skal ikke nægte, at det jo vilde ghse i mig, dersom jeg kom ned i det fæle Hul og saa ham, den Gamle ligge dernede, kvalt af Bandet."

Nicola svarede ikke; Synet kunde maaske ogsaa være ubehageligt nok.

"Sa lad os nu ikke tale om Sligt paa dette Sted!" sagde han „her er uhyggeligt nok i Forveien; gaa før op til dit Arbeide. Du ved Greven er ikke til at spøge med, og Forvalteren langt mindre."

„Ja, Forvalteren, hvor er han?“ spurgte den Anden „han har ikke været her i mange Dage!“

„Du er fordømt nysgjerrig!“ svarede Nicola „det maa en Tjener aldrig være; Tavshed og Beskedenhed er en Hoveddyd, som Du burde beslitte Dig paa!“

„Naar Greven kommer tilbage vil jeg forlange min Afsted!“ sagde den Anden „jeg vil ikke være med længer.“

„Til hvad!“ raabte Nicola, „til hvad?“

„Til alle disse Hemmeligheder!“ svarede den Anden bestemt „for trods dit godlidende Ydre, Nicola, er Du dog sveden og lun, det var Dig, som . . .“

„Not, not!“ afbrød Nicola ham „i Grevens og Forvalterens Graværelse er jeg Overstbefalende her paa Slottet, og fremkommer Du med flere saadan tvivlsomme Ord, jager jeg Dig paa Borten som en Hund.“

„Naa, naa Nicola, godt Ord igjen!“ svarede den Anden „Du er saa fordømt hidsig; men jeg kan nu ikke lide alle disse Hemmeligheder! hvad behøver Du nu netop at besøge Kjælderen for paa denne Tid; det er saadant noget uhyggeligt noget, Alt sammen.“

Dg overbevist om, at have sagt sin Mening paa en meget bestemt Maade gif han hurtig bort. Lindau hørte hans Skridt tabe sig efterhaanden. „Den Dumrian!“ hørte han Nicola sige „han

havde nær bragt mig i Forlegenhed med sine dumme Skrupler! naa, hvad her er sket tager jeg paa mig; og man skal lede godt, dersom man vil finde Noget!”

Han puslede lidt med Laafen, og aabnede den tykke, solide Stendør.

Skinnet af en lille Lampe, han holdt i sin venstre Haand, faldt udover det gyselige fugtige Rum, hvis Baggrund det dog ikke var muligt at se.

De smaa Vandpytter, som var blevet staaende for senere at sive ned i Jorden, glimtede som afbrudte Stykker Speilglas, og nogle enkelte døde, opsvulmede Rotter stak frem af Mudderet, hvori de vare sunkne efter som Vandet svandt.

Nicola havde for en Sikkerheds Skyld iført sig et Par langskafte Støvler med Træbund; det var saa ubehageligt at blive vaad eller blot kold om Fødderne, og Nicola var meget omhyggelig for sin Sundhed.

Han steg derfor nedad det lille, temmelig lave Trin, som førte ned i Kjælderen og holdt Lygten først over sit Hoved, dernæst tæt ved Gulvet, saa dens Straaler maatte oplyse baade foroven eller forneden.

Han foretog dette Experiment flere Gange, medens hans smaa Dine fører om til alle Sider med et høist forundret Udtryk.

At Stenkammen strakte sig videre og kunde påseeres havde den skikkelige Fyr ingen Anelse om.

„Hvor Fanden kan han dog ligge!“ mumlede han „grave sig ned i Dyndet er vel tænkeligt, men saa maatte dog idetmindste en Arm eller et Ben rage frem; ud kan han ikke være kommet, Døren var i Laas! — af, bag Stenkammen! jeg Dosmer som ikke strax kunde begribe det; han er naturligvis først krøbet op paa den, og siden, da Vandet er steget, har han tabt Bevidstheden og er dumpet ned mellem den og Bæggen ligesom en anden Rotte.“

Han holdt Lygten saa høit tilveirs som hans lille Figur tillod og nikkede tilfreds.

Han opdagede en lys Stribe paa Bæggen omtrent en Tomme fra Loftet; den betegnede tydeligt hvor høit Vandet var steget, idet den var begrændset af en sort slimet Streg.

„Vandet har kun været en Tomme fra Loftet!“ mumlede han „og om han saa havde været en af Guds velsignede Engle skulde han drukne! hu, ha, det maa være ubehageligt saadan at føle Vandet boble om Munden og saa blive angrebet af disse affhyelige Rotter, som naturligvis bide sig fast i Klæder og Kjød! ha, ha, ha! han maa have valset lystig rundt med dem, men det har ikke nyttet ham noget, han har dog maattet bukke under, og her maa han ligge.“

Han holdt Lygten henover Stenkammen og saa ned bag den.

Men der var Ingen; der laa kun utallige Rotter, som ikke vare førte bort af Vandet.

Den Buffelryggede følte en Gysen gjennemfare sig. Hans Offer var heller ikke her, det var ikke i Dyndet paa Gulvet, det var der sletikke.

Han lod igjen Lygtens Skin falde omkring sig og blev staaende, stiv af Rædsel.

Han havde opdaget Lindau staaende ved Døren med smilende Ansigt, lyslevende.

Den Glendige var nærved at tabe Lygten, men ligesom om han følte, at Rædslen vilde blive endnu større, dersom han befandt sig ene i Mørke med det skrækkelige Syn, knugede han den fast i Haanden og tastede sine Dine forfærdede paa Synet.

„Hr. Hr.“ stammede han med dirrende Læber De —; o — Jesus, „han kommer henimod mig!“

Lindau nærmede sig virkelig. Uslingen hørte tydeligt hvorledes Vandet pladskede om hans Fødder; rundt om var Alt stille, han kunde kun høre to Ting, disse Pladsk og sit eget Hjertes Banken.

Lindau standsede udfør ham og lagde Armene overfors paa Brystet.

„Goddag!“ sagde han smilende „De ser jeg er ikke bange.“

Nicola svarede ikke, Skrækken havde endnu fuldkommen Magt over ham; hans Tænder klappede i Munden paa ham, hans Knæ skjælvede, og omfider sank han i Knæ, ned i det væmmelige Dynd.

„Naade, Gjenfærd, Mand eller hvad Du er!“ skreg han „rør mig ikke, gør mig ikke noget.“

Lindau betragtede ham med et Udtryk af den

dybeste Foragt og tog Lampen ud af hans skjælvende Haand.

„Naade for en saadan Usling!“ sagde han „aldrig, saa vilde der ingen Retfærdighed være i Verden; nei for Dig gives ingen Naade, kun Straf.“

Nicola betragtede ham med Dine, som tydeligt røbede en vis latterlig Tvivl; han var nemlig lige-saa uvidende og overtroisk som han var nederdrægtig; i hans Dine var virkelig Lindau strax et Gjenfærd, men hans bestemte Udtalelse hævede snart denne Mening.

„Der er Naade for hver en Synder!“ sagde han og reiste sig hurtig fra Dyndet „og jeg handler kun efter Befaling.“

„Du lyver! raabte Lindau „Grev Kurunja har ikke befalet Dig at myrde mig! hvor stor en Slynge! han end er, er jeg dog i hans Dine en altfor ubetydelig Person til at han vilde lade mig myrde; det er Dig selv, som har fattet Planen for at hævne Dig over det Greb hvormed jeg netop stod i Begreb med at sammensnøre din Strube, da din Redningsmand kom til; det er Dig alene, som jeg har at takke for alt hvad jeg har gaaet igjennem, for en forfærdelig Dødsangst, som ingen Pen mægter at beskrive, ligesaavel som jeg ene kan takke Himlen for min Redning!“

„Saa har Du idetmindste takket den for tidlig!“ skreg Nicola og omslynge ham med sine lange, mustelstærkte Arme „og det skulde gaa til med

Satans Kunster om Du kan undgaa mig denne Gang.“

Nicola var lille og vanskabt, men en Kæmpe af Kræfter; han havde mange Gange flaaet den stærkeste Karl i Gulvet og var Seirherre i mangel Styrkeprøve, men her fandt han ufornodet sin Overmand.

Lindau rev sig løs med utrolig Lethed, og idet samme haglede den samme Regn af frygtelige Slag ned over Nicola, ligesom tidligere over Røde Math.

Det var en fuldstændig Umulighed at parere et eneste; selv den bedste engelske Bøyer maatte give tabt ligeoverfor disse lynsnare, rasende Slag, og Nicola tumlede derfor tilbage, forturnet, forfærdet med Hovedet ligesom knust af Hammerslag.

Lindau fløi ind paa Livet af ham, greb begge hans Hænder og førte dem tæt sammen.

Man hørte en smækkende Lyd, og i samme Nu var de lænkede tæt sammen af de nydeligste Haandjærn man vilde se for sine Dine.“

„Nu kan Du sige, at Du har gjort Bekjendtskab med Martin Lindau!“ sagde Opdagelsesbetjenten „om saa Timer vil Du komme til at kjende Lov og Ret, og disse Haandjærn vil kun være Legetøi i Modsjætning til de tunge Lænker man uddeler til Folk af din Haandtering.

Nicola svarede ikke; han skjar Tænder i afmægtigt Raseri.

„Greven!“ gylpede han endelig frem „Greven vil frelse mig!“

„Greven vil, om ellers der er Retfærdighed til, komme til at dele Fængslet med Dig!“ svarede Lindau „jeg glæder mig til at se to af Jordens største Slyngher gaa Side om Side, belæstede med Lænker. I har Mord, afskyelige Mord og Nedrigheder paa Jer Samvittighed og Forsynet lader sig ikke spotte!“

Nicola stønnede, han følte uden Tvivl at han havde udspillet sin Rolle og gyste.

„Man vil dog maaske tilgive mig!“ mumlede han „jeg kan tale.“

Lindau studsede. Han begreb strax, at Uslingen haabede at frelse sig ved at afgive en eller flere Tilstaaelser.

„Det behøver Du ikke at fortælle mig!“ svarede han roligt „Retten vil nok løse din Tunge.“

Han tog Lygten og nærmede sig Stendøren.

„De vil dog vel ikke lade mig blive her i dette ghjelige Fangehul!“ jamrede Nicola „jeg kvæles af de giftige Dunster.“

„Vilde Du maaske ikke lade mig omkomme her!“ svarede Lindau „Lige for Lige, Ven Nicola.“

Og han slog med detsamme Stendøren i, Nicola betragtede ham forbauset.

„De vil blive hos mig!“ sagde han „Stendøren kan kun aabnes udvendig fra og nu har De flaaet den i.“

„Nei!“ svarede Lindau „jeg gaar min Bei, men jeg vil indestaa for at Du bliver!“

„O!“ tænkte Nicola „der er en anden Bei; nu forstaar jeg hvorfor han ikke er druknet! den Nar, jeg vil lægge Mærke til den og gaa herfra ligesom han.“

Lindau gættede hans Tanke.

„Hvis ikke dine Hænder vare bundne saa solidt, Nicola!“ sagde han „og hvis ikke Du var vanskabt, kunde Du slippe bort samme Bei som jeg; men dertil fordres, at man skal have idetmindste min Hvide og frie Hænder. Man skal nemlig kunde svinge sig over en sex å syv Fod høi Mur og det kan Du ikke; Bandet vilde naa Dig under Forsøget, og det behøver kun at stige halvt saa høit som før for at kvæle Dig.“

„Bandet!“ skreg Uslingen „Bandet, De vil aabne Slusen! o, Naade, Naade i Jesu Navn.“

„Kan Du dog udtale dette hellige Navn!“ sagde Lindau „jeg troede Du havde glemt det; men Du behøver ikke at frygte; jeg vil ikke være en Morder som Du og aabne Slusen; men blive her skal Du, indtil Politiet afhenter Dig, Du kan vel sagtens leve her, hvor Du har ladet mig leve.“

Nicola følte Modet komme igjen, han stolede paa Lindaus Ord, og haabede, at Greven vilde besøge ham.

Lindau, som havde en eller anden Plan vedblev:

„Hvad Greven angaar, da vil han strax ved sin Hjemkomst blive arresteret, han vil endog forblive i fuldkommen Uvidenhed om din Skjæbne og først blive underrettet om den, naar Du har tilstaaet Alt.“

„Seg vil Intet tilstaa,“ svarede Nicola trodsig. Lindau loe høit.

„Ben Nicola,“ sagde han langsomt „med saa store Slyngler som Dig gjør man Undtagelser. Rigtignok er Torturen gaaet af Mode, men man vil ikke betænke sig paa at lade Dig prøve Kilerne og Ilden, dersom Du ikke vil tale.“

Nicola gjøs.

Det var en frygtelig Forsikkring.

„Hvorimod man maaske endog vil tilgive Dig dine værste Forbrydelser, dersom Du er ærlig,“ tilføjede Lindau „husk det, Nicola.“

Han nærmede sig sit fundne Smuthul langs Stenkammen.

„Gaar De, Hr. Lindau?“ spurgte Nicola, som modløs havde lænet sig op til Stenkammen; at komme op paa den var næsten et Kunststykke for ham.

„Ja, jeg vil indhente Politichefens Tilladelse til endnu i Dag at lade Dig spænde paa Pinebænten.“

„Nei, nei,“ hylede Uslingen „nei, De vil ikke, kom, kom, jeg vil sige Dem Noget, naar De vil love mig Fritagelse for de skrækelige Pinsler.“

„Slettens Lisse“.

„Ah,“ tænkte Lindau „nu vil jeg faa skræffelige Ting at vide.“

„Jeg kan Intet love Dig,“ svarede han „det vil komme an paa, hvor vigtigt det er Du vil sige os.“

Dg han gjorde igjen et Skridt fremad ligesom om han vilde gaa.

„Nei bliv, gaa ikke til Politiet,“ bad Uslingen „jeg vil hellere strax sige hvad jeg ved, saa vil De meddele Politichefen Alt, ikke sandt? og jeg vil blot blive forhørt, for at bekræfte Rigtigheden af mine egne Ord.“

„Naa, lad mig saa høre hvad Du ved og hvad Du vil sige,“ sagde Lindau og satte Lygten paa Stenkammen „men ingen Løgn, jeg gaar da strax, og om en Time befinder Du Dig i Politiets Magt.“

„Saa hør da,“ sagde Uslingen „Alexander Kurunjas Fader, den gamle Greve blev dræbt af sin egen Broder, Grev Sigismund, og Sønnen fulgte senere efter, ligeledes myrdet. Jeg var nylig kommet i den gamle Greves Tjeneste, da hans Broder, min nuværende Herre, kom herfra Staden med en Pengesum han havde hentet hos sin Banquier; han bad mig tillave en kjølende Drik og gav mig hundrede Gylden for at komme et hvidt Pulver i den; det var Gift, jeg gav den Syge den at drikke og en Time efter var han død.“

Nicola tav og trak Beiret dybt.

„Det er slet ikke det han vilde sige,“ tænkte Lindau „han ved noget Mere og langt Vigtigere,“ derpaa tilføiede han høit:

„Gamle Historier, som vi meget godt kjende, de kan ikke fri Dig for Pinebænken; Farvel Nicola.“

„Nei, gaa ikke,“ raabte den Puffelryggede „jeg vil sige Mere, jeg ved Mere endnu.“

„Skynd Dig, man venter mig,“ befalede Lindau som tænkte paa den unge Pige.

„Saa er der den smukke Fyrstinde Paoli,“ vedblev Nicola „vi var To, som skulde skaffe hende af Beien, men min Kammerat Toma, som senere er død, lod sig bevæge af hendes Bønner og Taarer, han lod hende løbe, efter at have givet hende to Dolkestød, medens jeg tog Barnet og satte det i Pleie hos en Svirebroder af mit Bekjendskab, som havde Tilladelse til at behandle det som han vilde.“

„Nu, og dette Barn?“ spurgte Lindau.

„Er senere død,“ svarede Nicola.

„Du lyver,“ raabte Lindau „dette Barn er den unge Pige, som Du fornærmede for kort siden oppe i Taarnkammeret, nægt det ikke.“

Nicola stirrede næsten forfærdet paa den frygtede Politimand, som syntes alvidende og stammede:

„Ja, ja, det er hende.“

„Var det Alt?“ spurgte Lindau.

„Ja, Hr. Lindau,“ svarede Uslingen „jeg er i

Grunden uskyldig, jeg har handlet efter en Andens Befaling."

"Hør," sagde Lindau "Alt dette Du der fortæller mig, ved jeg i Forveien, og det er desuden ogsaa Noget, som ikke kan interessere videre, men jeg har et ganske andet Forslag at gjøre Dig, hvorved jeg tror bestemt at kunne love Dig Fritagelsen for det pinlige Forhør."

"Alt, jeg ved Intet mere," sukkede Nicola "jeg har tilstaaet Alt."

"Har Du?"

"Ja paa mit Vresord," svarede Nicola.

"En smuk Forsikkring," loe Lindau "som jeg ikke kan tage gyltig; men hør nu; jeg befrier Dig for dine Haandjern, som jo maa genere Dig meget, og sørger for at Du faar en anstændig Arrest og god Forpleining, ja, at man endog vil lade Dig løbe, naar nogen Tid er gaaet, naar Du blot vil sige mig nu hvor Grev Sigismund Kurunja skjuler Familiens gamle, adelige Signet, som ifølge en kejserlig Bestemmelse kun tør være i Stamherrens Hænder. Du vil indse, at Alexander Kurunja aldrig vil kunne opnaa sin Ret, naar han ikke eier denne Skat og de vigtige Dokumenter, som findes sammen med den."

Det gav et Sæt i den lille Bukkelryggede, da han hørte dette Forlangende. Hans Dine lyste af Ondskab og Skadefryd, da han omsider svarede:

"Det Signet De taler om, kjender jeg meget

godt; det sidder i en stor Guldring, som Grev Sigismund tog af sin døde Broders Finger. Under Alexander Kurunjas Mindreaarighed bar han den aldrig, men vel den Dag han af Keiseren modtog Befræftigelse paa at være den rette Stamherre; hvor Ringen og de vigtige Dokumenter senere er blevet af ved jeg ikke; kun har det forundret mig, at Greven lod Parken her ved Slottet, tæt ved Slusen, opmuddre; han betroede mig halvt om halvt, at Ringen var bleven borte; og jeg tør næsten paastaa, at den ligger et eller andet Sted i Dammen, men der vil den neppe blive god at finde."

Vindau følte strax, at han loi, men lod ham blive i den Tro, at han fuldkommen troede ham, medens han strax kom til den Overbevisning, at Greven aldrig havde eiet Ringen, og at han forgjæves havde opbudt Alt, for at komme i Besiddelse af den.

"Jeg kan mærke, at Du her har sagt Sandhed," sagde han "Du er ganske vis paa, at den afdøde Greve bar den paa sin Finger."

"Det sværger jeg ved alle Helgene."

"Kan jeg ogsaa tro Dig, Nicola."

"Ja, Hr. Vindau, den døende Greve bad mig selv om at give sin Broder den og tog den med detsamme af sin Finger."

"Det forekommer mig, som om Du før sagde, at Grev Sigismund, selv havde taget den af?" bemærkede Vindau ligegyldigt.

„Saa har De misforstaaet mig, Hr. Lindau,“ svarede Nicola „De har misforstaaet mig.“

„Nok muligt, og Greven fik den altsaa af Dig?“

Nicola tav.

Dette Spørgsmaal satte ham oienfynlig i Forlegenhed.

Endelig svarede han:

„Ja, naturligvis, hvorfor skulde vel jeg beholde den?“

„Nei, Du kunde jo rigtignok aldrig vente at blive Stamherre,“ sagde Lindau „nu vel, jeg vil holde mit Ord og løse dine Hænder.“

Han nærmede sig Nicola, som strakte Hænderne ud imod ham, men istedetfor at løse dem, greb han fat i Lænten, som holdt dem sammen og strakte paa den Maade hans Arme ud.“

„Hvad vil De,“ skreg Nicola „vil De myrde mig?“

„Nei,“ loe Lindau „jeg vil kun vide hvad Du skjuler i dit Læderbælte, jeg ser der om Livet paa Dig; jeg kjender den Slags Bælter, de gjemmer ofte en hel Families Lykke.“

Det maatte formodentlig være Nicola meget om at gjøre at bevare sit Bælte for en hvilkenfomhelst, nærgaaende Undersøgelse, thi han stred rasende imod, forsøgte at rive Hænderne til sig og bed Lindau dybt i Armen.

Den koldblodige Opdagelsesbetjent lod sig imid-

lertid ikke affstrække. Hans Haand fandt snart Bæltet og indenfor samme en rund, haard Gjenstand.

Et voldsomt Ryk, der kastede den Puffelryggede næsegrus ned i Dyndet, rev Bæltet over, og Lindau følte den faste, haarde Gjenstand i sin Haand.

Han lod den Puffelryggede se at komme paa Benene igjen saa godt han kunde og holdt Gjenstanden hen for Lygten.

Det var en Ring af massivt Guld, ueget for stor til en Finger, og forsynet med nogle gammel-dags Sirater og Snirkler. I Midten sad en blod-rød Rubin af umaadelig Værdi, hvori Kurunjas ældgamle, ungarste Vaaben fandtes indgraveret. I Kanten stod med dybt indskjaarne romerste Bogstaver de gamle Grevers Devise:

*Gloria et patria**).

Dg udenom den hele Sten, der havde en Storrelse som en tydsk Dobbeltthaler, løb en slangelignende Guldrand forsynet med Brillanter.

„Se se,“ sagde Lindau og stak det kostbare Bidne i sin Lomme „Du er altsaa ikke alene en Morder, men Du er ogsaa en Tyv. Grev Sigismund har allerede i al Hemmelighed anmeldt for Politiet, at denne Ring var sporløst forsvundet, og vi har ikke sparet paa Estersøgelse, men Ingen, ikke engang Greven, anede at den lille Nicola, hans For-trolige og Medskyldige, gjemte den i sit Bælte.“

*) Vren og Fædrelandet.

„Gid den maa bringe Forbandelse over den Dreng De nu agter at give den til,“ hvæfede Dvær- gen „den har aldrig bragt Godt med sig, og nu vil den langt mindre gjøre det, da den kun er et halvt Bidne; Dokumenterne mangle, ikke engang Kurunja selv ved, hvor de er, han har kun det at holde sig til ifølge hvilket han er Formynder, og Benjamin Karas Benge at takke for at man godtjendte ham som Familiens Overhoved.“

Han op slog en spottende Latter og vraltede gjennem Dvundet hen til Stenkammen.

„D,“ tænkte Lindau „Benjamin Kara maa vide Besked herom; vi ville se ad.“

Han tog Lygten, efter først at have befriet Nicola for Haandjernene. Den Puffelryggede vovede ikke at gjøre Brug af sine fri Hænder, han havde altfor stor Respekt for Lindaus Kræfter.

„Forhold Dig rolig,“ sagde han „jeg skal give Ordre til at Du bliver anvist et bedre Opholdssted.“

Nicola svarede ikke, men fulgte ham ubemærket saalangt, at han opdagede hvilken Vej Lindau gik.

„Oh,“ mumlede han „først Du, saa jeg.“

Da Lindau naaede Døren, hørte han Thyrd- inden arbeide sig gjennem Laasen ved Hjælp af sin

Dolk; men dette Arbeide var fuldkomment oversflødig. Ved Hjælp af Lygten bemærkede han to stærke Slaar, som holdt Døren lukket.

Med nogen Anstrængelse fik han dem skudt fra, og stod nu Ansigt til Ansigt med den uhyggelige Pige.

Han maatte have set alt andet end Tillid indgydende ud, thi hun traadte forskædet tilbage, uvis om hun skulde raabe om Hjælp eller blive rolig.

„Bliv ikke bange, Fyrstinde,“ sagde Lindau „jeg ser formodentlig slem nok ud, men jeg er det ikke. Tillad mig at sige Dem, at jeg er Martin Lindau af Opdagelsespolitiet, som er udsendt netop i den Hensigt at advare Dem og Deres Benner imod en frygtelig Fare.“

Hermine blev bleg, og Taarerne traadte hende i Dinene.

„Hvis De ved mine Benner mener den unge Greve, der kalder sig Kellar Bela, og hans Benner, da maa De vente til de komme tilbage. Da jeg forlod dem, havde de bestemt at forlade Wien allerede som i gaar Morges med en Vsthyacht de havde fragtet til det samme.“

Nu var det Lindaus Tour at blive bleg.

„Men,“ indvendte han „var Bestemmelsen ikke, at De skulde rejse med.“

„Jo, min Herre, men Omstændigheder . . .“
Hun fuldførte ikke, men brast i Graad.

Lindau greb sig fortvivlet til Bänden.

Han var vidende om det skjændige Mordattentat og havde i sin Forklædning overbevist sig om paa hvilken Maade man havde tænkt sig at befri sig for den farlige Arveberettigede, og da han begav sig bort, havde det netop været alene for at advare de Rejsende og tilbyde dem Politiets Assisfance, dog ikke førend han havde frelst dem fra Undergangen.

Nu var Alt spildt, Alt, selv Opdagelsen af det vigtige Baaben, som kun kunde tilhøre Stamherren, var nu til ingen Nytte.

Han var kommen for silde.

Han kastede sig udmattet paa en af de forgyldte Stole og trak Beiret dybt.

„Dg hvor vilde de reise hen?“ spurgte han.

„Til Kurunjas Slot i Ungarn,“ svarede Thyrstinden „man vilde der søge at finde de vigtige Papirer, som bekræfte Arvingens Ret.“

„Til ingen Nytte,“ mumlede Lindau „det er Alt forsilde, de er fortabte.“

Hermine blev ligbleg.

Hun elskede den unge Arving, og hun haabede. Den sidste, fortvivlede Handling havde givet hendes Tanke en anden Retning, hun havde næsten tvivlet om Gud, nu havde hun set, at han var til og at han ikke vilde modtage det Liv hun fortvivlet vilde give ham tilbage.

„Fortæl mig Alt,“ sagde hun „jeg vil vide

hvad der er hændet; Fyrstinden er min eneste Veninde og . . ."

Hun tav og saa spørgende paa Lindau.

Denne meddelte hende nu Alt, baade Wordplanen, som han havde villet modarbejde og det formentlige sørgelige Udfald.

"Strækkeligt," græd Hermine "min Gud, min Gud."

"Alt er maaske ikke tabt," sagde Lindau og reiste sig "jeg vil strax bestille Bogn og kjøre ad Beien, som gaar langs Floden. Maaske Planen ikke er lykkedes; Gud er god, han kan ikke tillade disse Uslinge at feire Slag i Slag."

"Jeg følger Dem med Deres Tilladelse," sagde den unge Pige "jeg har Intet og Ingen, som holder mig tilbage."

Lindau smilede sørgmodigt.

"Det vil blive en Reise som den Politiet reiser, naar det udsendes for at gribe en Forbryder, der bevæger sig hurtigt og ad alle mulige Krogveie."

"O, bryd Dem ikke om det; jeg er ung og stærk, saa hvis jeg maa . . ."

Lindau kastede et Blik paa hendes Klæder.

De vare smudsige, krøllede og klamme.

Hermine blev forvirret, og Taarerne traadte hende i Øinene.

"O, jeg beder Dem, se ikke paa mig" sagde hun "jeg har ingen anden Klædning end denne, lad mig reise som jeg er, jeg bønfalder Dem derom."

„Seg vil imidlertid skaffe Dem en anden,“ svarede Lindau „De bør ikke reise i denne. De kjøber den af mig, Pengene kan jeg altid faa, ja, jeg befaler Dem endog at følge med i Politiets Navn.“

Den unge Pige greb hans Haand.

„Gud give vi maa komme tidsnok!“ sagde hun. Lindau rystede tvivlende paa Hovedet.

„Det staar i Guds Haand,“ sagde han „vi kan Intet gjøre.“

Han gif henimod en Dør og vinkede ad Hermine.

„Man vil uden Tvivl standse os,“ sagde hun gysende „af, min Herre, De ved ei . . .“

„Seg ved Alt,“ svarede Politimanden, som trods sin rasende Sult havde gjenvundet hele sin Koldblodighed og Tillid „kom, Fyrstinde, der er ingen Tid at spille, dersom der muligvis er Udsigt til Frelse, saa bør vi ikke spille et eneste Minut.“

„Men,“ indvendte den unge Pige „denne Elendige, som før . . .“

„Vær rolig for ham, han sidder altfor godt, til at forstyrre os,“ svarede Lindau „men kom, kom, vi kan maaste endnu komme tidsnok.“

Han aabnede Døren og gif hurtig gennem de glimrende, prægtige Bærelser, og naaede snart den brede Trappe, som førte ned til Gaardsrummet.

Nogle Tjenere betragtede ham med forbausede Blik og traadte ham i Veien.

Lindau havde imidlertid et useilbarligt Baaben

hos sig. Det var Politiets Kjendtegn, en forgyldt Stav med en Krone.

Han tog den frem af sin Sidelomme, og Tjernerne trak sig tilbage.

De kjendte den og brød sig ikke om at komme i Berøring med den.

Da han traadte udenfor Porten, slog han strax ind paa en Bei til høire, fulgt af Hermine, som med inderlig Glæde betragtede den klare, skyfri Himmel, og indaandede den friske Morgenluft.

Før hun vidste af det befandt hun sig i selve Staden. Lindau kaldte af en Kudske, som netop var ifærd med at gjøre sin Vogn i Orden, og Begge steg ind.

En halv Time efter standsede Vognen foran Politichefens private Bolig.

„Kom De kun, naadige Fyrstinde,“ sagde Lindau „jeg fører Dem foreløbig til en Hædersmand, som vil sørge for Deres bedre Udrustning til Reisen.“

Og idet han galant bukkede for hende, aabnede han den store Port, og forsvandt bag denne tillige med den unge Pige.

Niende Kapitel.

Den Frelste og de Fangne.

Den store Baad, der nærmede sig det synkende Skib som en Vil flyver gennem Luften, blev roet af Mænd, som var vant til at haandtere en Mare.

Den høie, alvorlige Mand, som styrede, forstod ogsaa tilfulde sit Hverv, og forandrede Baadens Retning, der før havde været lige flods paa Skibet, saaledes, at det saa ud som om den vilde flyve det synkende Fartoi forbi, men just da den var kommet det saa nær, at man saa at sige kunde gribe fat i det, holdt han flods ned paa det, og idet han raabte i en dømpet Tone: Skod der forude! lagde han Roret saameget og saa kraftigt om, at Baaden gled langs med Semiramis' Agterstav.

„Hag fast!“ kommanderede han „og nu gesvindt, Manne.“

To skarpe Baadshager hagede sig fast i Skibet, som stedse dreiede sig hurtigere og hurtigere rundt, et eneste Dregslag knuste Kahytzvinduet, og en bleg, spinkel Mand, som fulgte med Baaden, sprang hurtigt ind igennem det.

Han saa et Menneske ligge udstrakt paa Raahytsgulvet, og greb ham under Armene.

Med en Kraft, som man ikke skulde tiltro en saa lille og spinkel Person, slæbte han ham hurtig hen til Vinduet, hvor kraftige Arme tog imod ham og bragte ham ned i Baaden.

„Hurtig de Andre,“ kommanderede Manden ved Roret „hurtig, Skibet synker.“

Den spinkle Mand saa sig om.

Den lille Raahyt var snart overfjet. Der var Ingen flere.

„Her er Ingen,“ raabte han „de maa være forude.“

„Saa være Gud dem deres Sjæl naadig,“ svarede Manden i Baaden „kom, Hr. Pradel, før det er forsilde, hun dukker med Forstavnen, saa Bandet staar midtskibs; skynd, skynd Dem, et Minut til, og De gaar tilbunds som et Halmstraa i en Malstrøm.“

Det var virkelig paa den yderste Tid.

Semiramis snurrede rundt i en stedse hurtigere Fart, og det var ikke uden Livsfare, at Pradel igjen sprang ud gjennem Vinduet og næsten faldt ned i Baaden.

„Sæt fra,“ kommanderede Manden ved Roret „men sæt godt fra, Folk, ellers valser vi med Skuden ned paa Bunden af Floden.“

Der var vist neppe nogensinde bleven sat kraftigere fra end her; thi det var ikke nok, at man

fom løs fra det synkende Skib, man maatte tillige skjære Hvirvlerne om Skibet saa langt ud, at Fjorvandet blev frit, saa at man ikke blev trukket ned i Strømningen.

Baaden fløi bort fra Skibet som en Metal- fugle fra en negativ Pol og ghygede derefter let paa Bølgerne.

„Hurtig i Land med ham,“ befalede Manden ved Roret paany „han er saaret, om ikke død; de fordomte Skurke er kommet os i Forkjøbet.“

Bradel boiede sig ned over ham.

„Det er Fyrst Talma,“ sagde han „det aner mig, at man ligefrem har overlistet de andre Personer og bragt dem i Land.“

Manden ved Roret svarede ikke, han styrede tavs mod Land; omtrent en god Hjerdingvei sønden for det Sted, hvor Molluf Zemba og Røde Math allerede var landet med deres Bytte.

Baaden fløi hurtig gennem Sivet, og borede sig fast i Flodbredden.

Uden at sige et Ord steg Mandstabet i Land, bærende den Saarede imellem sig.

„Hans Dine er lukkede,“ udbrød Manden, der hele Tiden havde fungeret som Styrmand „han er vist død.“

„Nei, Seppel,“ svarede Bradel „han er kun besvimet; hans Hjerte banker endnu; lad os strax forbinde ham saa godt vi kan.“

De begyndte allerede at tage Klæderne af ham,

da de pludseligt bleve omringede af et hundrede mørke Skikkelser, som under vilde Gebærder pegede paa den Saarede.

Seppel saa sig rolig om imellem dem.

„Kan I hjælpe, Godtsfolk, saa gjør det, og staa ikke og glo,“ sagde han „I se vel nok, at Manden omtrent er myrdet.“

Jungen af de omringende Mænd svarede, men pludseligt blev Kredsen brudt, og en gammel, rynket Kone styrtede frem.

Maanen belyste netop i det samme hendes Skikkelse.

Det var Beba, den Hundredaarige.

„Sahib, Mester og Herre!“ raabte hun og fastede sig nedover den Saarede „har vore Fjender sendt Dig til Skyggernes Rige; har Od Boga*) taget Dig i sin Favn! Blads, Blads!“ skreg hun vildt og puffede de Nærmeststaaende til Side „lad Natteulsten kjøle hans brændende Bænde, ligesom jeg vil binde hans Saar.“

Og med skjælvende Hast rev hun en lille, besynderlig formet Phirole**) op af Lommen, afbrød dens Spids, og hældte nogle Draaber i det endnu blødende Saar.

Dette var i Skulderen og tilsyneladende meget

*) En indisk Benævnelse; egentlig Ordet: Den store Morder.

**) En Flaske, der er spids til begge Ender.

„Slettens Lillie“.

dybt; Blodet vedblev at strømme ud, og dersom det vedblev saaledes endnu nogle faa Minutter, var en Forblødning uundgaaelig.

Phiolens Indhold havde imidlertid en vidunderlig Virkning; Saaret trak sig øieblikkelig sammen, og Blodet standsede.

Derpaa afbrød hun den lille Flaskes anden Spids og aabnede den Saaredes Mund.

„Lev,“ sagde hun og heldte Flaskens Indhold, kun nogle faa Draaber, i den.

Næsten øieblikkelig aabnede den Saarede Øinene og saa sig om, medens en krampagtig Gysen foer igjennem ham.

„Mirza, Kelar, hvor er de?“ mumlede han med neppe hørlig Stemme „skynd Jer! udover Sletten, frels dem! Kapitainen ombord var Molluf Zemba, jeg kjendte ham først, da han greb fat i Mirza og affjød sin Pistol imod mig! skynd Jer, Ravne, flyv, dertil har I faaet Rattens Binger, — jeg følger efter.“

Hvor faa disse Ord end vare, var de dog tilstræffelige til at overthde Forsamlingen om, at faavel Kelar Bela som Mirza endnu levede og rimeligvis befandt sig i Nærheden, og ligesom Ravnene spredes for at søge efter en bortkommen Kammerat, saaledes forsvandt de taysje Mænd paa Sletten, idet de udstødte en forunderlig, hvislende Lyd imellem Tænderne.

Kun Beba blev tilbage.

„Løft ham op og følg mig,“ sagde hun til Mændene „I have samme Fjende som vi, I er mig velkomne.“

Hun vendte sig om og gik hurtig bort i Retning af Landet, som hævede sig terrassformigt fra Flodbredden, medens Mændene langsomt fulgte efter med den Saarede imellem sig.

Kort efter standsede de ved en simpel Straahytte, hvis Dør stod aaben; og den Saarede blev nu lagt paa et blødt Mosleie, hvor Beba nøiere undersøgte hans Saar med en Sondrer.

Det lille Instrument stødte snart mod noget Haardt, og Beba jublede.

„Kuglen!“ raabte hun „Kuglen!“

„Tag den ud!“ sagde den Saarede.

Beba saa bedrøvet paa ham.

„Beba har ingen Tang,“ sagde hun.

„Hvor sidder Kuglen?“ spurgte den Saarede.

„I din Skulder, Mester, en god Tomme indenfor Skjødets.“

„Seg maa have denne Kugle,“ sagde han „den skal vidne imod ham.“

Derpaa vendte han sig mod Mændene.

„Hvem af Jer har Mod?“ spurgte han.

„Der var Ingen bange, da vi frelst Dem,“ svarede Seppel Barth tørt.

„I har Ret, I er brave Mænd,“ svarede den Saarede „nu vel, tag En af Jer en Kniv; skjær min Skulder op og tag Kuglen ud. Hvor dygtig

end Beba er, vil hun ryste paa Haanden, naar det gjælder mig."

Seppel trak uden at sige et Ord sin Kniv op; strøg den henover Eggen med Fingren og nikkede tilfreds.

"Den vil kunne gjøre det," sagde han „lad mig faa at vide, hvor Ruglen er, og jeg vover Operationen."

Beba pegede paa Stedet.

"Der," sagde hun „i det Dykke af den bageste Del af Overarmen, hvor den forener sig med Skuldren."

"Nu blot lidt roligt, Herre," sagde han „jeg har rigtignok aldrig været Doktor før, men ligemeget, jeg vover det."

Den Saarede forandrede ikke en Mine, da den improviserede Læge skjar et tommedybt Snit i Rjødets; han syntes at tænke paa andre Ting end at føle Smerter.

Det gjorde han ogsaa. Han tænkte paa Mirza og var overbevist om, at Molluf Zemba ikke havde glem „Slettens Lilie".

"Her er den," sagde Seppel og tog meget behændigt Ruglen ud paa Spidsen af sin Kniv „den er ligesaa pæn og rund som om den var kommet fra Støbeformen."

Den Saarede tog den.

"Den vil fælde hans Dødsdom," sagde han og

skjulte den i sit Bælte „og nu Beba, nu staar Resten til Dig.“

Den Gamle smilede tilfreds.

„Om fjorten Solmærker er Du atter frisk og vel, Sahib,“ sagde hun „og dine Mænd vil i den Tid vaage over dit Hjertes Skat, men nu til Ro, Stilhed. Ingen maa tale. Sahib skal sove; Søvn kommer fra Himlen og styrker mere end Alverdens Medicin, og allerede i Morgen vil Beba lægge de første Urter paa dine Saar.“

Medens hun talte saaledes havde hun allerede standsjet Blodet og forbundet det ny Saar; og Mændene, som saa at den Saarede luffede Dinene, gik lydløst bort og ned til Floden, for at finde deres Baad og vende tilbage til Staden.“

De saa, at de kun halvveis havde udrettet deres Verinde og vare i slet Humør.

„Den stakkels unge Herre og den smukke Dame,“ mumlede Seppel „de er ligesvem fangne af dette fordømte Paf, naa, vi har gjort vort.“

De steg kort efter i Baaden og roede ud paa Floden, men Seiladsen gik langtfra saa godt som første Gang.

Strømmen var taget til med en uhyre Voldsomhed. Vældige skummende Bølger foer afsted i en rasende Fart, og hvormeget end de kæmpede for at komme over paa den anden Side, maatte de dog give fortabt og finde sig i at Strømmen førte Baaden med sig som en Eggestal.

„Vi naa ikke Wien for det Første,“ sagde Seppel muntert „nu, man kan ikke vide, hvad det kan være godt for.“

Og efterat have furret det lille Roer fast, saa at Koursen blev som Strømmen vilde, tog han Blads paa en af Døfterne, medens hans Kammerater fuldkommen trygge med Hensyn til Faren, lod en lille Flaske med et kraftigt, oplivende Indhold gaa rundt imellem sig.

Bradel var tavst; han tænkte paa, om der ikke fandtes et eneste Middel til at hindre det Onde, man uden Tvivl havde ifinde at udføre.

Imidlertid foregik en Scene af en ganske anden Natur paa den anden Side af Floden.

Der holdt en Vogn, forspændt med fire Heste, som vare tildækkede med fine Dækner for at beskytte dem mod Nattefulden.

Kudsken sad paa Bukken, stiv og ubevægelig som en Broncestatue med Blikket vendt paa nogle Mænd, der samtalede i Nærheden.

Disse var Mollus Zemba og hans Kammerater.

En høi Mand, hvis Hoved næsten var skjult af en bred Filthæt, stod ubevægelig foran Kelar Bela, som laa bunden paa Jorden, og betragtede

ham med et hoverende, hadefuldt Blik, som om han vilde sige:

„Endelig har jeg Dig, endelig er Sciren min!“
 Og længere henne, et godt Stykke fra de Andre, laa en ung Kvinde, kneblet og bundet, med Hovedet støttet mod en Sten.

Hendes Dine foer uafladelig omkring til alle Sider, som om hun søgte Noget, og et dybt, smerteligt Suk hævede hendes Bryst, da hun ikke opdagede Den hun søgte.

Den høie Mand vendte sig endelig bort fra Kelar Bela og gik langsomt henimod Mændene, som ærbødigt tog deres Hatte af. Kun Molluf Zemba beholdt sin paa, ligesom for at vise sin Overlegenhed ligeoverfor de Andre.

„Og I er vis paa, at han gik tilbunds med Semiramis?“ sagde han omsider.

„Seg stød ham gennem Hovedet,“ svarede Molluf Zemba „han faldt, og ti Minutter efter sank Skibet.“

„Godt, saa er jeg tilfreds,“ svarede Manden med Gilt hatten „og her er Resten af Pengene, og endda en Douceur til.“

Han fastede en tung Læderpung til dem og gav Rudsken et Bink om at kjøre nærmere.

„Kast den Skjengel ind i Bognen,“ sagde han og pegede paa Kelar Bela „og saa afsted med ham, uden Ophold, Dag og Nat.“

Mændene havde allerede aabnet Pungen for at

dele, men tog ærbødigt Hatten af for at bevise Herren den lille Villighed at kaste den unge Fange ind i Bognen.

I næste Nu foer Bognen afsted, idet de to Tjenere, som hele Tiden havde holdt sig skjult, pludselig sprang op, den ene bag paa, den anden ind i Bognen, hvis Dør blev smækket i.

De fire Heste foer afsted som en Pil.

„Naa, Molluf,“ sagde Herren og slog ham fortrolig paa Skulderen.

„Lykken er med os, naadige Herre,“ sagde han „det vilde den ikke være, hvis vi havde Uret.“

„Se at blive disse brave Folk kvit,“ vedblev Herren i en hvistende Tone „lad dem faa deres Betaling for Arbeidet og lad dem gaa.“

Molluf Zemba smilede.

„Ja,“ sagde han „jeg vil søge at blive dem kvit for stedsse, saadanne Folk kunne gjerne falde paa at fladdre af Skole.“

„Gjør som Du vil, min tro Molluf,“ hvistede den Anden „men forsigtig i Alt.“

„Bær rolig, Herre,“ svarede Molluf „jeg er intet Barn, og jeg glemmer Intet, som De ser.“

Han pegede paa Mirza, som med sin usædvanlig fine Hørelse havde hørt hvert Ord, ogsaa den skrækkelige Efterretning om at Talma var faldet for den Glendiges Kugle og siden hvirvlet ned med det synkende Skib.

„Hun tilhører Dig,“ sagde Herren „hun er min Livvegne, jeg giver Dig hende.“

„Tak, naadige Herre, saa kan jeg maaske endnu blive lykkelig,“ svarede han „uden Kjærlighed er Livet tomt.“

Breven nikkede og gik; hvorhen saa Ingen, men strax efter kjørte en Bogn hurtig forbi, tagende samme Retning som den første.

„Seg maa ogsaa afsted,“ mumlede Molluf „Befordringen er rede.“

Og han slentrede roligt hen for at dele Pengene blandt de tro Kammerater.

„Se, det var den første og mindste Affaire,“ sagde han „næste Gang bliver den større, ja, langt større.“

Røde Math studsede.

„For Satan, Molluf!“ raabte han „Du overraster os med den ene Behagelighed efter den anden, har Du virkelig en anden endnu bedre Affaire i Baghaanden.“

Molluf Zemba blinkede med Dinene.

„Ja,“ sagde han „men den udkræves der Mod til.“

„Mod,“ loe Røde Math „har „Hundene“ nogen sinde manglet den Vare, Nr. 117?“

„Gad mig tale ud,“ svarede Molluf Zemba „jeg vilde sige, at dertil udfordredes Mod og den høieste Grad af Forsigtighed.“

„Ah, forstaaet.“

Wolluf saa sig om, ligesom om han frygtede for at Nogen skulde høre ham. Det var en gammel Bane, som forresten var overflødig her, blandt slige Hædersmænd.

„Har I nogensinde hørt tale om en Wd. dé Hirsch?“ spurgte han.

„Nei.“

„Godt, hun behøver ene med en Pige en smuk lille Eiendom, hun nylig har kjøbt. Jeg saa den i Gaar, da vi seilede forbi; den ligger en god Mil inde i Landet fra Floden, og er let kjendelig ved to mægtige Kastanietræer, der tjene som Flodmærke.“

„Rigtig,“ bemærkede Røde Math „jeg saa den.“

„Godt, der boer hun,“ sagde Wolluf Zemba.

„Er hun rig?“ spurgte Røde Math.

Wolluf loe.

„Rig,“ svarede han „ja saa rig, at hun mindst har en Million liggende i Kontanter og ti i Papirer.“

„Død og Helvede,“ raabte Røde Math „og Du vil . . .“

„At vi sørge for at disse Penge ikke ligge og irre!“ svarede Wolluf Zemba.

„Og naar mener Du, at vi kunne foretage denne lille Forretning?“ spurgte Røde Math.

„Ja deri stikker Knuden,“ svarede Wolluf Zemba „for jeg skal jo ikke nægte, at jeg nok vilde have min Part af Byttet.“

„Naturligvis, Kammerat!“ sagde Røde Math.

„Og jeg maa under alle Omstændigheder først bringe min lille Kjæreste i Sikkerhed,“ vedblev han „saa der vil hengaa mindst tre Dage.“

„Det er noget længe,“ brummede Røde Math fortrædeligt „vi blive næsten nød til at opholde os her saalænge.“

„Ja, med mindre I ville foretage Forretningen uden mig og pudse mig af for min Part,“ svarede Molluf „men dertil er I vel for gode Kammerater.“

Han tilkastede dem et lurende, forskende Die-
kast.

„Hvor kan Du tro, at vi ville arbejde uden at Du var med og tjente din Part,“ sagde Røde Math med et eiendommeligt Smil „nei, Molluf, vi er ærlige Folk; vi vente i tre Dage og Nætter; den fjerde Dags Morgen ved Solopgang er vi her paa dette Sted, for at aftale det Fornødne; saa møder Du og fører os an som nu her. Gaarden ligger, ja, hvorlangt herfra ligger den vel?“

„Omtrent otte Mil og en Mil inde i Landet.“

„Sa, saa maa vi være her tidligt ved Daggry, vi kan maaske stjele nogle Heste undervejs og komme ridende til den gode Dame,“ svarede Røde Math og gav ham sin store grove Næve „altsaa, det er bestemt, Du kommer ved Daggry den fjerde Dag, saalænge vente vi.“

Molluf Bemba nikkede og gav dem Haanden.

„I narre mig ikke,“ sagde han „Forretningen

er god nok til at vi kan reise til Amerika og kjøbe os Herresæder og Stove; I narre mig ikke."

"Vist ei," loe Køde Math „Farvel, Molluf, vend Dig af med al din Mistro."

Dg de værdige Staldbrødre forsvandt i Mørket.

„Inden fire og tyve Timer vil min elskværdige Hustru ligge død i sin Stue," mumlede Molluf Zemba tilfreds „og jeg skal sørge for at mine brave Kammerater blive taget ved Vingebenene, naar Forretningen er endt. Jeg staffer mig da af med to farlige Fjender paa engang."

Dg den lille Mand knepsede fornøiet med Fingrene og gik langsom henimod Mirza.

Han rev Baryk og Stjæg af og fremviste Molluf Zembas affyelige Ansigt.

Maanen oplyste det netop; det lignede en af Rafsels Djevleansigter; ond, nedrigt, lumskt.

„Seg tillod mig at skyde din Mand, Mirza," agde han „hans Fyrstenavn beskyttede ham ikke, ligesaa lidt som Fyrstindetitlen nu vil beskytte Dig. Nu tilhører Du mig, Du er ganske i min Vold; kneblet, bundet og ængstet til Døde af Rædsel og Tvivl! tror Du nu, at Molluf Zemba har hævnnet sig som han bør; eller ønsker Du at han skal forforte Dig Tiden med at fortælle Dig om sin Kjærlighed, som brænder ligesaa varmt nu som for ti Aar siden."

Han trak Beiret dybt og saa sig om.

Det forekom ham nemlig, som om Sivene ved

Flodbredden raslede, ligesom om Nogen listede sig frem imellem dem.

Mirza hørte ogsaa den samme Lyd, og hendes Dine sunklede. Hun kjendte disse smidige, lette Trin.

Molluf Zemba lyttede endnu nogle Dieblif og fortsatte:

„Det maa være ubehageligt saadan pludselig at skifte Vilkaar her i Livet, for kort siden Fyrstinde, nu Slavinde; for kort siden kurre som en kjælen Due ved sin Gemals Side og nu ligge bundet som en ussel Fange ligeoverfor en Mand, som man hader saa dybt som Du hader mig; men netop heri ligger Hævnens Sødme, det faar Hjertet til at skjælve af Fryd, naar man har bragt sin Fjende til at hade og siden tvinger hende til at elske; o, Mirza, vi vil leve et lykkeligt Liv sammen! enten mine Kjærtegn eller min Bidst, begge er til Tjeneste.“

Det raslede igjen i Sivene, men fra den modsatte Side, og atter lyttede Molluf, medens han saamtidig lagde Haanden paa Pistolen, der sad i Bæltet.

Mirzas Dine lignede af Glæde; det var de samme lette, behændige Trin som før, og da idetsamme en Bagnet slog tæt ved hende, kunde hun neppe skjule sin Glæde.

Molluf bemærkede det og sagde høit.

„Det lader til at man har ifinde at komme

Dig til Hjælp Mirza, dine Dine røbe det, jeg ser det tydeligt ved Maanens Skin, men jeg ser ogsaa ligesaa tydeligt dit Bryst, og jeg skyder Dig i samme Dieblit Nogen vover at prøve paa at befri Dig."

Det lod til at denne uhyggelige Trudsel var bleven hørt og forstaaet, thi den raslende Lyd i Sivene hørte pludseligt op, og kun Binden fuste stødvis igjennem dem.

"Det er snart Morgen," vedblev Molluf Zemba „vi maa afsted."

Han fremtog en lille Solpibe og stødte tre Gange i den.

Kort efter hørtes Bidstesmæld, og en lukket Bogn kjørte frem. Den kom fra Veien langs Flo- den, ligesom de to andre.

"Vi er mange i Følge," sagde han til Mirza „og har vore Sager i en udmærket Orden. Behag at stige ind, Fyrstiinde, som Deres ærbødige Tjener vil jeg tillade mig at tage Plads ved Deres Side."

Han løftede hende op og bar hende hen til Bognen.

"De er yngre end jeg, min Smukke," loe han „derfor har jeg tilladt mig at binde Deres nydelige Fødder sammen, det gjør mig ondt, men De maa foreløbig finde Dem deri; som min Hustru har De først Deres Frihed tilbage."

Han tog selv Plads ved hendes Side, og Bognen foer afsted i samme Retning som de andre og i samme Fart.

Den var knapt kommet hundrede Skridt frem ad Veien, før et Doustin Mænd brød frem af Sivene.

Man kunde se paa deres bestyrkede Miner, at de befandt sig i den største Nød.

„Sahibs Diesten bortført,“ hylede de „o, Brama, Hjælp.“

„Endnu er Intet tabt,“ jagde en ung Mand „jeg ved et Middel.“

„Tal, Broder, tal.“

„Nu vel, Veien gjør en Bøining paa henved to Mil for at undgaa Sumpene ved Flodens høire Bred, og man bliver desuden nød til at kjøre langsommere, for ikke at vække Mistanke. Jeg har set en gammel Baad imellem Sivene, vi sætte den i Vandet og ro ned ad Strømmen, der gaar lige frem og er altsaa hele to Mil kortere end Veien udenom den; vi ville saaledes indhente Bognen ved Broen, hvor Silva blev dræbt, og maaske se Veilighed til at undsætte Sahibs Gemalinde.“

„Brama velsigne Dig for den Plan!“ raabte de Andre „nu udspænde Ravnene deres Binger.“

Baaden var snart sat ud; den var gammel, men meget tæt, hvad der fornemmelig skyldtes den fugtige, tilbøls overvømmede Plads i Sivene. Med en forbausende Hurtighed og Færdighed blev nogle gamle Brædder omdannede til to manglende Arer, og i næste Nu fløi Baaden afsted, reven med af Strømmen og drevet frem af de kraftige Arme.

Den vilde naa den omtalte Bro over Floden omtrent samtidig med Bognen.

Denne kjorte imidlertid afsted i en susende Fart; Rudsten vidste Besked og pidskede uafbrudt paa Hestene, der vante til en saadan Kjørsel, næsten ingen Opmuntring trængte til.

Henad Formiddagen naaede den Broen og foer over den i samme Dieblit, som en Baad nærmede sig i en frygtelig Fart, drevet frem af to brede, flodsede Narer.

Mændene i Baaden udstødte et rasende Skrig af Harm og Skuffelse, da de saa den susende dem forbi over Broen, medens en spottende Latter lød fra Bognen, der forsvandt i en Sky af Støv.

Farten havde været saa voldsom, at den gamle Baad splintredes mod Bropillerne, og dens Bemanding maatte, istedetfor at tænke paa Forsølgelse, kæmpe mod de rasende Bølger, som brød henover dem i en Hvirvel af Skum.

De naaede vel Alle Land, men udmattede, med blødende Hænder og gispende af Kulde.

Molluf Zemba havde feiret.

Tiende Kapitel.

Gamle Minder.

Mad. de Hirsch havde ikke følt sig fuldkommen tryk i den store, larmende Hovedstad.

Molluf Zemba, hendes Ægtefælle, havde pludselig vist sig for hende som et truende Spøgelse, der kom for at hævne en frygtelig Uret, som en Dæmon, der uden Raade vilde forfølge hende, til hun opgav Aanden, ubønhørlig ligeoverfor hendes Bønner.

Hun besluttede derfor at forlade Byen, efter først at have givet Politiet alle de Oplysninger hun kunde, ja selv sine løse Formodninger om hvor han kunde opholde sig.

Hun frygtede ham i den Grad, at hun, efter sit Møde med ham, ikke turde vise sig paa Gaden, ja ikke engang i Vinduet.

Straffefangen Nr. 117 var paa ingen Raade til at spøge med.

Uhyre Lidelser, i Forbindelse med hans nedrige, ondskabfulde Karakter, havde gjort ham følesløs ligeoverfor Alle og Alt.

Han begik gjerne en Forbrydelse, naar han kun vidste forud, at den bragte ham Fordel, og at han ellers kom godt fra den.

Han vilde ikke gjøre sig den mindste Betænkning ved at dræbe hende, naar han senere vidste sig fri. Et Mord havde Intet at betyde for ham.

Og dog havde Molluf Zemba ikke altid været saadan. Der var en Tid, da han havde været et ungt, tilfreds, rigtignok frastødende Menneske, som passede sig selv og ikke blandede sig i Andres Af-fairer, og det var han lige til han for første Gang saa den smukke Annie Hirsch.

Det var en Aften, ved en Fest i Rübenthaler-Wald, ved Prag i Böhmen, at han første Gang saa den fortryllende Pige.

Hun var blændende skøn; de kulsorte Dine lynede uuder bueformede Dienbryn, og de friske, spulmende Læber aabnede sig hvert Dieblif for at udsende en hjertelig Latter, naar hun klappede i Hænderne af Glæde over den smukke, landlige Fest.

Annie Hirsch var dengang sytten Aar; Molluf Zemba tyve.

Begge var fattige, de eiede kun hvad de gif og stod i som man siger, men netop derfor syntes de om hinanden.

Hun syntes godt om den fattige, tavse, unge Mand, i hvis Dine en brændende Ild tindrede hende imøde, og han elskede strax ved første Diekast den smukke Pige, som blot ved et eneste Blik var istand

til at bringe Egnens rige, unge Bønderknoxe til enten at knæle for hende, eller løbe Hovedet rasende imod et Træ af Sorg og Fortvivlelse.

Molluf havde i Førstningen ingen Lyft til at forsøge sin Lyfte ligeoverfor den haardhjertede Skjønhed; han nøiedes med at sluge hende med Dinene, men forblev rolig paa sin Plads ved det store Egetræ, hvor flere af Egnens dansede Ungdom havde taget Plads.

Annie prøvede forgjæves sine Dines Magt paa ham; han blev staaende med Blikket stirrende hen for sig, tilsyneladende ligegyldig og kold.

Dette var den unge Pige formeget.

Hun gjorde hvad hun aldrig havde nedladt sig til før; hun kaldte paa ham og vinkede ad ham.

Molluf gik rolig hen til hende.

„Du er Fremmed?“ sagde hun.

„Ja, en Ungarer!“ svarede han.

„Seg kan godt lide Dig!“ loe hun og indbød ham til at tage Plads ved hendes Side.

Han lettede skjodesløst paa sin Hue og satte sig hos hende.

De hjemmesødte, unge Knoxe saa at en Fremmed havde faaet Plads ved hendes Side og nærmede sig truende.

„Hvor er Du fra?“ sagde En af dem og stillede sig trodsigt ligeoverfor ham.

„Fra Ungarn, fra det aldrig betvungne Ungarn!“ svarede han.

„Altjaa en Fremmed,“ svarede den Anden „Du maa derfor finde Dig i at forlade den Plads; den smukke Annie tilhører os, Egnens Ungdom, ikke den første den bedste Landsstryger.“

„Gaa tving mig til at gaa bort,“ svarede Molluf roligt „thi af min egen Villie gjør jeg det ikke.“

Den Anden nærmede sig, sprang tæt ind paa ham og omslyngede ham med sine Arme for at kaste ham bort.

Molluf greb ham ved Bæltetstedet, rev ham bort fra sig og kyiede ham hovedfuls midt ind imellem Kammeraterne.

Ikke bedre gif det en tre, fire Andre, som kom ham til Hjælp; Ungarereens Jernarm brugte dem ligefrem som Kastestyks.

„Bravo, bravo!“ jublede den smukke Annie og klappede i Hænderne „det er en Mand.“

„Gaa Jeres Bei,“ sagde hun til de Andre „I maa skamme Jer.“

Og de adlød Alle, ikke En vovede at være ulyhdig, thi den smukke Annie befalede over dem alle.

Molluf rettede lidt paa sine Klæder, som vare komne i Uorden og tog igjen Plads ved hendes Side.

„Er Du vred paa mig?“ spurgte han.

„Hvorfor?“

„Fordi jeg tugtede dine Landsmænd.“

„De har godt af det, de Næsvise,“ loe hun „hvad vedkommer det dem, at jeg foretrækker Dig.“

Mollufs Dine tindrede af Kjærlighed.

„Taler Du Sandhed?“ spurgte han.

„Ja, jeg foretrækker Dig af alle Mænd,“ svarede hun „Du er den Mand jeg søger; det er tredie Gang jeg ser Dig, og hver Gang har jeg sagt til mig selv: der gaar din Fæstemand.“

Molluf greb hendes Haand.

„Annie,“ sagde han roligt „saa vil jeg være din Fæstemand.“

„Bent lidt,“ smilede hun „der mangler endnu Noget.“

Molluf forandrede ikke en Mine ved at høre disse Ord, som uden Tvivl vilde have ængstet en mindre modig Elsker.

„Dg hvad er det?“ spurgte han roligt.

„Penge,“ svarede hun „jeg er meget smuk, jeg vil have mange Penge.“

Molluf svarede ikke strax.

Han stirrede hen for sig, som om han tænkte paa Noget, der laae uhyre langt borte.

„Dg naar jeg nu bringer Dig mange Penge,“ sagde han endelig „vil Du saa blive min?“

„Ja, Molluf, det vil jeg; saa vil jeg altid være din.“

„Du skal saa dem,“ svarede han og reiste sig „om en Maaned er jeg her tilbage! Farvel.“

Han lettede paa Huen, saa endnu engang paa hende med et Blik, hvori den dybeste Kjærlighed afspejlede sig, og gik rolig bort igjennem de dansende og jublende Rhynger.

Annie saa efter ham.

„Han vil komme igjen og bringe mig mange Benge,“ hviskede hun „jeg vil vente saalænge.“

„Han bedrager Dig,“ sagde Egnens Ungdom til hvem hun fortalte det Baserede „han, en fattig Landsstryger.“

„Han er en Mand og vil holde sit Ord,“ svarede hun „det føler jeg herinde.“

Hun lagde Haanden paa Hjertet og — ventede.

En Maaned efter var der igjen Dands i Skoven. Den smukke Annie sad paa sin vante Plads, ligesom før, omgivet af en beundrende Flot Ynglinge, som var villige til at offre Liv og Blod blot for et eneste Smil.

Den Fremmede havde man glemt.

Siden han pludselig forsvandt, havde Ingen set ham, og Alle var enige om, at han aldrig vilde vende tilbage.

De sagde det til den smukke Annie; hun hørte paa dem og loe, men svarede Intet.

Hun vidste, at han vilde komme.

Annie Hirsch kjendte sine Folk.

Der var altsaa gaaet affurat en Maaned.

Selve Maanedsdagen var vendt tilbage, og som før dandsede den lykkelige Ungdom.

Kun den smukke Annie dandsede ikke.

Forgjæves hød de unge Karle hende op til Dands, hun vægrede sig haardnaffet og blev sidde, med Dinene stedse fæstede mod den brede Landevei, som løb forbi og kom syd fra.

Hun ventede piensynligt ham.

De vidste det og løe ad hende.

„Han kommer ikke!“ sagde man.

„Den Landstryger!“ løe Andre.

„Han sidder naturligvis i Bolt og Tern et eller andet Steds!“ tilføiede Egnens Sognefoged, som selv havde et godt Øie til den smukke Annie.

Den unge Pige foer sammen og tilkastede ham et bebreidende Blik.

Hvor kunde Noget tiltroe hendes Molluf en Forbryders Karakter.

„Han vil komme, han vil,“ svarede hun dem Alle „han er en Mand, langt mere Mand end I Alle tilfammen.“

Og tilkastende dem et haandligt, knusende Blik satte hun sig tilbage i den improviserede Lænestol, trommede med Fødderne paa Jorden og knyttede de smaa Hænder af Harme.

Hun blev vred, fordi man kunde tro, at den stolte Ungarer ikke holdt Ord.

Han havde allerede bevist hende, at han var som en Mand burde være, stille, alvorlig, fuld af Mod og Kraft.

Hun vedblev at se henad Landeveien, som blev belyst af Maanens blege Straaler.

Det var den Bei han var gaaet, det var ad den samme han maatte komme.

Hun vedblev at stirre, indtil Dinene løb i Vand, og uden i mindste Maade at bryde sig om de Spotteglofer, som regnede ned over hende fra de unge Mænd og de unge Piger.

„Hvor kan han dog blive af,“ mumlede hun. „han var dog en Mand, og en Mand holder Ord.“

Klokken var allerede henad ti, netop ligesaamange som dengang han for en Maaned siden forlod hende og forsvandt dernede imellem Træerne.

Maanen stod klar og blank paa Himlen, hun kunde se Alt, som bevægede sig henad den brede, hvide Landevei.

„Naa, Annie,“ sagde Sognefogden „han kommer ikke, lader det til; Klokken er ti, om en Time lader jeg Hornet lyde og befaler Dandsens Ophør og saa kan Du gaa hjem alene eller med mig, ligesom Du vil!“ tilspiede han og tilfaste hende et polidst Blik.

Idetsamme kom en mørk Gjenstand tilsynne langt nede paa Beien.

Den nærmede sig med en rivende Hurtighed og funkede i det klare Maaneskin.

Det var en prægtig Bogn, luftet som de Fornemmes udelukkende var dengang, og forspændt med fire fulsorte Løbere.

„Det er ham!“ jublede Annie og flappede i Hænderne.

„Er Du fra Forstanden!“ raabte Sognefogden „det Hjoretpoi tilhøre en Greve.“

„Det er dog ham,“ svarede hun „mit Hjerte siger mig det.“

Boguen kom nærmere og standsede udfør Ste-
det hvor Festen afholdtes.

Paa Bukken sad en kæmpehøi Kudsk og bag paa
stod to livreflædte Tjenere.

De sprang Begge af, da Boguen holdt, og aab-
nede Bogndøren.

Urbødige med Hatten i Haanden, stod de paa
hver Side af den aabne Bogndør, og bukkede dybt
for en Mand, som sprang ud af den og strax vendte
sig imod den Side, hvor Annie stod.

Denne Mand var Molluf Zemba.

Han var klædt som ungarisk Maguat; hans
kraftige Legeme holdtes indesnøret af en kort Sakke,
besat med Guldlidser og forsynet med Knapper af
Sølv; de korte, ungariske Støvler vare kantede med
Zobelkind og forsynede med tunge Guldfryndser, og
et umaadeligt kostbart Broderi løb langs ned ad
hans Bentklæder som en Guirlande af blændende
hvide Blomster.

Hans Hoved blev prydet af den firkantede,
halvt polske, halvt ungariske Hue, fra hvis Pul en
prægtig Hejrefjær stridtede lige i Beiret, og Skappen,
som var slynget om hans Skuldre, var et Mesterværf
i Pragt og Finhed.

I Bæltet sad en Dolk med et Greb af Guld

og Diamanter, og om Halsen hang en gylden Kjæde, ligesom den de rige Ungarer bar, naar de drog til Keiserstaden for at deltage i Rigets Raad.

Den smukke Annie vilde knapt tro sine egne Dine, da hun saa denne Pragt.

Han havde lovet at bringe hende Benge, han bragte hende langt mere, Fornemhed og Adel.

Han traadte lige hen til hende og bøiede sit Hæ.

„Annie,“ sagde han roligt „for en Maaned siden lovede jeg at bringe Dig Benge, jeg har holdt Ord! i min Bogn vil Du finde to hundrede Tusinde Gylden, er det nok?“

To hundrede Tusinde Gylden, en umaadelig Sum for en fattig Pige.

Hun blev et Dieblik forvirret og blændet af disse Ord, men ogsaa kun et Dieblik; i det næste var Bevægelsen forbi.

„Ja,“ svarede hun roligt „jeg er tilfreds; Tak, Molluf Zamba, — Tak, min Vgtefælle.“

Hun rakte ham sin Haand og han trykkede den til sine Læber.

„Nu er Du min!“ raabte han „min for Tid og Ewigheid.“

Hun svarede ikke, men kastede sig i hans Arme.

Mængden stod tavs omkring; intet Hurraraab lød, Ingen ønskede Parret til Lykke.

„Han maa være en forklædt Prins!“ sagde Nogle.

„Eller en fordømt Røver,“ sagde Andre „der klæber maaske Blod ved disse Penge.“

Annie hørte disse Ord og foer sammen; men da hun løstede sine Dine imod ham, stod han rolig og smilende; han kunde umulig være en Morder eller anden Forbryder.

Sognefogden var den Gæste, som tog Sagen fra den rette Side.

Skinsygen gjorde ham skarpsindig.

Han nærmede sig den Fremmede og tog sin Hue af.

„Undskyld,“ sagde han „I er Fremmed her i Egnen.“

„Det ved I jo.“ svarede Molluf.

„Altsaa maa I have et Pas,“ bemærkede Sognefogden.

Molluf vinkede ad Tjenerne.

„Bring mig min Bagagesæf,“ sagde han med fuldkommen, næsten foragtelig Ro „disse gode Folk ønske at vide hvem jeg er.“

Tjenerne bragte ham en Reisetaske, paa hvis ene Side prangede et adeligt Vaaben.

Molluf fremtog en Nøgle og aaabnede den selv.

Ud et lille Rum fremtog han et Papis med et stort Segl under.

Det var et Pas in optima forma, forsynet med Byen Wiens Segl og Borgmesterens Underskrift.

Uden at sige et Ord gav han det til den strenge Foged.

Denne kastede et Blik paa det og gav det tilbage med et Suk.

Det var virkelig et Pas som lød paa Magnaten Molluf Zemba fra Szchegebin i Ungarn.

„Er der mere?“ spurgte Molluf og vendte sig imod de Tilstedeværende.

Men Ingen sagde et Ord.

Den Fremmedes Ro havde brudt al Modstand, tilintetgjort al Mistanke.

Han var altsaa virkelig en fornem Eventyrer, som havde iført sig en fattig Reisendes Dragt og var draget ud i den vide Verden for at finde sig en Brud.

Han havde fundet hende og var vendt tilbage for at tilbyde hende sit Navn og sine Gulddhynger.

Det lød romantisk, ja næsten eventyrligt.

Men det var Sandhed, han stod jo for dem.

Og hun?

Hun var som forandret.

Det blide, skjælmste Blik var forsvundet; det barnlige ligesom blæst bort af en pludselig Storm; hun saa streng og kold ud, da hun løftede Hovedet og sagde:

„Han er en Mand; han holder sit Ord; derfor vil jeg tilhøre ham.“

Og af sig selv gjorde hun et Skridt henimod Bognen.

„Vil Du forlade os?“ sagde Nogle.

„Ja,“ svarede hun „ikke sandt, min Mand?“

Molluf nikkede og greb hendes Haand.

„Vi ville aldrig skilles,“ sagde han „vor gjensidige Kjærlighed skal føre os sammen.“

Maanen faldt i samme Dieblis paa hans Ansigt, som han vendte imod hende.

En ubetvingelig Billie affpeilede sig deri; men ellers var det koldt, hjerteløst, affskyeligt.

Annie saa det og foer sammen.

Hun følte strax at hun aldrig kunde elske denne Mand, som en Kvinde kan elske; hun følte, at hun stod ligeoverfor en Sernvillie, som ikke vilde tillade hende den mindste Frihed, men — hun stod tillige ved Siden af Gulddhynger, som kunde tilfredsstille hendes rasende Lust til at glimre.

„Ja,“ hviskede hun „kun Kjærligheden skal føre os sammen, naar den svinder, ville vi skilles.“

„Den forgaar aldrig,“ svarede han og løstede hende halvt op i sine Arme.

„Vil Du ikke sige Farvel til din gamle Moder,“ spurgte Pigerne, da de saa han førte hende mod Vognen.

„Nei,“ svarede hun „hils hende fra mig.“

„Bent,“ sagde Molluf „bring hende dette.“

Han greb ind paa Brystet og tog en Bunke Bankfædler frem.

„Giv hende disse fra Den, som har gjort hendes Datter lykkelig.“

Han lagde Pengene i Sognefogdens Haand og gif henimod Vognen.

Hun sagde knapt Farvel, da hun steg ind og vendte sit Fødeland Ryggen.

„Farvel, Annie,“ raabte de unge Karle.

Molluf stak sit Hoved ud af Bognvinduet og tog sin Hue af.

Maanen oplyste det, og man saa, at han havde en bred, rød Stribe over den venstre Kind.

Den lignede et ulægt Saar, næsten et Hug af en Sabelklinge.

Han havde ikke havt det, da han for en Maaned siden indfandt sig der paa Eggen.

Han maatte have faaet det senere, i Kamp med En eller Anden.

Bogner rullede bort som et Lyn.

Kudstjen havde uden Tvivl sine bestemte Ordre at følge; thi han hørte knapt at Bogn døren blev smækket i, før han pidstede paa Hestene.

Den smukke Annie kom aldrig mere tilbage.

En Time efter kom to Politikonstabler tilhest i susende Galop.

Man var netop ifærd med at gaa hjem, da de standsede deres pustende, sveddryppende Heste.

„I har Hastværk, lader det til?“ sagde Fogden.

„Det tro Fanden,“ svarede den ene af dem „vi er paa Spor efter en Morder.“

„En Morder!“ raabte Alle.

„Ja, en Dobbelmorder,“ svarede Politikonstablen og steg af Hesten „han er kjørende, det er det For-
domte af Sagen.“

„Kjørende?“ sagde Sognefogden og blev op-
mærksom.

„Ja, med Rudst og Tjener ovenikjøbet!“ svarede
Rettens Tjener.

„For tusinde Djævla!“ brolede Sognefogden
„tænkte jeg det ikke nok.“

„Hvilket?“

Og nu fortalte han om den hemmelighedsfulde
Ungarer, som havde bortført den smukke Annie og
svømmede i Guld.

„Det er ham,“ sagde Politikonstablen „han har
myrdet Unazy og Gemalinde for fjorten Dage siden;
var han ikke saaret?“

„Jo, over den venstre Kind.“

„Afsted!“ raabte Politikonstablerne „følg med,
saamange I kan.“

Et Kvarter efter gyste en halv Snes Ryttere
afsted, men Afstanden var for stor.

Ratten faldt paa, og da man endelig ved Mor-
genens Frembrud standsede det vilde Ridt, var Af-
standen bleven endnu langt større.

Molluf Zemba var sporløst forsvundet tilligemed
sit Bytte.

Wien Ingen beklagede den smukke Annie.

Saaledes var det at Molluf Zemba lærte Md. de Hirsch at kjende.

Omtrent to Aar efter talte man ikke om Andet end om den rige Ungarer, som pludselig var dukket op i en af Wiens Forstæder, holdt Kjøretøier, gjorde store Selskaber og spekulerede paa Børsen.

Han kaldte sig Baron Zemba og var meget stolt af sin vidunderlig skønne Gemalinde.

Hun var virkelig ogsaa uforlignelig smuk.

Naar hun besøgte Theatret, var alle Kikkertter rettede imod hende, og den lykkelige Egtemage tillod at hun modtog Keiserstadens berømte Løver i sin Loge.

„Min Gemalinde er deilig,“ sagde han „hun fortjener at beundres.“

Det varede ikke længe, saa var hun bekjendt i hele Staden som den aandrigste, behageligste og skønneste Kvinde, der fandtes.

Den smukke Annie, Bondepigen fra Böhmen, syntes godt om alt dette, og hendes gjennemtrængende, beregnende Forstand viste hende den rette Wei,

Bed en næsten uhørt Flid lykkedes det hende i utrolig kort Tid at tilegne sig en mer end udvendig Politur; hun talte flere Sprog flydende, sang og spillede, politiserede med de Herrer af corps diplomatique,

som hørte til hendes Cirkler og kritiserede de udkom-
mende litteraire Arbejder med en overlegen Rolighed.

Kort sagt, Baronessse Annie de Zemba var en
vidunderlig deilig, interessant og underholdende Dame.

Hele Wien kjendte hende, og hun kjendte hele
Wien.

Iblandt de talrige Gæster, som hver Uge over-
værede hendes Soiréer, var en ung Mand af et
bestemt, bydende Ydre, langt fra smuk, suarere styg, men
i Besiddelse af dette beshunderlige Udtryk, som findes
hos Karakterer af en, om man saa kan sige, fra
andre afvigende, Natur.

Den unge Mand hed Benjamin Kara, og var
paa den Tid Fuldmægtig hos en af Hovedstadens mest
ansete Advokater.

Han var kommet til Baronen, for at ordne
en indviklet Pengesag, og havde løst denne Opgave
paa en saa tilfredsstillende Maade, at Husherren
ikke havde taget i Betænkning at tilbyde ham et
Hjem i sit Hus som han kaldte det.

Herved forstod han aaben Plads ved sit Bord
og uanmeldt Tilstedeværelse ved de smaa, glimrende
Soiréer.

Fru Baronessen bemærkede ham strax.

Han saa næsten ligesaa frastødende ud som
hendes Gemal, og det var formodentligt dette, som
udøvede en saa mægtig Tiltrækning hos hende.

Det gik med hende, som med den Hundeelsker,
der engang har begyndt at sværme for Bulbidere

og Rjostere; han finder aldrig en Mynde eller en New-Foundlænder smuk.

Hun indledte derfor ofte en eller anden interessant Samtale med den unge Retslærde, men Benjamin Kara fjedede sig øjensynligt herover; han holdt mere af at anfille Beregninger over uhyre Summer, som hans Indbildning tryllede frem og beregne dem med Renter og Renters Rente til høje Procenter.

So mere han saaledes paa en Maade traf sig tilbage fra sine Samtaler med den unge, deilige Kvinde, desto mere trængte hun ind paa ham, og tilsidst fandt hun selv, at der ikke fandtes noget mere Interessant end Penge=Beregning.

Hun formeligt slugte ham med sine Blik, naar han sad bøiet over disse Luftkasteller og beregnede, hvormange Mar, der vilde hengaa før han blev Millionær, Wiens, nei, hele Jordens rigeste Mand.

Hun fandt Behag i disse glimrende Drømme og gjorde ligesom han, sine Beregninger.

Men han loe næsten af hende.

Hun forstod sig kun daarligt paa disse fine, storflaaede Beregninger i Sammenligning med ham.

Hvor hun kun naaede til at tjene et Par Hundrede Tusind Gylden, havde han allerede naaet Millionen og derover.

Hun glemte rent sin Mand over disse Beregninger, og han mærkede det.

Han rystede Panden og bad hende om ikke at „hænge

over" den ubetydelige Fuldmægtig som han udtrykte sig.

Hun loe rentud ad ham og erklærede engang for alle, at hun ikke ønskede, at Nogen, ikke engang hendes Gemal, blandede sig i hendes private Af-fairer.

Samme Dags Aften fortalte hun den unge Retslærde, at hendes Mand var jaloux.

Det var det samme som at gyde Olie i Ilden.

Den unge Retslærde betragtede hende med sunkende Dine, med et Blik, som paa en Gang forfæredede og fortryllede hende.

I samme Nu havde hun glemt den ordholdne Ungarerer, som faa Aar i Forveien havde opfyldt hendes Ønske om at komme i Besiddelse af mange Penge.

Og en Aften, da Molluf Zemba, den stolte Baron, var fraværende for at afflutte en Handel om et Landsted ved Donau, fortalte hun sin ny Fortrolige om den besynderlige Maade hvorpaa den fattige Ungarerer pludselig havde vist sig med en glimrende Equipage og To Hundrede Tusind Gylden i rede Penge.

Benjamin Kara snusede Luften til sig ligesom Pantheren, naar den lugter et Bytte i Nærheden.

Hans smalle Læber fortrak sig til et hæsligt Smil, hans smaa Dine blinkede i deres mørke Hulninger, og hans Stemme var næsten hæst, da da han endelig spurgte:

„Fru Baronessse er De vis derpaa?“

Annie reiste sig og gif hen til Baronens Chatol.

Han havde sin Nøgle til samme, som aldrig kom ud af hans Lomme, — men hun havde ogsaa sin.

Hun tænkte som saa, at Manden ingen Hemmeligheder burde have for sin Hustru, og stjal en Nat Nøglen bort fra hans Hovedgjærde.

For Penge kan man saa Alt.

Nøglen blev i samme Time givet til en Laase-smed, som eftergjorte den.

Og Baronessen fik saaledes sin egen Nøgle.

Da Baronen vaagnede den næste Morgen fandt han som sædvanlig Nøglen under sin Hovedpude, og saa sin smilende, ømme Gemalinde staa foran sin Seng, for med egne Hænder at bringe ham sin Morgendrik.

Hun lœe saa velsignet til ham og spurgte ham, om han havde sovet godt?

Om Formiddagen, da han red sin sædvanlige Tour gjennem de offentlige Spadsereveie, lukkede hun hans Chatol op og saa hvert Gjemme efter. —

I et særskilt Rum, som hun først fandt efter en hel Times Søgen, fandt hun en lille, rusten Dolk, en Del gamle Nviser og en Mængde guldbuede Papirer, der hist og her vare forshuede med store brunrøde Pletter.

Disse Papirer tilhørte ikke Molluf Zemba.

De tilhørte en vis ungarsk Greve, som var

fundet myrdet i sit Hjem tilligemed sin Gemalinde, omtrent paa samme Tid som Molluf Zemba havde holdt sit Løfte til den smukke Annie, og var vendt tilbage efter en Maanedes Fraværelse, kjørende i en glimrende Equipage og med Lommerne fulde af Guld.

Benjamin Kara slugte dem med Vinene; hans Røce skjælvede, og hans smalle Læber kneb sig sammen.

„Gæg dem tilbage paa samme Sted, Frue!“ sagde han med hæst Stemme „de maa findes hos ham.“

Der indtraadte nogle Minutters Pause imellem de to Personer.

Man kunde høre en Flue suurre og deres Hjerter banke.

Endelig vendte den unge Retslærde sit blege Ansigt imod den unge Kone.

„Annie?“ spurgte han „elsker De Hr. Baronen, Deres Mand?“

„Seg hader ham!“ svarede hun „jeg har aldrig elsket ham.“

„Hvad siger De om at leve et mere lykkeligt Liv; et mere frit og utvunget?“

„Det er mit eneste Dnske!“

„Mener de ikke, at en Morder bør have sin Straf?“ vedblev Benjamin Kara og kastede sine smaa, blinkende Dine paa hende.

Den unge Kone før sammen og kastede sine Dine mod Døren.

Det forekom hende som om Nogen kom eller stod udenfor den.

Benjamin Kara reiste sig og gik hen til den.

Han aabnede den, men fandt Ingen udenfor.

Den fuldstændig oplyste Korridor var fuldkommen mennesketom.

„Naa!“ sagde han „hvad siger De saa; De ved jo, at deres Mand er Grev Unazys Morder, hvorfor tøver De da med at angive ham?“

Annie før sammen.

Hun havde ikke ventet et saa ligefremt Sprog.

„Han er min Mand!“ stammede hun.

Benjamin Kara loe.

„De er altsaa gift med en Morder!“ sagde han „i Sandhed! der hører næsten Mod til!“

„Han elsker mig og vil ikke tilføie mig noget Dødt!“ sagde hun, „og er han en Morder, er han blevet det for min Skyld“.

„Men nu, da De har faaet Dinene op for det Gyselige i en saadan Forbrydelse, nu hader og afstyer De ham,“ vedblev Benjamin Kara med et besynderligt Smil „men vil dog ikke tillade mig at stille Dem af med ham for steds!“

Den unge Kone betragtede ham vist.

„Benjamin!“ sagde hun og lagde sin Haand paa hans Skulder, „hvorfor tror De da, at jeg viste

Dem de forræderiske Papiere, som kan domme ham hvilken Time det skal være?"

Det var første Gang hun havde kaldt ham ved Fornavn.

Den unge Mand følte Blodet fare op i sine Tindinger, thi han elskede hende lidenskabeligt, og det lod til at hans Kjærlighed blev besvaret.

Han satte sig hos hende med Armen om hendes Liv, og Samtalen blev nu ført hvistende, skjøndt kun de To var tilstede i Bærelset.

Den ene Time gik efter den anden, og det var næsten Midnat, da Benjamin Kara reiste sig for at gaa.

"Altsaa, Annie!" sagde han og pegede paa Chastollet, som hun igjen havde lukket i, efterat have lagt Papperne tilbage paa deres Plads, "i Morgen vil Du blive Enke!"

Hun svarede ikke, men gav ham Haanden.

"Jeg er bange for at være sammen med en Morder!" sagde hun, "selv om han er bleven det af Kjærlighed til mig."

I det samme lod hurtige Skridt gjennem Korridoren.

"Hurtig!" hvistede hun, "det er ham, min Mand, — skynd Dem, Benjamin, gaa den Vej, De vil finde alle Dørene aabne."

Hun pegede paa den Dør, som var ligeoverfor Korridoren.

Benjamin Kara styrtede henimod den, aabnede

den og forsvandt ti Sekunder før den modsatte Dør aabnedes, og Molluf Zamba traadte ind.

„Hvor hun er deilig!“ mumlede han og blev staaende.

Hans unge Kone sov nemlig trygt, lænet tilbage i den store, fløielsbetrukne Gynge stol, som stod ved Chatollet.

„Annie!“ sagde han „Annie!“

Hun hørte det ikke, men vedblev at sove.

„Annie, min Engel!“ raabte han smilende og traadte nærmere hen til hende „det er mig, din Mand.“

Den unge Kone slog Dinene op og udstødte et dæmpet Skrig.

„D, hvor jeg blev forskrækket!“ smilede hun og bestræbte sig forgjæves for at bekæmpe Sønnen „jeg hørte ikke Du kom, jeg . . .“

„Sov!“ afbrød Molluf hende leende „ja, Du maa undskyldes, men Du sov virkelig ligesaa trygt som et Menneske, der har en god Samvittighed, kan sove.“

Var det er Spot, havde han hørt eller set Noget?

Hun betragtede ham opmærksomt, men det var kun en ligegyldig Uttring; han anede Intet.

„Seg ved ikke,“ sagde hun og lagde sit Hoved mod hans Skulder „men jeg befandt mig ilde og lod Tjeneren bringe mig et Glas Vin; den har uden Tvivl været for stærk, thi jeg blev søvrig og

sov saa fast, at man gjerne kunde have myrdet mig, førend jeg fik Tid til at udstøde et eneste Skrig."

Molluf Zemba blev pludselig bleg, men fattede sig strax.

"Gaa til Ro, Barn," sagde han "Du er endnu søvrig."

"Og Du? spurgte hun.

"Jeg vil først efterse nogle Papirer," svarede han "jeg er ikke søvrig endnu og vil heller blive oppe."

"Som Du ønsker," loe hun "kys mig, jeg gaar til Ro."

Molluf trykkede hende i sine Arme og kysjede hende.

Han anede ikke, at dette Kys var det sidste.

Den unge Kone nikkede til ham og hoppede glad ind i sit Soveværelse som et Barn, der faar sin Billie.

Molluf saa efter hende.

"Det kunde være, at Du engang blev anderledes," mumlede han "jeg stoler ikke ret paa denne Benjamin Kara; han er klog, og Du let at lokke."

"Jeg vil derfor," vedblev han fort efter og aabnede Chatollet "tilintetgjøre det eneste Vidne imod mig."

Han tog Papirerne med de brunrøde Pletter og vilde kaste dem i Ovnen, da han pludselig standsede og lyttede.

Det forekom ham, som om han hørte Lyden af

listende Skridt i den lange Korridor, der førte lige til det Bærelse, hvori han befandt sig.

„Hvem kan det være!“ mumlede han og lagde hurtig Papirerne tilbage i Chatollet „vi ville se ad.“

Han var en forsigtig Mand, den samme Molluf Zemba.

Han gik altid med en stærk, skarp Dolk indenfor sin Kjole.

Han greb fat om Haandtaget paa den og aabnede Døren.

Korridoren var tom. Der var Ingen.

Han lyttede nogle Dieblitte og luffede derpaa Døren sagte i.

„Det maa have været Binden,“ mumlede han „Tjeneren har glemt at lukke Yverdøren! fordomte Døsmer! — godt, at min lille Hustru er gaaet til Ro, hun vilde være blevet bange.“

Han tøvede endnu nogle Minutter, men hørte Intet.

Alt var fuldkommet stille; kun en enkelt Bogens Rumlen lød nede paa Gaden.

Molluf Zemba nærmede sig igjen Chatollet og aabnede det.

„Min lille Annie er ikke sig selv mere,“ mumlede han „det synes næsten, som om hun har glemt den fattige Ungarer, der blev rig paa en Maaned og holdt sit Ord. Denne fordomte Bys Udspredelser har havt en skadelig Indvirkning paa hende; hun er bleven paavirket af de glimrende, smukke Herrer,

som hun har set paa Ballerne og i Theatret! for Fanden! hun er som alle Fruentimmer; ustadig, troløs, let at fange."

Han tav og traadte hen for Speilet.

"Ja!" loe han bittert „jeg er hæslig, jeg er styg; mit Ansigt er ikke skiftet til at vække Kjærlighed eller bedaare, hvis Noget skulde forelske sig i mig; jeg er let at bringe i Glemsel, — og denne unge Advokat, denne Benjamin Kara! . . . jeg ved ikke, men det aner mig, at denne Mand vil bringe Skam og Ulykke over mit Hoved. — Han er saa sleben, saa forekommende; Annie har knapt sine Dine fra ham. Sæet, at hun falder for ham, hvad saa? Vil han saa ikke prøve alle Midler for at berøbe mig hende, og kunde han vel finde et bedre end at bringe disse gulnede Papiere for Dagens Uds."

Han knugede de gamle, brunrøde Blade sammen i Haanden og stampede i Gulvet.

„Det er besynderligt," vedblev han sin Monolog „jeg ved ikke hvorfor jeg gjemmer paa disse Erindringer fra hin Nat! mon det skulde være fordi jeg maatte tiltvinge mig dem over Lig og Blod! hvad vil jeg med dem? de ville tilsidst bringe mig en Ulykke paa Halsen! — o, kjendte Benjamin Kara dem, havde han fulgt hin nu glemte Sag, vilde han kunde knuse mig som et Glasrør! ikke engang Annie ved Noget om dem; de ere gjemte sikkert nok, men Forsigtighed skader ikke, man kan ikke vide, hvad der vil ske, derfor, hort med det eneste Vidne!"

Han aabnede Døren til den store Marmorlamin og kastede Papirerne ind paa Gløderne, som endnu ikke vare rigtig udbrændte.

Idetsamme lød igjen de samme listende Skridt af flere Personer i Korridoren.

Denne Gang var det umuligt at tage fejl.

Molluf Zemba sprang hurtig hen til Chatollet og luffede det i samme Dieblit som Døren blev revet op, og en Mand viste sig i samme.

Han var iført Politiebedsmændenes mørke Uniform og bar Skærf, et Tegns paa, at han var af høiere Rang.

Bag ham stod fire Politikonstabler, og bag dem en bleg, ung Mand, som kastede et speidende Blik ind i Stuen over Skuldrene paa de andre.

„Ah,“ loe Molluf Zemba, hvis lynende Dine strax opdagede den blege Mand bagved „ah, Hr. Benjamin Kara; det anede mig.“

Han tilkastede ham et saa frygteligt Blik, at den ellers rolige, unge Retslærde følte sig uhyggelig tilmode.

„Hvad vil De, mine Herrer?“ spurgte han og vendte sig mod Politimændene „det er en beshynderlig Tid at aflægge mig en Visit paa! kom ved Dagen, og De skulde være mig velkomne! nu maa jeg bede Dem om at gaa og ikke forstyrre mig i min Nattero. God Nat, mine Herrer.“

Han gjorde nogle Skridt henimod den Dør, som førte til hans Gemalindes Sovokabinet.

„Undskyld,“ svarede Politiebedsmanden og spærrede ham Veien „jeg maa først rette et Spørgsmaal til Dem.“

„Nu, saa spørg, men skynd Dem!“ raabte han ærgerlig „jeg er træt og trænger til Hvile.“

„Er Deres Navn Molluf Zemba?“ spurgte Politiebedsmanden.

„For Fanden, ja, hvis det kan interessere Dem.“

„Er De fra Byen Szchegegin i Ungarn?“

„Ja! — god Nat, mine Herrer.“

„Saa arresterer jeg Dem for Indbrud og Mord!“ raabte Politiebedsmanden og lagde sin Haand paa hans Skulder.

Dette kom saa uventet, at Molluf Zemba for et Dieblif tabte sin Rolighed.

Han blegnede, vaklede og styrtede som en Ræfende imod sin Hustrues Sovestue.

Den var lukket.

„Luf op!“ skreg han og slog voldsomt paa den „Luf op.“

En spottende Latter svarede ham.

Det var hans Hustru, hans tro Annie, som loe høit.

Molluf Zemba blev frygtelig bleg.

„Saaledes!“ mumlede han „jeg er forraadt.“

Dg idet han vendte sig imod Politiebedsmanden sagde han roligt:

„Kom, mine Herrer, jeg er til Deres Tjeneste, lad os gaa.“

Han fastede endnu et fortvivlet Blik mod Døren, bag hvilken den spottende Datter havde lydt, og stillede sig derpaa imellem to Politikonstabler.

Da han gik forbi Benjamin Kara, som havde trukket sig lidt tilbage, sagde han.

„Bliv kun, Judas, min Hustrues Kys skal Du engang betale med dit Liv.“

Benjamin Kara tilkastede ham et spottende Blik.

„Gaa, Morder,“ sagde han „Bødlen venter.“

Molluf Zemba foer sammen og gik med Politikonstablerne for aldrig at gjense sit Hjem mere.

Som vi vide blev han dømt til femten Aars Arbeide i Sern, en skræffelig Straf, som kun en Kæmpenatur kunde udholde.

Der manglede nemlig fuldstændige Beviser.

De vigtige, røvede Dokumenter fandtes ikke i Chatollet.

Benjamin Kara fandt kun en Bunte fuldstændigt forfullet Papir i Dønen.

Annie hørte Dommen med hemmelig Skræk.

„Han vil engang kommet tilbage,“ mumlede hun „og da . . .“

„Han vil dø imedens!“ trøstede Benjamin Kara.

Om trent fire Maaneder efter nedkom den unge Kone med en Datter; det var samme Dag som hendes Fader blev ført til Trest, belæstet med Lænker, for at mærkes paa Skuldren med et glødende Sern.

Benjamin Kara gned sig i Hænderne —, og tilbød at opdrage den Spæde i Faders Sted.

Ellevte Kapitel.

Huset ved de to Kastanietræer.

Omtrent en god Mil inde i Landet, regnet fra Donau-Flodens høire Bred, laae en, i Villastil opført, Bygning, et sandt Kunstværk i arkitektonisk Henseende.

De høie, smækkre, forghldte Spir, som prydede Toppen af to, i gothisk Stil opførte, Taarne, gjorde i Førstningen det Indtryk gjældende, at man havde et Kapel for sig, men naar man saa fik Øie paa de smukke Marmorstatuer af græske Kunstværker, som prydede mangfoldige Nischer i Murene, begreb man strax, at man stod foran et af disse fortryllende Lyststæder, som de rige Ungarerer havde ladet bygge efter Befrielseskrigen for de Benge den østerrigske Regering maatte rykke ud med som en Slags Erstatning for begaaet Uret.

Slottet, — thi det tilkom nærmere denne Tittel, — havde en Tid lang staaet ubeboet. Dets Eier, Benjamin Kara, kom der næsten aldrig, og det var saaledes overgivet fuldstændigt til en gammel, døv Forvalter, der lod det forfalde, uden at bekymre sig om hvormeget det led ved denne Vige-gyldighed.

Markerne, som hørte til, befandt sig i samme Forsatning.

De havde ligget braf i mange Aar, og vare bevoxede med uhyre Masser af Rødbynke, vilde Roser og Hvidtjorn, som gav dem Udseende af et Wildnis, hvor Ræven og Ulven fandt et sikkert, uforstyrret Hjem.

Den gamle Forvalter brød sig ikke om at lade dem rydde og dyrke, ja, han havde endog ligefrem modtaget den Befaling af Eieren at lade Alt forblive som det var og derved give Bygningen Udseende af hvad den i Virkeligheden ogsaa var — et forladt Slot.

Det var dog ikke altid blottet for Beboere.

Næsten hvert Aar var det lille, forfaldne Slot beboet.

Der kom da nemlig en gammel, luffet Bogn med en ung Dame, men aldrig med den samme.

Den gamle Forvalter maatte være vidende herom; thi han havde da altid ladet et Par af de eleganteste Bærelser udlufte og rensse, og stod paa

Slotstrappen med blottet Hoved for at modtage den naadige „Frøken.“

Den unge Dame saa da altid bedrøvet og uheldig ud, og begav sig med skyndsom Hast til de Bærelser den Gamle anviste hende, og her forblev hun, skjult for Alle, uset af Alle.

Hendes Navn vidste Ingen, ikke engang Forvalteren. Han kjendte hende kun under Titlen „Frøkenen“ og behandlede hende med en ærbødig Forsigtighed, som om han var bange for at give sig selv Anledning til at komme paa Spor efter Hemmeligheden.

Benjamin Kara sendte jævnlig en Kourer med Brev og Penge til den hemmelighedsfulde Beboer, men kom der aldrig selv; og den unge Dame var da altid, efter Læsningen af Brevet, mere indesluttet end tidligere.

I den Tid Forvalteren havde bestyret Slottet, havde Vognen holdt fem Gange for Døren, og fem forskellige Damer havde da beboet de samme to Bærelser i Slottet.

Naar den unge Dame havde opholdt sig nogen Tid paa Slottet, blev sammes Beboere forøgede med en lille Berdensborger, hvis Graad og svage Skrig var den eneste Lyd, som afbrød den uhyggelige Stilhed.

Men disse Skrig forstummede snart; Barnet forsvandt, og man kunde nu høre den unge Dame hulke høit i nogle Dage.

Saa forsvandt hun ogsaa; den samme gamle, lukkede Bogn hentede hende som den havde bragt hende — i al Hemmelighed, og den gamle Forvalter var atter den eneste Beboer.

Det var imidlertid kun faa Personer, som var vidende herom, eller som lagde Mærke til disse hemmelighedsfulde Beboere af det smukke Lystslot; man havde Andet at tænke paa end saadan Smaating. Europa blødte endnu af Krigens Saar, og det fattige Ungarn følte det dybere end noget andet Land.

Om trent ti Aar efter at Benjamin Kara havde kjøbt Slottet, folgte han det.

Ed. de Hirsch følte, som vi vide, Luften tryk-
kende i den store Keiserstad og havde desuden samlet sig en Formue ved sit Pensionat, som tilbød hende at leve af Renterne, og det endda luxuriøst.

Hun henvendte sig til Benjamin Kara, som hun engang havde beundret og elsket, og bad ham skaffe hende en passende Eiendom i Wiens Nærhed.

Thi ganske at affondre sig fra den store By, hvor hun havde svælgnet i Velmagt og Herlighed hverken kunde eller vilde hun.

Den lille Banquier smilede tilfreds, da hun fremførte denne Bøn.

„Kjøb mit Slot!“ sagde han „jeg er kjed af det!“

„Det minder Dig maaske om formeget!“ svarede den tidligere smukke Annie „Du er bange for det!“

„Hvilken Snak!“

„Kan de smaa Børn tale!“ vedblev hun med et Smil, som vilde have gjort en Hyæne Vre „eller kunne de ikke engang græde!“

Benjamin Kara strøg sig over Panden.

Han holdt slet ikke af disse tilsyneladende ligegyldige Bemærkninger.

„Lad os ikke tale om den Sag, Annie!“ svarede han „det kunde saa let lede til at man kom til at tale om endnu mere!“

Han tilfastede hende et giftigt, drillende Blik, som ikke undlod at gjøre en Virkning.

Hun svarede derfor med et Spørgsmaal.

„Hvormeget koster dette Slot, Benjamin?“ spurgte hun.

„En ren Bagatel, Annie! kun to Hundrede Tusind Gylden!“

Wd. de Hirsch fandt det passende at træde et Skridt tilbage.

„Kæser Du!“ raabte hun „den gamle Kønne!“ Millionairen traf paa Skulderen.

„Slottet er saa godt som nyt!“ svarede han „og ovenikjøbet fuldstændigt monteret.“

„Det er formeget, altfor meget, Benjamin.“

Benjamin bukkede og satte sig ved sin Pult.

„Hundrede Tusinde og jeg kjober det!“ vedblev hun.

Benjamin svarede ikke.

„Hundrede og Halvtredstusinde Tusind!“ sagde hun, efter at have betragtet ham spørgende et Dieblif.

„To Hundrede Tusind!“ svarede han og gav sig til at efterse sine Bøger.

„Jeg eier ikke saamange Penge!“ forsikrede hun.

Benjamin opslod en spottende Latter.

„Vil Du vide hvormeget Du har tjent i rent Overskud ved dine Handler?“ sagde han.

Hun betragtede ham forbauset.

„Det ved Ingen bedre end jeg!“ svarede hun.

Benjamin Kara gif hen til en Keol, fra hvis øverste Skilde han nedtog en Bog med rødt Bind.

Hvert Blad var forsynet med et Navn forøben.

Det var et fuldstændigt Navne-Lexicon over Wiens rige Mænd og Kapitalister.

„Hirsch Mid. dé!“ sagde han og lod Fingeren glide ned ad Siden paa Bladet „ah, her, pag 13.“

Han tog en anden Bog frem og slog op paa pag 13.

„Du eier bestemt for Tiden En Million, otte Hundrede Tusind Gylden, lille Annie!“ sagde han „Altammen Netto.“

Mid. dé Hirsch betragtede ham med et Udtryk af Beundring og Skræk.

„Du maa være alvidende!“ mumlede hun.

„Na nei!“ smilede hun „jeg er kun Forretningsmand; men som saadan ved jeg hvor hver Gylden ligger; af Rigets samlede Kapital mangler netop over Halvandet Million. De findes ikke hos nogen af vore Kapitalister, saa de maa være hos Dig.“

Disse Ord bleve sagde med en dygtig Regnemesters overbevisende Ro; og Wd. de Hirsch vovede ikke at modsigge ham.

„Nu ja!“ sagde hun omsider „jeg eier disse Benge; men Du ved ikke hvormange søvnløse Nætter og hvormeget Arbejde de har kostet mig.“

„Du glemmer, at Du ofte har vundet over hundrede Tusind Gylden ved dine Spilleselskaber, ved din morsomme Hazard!“ loe Benjamin, „og disse Gevinster har ikke kostet Dig Andet end et Smil.“

Wd. de Hirsch maatte tilstaa for sig selv, at han var meget godt underrettet.

Foruden sin Koblervirksomhed havde hun havt en anden.

Hun holdt Spillehus.

Wiens rige Adel besøgte hendes glimrende Saloner og tabte uhyre Summer paa det grønne Bord, og hun var altid Den, som vandt.

Benjamin Kara havde, siden han begyndte sin Banquierforretning, trukket sig tilbage fra hende, men fulgte hende desuagtet Skridt for Skridt og, som vi se, var han meget godt underrettet.

„Lad os gjøre en Ende paa disse gamle Historier,“ afbrød hun ham „jeg giver de to Hundrede Tusind Gylden, men paa en Betingelse.“

„Nu?“

„Du ledsager mig til dit Slot; Handlen afsluttes paa Stedet.“

Benjamin Kara betænkte sig et Dieblit.

Der var aldeles intet Dndt i Forslaget, det var meget uskyldigt, og dog betænkte han sig.

Den gode Md. de Hirsch var nemlig en farlig Person; — hun havde altid en Bihensigt, og det var ofte Tilfældet at denne var vigtigere end selve Hensigten.

Benjamin Kara havde imidlertid altid En, han kunde stole paa.

Og denne Ene var ham selv.

Han var en Mand af Jern med et Hjerte af Staal, ubøielig, ufølsom ligeoverfor Andre, men herst følsom ligeover for sig selv.

„Min gode Annie vil ikke gjøre sig synderlig Samvittighed af at narre mig, hvis hun kan,“ mumlede han „men lad gaa, jeg er ikke bange, jeg stoler paa mig selv.“

Og idet han betragtede hende med et tilfreds Smil sagde han:

„Hvorfor ikke, kjære Annie, jeg følger Dig gjerne til din fremtidige Bolig, som jeg desuden nok kunde lide at kalde min endnu en Gang, før jeg for stedse giver Afkald paa den; om Du vil, saa reise vi i Morgen.“

Og herved blev det.

Den følgende Dag afreiste Md. de Hirsch i Benjamin Karas Equipage.

Den lille Millionair sad smilende i det ene Hjørne af Bognen og dampede, med sin smukke Ledsagerindens Tilladelse, en Cigar, idet han af og til

stak Hovedet ud gjennem det aabne Bognvindue og frydede sig over det maleriske Landskab.

Mad. de Hirsch sad tavs og indesluttet ligeoverfor ham uden at mæle et Ord.

Bed de forskjellige Stationer, hvor man paa Grund af Hestens uafbrudte Løb, var nødt til at udhvile, lod hun sig bringe en lille Forfriskning ind i Bognen, og fortsatte derpaa Rejsen ligesaa tavs som før.

„Det er klart,“ tænkte Benjamin Kara „hun har Noget i Sinde, hun vil uden Tvivl narre mig, men hun glemmer hvem hun har for sig.“

Femte Dagen efter Afreisen fra Wien ankom de Reisende til Slottet.

Den gamle Forvalter modtog dem, staaende paa Trappen, med Hatten i Haanden.

„Ah, Hr. Banquier,“ udbrod han fornøiet ved at faa Die paa Millionairen, som sprang først ud af Bognen „jeg troede . . .“

„Nu, Du har tildels troet rigtig, Gamle,“ loe hans Herre „Bognen indeholder ogsaa denne Gang Damer.“

Han gav Haanden til Mad. de Hirsch, som traadte ud med en Bærdighed som en Dronning.

„Fru Baronesse de Hirsch,“ sagde Banquieren og vendte sig mod den Gamle „din ny Hersteriude, hvis hun ellers vil beholde Dig i sin Tjeneste.“

„Hvorledes, Hr. Banquier,“ stammede den gamle

Forvalter og bukkede sletst for den fremmede Dame
 „De vil . . .“

„Seg har solgt Slottet her,“ afbrød Banquieren ham smilende „men vil tilspøie den Betingelse i Kjøbekontrakten, at Du følger med som Inventarium.“

Den Gamle betragtede ham alvorligt.

„Seg vil ikke blive her,“ sagde han langsomt „jeg vil følge Hr. Banquieren til Wien.“

Benjamin Kara nikkede bifaldende; men det undgik ikke den Gamle, at der spillede et uhyggeligt Smil om hans Mund, da han svarede:

„Som Du vil, Gamle, jeg skal hellerikke glemme de Tjenester Du har bevist mig.“

Med de Hirsch var imidlertid steget op ad Trappen og traadte nu ind i de store Værelser, hvis nedrullede, lange Silkegardiner endnu mere forhøiede det uhyggelige Indtryk.

Hendes Skridt gav Gjenlyd ligesom i en Kirke, og hun standsede, efter at have naaet til Halvdelen af Værelsets Længde.

„Her er uhyggeligt,“ mumlede hun „men jeg vil forvandle Alt til et Palads for Ynde og Rigdom.“

„Åul de Gardiner op,“ befalede hun Forvalteren, som nu kom tilligemed Banquieren „og luk Binduerne op; man kvæles jo næsten af denne indsluttede Luft.“

Forvalteren trak i de tykke Silkesnore; og Gardinerne gik tilveirs.

„Det hjalp allerede,“ loe hun „om otte Dage skal Ingen gjenkende disse Bærelser.“

Man kunde nu først rigtig bemærke det overordentlig elegante Møblement.

Møbler af stor Værdi stod opstillede overalt, bedækkede med Støv og vidnede om, at Eieren baade havde Smag og Rigdom.

Fra det ene Bærelse gik hun til de andre, og standsede omsider i to prægtige Gemakker, som fik deres Lys fra en glimrende Glasprisme i Loftet.

Det saa ud til at disse Bærelser for nylig havde været beboede.

Beboerne havde været af Kvindeskjønnet, man kunne slutte sig hertil af de duftende Toiletstager, som fandtes i det ene Bærelse, der dannede et fortryllende Soveskabinet.

„Disse Bærelser behage mig,“ sagde hun med et Smil „de minde mig om Wien.“

„Fru Baronessen vil maaske behoe dem? bemærkede Banquieren.

„Ja, Hr. Banquier, de ere som indrettede for Damer.“

Banquieren smilede, medens Forvalteren betragtede ham med en ængstelig, spørgende Mine.

Mr. de Hirsch var ikke længe om at tage en Bestemmelse og lige saa hurtig til at udføre den.

Samme Dag fæstede hun en Pige, en Datter af en Bonde i Nærheden og afskedigede samtidig Forvalteren.

Denne Bige var hendes hele Tjenerstab; hun holdt ikke af at vække Opmærksomhed.

Endnu førend Handlen var affluttet og Kjøbesummen udbetalt, vrimlede Slottet af talrige Haandværkere, som eftersaa og reparerede baade udbvendig og indvendig, og otte Dage efter stod det der næsten ukjendeligt som et lille Føpalads, omgivet af dustende Røser og eviggrønne Træer.

De to store Kastanietræer, der tjente som Flodmærke for Skibene paa Donau, fik et helt andet imponerende Udseende nu ved Siden af de blanke, skinnende Vinduer og de røde, friskmalede Mure, og Banquieren var ikke langtfra at fortryde, at han havde byttet denne Herlighed bort mod to Hundrede Tusind Gylden, en Sum, der var forsvindende i Sammenligning med hans øvrige, kolossale Formue.

Mr. de Hirsch havde imidlertid en Hensigt med at have inviteret Millionairen til at reise med og opholde sig lidt hos hende.

Hun beregnede nemlig, at hans Millioner vilde være meget behagelige at arve, dersom han pludselig døde.

Først maatte jo da rigtignok et Ægteskab istand, men den Sag var neppe saa vanskelig.

Hun var endnu smuk og uhyre rig.

Benjamin Kara var ugift og pengegridst.

Man kunde ikke vide om han lod sig fange.

Det var idetmindste et Forsøg værd.

Hun begyndte derfor at anvende alle sine

Forsførelses-Kunster paa sin tidligere Tilbeder, som dog, naar Alt kom til Alt, skyldte hende Grunden til sin Rigdom og borgertlige Anseelse.

Benjamin Kara bemærkede det, og lod som han lod sig fange.

Han sendte Forvalteren til Wien med Ordre til sit Kontorpersonale og indrettede tillige en daglig Kourerpost imellem sig og Hovedstaden, saa at det omtrent blev det samme, som om han sad hjemme paa sit Kontor.

„Vi kunne blive meget lykkelige,“ sagde hun til ham „og Du elsker mig jo endnu, Benjamin?“

„Ja, Annie, jeg elsker Dig,“ svarede han med et Smil „jeg holder meget af Dig.“

Og med Urbødighed førte han hendes Haand til sine Læber som en galant Ridder, der beiler til en høitstaaende Dames Gunst.

Men saa man samtidig i Begges Hjerter, vilde man forfærdes ved at se det uhyggelige, pengegridske Hensyn, som frembragte disse hyllerske Forsikringer om gjensidig Kjærlighed.

Der laa kun Havesyge og Nedrigheid paa Bunden af disse fordærvede Hjerter.

Med det Komediespil hengik omtrent to Maaneder, og vi befinde os nu omtrent samtidig med Fyrst Talmas Bortreise fra Wien med Usthyachten „Semiramis“.

Slottet var dengang en Bolig for to Personer, som, holdte sammen af egoistiske Bevæggrunde, levede

temmeligt ubekymrede med hvad der foregik rundt om dem.

De havde kun en Drivfjeder til deres Handlinger, nemlig Bengespekulationen, ligegyldig ved hvilke Midler.

Ms. de Hirsch havde gjort endnu Et.

Hun havde kjøbt sig en Baronesse-Tittel; det havde en god Klang, dette: Baronesse Annie de Hirsch, og det gjorde hende usynlig, ifald den forhadte, frygtelige Molluf Zemba igjen fik ifinde at eftersøge hende.

Det var for Barnets Skyld at han kom, og hun vilde ikke svare ham paa hans Spørgsmaal: hvor det var henne.

Det var hende ligegyldigt: Moderkjerligheden kjendte hun knapt af Navn, slet ikke af Tilværelse.

Saaledes stod Sagerne, da en uventet, frygtelig Begivenhed greb forstyrrende ind i de to Personers gjensidige Spekulationer.

To Dage efter at Molluf Zemba havde udført sin Sturkestreg mod Fyrst Talma og de andre Rejsende, kom en Del Personer henad Landeveien, som løb parallel med Flodens sydlige Bred.

De saa nhyggelige, meget mistænkelige ud, og

det kan ikke undre os, naar vi erfare, at det var Røde-Math og hans Bande.

Molluf Zemba kjendte sine Folk.

Han havde givet den Anvisning paa Wid. de Hirsch, men med det samme udtalt det Haab, at de ikke vilde foretage Forretningen paa „egen Haand“, hvorved han vilde gaa Slip af sin Part.

Og Banditterne havde derpaa bebreidet ham at han kunde nære saadanne Tanter om sine gode Kammerater.

Molluf Zemba vidste at de ufortøvet vilde give sig i Færd med Foretagendet og ikke bryde sig om hans Part, men lod som han troede dem.

Han vidste, at de desuden havde den største Lyst til at tjene de Tusinder, som var udlovet for hans Paagrøbelse, og han maatte derfor stille sig af med dem.

Han skrev derfor strax efter at Kammeraterne havde forladt ham, en Seddel til Wiens Politi, hvori han aabenbarede hele Planen mod Wid. de Hirsch og efter bedste Beregning angav Tiden og Dagen da Mordet vilde finde Sted.

Men med en Forretningsmands Snildhed angav han Handlingens egentlige Dieblik saa sent, at Wid. de Hirsch nødvendigvis maatte have ophørt at leve, naar Politiet kom.

Det var et Mestergreb.

Han fik derved en frygtelig Hævnen over hende,

og blev af med sine ubehagelige Kammerater med det samme.

Den største Skurk kunde ikke bære sig siffigere ad.

Brevet undertegnede han med et opdigtet Navn, og tilføiede, at han ufornodentlig var kommet til at høre hele Planen blive aftalt imellem Banditterne en Nat, som han tilbragte i en Kro, hvor disse svirede med Vin og Kort. Han bad Politiet ile og være der paa den opgivne Tid; det vilde da gjøre en god Gangst og uden Tvivl faa Fingre i farlige Forbrydere.

En af Grev Kurunjas beredne Tjenere modtog det og jog i fuld Firspring tilbage til Wien, aflevere det og sprængte igjen tilbage.

Man fik ikke engang Tid til at spørge hvem der havde sendt ham; man saa kun hans Livré, og sluttede deraf, at Afsenderen maatte være en høitstaaende Person.

Politiet satte sig strax i Bevægelse.

Martin Lindau, som pludselig var vendt tilbage fra sin opdigtede Udenlandsreise, fik Kommandoen over en Afdeling beredent Politi; Noget, som passede udmærket til hans Hensigt, og lod nu Hermine følge sig tilbøgs, for at have hende ved Haanden som et frygteligt Vidne i det afgjørende Dieblif.

Hans egentlige Plan kjendte Ingen.

Martin Lindau meddelte aldrig sine Planer til Noen; men at den gjaldt noget Alvorligt, kunde

man se af hans urolige, feberastige Stemning, da han endelig gav Signalet til Afmarch.

Dog tilbage til de uhyggelige Personer, som listede sig frem ad den sandede, ensomme Landevei.

Man behøvede ikke at være i Tvivl om, hvad disse Mænd indeholdt.

Forbrydelsen og Forhærdelsen havde paatrykt dem det sædvanlige Stempel; dette sty, halvvilde Blik, de sammentrukne Læber og det frastødende, uvenlige Udtryk.

Men Enhver af dem havde ogsaa et langt og frygteligt Synderregister at opvise.

Røde Mæth og de andre af Selskabet havde begaaet Mord, men det var ikke lykkedes Retten at overbevise dem derom; de vare derfor bleve dømt til flereaarigt Straffearbejde for Indbrud eller Rovet, som havde staaet i Forbindelse med den anden blodige Forbrydelse, og i Staffeanstalten havde de lydeligt pralet af den dumme Ret, som ikke formaacede at overbevise Forbryderen.

De tunge Lænker, de strenge Straffe for den mindste Forseelse havde ingen Indvirkning havt paa dem.

De vare blot blevne endnu haardere, endnu mere modtagelige for ny Forbrydelse, eller rettere for ny Opfindelser i Forbrydernes Verden.

Da de endelig var bleven løsladte og givne tilbage til det menneskelige Samfund, mødte de kun Frygt, Foragt og Afsty hvor de kom frem. — Man

gjøs tilbage for disse skumle Mænd, som besvarede denne Frygt med et dødeligt Had, og hvad blev saa Følgen.

Ny Forbrydelser! en frygtelig Hævn!

Under Røde Math's Forsæde dannede de et Forbund: „Hundene“ saa godt et organiseret Forbrydercomplot, som nogenfinde har eksisteret.

Dets Love vare strenge og grusomme; Forræderen bleve straffet med evig Forsvinden, og den dristigste Forbryder med Kapitains Tittel.

Røde Math opnaaede denne Værdighed.

Hans Ondskab, Dristighed og store Styrke havde bidraget dertil.

Hans Kammerater beundrede ham; Politiet frygtede ham og gav sig kun meget nødigt i Kæft med ham.

Kun en Mand var ikke engang bange for ham, men søgte ham endog.

Denne Mand var Martin Lindau.

Den ihærdede Politimand havde holdt et vaagent Die med ham lige siden hans Væsladelse fra Fængslet, men uagtet voldsomme Forbrydelser betegnede hans Bei, kunde han dog Intet opdage.

Grunden hertil var simpelthen den, at Røde Math var snuere end Ræven og havde et udmærket godt organiseret Politi blandt Wiens mindre farlige Forbrydere, som Lommethve, Plattenflagere og Bondefangere.

Disse maatte bringe „Hundenes“ Kapitain nøiagtige Underretninger om Alt, hvad de erfarede om Martin Lindau, og igjennem disse hæderlige Personer erfarede han ogsaa om Politimandens fingerede Bortreise.

Han troede paa den, og Martin Lindau vandt sin første, glimrende Seir.

Nu kunde han følge Forbryderen lige i Hælene, uden at blive opdaget, og han gjorde det.

Det var paa denne Maade, at han fandt Traaden i den Gaade, som nu havde fundet sin Opløsning hin Nat paa Donauen med det synkende Skib, og ved samme Leilighed traf han nok en gammel Bekjendt, Molluf Zemba, Nr. 117, Røde Math's afgjorte Overmand.

Molluf Zemba var i Grev Kurunjas Tjeneste, og mere behøvede han ikke at vide.

Den mægtige Magnat havde ikke undset sig ved at tage sin Tilflugt til blodstænkte Vanditter, et Skridt, som tydeligt nok beviste, hvor stor Uret han havde.

Det forunderlige Rygte om den, som Barn myrdede, Arving til umaadelige Rigdomme vandt større og større Tiltro hos ham, og hans Hjærte bankede, da han endelig fik Lys i Sagen ved Molluf Zembas Hverving af Røde Math og hans Kammerater.

Han forsynede sig med Guldmagt til at handle uindskrænket paa egen Haand og tiltraadte nu den lange Reise lige i Hælene paa Forbryderne.

Da var det, at han, efter, forklædt som Told-embedsmand, at have overbevist sig om Planen, blev overrumplet paa Hjemveien, og vi kunne derfor forstaa den let begribelige Modløshed, som havde bemægtiget sig ham, da han, ved at anstille en meget simpel Beregning kom til det Resultat, at Forbrydelsen allerede maatte være begaaet, og at han altsaa kom for sent.

Molluf Zembas anonym Angivelse bestyrkede ham i denne Formodning.

Det var nemlig aabenbart, at Røde Math og hans Kammerater, som havde gjort Matrosthjeneste ombord, maatte være færdige med den ene Forbrydelse før de kunde tage fat paa den anden.

Han havde derfor intet Andet at gjøre end stride ind for at bringe dem for Domstolene.

Til den unge Pige omtalte han Intet; han trøstede hende med at komme tidsnok og stole paa sig. Men i sit Indre lød det uophørlig: forsilde, forsilde.

En høitstaaende keiserlig-kongelig Øvrighedsperson sluttede sig til Expeditionen, og fire og tyve Timer efter Modtagelsen af Molluf Zembas Brev var han allerede paa Bei, ledsaget af talrige Konstabler.

Han gav Befaling til at anvende den yderste Grad af Magten, hvis Forbryderne satte sig til Modværge.

Som vi vide laa imidlertid Mid. de Hirsch Slot et betydeligt Stykke fra Hovedstaden; Reisen tog Tid, og han turde ikke forcere den.

Han maatte følge den bløde Flodvei, som var endnu længere, for stedse at kunne være parat, dersom han skulde opdage det dødiindviede „Semiramis.“

Han havde derfor taget Plads ved Siden af Rudstøen, som førte Hermines Bogn.

Indhullet i en gammeldags Chenille med mange Slag, og med Kraven smøget helt op om Ørerne, fulgte han opmærksom den store Flod, men opdagede intet Sted den lille Seiler.

Grunden hertil var som vi vide den, at Moluf Zemba havde forladt Hovedstrømmen og nu seilede videre i den dynnede, farlige Flodarm, hvis Bredder var begrændset af Skov og Buske, som skjulte det lille Skib for nysgjerrige Øine fra Land.

Han saa tydeligt Hovedstrømmen; den var tom. Han lod gjøre Holdt og gav Orde til at forandre Reiserouten. Hermines Bogn lod han fortsætte Veien langs Floden, medens han besteg en Baad, som han leiede af en Fisker, og roede ud paa Strømmen, ledsaget af nogle faa Konstabler, for at opdage „Semiramis“

Men forgjæves.

Nachten var sporløs forspundet.

„Forsilde!“ raabte han rasende og knyttede Hænderne „Forbrydelsen er begaaet; nu har jeg kun tilbage at gribe Gjerningsmændene efter Udaadens Udførelse.“

Han lod sig igjen roe iland og holdt Raft i

et af de smudsige Herberge, som sparsomt fandtes langs Floden.

Paa denne Maade sinkede han ubevist en Dag.

Zmedens Martin Lindau saaledes foer vild, grundet paa, at „Semiramis“ havde forandret Cours, var det at Forbrydelsen blev udført, ja han befandt sig endnu i stor Tvivl om hvilken Bei han skulde vælge, da Røde Math tilligemed sin Bande ikke befandt sig mere end en Mil fra Huset med de to Kastanietræer, Baronesse Annie de Hirsch' prægtige Slot.

Aftenen faldt allerede paa, da de standsede i en lille Lund, som betog dem Synet af de smækkre Spir, og Røde Math gav ved et Tegns Kammeraterne at forstaa, at en Smule Hvile ikke var at forkaste, før man skred til „Arbeidet.“

„Man ved ikke om den gode Dame holder et Regiment Tjenere!“ sagde han „og friske Kræfter letter Arbeidet.“

Kammeraterne nikkede bifaldende: de havde før maatte kæmpe for Livet.

Kort efter var Alt stille i Skoven.

De saa Vandringssmænd eller Ryttere, som passerede forbi dem ad Skovveien, havde ikke den mindste Anelse om, at de grønne Buste knapt en Alen fra

dem, gjemte et frygteligt Udvalg af Menneſkehedens Bærme.

Ikke et Blad bevægede ſig; Røde Math og hans Kammerater havde gaaet en god Skole igjennem; de holdt ikke af at forraade ſig.

Endelig blev det Nat.

Maanen traadte frem paa Himlen og viſte dem Bei gjennem Lunden.

Man hørte en dæmpet Fløiten; Buſkene bevægede ſig, og med liſtende Trin, En for En, med et langt Mellemrum imellem Hver, ſneg de ſig frem i Retning af Slottet.

Hvem der mødte En af dem maatte anſe dem for Skovarbeidere, ſom vendte hjem til deres fattige, fredelige Arne.

Ingen ſaa hvad de gjemte indenfor de tætknappede Bamſe.

Tolvte Kapitel.

Forbrydelsen.

Smidlertid ſad Md. de Hirsch eller Baronesſe Annie de Hirsch, ſom hun lod ſig kalde, i ſin prægtige Sal ligeoverfor Benjamin Kara, ſom trods al

sin Forsigtighed var blevet mere og mere indtaget i sin Ungdoms første Kjærlighed.

Annie var endnu, som vi vide, meget smuk; Sminken, som bedækkede hendes Kinder med et fint Lag, gav hende dette friske Udseende, som tager sig ud ved Aftenbelysning, men ikke ved Dagen, og Benjamin Kara kunde ikke skjule for sig selv, at den smukke Böhmerinde endnu forstod at fængsle Sernmennesket som han var.

Hun var desuden rig! og Benjamin Kara havde ikke Noget imod at forsøge sine Millioner.

Rigtignok havde han engang høitidelig lovet sig selv, aldrig at binde sin Skæbne til noget Fruentimmer, men der fulgte henved to Millioner med, og det var altid en meget respektabel Forsøgelse.

Han var derfor næsten tilbøielig til at besvare Baronessens temmelig ligefremme Frieri med et „Ja.“

At hun endnu var bundet til Forbryderen Molluf Zemba havde mindre at sige; man vilde simpelthen lade ham gribe og sætte i Sern paany.

Han havde engang tidligere grebet ind i hans Liv; at han tilføiede ham Døds slaget var ganske naturligt.

Baronessen brød først Tavsheden.

„Se hvor Maanen skinner!“ sagde hun „jeg kunde næsten have lyst til at foretage en lille Spadseretur; gaar Du med, Benjamin Kara.“

„Nei, Annie jeg er træt; jeg har gennemlæst

mange Breve fra Wien; mit Hoved værker af Anstrængelse."

"Stakkels Benjamin, Du bliver gammel!"
Benjamin hævede Hovedet.

"Og dog vil Du ægte mig!" spurgte han.

"Hvorfor ikke, Du er jo rig!"

Benjamin loe.

"Ja, jeg tror gjerne, Du gjorde Alt for Penge!"
sagde han "idetmindste vil Du her give Slip paa din Frihed."

Baronessen svarede ikke, men sendte ham et besynderligt Blik.

Hun tænkte paa at Friheden var meget let at gienvinde.

"Lad os gaa!" sagde hun og reiste sig. "Veiret er altfor indbydende."

"Om Du nu mødte din Mand, Molluf Zemba!" bemærkede Benjamin roligt.

Annie standsede og saa sig forfærdet om.

"Hvor falder Du paa det!" sagde hun "hvorfor vil Du gjøre mig hange?"

"Fordi din elskværdige Gemal er en dristig Mand, som ikke bliver staaende paa Halvveien!" svarede han, "han forlanger sin Datter tilbage og han vil finde hende, selv om Veien gaar over dit Lig, kjender jeg Molluf Zemba ret."

"Han ved ikke, at jeg har forladt Wien," indvendte hun.

Banquieren loe høit.

„Stakkels Annie!“ raabte han „Du er meget indskrænket.“

„Politiet har maaske allerede grebet ham!“ sagde hun.

„Ja, maaske!“ loe han, „nei, Fru Baronesse, man griber ikke de smaa Forbrydere, naar man er paa Spor efter de Store.“

„Hvad mener Du?“

„Na Intet!“ loe Benjamin, „Intet, det er kun saadan en Talemaade.“

Annie satte sig igjen ved Vinduet, alene Tanken om at hun kunde møde Mollus Zamba var nok til at hun opgav Spadsferetouren.

Der indtraadte atter en Pause.

Man kunde høre en Flue summe og Bladenes sagte Hvisken derude i Kastanietræerne.

Kloffen nærmede sig tolv.

Maanen kastede sine Straaler lige ind til dem og oplyste hendes Ansigt.

Dens Stin tillod hende at se alle Gjenstande i Slottets umiddelbare Nærhed, men hendes Tanker var andre Steder henne.

De kom over hende, trykkende og ængstelige, som en Hær af onde, hævnende Aander.

Hun blev ligesom tvunget til engang at se tilbage paa sin Barndom og Ungdom.

Hun saa sig selv paa Dandsjepladsen, hvor Landsbyens Ungdom forsamlede sig hver Søndag.

Hun troede at høre den tarvelige Musik fra

Stofemesterens Violin og saa sig selv hvirvle afsted ved Siden af den kjække Ungarer, som vendte tilbage med Rigdom og Pragt, for at gjøre hende til sin Gemalinde.

Hun saa det saa tydeligt, og følte Hjertet knuge sig sammen af Bemød og dødelig Angst.

Dg senere, hvad saa?

Hele hendes tilplettede Liv, hendes skjændige Handel med unge Pigers Lykke og Ære traadte tydeligere frem; hun hørte deres Forbandelser og saa deres truende Miner.

De løftede Hænderne imod hende og raabte om Hævn.

Alt var saa levende, saa tydeligt, at hun følte en isnende Gysen fare gennem sig.

Med Et reiste hun sig hurtigt og traadte et Skridt tilbage.

„Se der, Benjamin Kara,“ hviskede hun og udstrakte Haanden „er det ikke et Ansigt, som titter frem imellem de to Grene paa Kastanietræet.“

Hendes Læber skjælvede, da hun sagde det, og hendes Dine udvidede sig af Angst.

Et Ansigt, belyst af Maanen, som tittede frem fra Træet, betød intet Godt, mente hun.

Benjamin Kara reiste sig og traadte ligeledes tilbage.

„Det er Maanen, som skinner paa nogle store, tørre Blade!“ sagde han.

„Nei,“ hviskede hun „det er ikke Blade, det er et Ansigt med vilde, stirrende Dine.“

Dg hun greb ham heftigt i Armen.

Banquieren var ligesaa rolig, som hun var bange.

„Hm!“ mumlede han „det ser virkelig ud som et Ansigt, men hvorledes kommer det der.“

„Man er krøbet op i Træet, for at kunne se herind og udspeide os,“ hviskede Annie „o, Gud, Benjamin, jeg aner noget Frygteligt.“

Benjamin vedblev imidlertid at betragte det uhyggelige Syn.

„Jeg tror dog, det er nogle Blade,“ sagde han endelig „var det et Ansigt, kunde Hensigten ved denne Spejden ganske vist være temmelig mistænkelig, men jeg tror . . .“

Han holdt pludselig inde.

Ansigtet forsvandt, Maanen skinnede paa den aabne Plads.

„Ser Du, jeg havde Ret,“ hviskede Annie „det var et Menneske; men hvad kan man have isinde, naar man kommer paa denne Maade?“

Hun udstrakte Haanden og ringede.

Bigen traadte ind.

„Er Alt laaset og lukket forsvarligt?“ spurgte hun.

„Ja, naadige Frue.“

„Er Rudsken og Tjeneren endnu oppe?“

„Ja, naadige Frue.“

„Godt, lad dem bevæbne sig saa godt de kan; her lister Nogen om udenfor.“

Higen betragtede hende med et dumt Smil.

„Egneren er sikker,“ sagde hun „den naadige Frue behøver ikke at være bange.“

„Gjør som jeg befaler.“

Higen gik, for at sige til Kudsken og Tjeneren, to lade, dumme Personer, at Baronessen havde faaet Syner.

De to tro Tjenere gik derpaa fuldkommen rolige i Seng.

Benjamin Kara hentede sine Pistoler.

Han havde sine Grunde til altid at have disse tro Følgesvende ved Siden.

Annie satte sig igjen ved Vinduet.

Men hvormeget hun end passede paa, saa opdagede hun Intet.

Saaledes gik en Time. Klokken nærmede sig Et.

„Nu god Nat, min smukke Annie,“ loe Baquieren „og Tak fordi Du fik narret mig til at bevæbne mig, som om man skulde besøge „den gyldne Kanin“ eller en anden af Wiens smudsige Kneiper; det Ansigt har alligevel ikke været andet end et Diebedrag, som meget let opstaar, naar man vedbliver at stirre paa en eller anden af Maanen oplyst Gjenstand; god Nat, Annie! i Morgen ville vi le ad vor Skræk.“

Han rakte hende Haanden.

„Du skjælver jo som et Espeløv,“ sagde han „er Du virkelig bante.“

„Jeg er saa underlig urolig,“ svarede hun „ligejom om min sidste Time var kommet.“

„Na, den bør ikke foruroilige Dig,“ loe han „Du har jo en god Sambvittighed.“

Han dreiede sig rask om paa Hælen og forlod Salen for at begive sig til sine Bærelser.

„Jeg ægter hende,“ mumlede han ved sig selv „hun deponerer sine Millioner i min Forretning, og fjorten Dage efter angiver jeg hende for hendes tidligere Vandels Skyld; jeg vil da let opnaa Skilsmisse, men — Pengene er mine.“

Med disse Ord aabnede han Døren til sit Soveværelse og traadte ind.

Baronesse Annie de Hirsch skyndte sig at lukke Vinduet og forlod ligeledes Salen for at gaa til No i sit elegante Sovestue.

Omtrent en Time efter blev Porten aabnet, og flere Mænd traadte listende ind igjennem samme.

Alt var tykt og stille; man kunde høre Vindens jagtteste Hviſten i Bladene.

Den Forreste af Mændene stod strax stille, da han var kommen indenfor.

„Her er stille overalt!“ hviſtede han „man sover

uden Tvivl! Nu, vi ville ikke forstyrre Nogen, men udføre hvad vi have i Sinde. Molluf Zemba er en prægtig Kammerat, men lidt vel godtrovende! ha, ha, ha! at fortælle os om Dyrger af Guld og saa indbilde sig, at vi lod det ligge til han kom."

"Han har desuden nok!" tilføiede han og saa sig om imellem Kammeraterne „han er en fin og rig Herres Ven! o, han kan tage saameget han lyst; den Anden vover ikke at kny! Nr. 117 kunde let saa i Sinde at fladdre af Stole."

"Lad os begynde!" afbrød en af Banden ham „Matten er snart forbi, og vi ved ikke hvormeget vi faar at bestille."

"Det lader til, at Du ikke rigtig kjender Røde Math!" loe den Anden „vær rolig, lille Hund, vær rolig! jeg har saadan mine egne Planer ligesom en General, og jeg udfører dem, naar jeg finder det passende."

Han vendte sig om og gik tilbage henimod Porten.

Den Sidstkommende havde luffet den.

Røde Math aabnede den og saa ud.

Foran ham laae den store, flade Slette, belyst af Maanen.

Nogle enkelte Skyer, drev langsomt hen over Himlen, affpejlede sig paa Jorden og lignede bevægelige, sorte Pletter, ligesom Sumpe i en Eng.

Banditten havde Dine som en Ugle.

Han saa udmærket godt om Ratten; Afstanden havde Intet at sige.

Hans gjennemtrængende Blik dvælede snart ved et Punkt, snart ved et andet med et Udtryk af den mest spændte Opmærksomhed.

„Folk er saa fordømt nysgjerrige!“ mumlede han „De kunde have set, at vi var gaaet herind og more sig med at følge os i Hælene.“

Han steg op paa Kanten af Murbærket, som greb ud over Portfærmen, og blev derved en Allen høiere.

„Her er Tungen og Intet!“ mumlede han tilfreds „alt er stille; vi kunne begynde, naar det skal være.“

I et Spring var han igjen nede og sukkede Porten.

„Kom saa, Kammerater,“ hvistede han „Kniven frem; den Første, som giver Hals derinde, prikker I lidt imellem Sidebenene! husk paa, at der er flere Benge at tjene, end vi nogensinde har erhvervet os trods al vor Flid.“

De uhyggelige Mænd besvarede Befalingen med et dæmpet Blædesbrøl, og i næste Nu fulgte de i Hælene paa Røde Math, som nu nærmede sig den store Stentrappe, der førte op til Bærelserne.

Han vendte sig endnu engang om før han betraadte den og stod stille næsten et Minut.

Han var en Forbryder og havde Forbrydernes frygtelige Erfaring.

Det var halsløs Gjerning han stod i Begreb

med at udføre, en blodig Daad, som rimeligvis vilde blive strengt efterforsket.

Blev han grebet, eller fattede man blot Mistanke til ham, var han om en Hals.

Man vilde neppe betænke sig paa at gribe ham og holde ham indespærret til han tilstod Alt.

Dg desuden! han holdt ikke Ord ligeoverfor Molluf Zemba.

Den værdige Kammerat vilde snart erfare Tyveriet og angive ham.

Han vilde blive jaget som en Hund gjennem hele Ungarn og fik maaske neppe Tid til at leve bon for sine Penge.

Endnu klæbede intet Blod ved Sagen, men det var afgjort, at man ikke vilde betænke sig paa at udgylde det, dersom Sagen krævede saa alvorlige Forholdsregler.

Dg saa?

Røde Math tænkte over alt dette og maatte tilstaa for sig selv, at Guldfuglene kunde blive dyre nok at fange.

Et Rovmord var en meget alvorlig Sag; Overigheden var uhyre streng i det Kapitel, og Røde Math næsten den Eneste, som var istand til at begaa det med et saadant Overlæg og Driftighed.

Det var derfor rimeligt, at Mistanken maatte falde paa ham.

Man vilde jage ham og maaske tilsidst finde ham.

Det var virkelig en Forhindring, som nøie burde overveies.

„Naa, Math,“ hvistede en af Mændene „hvad nu?“

Røde Math svarede ikke strax.

Spørgeren gjentog sit Spørgsmaal.

„Hm!“ brummede Rømpen „jeg overveier Sagen endnu en Gang, førend jeg giver min sidste Befaling.“

Han talte som en Kapitain før han giver sine Følt Signalet til Angreb.

„Vi er ikke bange!“ svarede Mændene „vis os blot Veien.“

„Tænk nu, om Nr. 117 er en Forræder,“ mumlede Math „han ved vi har Penge hos øst han kan i al Hemmelighed have underrettet Politie, om vor Plan; Hytten der kan være fuld af Konstabler, og Modtagelsen kunde være saa varm, at vi ikke fik Tid til nogensinde at sige Molluf Tak for Sidst.“

Sturken havde ubevidst truffet den rigtige Streng, skjøndt hans Ord mere var henkastede i Veir og Vind, for at skjule, at han i Grunden, under alle Omstændigheder, nærrede Betænklichkeiten.

„Nr. 117 er en dygtig Mand!“ bemærkede En af Mændene „men jeg tror ikke han er en Forræder.“

„Nr. 117 er en fordømt snedig Sturk, om han saa ti Gange er vor bedste Mand,“ svarede Røde

Math „han kunde godt faa ifinde at forraade os for at gjøre sine Hoser grønne hos Politiet; det er det jeg tænker paa, Kammerater, og derfor mener jeg, at vi ikke bør buse paa som raske Karle, men bære os en lille Kjende fornuftig ad.“

Han bøiede sig forover, lagde Haanden bag det ene Øre og lyttede.

„Tys!“ hviskede han „stille!“

Mændene var vant til dette Signal.

Enhver lod sig falde plat ned paa det Sted hvor han stod, imedens Røde Math trykkede sit Ræmpelegeme saa tæt op under Døren som muligt.

Det var et Bindu, som blev aabnet næsten lige over Hovedet paa dem.

Styggen af Muren indhyllede dem imidlertid i et saa fuldstændig Mørke, at man ikke vilde have kunnet opdaget dem ovenfra, selv om man havde set nøie til.

„D,“ mumlede Røde Math, som tydelig kunde se det „o, Molluf er en Forræder; dette Hoved tilhører en Mand; Slottet har altsaa flere Beboere end to Fruetimmer, som han forsikrede.“

Benjamin saa sig om og dampede velbehagelig en Cigar.

Fra Binduet havde han en udmærket Udsigt over den store Slette, og det lod til, at han nok kunde ønske at vide hvad den indeholdt, thi han anstrængte sine Øine af al Magt for at se.

„Slettens Pillie“.

„Alt roligt!“ hørte Røde Math ham sige „saa kan man gaa rolig i Seng.“

Han lukkede Vinduet, og Røde Math traf Beiret betydeligt lettere.

En Politimand vilde ikke have troet paa Nøglighed, saalænge der var Tale om, at han og hans Bande var i Nærheden.

„Denne Mand var maaske en forsigtig Tjener, som tilmed ikke har den bedste Samvittighed!“ loe han ved sig selv „nu, vi ville snart overbevise ham om, at han har taget feil, hvis han ellers er saa dum at han blander sig i vore private Affairer.“

Mændene blev imidlertid liggende stille og ubevægelige.

Røde Math havde ikke givet Signal til at reise sig op, og saalænge blev man liggende.

Banditten gav sig god Tid.

Der hengik en halv Time inden en fin Fløiten bragte dem til at springe op.

„Nu!“ sagde Røde Math „nu, Folk, begynder vort Arbeide.“

Og, idet han fremtog en Mængde Nøgler og Dirker af sin Lomme, aabnede han den vel tillukkede Dør med en Behændighed, som vilde have gjort den bedste Laasfmed Vre.

Ikke en Lyd hørtes; Døren aabnede sig og dreiede sig paa sine Hængsler.

De uhyggelige Gjæster forsvandt i den, En efter En, uden at foraarsage den mindste Støi.

Røde Math førte an, og den klare Maane viste dem Veie gjennem de prægtige Sale.

Dens Straaler faldt paa de kostbare Malerier i de forgyldte Kammer og de udpolstrede Møbler; Røde Math kastede kun et Blik paa dem og gif videre.

Han vidste, at man havde solidere Gjemmer til Guld og Sedler.

„Videre, Kammerater!“ hviskede han „lad de pæne Billeder og alt det Skramleri være! Guldfuglene seer lang smukkere ud, og det er dem vi maa fange.“

Han standsede og lagde Haanden paa Laasen af en ny, tillukket Dør.

„Stille!“ hviskede han „hun sover.“

Mændene standsede og lyttede.

Indenfor Døren lød virkelig ogsaa regelmæssige rolige Mandedræt.

Det var Baronessen, den smukke Annie, der sov trygt, uden at ane den frygtelige Fare, som nærmede sig Skridt for Skridt.

„Herinde har vi Pengene!“ hviskede Røde Math og trak Beiret dybt „en Kvinde, tilmed en gjerrig Kvinde, gemmer altid sine Penge i sit Soveværelse! Hør nu vel efter, Kammerater! jeg er en Hader af Støi og Larm; skulde hun faa ifinde at give Hals, saa bryd Jer om Intet, jeg skal nok faa hende til at tie!

Han dreiede Laasen, men Døren gif ikke op.

Den var afslaaet indvendig fra.

„Ah!“ mumlede han „saaledes!“

Dg atter kom Dirken frem, men den kunstige, solide Laas modstod alle hans Anstrængelser.

„For Satan!“ raabte han „man er meget forsigtig lader det til.“

Idetsamme lød et Skrig indenfor.

Den Sovende havde hørt hans ufrivillige Raab og var vaagnet.

„Hvem der?“ skreg hun „hvem der?“

„Nu, Kammerater!“ raabte Røde Math „nu behøve vi ikke at liste som Ratte; den fine Dame derinde har hørt os! kom, der er ingen Tid at give bort.“

Han satte Ryggen imod Døren og trykkede til.

Med et Brag styrtede den ind, og Røde Math og hans Kammerater stod i næste Dieblit i Soveværelset.

En prægtig Hængelampe af rosenrødt Glas udsendte svagt fine matte Straaler og indhyllede Soveværelset i et hemmelighedsfuldt Tusmørke.

En fin Duft af friske Roser bølgede Banditterne i Møde, og ligesom berusede dem.

De raa Mænd blev ligesom grebne af den Fred, som var udbredt over det Hele.

Annie var faret op i Sengen og stirrede dem forfærdet i Møde.

Lysen fra Hængelampen oplyste hendes fordreiede Træk og den fine, kniplingbesatte Natdragt.

Hendes Læber bævede af Skræk, da hun tydelig saa de vilde og blodgriste Mænd; hendes Hænder greb frampagtig fat i Dynen, og med en Stemme, som næsten intet menneskeligt havde hos sig, raabte hun:

„Hvad vil De? hvad vil De?“

„Ti!“ hviskede Røde Math i en truende Tone og sprang hen til Sengen „ikke et Muf, ikke en Lyd, eller jeg skærer din smukke Hals over, min Unge, ligesaa let som jeg overskærer et Rør.“

Han greb hende med det samme i Struben og trykkede hende tilbage i Sengen.

Med. dé Hirsch udstødte et rallende Skrig.

„Ti!“ raabte Røde Math, hvis hele Natur var kommet i Oprør „ti! hvor har Du gjemt dine Penge, alle dine Penge, hører Du, dem alle!“

„Jeg har ingen, — for Guds Skyld slip mig!“ rallede det ulykkelige Offer — „De myrder mig!“

„Molluf Zemba lyver ikke!“ svarede Banditten „han har sagt, at Du har Penge, uhyre mange Penge, og Molluf er en altfor god Kammerat til at lyve for sine Venner og Brødre; derfor, ingen Omstændigheder, min Smukke, hvor har Du Guldfuglene?“

Med. dé Hirsch følte alt Blodet vige fra Kinderne og strømme til Hjertet.

Banditterne havde nævnt Mollufs Navn; nu forstod hun det Hele.

„Det var Hævnen, den frygtelige, uforsonlige Hævn, som endelig kom.

„Nu ja!“ stønnede hun „J skulde faa Penge, mange Penge! jeg vil sige Molluf Zemba hvor de ligge, kald paa ham, lad ham komme, og jeg vil sige ham endnu mere! Noget, som vil glæde ham.“

„Molluf er ikke med!“ svarede Røde Math „han har kun givet os Anvisning paa Dig, det er det Hele! hvad Du derfor vilde sige til ham, maa Du nøies med at sige til mig, men hurtigt, hurtigt!“

„Slip mig!“ raabte hun „Slip mig, eller jeg fortæller Molluf Alt! han er min Mand!“ tilspøiede hun med feberagtig Hestighed „og han vil hævne sig frygteligt paa Ser Alle, dersom i tilspøie mig, hans Hustru, det mindste Ondt!“

Røde Math slap instinktmæssigt sit Greb.

„Mollufs Hustru!“ mumlede han „for Satan, hvordan hænger det sammen!“

„Det er Sandhed, min Herre, ved den evige Gud, det er Sandhed!“ raabte hun „o, gjør mig intet Ondt, jeg beder Dem derom! Molluf og jeg har levet adskilte fra hinanden i mange Aar; han forlod mig for at hengive sig til det vilde, eventyrlige Liv, og jeg elskede ham dog saa inderlig høit! det var grusomt af ham! ikke sandt, mine Herrer, meget grusomt; men han har aldrig elsket mig, aldrig! han rev mig bort fra min Lykke og Barndom, for senere at overgive mig til Ensomhed

og Fortvivlelse! o, mine Herrer, de vil ikke myrde deres Kammerats Hustru."

De raa Banditter betragtede hverandre.

Denne bedende Stemme, dette forfærdede Ansigt gjorde et, omend kun svagt, Indtryk paa dem.

Røde Math brød først Tavsheden.

"Nu, vel!" sagde han "Molluf har vel sagtens havt sine Grunde til at give os Anvisning paa Dig; det vedkommer altsaa ikke os! giv os dine Benge, vi ved Du eier flere Hundrede Tusinde Gyl- den, og vi vil skaane Dig —, saa kan Du senere selv afgjøre Sagen med Nr. 117."

Et Lyn funklede i Md. de Hirsch Dine ved at høre disse Ord.

Nu var hun fæst.

"Tak!" sagde hun "Tak, jeg skal ikke glemme, at I hørte min Bøn; jeg skal holde mit Ord og give Eder hver en Skilling jeg eier i dette Slot, ja jeg tilsværger Eder ved den evige Gud, at Ingen nogensinde skal faa at vide, at I er trængt ind ved Nattetid for at berøbe mig mine Eiendele! gaa lidt tilbage, jeg vil vise Eder Wei til hvor jeg har mine Benge."

Banditterne gik virkelig nogle Skridt frem i Bærelset, medens hun stod op og indhyllede sig i en Silkeslobrok.

Røde Math greb hende om Armen.

"Et Ord, Fru Molluf Zemba!" sagde han "ved den mindste mistænkelige Bevægelse, ved det

mindste Raab om Hjælp, skjæerer jeg din Strube over."

Røde Math tøvede endnu og holdt hende tilbage.

Hun vendte sit blege Ansigt mod ham. Øyset faldt lige paa det og oplyste dets Træk.

De vare blege, smilende, næsten rolige.

„Ikke sandt!“ sagde hun og betragtede Slynghen med et venligt Blik „ikke sandt, en Ræmpe som De, min Herre, har nok Grund til at frygte en saadan lille Person som jeg.“

Røde Math trak Mundvigerne ned ad ligesom til et Smil.

„Molluf har været et Fæ at forlade saadan en Kone!“ mumlede han „Fandens dum har han været! Math vil gjøre bedre Affairer.“

Dg han betragtede den blege, forskrækkede Kvinde med et gridst, dyrist Blik.

„Slip mig dog, min Herre!“ vedblev Annie „De knuser jo min Arm, og hvorledes tror De det vil være muligt for mig, at vise Dem Vej, naar De holder mig fast som jeg var en frygtelig Modstander.“

Røde Math slap sit Greb.

„Ja, ja da!“ sagde han „saa gaa Du alene, min Unge! men tag dig i Agt for at gjøre Allarm, jeg er saa fordømt hurtig paa Fingrene.“

„Pas paa, Math!“ sagde en af Banderen

„Fruentimmerne er værre end Ræven; de narre hvor de kan!“

„J saa Tilfælde tror jeg hun selv vilde blive værst narret!“ brummede Math og puffede hende et Par Stridt frem „hurtig, min Deilige, Klokken er mange, og vi skulde helst være langt borte herfra, naar Morgenens grjer.“

„J vil ikke tilføie mig noget Ondt!“ sagde hun „J vil lade mig beholde Livet!“

„Ja vist, ja vist!“ raabte Math „vis os blot Bengene, før os til dem!“

Han lagde igjen sin Haand paa hendes Skulder og fulgte hende lige i Hælene.

Annie Hirsch gif hen til den modsatte Dør og aabnede den.

Den førte ind til et mørkt Rum, hvor en kold Luft slog dem imøde.

„Bent!“ loe Røde Math „lad mig saa Tag i Dig; i dette Mørke kunde Du Pokkers nemt saa ifinde at lege Skjul med os.“

Han greb hende om Armen.

„Hvor Du er mistroist!“ loe hun „frygter Du virkelig for, at jeg, en stakkels, værgeløs Kvinde, kunde undslippe, hvor der er saamange Mænd til Stede. Har nogen af Jer et Lys!“ vedblev hun i en rolig Tone, saa tænd det; til Svire staar mit Bengeskab, og Nøgler har jeg hos mig!“

„Lys!“ befalede Math.

Det var praktiske, erfarne Folk, de samme; fuldstændigt udrustede som Banditter.

Befalingen var knapt given, før en klart skinende Lygte kom tilsyne under en af Mændenes Saffer.

Det var en saakaldt Tyvelygte af bedste Konstruktion.

Den sendte sit skarpe, tindrende Lys gjennem det store Bærelse, de var traadt ind i.

„Ah,“ brølede Math og styrtede henimod et stort Pengeskab, som indtog en Plads ved den ene Væg „ah, for Helvede, her har vi Pengene.“

„Og her er Nøglen,“ sagde Fangen og tog et helt Snippe op af sin Slobroklomme „jeg har holdt mit Ord.“

„Luf selv op,“ befalede Math „Alt bør gaa saa anstændigt til som muligt. Du kjober dit Liv af os og betaler det; det er en ligefrem Forretning, og jeg er en Ven af god Orden.“

Baronesse de Hirsch havde øiensynligt ikke ventet denne Befaling, thi hun tøvede et Dieblit.

„Naa,“ befalede Math „ingen Omstændigheder, min Smukke, luf selv op og giv os selv Pengene; vi er da aldeles uskyldige i den Gjerning, som Penneslifterne og de Retslærde kalder Rov, Ran eller deslige.“

Banditterne loe.

Det var en ypperlig Maade at vaske sig ren paa.

„Seg synes ikke, at jeg gjør nogen Omstændig-
heder,“ svarede hun „jeg giver jo selv Nøglen og
viser selv Bei; kom, mine Herrer, hvad dette Penge-
skab indeholder tilhører Dem.“

Hun gif hurtig henimod det store Skab og staf
Nøglen i Laasen.

„Nu,“ sagde hun med et Smil „nu holder jeg
mit Ord.“

Banditterne fulgte hendes Haand med Dinene,
da den dreiede Nøglen to Gange om.

Det gav to lydelige, kraftige Smæk, som vidnede
om stærke, solide Laase; den tunge Jerndør aabnede
sig, og Banditterne udstødte et Brøl.

Lystet fra Lygten faldt ned paa en uhyre
Mængde Guldpenge, som var stablede i Ruller lige-
fra Skabets Bund til dets Laag.

Det var som om man saa en glimrende, straa-
lende Sol.

„Ikke sandt,“ smilede hun „det er et smukt
Syn.“

„Ja,“ stammede Math, som ikke havde ventet
at se en saa uhyre Mængde Guld „og alle disse
Penge giver Du os?“

„Ja,“

Banditten betragtede hende med et mistænksomt,
lurende Blik.

„Fribilligt?“ spurgte han.

„Ja!“

„Og Du vil ikke røbe os for nogen levende Sjæl?“ vedblev han med et eiendommeligt Smil.

„Nei, det sværger jeg Dig til.“

„Hvormeget er her i Guld?“ spurgte han videre.

„Otte hundred Tusind Gylden!“ svarede hun roligt.

„Og Du giver os virkelig alle disse Penge?“ vedblev Banditten „hør vel efter, Du giver os dem?“

„Ja, jeg giver Dem disse Penge.“

„Og Du vil ikke angive os for Snaphanerne; Du vil lade os forlade dette Sted lige saa uantastede som vi ere komne?“

„Min Gud, ja!“

„Du lyver!“ skreg Banditten med tordnende Stemme „Du lyver!“

Han sprang henimod hende og greb hende om Haanden, just som hun slap en fin Klokkestreng, der førte til en lille Klokke, hvis klare, gjennemtrængende Klingen nu lød udenfor.

Idetsamme blev en Dør i den lige overfor værende Væg aabnet, og en Mand viste sig.

Det var Benjamin Kara.

Han var frygtelig bleg, og hans Dine foer med Lynets Fart over den hele Scene.

„Ah,“ sagde han „saaledes!“

Han hævede den ene af de to Pistoler, han holdt i Haanden og gav Ild.

En af Banditterne udstødte et Skrig og tumlede baglæns til Jorden.

Glimtet og Kvaldet bragte Røde Math til hurtig at vende sig om.

„D!“ raabte han „o, Du har kaldt Folk til, men det hjælper Dig ikke; Røde Math er endnu aldrig veget for Nogen.“

Hun vilde smutte forbi ham hen til Banquieren, som stod paa Dørtærsklen med den ryggede Pistol i Haanden, men Banditten greb hende i hendes lange Haar.

Hans Ansigt antog et djævelsk Udtryk, da han med det samme rev sin lange, spidse Kniv op af Bæltet.

„Naade!“ skreg hun „i Himlens Navn, Naade.“

„Stop Munden paa den Nar ved Døren,“ befalede Math „jeg har ikke Tid i Diebliffet.“

Hans Kammerater var Folk, som ikke frygtede Døden.

Det var dem temmelig ligegyldigt om Banquieren havde en ladt Pistol tilbage eller ikke.

Med et rasende Skrig styrtede de over ham, just som den anden Pistol strakte nok en Mand til Jorden.

Men de naaede ham ikke.

Benjamin Kara saa dem komme, affkjød Pistolen og sprang tilbage, idet han smækkede Døren i og dreiede Nøglen om.

Dette skete samtidig med at et frygteligt Skrig,

efterfulgt af en ubyggelig Kallen, stingrede gennem Ratten.

„Det var den smaa Annie,“ mumlede han, „nu frelse sig, hvo som kan.“

Dg uden at bekymre sig videre om hvad der foregik i Bærelset ved Siden af, eller om Banditternes forenede Anstrængelser for at sprænge Døren, løb han hurtig gennem de tomme Bærelser og naaede kort efter Udgangen til Slotspladsen.

„Fri,“ stønede han „frelst.“

Han bedrog sig imidlertid.

En Haand lagde sig paa hans Skulder, og en Stemme sagde:

„Benjamin Kara, jeg arresterer Dem i Lovens Navn.“

Banquieren vendte sig hurtig om og saa en halv Snes Personer, som nu hurtig trængte gennem Døren.

Den Person, som havde tiltalt ham, bar en Toldembedsmands Uniform, men i Haanden holdt han den bekjendte Stav med den keiserlige Krone, Politiets Emblem i Embedsforretninger.

„De tager feil, min Herre,“ raabte han „jeg flygter netop for dem De rimeligvis vil gribe.“

„Jeg tager ikke feil, Hr. Banquier,“ svarede Politimanden „dem De taler om skal jeg nok faa fat i; hvad Dem selv angaar, da har jeg en ganske anden Grund til at arrestere Dem.“

Benjamin Kara stod som lynslagen.

Han var undgaaet Morderne for at falde i Kløerne paa Retsfærdigheden.

Dg den maatte have vægtige Grunde for at gribe en Millionær, en Mand, hvis Rygte hidtil tilsyneladende havde været dadelst.

Den som Toldembedsmand klædte Politimand overgav Banquieren til to af Mændene, som han posterede ved Indgangen, og gik hurtig opad Trapperne og ind i Slottet, hvorfra en dæmpet, forvirret Støi naaede ned til ham.

„Jeg kommer forfildt,“ mumlede han „nu, Skaden er ikke saa stor.“

Med disse Ord gik han hurtigt til, ledsaget af flere Mænd, som alle vare bevæbnede.

I Bærelset hvor Pengene laa spredte over Gulvet til Deling, var imidlertid foregaaet en frygtelig Scene.

Da Skuddet faldt, begreb Røde Math, at det virkelig var lykkedes hans Fange at give Slottets mulige, andre Beboere et Signal.

Da han derfor havde befalet sine Kammerater at kaste sig over den Uvedkommende, som stod i Døren, vendte han sig mod den skjælvende, forskædede Kvinde.

„Naade!“ skreg hun „i Himlens Navn, Naade.“

Banditten svarede ikke, men svang sin Kniv.

Hun saa den blinke i Lyset og udstødte det frygtelige Skrig Banquieren havde hørt.

I næste Nu tumlede hun baglænds om paa Gulvet.

Kniven havde gjennemboret hendes Hals tæt ovenfor Brystet.

Hun rallede nogle Diebliffe og blev derpaa liggende stille, medens Blodet strømmede ud af det ghfelige Saar.

Mad. de Hirsch, Baronessen, Dronningen fra Leopoldstadt, den smukke Annie var død.

Banditten stak ligegyldig Kniven i sit Bælte og vinkede Kammeraterne tilbage.

„Lad ham løbe,“ sagde han „kommer han tilbage er vi endnu nok til at tage imod ham.“

„Og to mindre til at dele,“ tilspøiede han og kastede et Blik paa sine dræbte Kammerater „naa, — det er i ethvert Tilfælde en smuk Forretning.“

Han gif hen til Pengeskabet og strabede Guldet ud.

„Kom, Kammerater!“ sagde han „lad os dele; det vil blive formeget for En allene at slæbe disse Penge med sig; man kan ikke vide, hvad der kan ske, og det er ingen Skade at være let tilbøns.“

Banditterne kastede sig over Guldet som en Flok Ravne over et lækkert Bytte.

De var saa optagne af at tælle og fylde Lommerne, at de ikke hørte Døren blive aabnet, eller mærkede den kolde Luftstrømning, der fuste henover dem.

De var som blændede af Guldet, det blodstænkte
Guld!

De hørte hellerikke, at en Mand nærmede sig
og standsede ved Siden af det blodige Lig af den
myrdede Kvinde.

Lyst fra deres Lygte, som de havde stillet paa
Gulvet, skinnede langs med dette og oplyste de vilde
Træk og de smudsige Hænder, som roede i Guldpen-
gene.

Det var et besynderligt, uhyggeligt Syn, der
maatte fylde enhver Anden end disse Mænd med
Rædsel.

Manden, som ubemærket var traadt ind, var
den gamle Toldembedsmand, den samme, som fort i
Forveien havde arresteret Benjamin Kara.

Han stod ubevægelig med Armene overkors paa
Brystet og saa til et Minut eller to.

„Er I snart færdige?“ sagde han pludselig og
traadte et Skridt nærmere.

Lyden af en fremmed Stemme havde omtrent
samme Virkning som om Lyset var slaaet ned imel-
lem dem.

Enhver sprang op, og Røde Math greb til sin
blodige Kniv.

„God Aften! Math!“ vedblev Manden „Du
er bleven rig, lader det til, gamle Ben!“

Banditten foer sammen ved at høre denne
Stemme og greb Lygten, som han løftede høit i
Veiret.

Dens Straaler oplyste fuldkommen den gamle Toldebembedsmand.

„D!“ skreg han og fastede Hygten henad Gulvet „det er Dig, Dig, fordømte Politispion! — o, godt, at vi to mødes, Du bliver aldrig den Mand, som fanger Røde Mæth.“

Hygten knustes mod Gulvet, og Bærelset var i samme Dieblis indhyllet i Mørke.

„Du skal ikke undslippe!“ skreg han „luk Døren, Kammerater, og lad mig ene om at skjære denne Hund i Stykker Led for Led! det er ham, Martin Lindau, ham, alle Gavtyves svorne Fjende.

Bed at høre den frygtede Politimands Navn, udstødte Banditterne et Skrig af Maseri og styrtede hen i Retning af Døren, for at affjære ham Tilbageveien, medens Mæth, som, trods Mørket, kunde skimte Omridset af sin Dødsfjende, fastede sig over ham med Kniven i Haanden.

Han blev modtaget med et lynsnart, rasende Slag, Magen til dem, som han engang tidligere havde gjort Bekjenskab med i „Brateren.“

Han tabte Kniven og tumlede tilbage, gled med Foden i det størkede Blod og styrtede om paa Gulvet.

I det samme blev det pludselig lyst.

Fra alle tre Døre, som førte ind til Bærelset, traadte kraftige Mænd med blanke Baaben eller spændte Pistoler i Hænderne.

Banditterne veg forfærdede tilbage og saa paa hverandre med forstrækkede Miner.

Røde Math reiste sig vakkende, suappende efter Veiret.

Han begreb den frygtelige Fare, og skreg:

„Grib an, Kammerater! slaa ned for Gode, Hurra for Hundene.“

Han gjorde selv Begyndelsen ved paany at kaste sig imod Martin Lindau, der modtog ham med en spottende Latter.

„Bravo, Math, Bravo, Bandit!“ loe han „Du springer jo som en Kunstberider! men vent lidt!“

Banditten foer idetsamme ind paa Livet af ham.

Martin Lindau, Wiens første Boyer, modtog ham paany med et af disse knusende, frygtelige Slag, som slaa den stærkeste Mand i Gulvet.

Denne Gang blev Slaget ført med al den Kraft han var i Besiddelse af.

Det ramte Math midt i Banden og kastede ham bedøvet og blødende om ved Siden af den myrdede Kvinde.

„Bind ham!“ befalede Politimanden roligt „og bring ham tilligemed disse værdige Herrer ned i Gaarden. Jeg vil sørge for at de strax blive befordrede til Wien for at afgaa derafra enten til Straffeanstalterne eller Skafottet.“

Han kastede med det samme et Blik paa Banditterne, som forgjæves forsøgte at bryde igjen-

nem den Mur af beboende Mænd, der pludselig viste sig for dem til alle Sider.

„Overgiv Jer!“ raabte han „Modstand nytter ikke her; den Første, som vover at røre sig, lader jeg skyde som en gal Hund! ned med Knivene.“

Man behøvede kun at høre Klängen af denne Stemme, for at begribe, at det var Alvor.

Gjaldnu en Gang kastede de vilde Mænd et langt, forstende Blik omkring sig, men der var ingen Frelse, intet Haab.

Desuden laa Math, Hovedmanden, den modige, kæmpestærke Mand, bundet paa Hænder og Fødder, lige for dem.

Kunde han ikke modstaa, hvem kunde da.

„Naa!“ raabte Politimanden.

De syv Slængler kastede Kniven fra sig og tog Huerne af.

Denne Høflighed var de vant til fra Straffeanstalterne, som de Alle kjendte.

De strakte med det samme Hænderne frem.

Martin Lindau smilede.

„J er ikke kommet ud af Banen, Børn!“ loe han „J ved at man binder alle gale Hunde.“

Han vendte sig mod sine Ledsagere.

„Lænk dem forsvarligt!“ sagde han „jeg kjender disse Folk.“

Man hørte strax efter Lyden af Laasen, som lukkede for de snevre Haandjern, der holdt deres Hænder kun tre Tommer fra hinanden.

„Se saa!“ sagde han „før dem ned.“

Kort efter gik de alle, førte af de bevæbnede Mænd, Retfærdighedens Haandlangere.

Guldstykkerne raslede i deres Lommer og faldt paa Gulvet; det var Vidnerne, som talte imod dem.

Røde Math ravede som en drucken Mand bagefter sine Kammerater.

Han var frygtelig bleg, og Bleggheden gav hans Ansigt et endnu uhyggeligere Udseende.

Det Blik han tilkastede Politimanden, da han gik bort mellem to Konstabler, aandede et rasende, dødeligt Had.

Det var som om det sagde:

„Jeg vilde lade mig dræbe ti Gange for at dræbe Dig en eneste.“

„Han er Døden vis!“ mumlede Vindau „jeg ønsker Landet til Lykke med at blive befriet for denne Tiger i Menneskeskikkelse.“

Han lod derefter de tre Dig lægge til Side.

De to Banditter var trufne lige i Hjertet. Benjamin Kara havde vist sig som en duelig Skytte.

Den smukke Annie blev lagt ind i sit parfumerede, halvmørke Soveværelse.

Vindau bredte et af Lagenerne over hende og forlod Værelset.

„Forunderlige Skæbne!“ mumlede han „Forbrydelsen tilintetgjør Forbrydelsen! den menneskelige Retfærdighed er næsten tilovers.“

Han gik hurtigt efter de Andre og ankom til

Stedet, just som de otte Forbrydere bleve læssede, forsvarligt bundne, paa to Vogne Politiet førte med.

Det var luffede, store, tunge Karosser, ikke ulig to uhyre Sigfister.

Signelsen passede iøvrigt; de Ulykkelige, som fik Blads i dem, førtes ofte til den evige Søvn.

„Tilbage med Fangsten!“ sagde Lindau og gned sig tilfreds i Hænderne „jeg er overbevist om, at Ministeren vil være tilfreds, med Følgerne af den Expedition; naar blot jeg maa have samme Held med mig paa den næste.“

De to Vogne rullede afsted; langsomt som et Vigtog.

Røde Math kjørte Skafottet imøde.

Imedens dette foregik, stod Benjamin Kara som et Bytte for de mest modstridende Følelser og bange Anelser imellem de to Politimænd.

Han havde aldrig haft en god Samvittighed, og nu lod det til, at man vilde efterse hans Forhold og dømme ham efter hvad man fandt.

Og man kunde finde meget, uhyre meget i hans lange, forbryderiske Liv.

Han vidste det selv, men vidste de Andre det?

Det var et Spørgsmaal, som han maatte besvare med et tvivlende, bange Ja!

Politiet vilde ikke lade en Krosus, en Mand, som var bekendt for sin Godgjørenhed, fængsle uden at have uomstødelige, umodsigelige Beviser.

Kunde han slippe fri, vilde det lykkes ham at dupere sine Forhørsdommere, eller vilde han, som Mollus Bemba engang for mange Aar siden, blive dømt paa en overvældende Mistanke?

Han var veltalende, det var sandt; og han var uhyre rig, men Retfærdigheden lod sig neppe vildlede af det Første eller lokke af det Sidste.

Dg han havde mangfoldige Forbrydelser paa sin Samvittighed.

Det lod til at den Glorie, som en Tidlang havde omstraalet ham og hans Medskyldige, den mægtige Magnat, var blegnet.

Retfærdigheden var kommet paa Spor efter den næsten glemte Hemmelighed; og han var ikke alene Medvider, men han var tilligemed Hovedet, som havde udklæffet Planen.

Han vilde man ramme først.

Han saa sig forvirret om og lyttede af og til til Støien, som lød ned til ham.

„Man vilde maasse anse mig for Morderen!“ tænkte han „nu, det vil ikke skade, jeg faar da Veilighed til at bevidne min Uskyldighed.“

Med Et foer en Tanke gennem hans Hoved.

Det var endnu Tid. Han kunde flygte før Politimanden kom tilbage med sine Konstabler. Guld bryder Bei overalt, hvorfor da ikke her

ligeover for to, rimeligvis tarveligt lønnede, Politikonstabler.

Han smilede glad og greb ind paa Brystet.

Hans Tegnebog laa iommen, den var, som altid, spækket med Banknoter.

For dem vilde han købe sin Frihed.

Han vendte sig mod den største af sine to Bogtere og tog Bogen frem.

„I kjende mig uden Tvivl, idetmindste af Navn?“ sagde han.

„Ja, Hr. Banquier!“

„Og I kunne indse, at her maa en Misforstaaelse finde Sted!“ vedblev han „jeg er ingen Forbryder, som I vel ogsaa kan tænke om en Mand af mit Navn og min Rigdom, tvertimod, mine Venner, jeg er flygtet for at frelse mit Liv.“

„Ja!“

„Nu vel, mine Venner „den brave Politimand maa altsaa ligefrem have taget feil, da han lod mig gribe!“ loe han „og jeg tror næsten, at jeg vilde befri ham for en Del Ubehageligheder ved at begive mig uopholdelig til Wien, hvorhen desuden Forretninger med Regeringen kalder mig.“

De to Mænd hørte efter, men rørte sig ikke af Stedet.

„Forstaa I mig ikke?“ spurgte han.

„Nei!“

„Ikke engang, naar denne Brevtaske bliver

Eders?" vedblev han og aabnede den „se her, jeg tror der er Tyve Tusind Gylden i den.“

Mændene trak paa Skulderen.

„For Pokker,“ loe Banquieren lidt ængsteligt „jeg giver Eder disse Penge, for ikke at opholde mig; jeg har Forretninger i Wien!“

Den høieste af Mændene lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Hr. Banquier!“ sagde han roligt „tror De virkelig, at jeg vil lade Dem løbe, selv om denne Bog indeholdt det Tidobbeste.“

Benjamin Kara foer sammen.

Stemmen var ham bekjendt.

Men da han idetsamme saa Politimanden i Ansigtet, foer han et Skridt tilbage.

„Seppel Barth!“ stammede han.

„Ja!“ svarede den forhenværende Arbejder „Seppel Barth, som er traadt i Politiets Tjeneste for at rive Masken af alle Hyflere og Løgnere! nu, Hr. Banquier, kan jeg betale Dem at De berøvede mig min Brud og med hende min halve Sjæl.“

Banquieren blev bleg og vedblev at stirre paa den alvorlige, ubestikkelige Politimand.

„Hvor kan De tro at ærlige Folk lade sig bestikke!“ vedblev Seppel Barth „spørg engang min Kammerat der, han er af samme Mening som jeg.“

Benjamin Kara udstødte et Skrig.

I den anden Politimand gjenkjende han Pradel,

sin gamle tro Guldmægtig, som han engang havde gjort saa blodig Uret.

Seppel Barth trak paa Skulderen.

„Den Retskasne er aldrig fortabt! sagde han „det er en anden Sag med Dem.“

Ibetsamme kom Martin Lindau.

„Hr. Banquier!“ sagde han „De gjør mig nok den Fornøielse at kjøre i min Vogn.“

Han kaldte, og en gammeldags Karosse kjørte frem.

„Stig ind!“ sagde han bydende „men først, tillad mig.“

I næste Dieblif var Banquierens Hænder forsynede med Haandjern.

Foruden de to Personer sad endnu en Tredie, en Dame, i Vognen.

Lindau bøiede sig over hende.

„Gud har ramt sine Fjender!“ sagde han „Mrd. dé Hirsch er myrdet.“

Damen udstødte et Skrig og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„I følge mig, naar alt er bragt i Orden!“ raabte han til de to Politikonstabler „gid vi maa være lige saa heldige, naar vi føre det sidste Slag.“

Vognen rullede afsted.

Efter en Times Kjørsel standsede den.

Benjamin Kara maatte stige over i en anden Vogn, som kom dem imøde, og blev nu ført tilbage til Wien.

Vindau og den unge Dame fjørte den modsatte
 Bei.

Trettende Kapitel.

Dødsridtet.

Vi befinde os igjen paa det gamle, grevelige Slot ved den siebenbürgske Grændse; vi se igjen de mægtige Karpather med de snedækte Toppe og de mørke Graner, og den steile Skraent, hvor den tomme Grav findes under ophobede Sten og med sit Rønnebærtræ, der sujer frem og tilbage, forladt og ene.

Langt nede, dybt nede ved Bjergenes Fod, strækker den samme Slette sig, ubegrændset, smeltende sammen med Horrizonten i en vidunderlig Blanding af Grønt og Blaat, og engang imellem sujer ligesom et dumpt Klagesuf fra Bjergene henover den gamle graa Kæmpe, Kurünjas berømte Slot.

Alt er det samme som før, om det saa er de talrige Faarehjorder, saa græsse de endnu ude paa Sletten, men den lille Dreng, som før vogtede dem,

er nu bleven en alvorlig Mand, som af og til ser op til Slottet og farer sammen, ligesom om der foregik noget Forfærdeligt bag de graa Stemmure.

Det var ved Aftentid, fire Uger efter det sidst Passerede, at to Mænd gik frem og tilbage i den store, rummelige Slotsplads.

Det var Greven og Forvalteren.

„Dg De er sikker paa, at den er saa vild som nogen?“ spurgte Greven.

„Ja, naadige Herre,“ svarede Forvalteren med et tilfreds Smil „den er fanget ved Ukraine og har aldrig haft en Rytter paa sin Ryg. I to Uger har den staaet paa knapt Foder og med tilbundne Dine, den vil være vild som en Tiger og fare afsted med Bindens Hurtighed.“

„Godt, godt, Molluf,“ svarede Greven „naar Dommen er udført, feirer jeg dit Bryllup med den smukke Mirza, hun bliver din Kone, og i Bryllups-gave fordobler jeg din Løn.“

Forvalteren bukkede ydmygt og kyssede sin Herres Haand.

„Kom, Molluf,“ sagde Greven „jeg vil holde Dom; giv Befaling til at Bedrageren føres op af sit Fængsel, og kald alle Folkene sammen. Enhver skal være Vidne til at jeg straffer strengt, men retfærdigt.“

Forvalteren bukkede atter og gik for at udføre Befalingen, medens Greven begav sig til Slottets

gamle Ridderfal, hvor alle vigtige Begivenheder var blevne afgjorte i umindelige Tider.

Det var en uhyre Sal, den samme. Bøggene vare prydede med den grevelige Families Ahner, gamle ærværdige Magnater i prægtige Klæder og med den store, arvelige Signetring fremstillet hængende i en Rjæde om Halsen.

Kun den sidst afdøde Stamherres Billed mang- lede. Grev Sigismund elskede sin Broder altfor høit, til at han kunde taale at have hans Billed hængende.

Gjennem de høie, spidsbuede Vinduer faldt de sidste Straaler af den nedgaaende Sol paa alle disse afdøde Besiddere af Godsjet, og Grev Sigis- mund gjøs uvilkaarligt, da hans Dine faldt paa dem; de saa Allesammen saa strenge og alvorlige ud.

„Lys,“ befalede han to indtrædende Tjenere „tænd hver en Lyskrone; i Nat skal Grev Sigismund fælde en retfærdig Dom.“

Salens fem, mægtige Lyskroner af Guld og Bjergkrystal udsendte snart et blændende Lysfjær til den fjerneste Krog i den store Sal, og Grevens Ansigt opklaredes.

Han omgjordede sig med Familiens gamle, gyldne Sværd, en Foræring af Østerrigs Hersker, satte Grevekronen paa sit Hoved og tog Plads i en Lænestol, betrukket med sort Fløiel, der var over- faaet med smaa Guldkroner.

Saaledes sad han, mørk og truende som en

ond Mand, der skred til en af sine mørke Handlinger.

Noget efter traadte Molluf Zemba ind.

Han blev staaende foran Greven, bøiede sig dybt, lagde Hænderne forsviis over Brystet og sagde:

„Fangen er tilstede, Grev Sigismund Kurunja.“

„Godt, før ham ind! er Folkene samlede?“

„Ja, Deres Naade.“

„Lad dem ogsaa komme. Familieretten er sat under den lovmæssige Stamherres Forsæde.“

Forvalteren bukkede dybt og gik.

„Nu kommer den sidste nødvendige Handling,“ mumlede Greven „Selvforsvarets og Haddets. Selvforsvarets, fordi han ikke tør leve samtidig med mig, vi kan ikke være to om Navnet! — at han er den Rette vedkommer Tugen, og Haddets, fordi han vover at elske hende, den Samme som jeg tilbeder; hos hvem jeg maaste kan glemme de blodige Minder, som klæbe ved hendes Moders Navn! Ah, der kommer de med ham, uu, Kurunja, nu kjender Du ikke Blodets Røst.“

Han lænede sig tilbage i sin Stol, og et hadefuldt Smil fløi over hans Ansigt, da Molluf Zemba, fulgt af hele Slottets Befolkning, førte Belar Bela ind.

Den unge Mand var lænkert som en simpel Forbryder, hans Klæder vare forrevne og i Uorden, men hans Holdning stolt og udfordrende, og hans Blik bydende.

Han saa sig tilfreds om i den glimrende oplyste Sal og smilede. Han huskede den godt fra sin Barndom, han var saa ofte standset udfør disse Ahner og havde da bange taget Flugten, naar det forekom ham, at de saa strengt og alvorligt paa ham.

Grev Sigismund betragtede ham et Dieblif i Tavshed, derpaa sagde han i en spottende Tone:

„Ikke sandt, Du kjender disse Billeder af ungarske Magnater?“

„Ja, det var mine Ahner.“

Slotsherren loe.

„Jeg ventede dette Svar, da Du er dristig nok til at paaftaa, at Du er min afdøde Brodersøn, Alexander Kurunja, Arving og Besidder af dette Slot og disse Skove.“

„Du ved ligesaa godt som jeg at jeg, er Den jeg siger, Grev Sigismund,“ svarede Fangen „Du ved meget godt, at min Kiste i Familiebegravelsen ikke rummer mit Lig; det var Løgn og Bedrag Alt-sammen hin Dag, og dersom Du siger, at Alexander Kurunja da ligger jordet et andet Sted, saa spørger jeg Dig hvilken Forbrydelse Du da har villet skjule derved?“

Greven var bleven frygtelig bleg ved disse Ord, hans Hænder knyttede sig rasende, og hans Læber vare kridhvide. Det var kun med Noie, at han fik de Ord frem:

„Videre, Glendige, videre!“

„Jeg skal gjentage Alt som det virkelig er gaaet til,“ vedblev Kellar Bela og saa sig om i Kredsen, der iagttog en mørk Tavshed „jeg var kun et Barn og jeg var syg. Da kom Du, min egen Farbroder, og han der,“ han pegede paa Molluf Zemba, som betragtede ham med et skadesro Smil „I kom Begge ind til mig og rakte mig en Styrkedrik, som I kaldte det; den var i en lille, grøn Flaske, og Du, Grev Sigismund, gav mig den. Jeg vidste hvad det var, det var Gift! en Engel havde aabenbaret mig det i Forveien og allerede givet mig Modgift; jeg had Dig at erindre, Grev Sigismund, at det var Dig, som gav mig den, og jeg tilføiede: Glem ikke det. O, jeg ser at Du husker disse Ord! Derpaa bar I mig, som tilsyneladende var død, ud af Slottet, jeg var indspøbt i et graat Lagen, men jeg mærkede Nattefulden gjennem det, jeg saa hvor I bragte mig hen gjennem en Nabning i Lærredet. Graven var allerede færdig. I kastede mig derned og dækkede mig til med Grene og Jord; den næste Dag skulde Graven fyldes med Sten, jeg hørte hvert et Ord! saa gif I, Mordere som I ere, Begge To; men I saa ikke, at en Mand svang sig op ad Stenvæggen, aabnede min halvfylgte Grav og gav mig tilbage til Livet og Hævnen. Overbevis Eder om, at jeg lyver, lad Graven aabne og I vil finde den tom; tag Folkene med Eder, gaa ned i Gravkapellet, tag Laaget af min Kiste og I vil dog vel ikke paastaa, at det sønderhuggede Lig af en voksen Mand, som I da

vil finde, er Alexander Kurunja? Og endelig," vedblev han med en Stemme, som klang gjennem Salen „hvorfør er Du bange for at indtanke Sagen for Keiserens Domstol? hvorfør lader Du mig overfalde og fange paa alfar Bei og føre her til, langt fra By og Folk; hvorfør al denne Hemmelighed, og hvorfør ser jeg ikke en eneste af min Faders gamle Tjenere, kun ny Folk, som rygte, naar De se Dig og forbande Din Kommen og Gaaen? Lad dem komme, disse gamle Tjenere, og jeg vil fortælle dem hvorledes jeg har leget med dem som Barn, hvad vi har talt om, hvorledes Tiden gik, medens Du pønsede paa Mord. Ja, Grev Sigismund, det siger jeg Dig og Eder Alle, Alle I, som ere her tilstede, Du er en Morder, en Bedrager, en Falskner, og den Krone, som Du bærer om din Halse, burde rives af, det gamle Familiefværd, som hænger ved din Side, burde fælde Dig selv, og som Morder og Forbryder burde Du føres til Skafottet af Rigets Bøddel."

Han tav og saa sig om.

Husfolkene vare ligesom lamslaaede af Skræk, selv Molluf Zemba var bleg som en Døding ved disse frygtelige Ord og denne ligefremme Bestyldning, kun Greven sad rolig med et Smil om Læben, men dette Smil var gyseligere end den høieste Bredde.

„Du ser, Grev Sigismund," vedblev Kellar Bela „at jeg ikke frygter hverken Dig eller den ny Riddingsstreg, Du staaer i Begreb med at udføre, jeg ved at Du langtfra Lov og Ret, vil dømme mig til

„Stettens Villie".

Døden, derfor taler jeg saa aabent til Dig! myrd mig kun som Du myrdede min Fader, men engang vil Straffen komme over Dig, Morder og Brodermorder.“

Brev Sigismund skjælvede let; denne sidste Betydning kom saa uventet, at den berøvede ham den kunstige Ro, han havde væbnet sig med, og det var kun med Anstrængelse, at han kunde reise sig fra Stolen.

„I har nu hørt, I gode Mænd,“ sagde han med en Stemme, som næsten ikke havde noget Mennefelignende ved sig „hvad denne Elendige har sagt; I har hørt hvad han aabenlyst har beskyldt mig for og hvorledes han har besudlet mine ærværdige Ahners Minde ved at stemple en af deres Efterkommere som Morder og Brodermorder. Jeg kunde allerede for længe siden have ladet Sagen undersøge ved Domstolene, men Navnet Kurunja har endnu aldrig været indblandet i en saa smudsig Sag, og jeg har derfor foretrukket at benytte den gamle, nedarvede Ret, som Ungarns Magnater i umindelige Tider har havt. I Kraft heraf og idet jeg fremtager Familiens gamle Vaaben, som kun kan tilhøre en ægte og retmæssig Arving, dømmer jeg herved Kalar Bela, den falske Alexander Kurunja, til at frelse sit Liv ved Flugten over Bjerg og Dal, med andre Ord til Dødsridtet. Kommer han levende derfra, har Himlen mere Naade med hans Ungdom og Uerfarenhed end jeg kan have.“

Alle gjøs, da de hørte denne Dom, medens Greven slog sin Kappe tilfide og fremviste den kostbare Ring med det grevelige Baaben, som gav ham Magt over Liv og Død.

Dødsridtet var en frygtelig Dødsmaade. Den Dømte blev ligefrem, surret til Ryggen af en vild Hest, som man da gav Friheden tilbage, og som rasende over at føle en Byrde paa sin Ryg, da foer affted Dag og Nat, over Bjerger, gjennem Skove og Floder, indtil den døende sank sammen under sin forlængst halvt sonderrevne, døde Rytter.

„Før ham bort til Dommen,“ befalede Greven „Gud tilgive mig, at jeg er nødt til at fælde en saadan, men Forbrydelsen imod vor Families Ære kan kun sønes ved Døden.“

Kelar Bela forandrede ikke en Mine, da han erfarede sin Dødsmaade, men vendte sig stolt om mod Døren, idet han sagde:

„Farvel, Morder og Brodermorder!“

Da han kom udenfor greb en gammel, hvidhaaret Mand hans Haand og kysjede den.

Der faldt noget Glindsende og Brændende paa den, og den unge Mand saa, at det var en Taare.

„Tak, gamle, trofaste Sean,“ sagde Kelar Bela „jeg gaar til Døden.“

„Farvel, Hr. Greve,“ stammede den gamle Mand „af, hvor De ligner Deres Fader.“

Molluf Zemba gav ham et voldsomt Spark, som slyngede ham tilside og førte Fangen bort,

gjennem Mængden, som havde hørt hvert Ord og nu mumlende trængte sig sammen.

Paa Minutter efter naaede man Gaarden, hvor en stor, hvid Hest blev holdt fast af en halv Snes Mand, som maatte anvende alle sine Kræfter, for at holde det rasende Dyr i stærke Reb.

Paa et Bink af Forvalteren blev den uheldige unge Mand grebet og fastet op paa Hesten, hvis Raseri voksede ved for første Gang at mærke en Byrde paa sin Ryg, og stærke Reb surrede ham nu fast til den vilde Ganger, som forgjæves slog og bed til alle Sider. Han laa udstrakt paa Ryggen og kunde saaledes vende Blikket mod den mørke Nathimmel, som hvælvede sig høit oppe, besat med tusinde Stjerner.

Oppe i Vinduet stod en Mand og betragtede det Hele.

Hans Bænde var bleg og hans Læber sammenbidte, men om dem spillede et tilfreds Smil og han mumlede ved sig selv:

„Var der en Gud, vilde han frelse ham!“

Det var et uhyggeligt Syn at se den Uheldige surret paa den vilde Hest; Skindet fra Faklerne, som flere Tjenere bar, faldt over hans Ansigt, der ikke havde tabt en Smule af sit modige, dristige Udtryk, og en svag, misfornoiet Mumlen lod sig høre af den forsamlede Mængde.

„Luf Porten op,“ befalede Molluf Zemba „Sr. Greven ønsker at ride.“

En af Tjenerne aabnede den og sprang hurtig til Side, thi i samme Nu sprængte det rasende Dyr Rebene og foer som en susende Bil ud i den mørke Nat med de svimlende Afgrunde og de vilde, næsten uigjennemtrængelige Skove.

„Ulykkelig Reise, Hr. Greve!“ skingrede Mollus Zembas Stemme efter ham „og kom tilbage hvis De kan.“

Han loe høit og gif ind til Greven for at meddele ham, at den gamle, hvidhaarede Tjener havde kysset Fangens Haand og sagt: Hr. Greve, til ham.

Den Gamle maatte have kjendt ham.

Greven ruskede Panden og sagde nogle Ord, og Dagen efter savnede man gamle Jean. Da man ledte efter ham, fandt man hans kemlæstede Sig i Afgrunden. Han var styrtet ned fra den svimlende Skrænt.

Vi ville følge den ulykkelige Rytter paa hans vilde, forfærdelige Hest.

Den fløi afsted som en Fugl i rasende, fortvivlede Spring, idet den bestræbte sig for at ryste sin Byrde af, men Rebene holdt; Rytteren laa lige saa fast og ubevægelig som da han blev bunden. Saa foer den endnu hurtigere afsted, ligesom greben af Skrænt over Til-

stedeværelsen af dette Uforklarlige paa sin Ryg, afsted med flyvende Man og vidtudspilede Næsebor.

Ingen Skraaning var for steil, den foer ned ad den! ingen Spaltning i Jorden for bred, — den sprang over den; kun fremad gif det, fremad i den stjerneklare Nat med Lynets Jart

Kelar Bela saa Stjernerne blinke deroppe og mærkede Natteluftens iskolde, flamme Taage omsuse sine Tindinger, han var endnu ved sin Bevissthed og gjorde paa sin Side fortvivlede Forsøg paa at sprænge sine Baand, men alle hans Afstrængelser var forgjæves; disse Reb var bundne altfor godt, de kunde ikke løses, han maatte blive liggende for at dø paa Hestens Ryg.

I to Timer varede dette rasende Løb gennem det stille, vilde Land, da slog Hesten pludseligt ind paa en anden Wei og tog Retning af de tætte Skove, som strakte sig ned til den store Slette.

Der haabede den at blive af med sin Byrde; Tjørne og nedhængende Grene vilde rive den af, naar den ustandselig bruste gennem den tætte Underkov; Instinktet sagde den det, og den fordoblede sin Hurtighed.

Kelar Bela befalede sin Sjæl til Gud; han skintede de mørke Skoves Omrids i de Fjerne og vidste, at han var fortabt.

Han vilde sønderrives af Tjørn og knuses af Grenene, der var ingen Redning, han maatte dø.

Hans Tanker vendte tilbage til Hermine, til

den fromme, forurettede Pige, som elskede ham saa trofast, og som han havde mistænkt og han begyudte næsten at anse sin frygtelige Dødsmaade som en retfærdig Straf fra Himlen.

Imidlertid er Selvopholdelsesdriften hos Menne-
sket saavel som hos enhver Skabning Dødens Kontravægt.
Selv Selvmorderen vilde slaa fra sig og forsvare
sit Liv, dersom man angreb det, i samme Nu som
han stod i Begreb med at berøve sig det; og denne
Drift bragte Kælar Bela til endnu engang at for-
søge paa at sprænge sine Baand, men han traf dem
kun tættere sammen; de vare bundne som Løbekæder,
der stedse bleve tættere.

Han følte Blodet sammentrænges og suortes
inde i Aarene; saa steg det ham til Hovedet; det
blev rødt for hans Dine og juste for hans Øren,
han følte, at den Tid ikke var langt borte, da han
vilde tabe Bevisstheden.

Han nøiedes derfor med blot at dreie Hovedet
saameget nedad som muligt for at beskytte det mod
Slagene af Grene og Kviste, der neppe vilde ude-
blive.

Han følte dem allerede fuge ned over sig og
Nesten, da den foer gennem de mindre tætte Buske,
som begrændsede Skovens Udkant; det rasende Dyr
blev endnu vildere ved denne Støi, steilede og for-
søgte paany at kaste ham af; men Baandene, de
frygtelige Baand, holdt. Kælar Bela blev paa sin
Plads, og atter begyndte det vilde, forfærdelige Løb.

Da standsede det rasende Dyr pludseligt, det littede, spidsede Øren og skjælvede over hele Kroppen.

Ende fra Skoven lød en langtrukket, flagende Hyl, som blev hundrefold besvaret rundt om.

„Ulvene!“ mumlede Kellar Bela „store Gud, lad mig dø forinden.“

Det var dem Hesten kunde mærke; den vidste, at dens Liv stod i Fare, dersom den vovede sig længer ind i Skoven, hvor de sultne, graadige Uhyrer havde hjemme.

Endnu stod den stille, ligesom lammet af Skræk og skjælvede over alle Lemmer, da det samme flagende, langtrukne Hyl lød igjen, men nærmere. Der var ingen Tvivl, Ulvenes skarpe Lugtesands havde allerede sporet dens Komme, og nu kom de den selv imøde.

Den gjorde et nyt, fortvivlet Forsøg paa at afkaste sin Byrde, for at lette sin Flugt, men forgjæves; saa steilede den lige paa Bagbenene, satte Forbenene igjen fast til Jorden, vendte om og foer afsted som Vinden ned imod den store, fine Steder snedækte, ugariske Slette.

Og bagefter den kom, brydende ud fra Under-skoven, en Flok mørke Skikkelse, der ligesom gled henad Jorden med en foruroligende Hurtighed.

En svag Tuden sagde hvem det var, og den vilde Ganger fløi afsted med tilbagelagde Øren, strittende Man og udspilede Næsebor. Den vilde forsøge at løbe fra Døden.

Den uheldige Rytter havde allerede tabt Bevidstheden; Blodet strømmede ud af hans Næse og Øren, han hørte ikke engang Hestens frampagtige Buxten, eller Ulvenes langtrukne Hyl; om Hesten var styrtet nu, vilde han ikke engang kunde have mærket.

Sletten foer forbi ham som et Lyn, Farten tog til endnu, det stolte Dyr vilde vise sine grusomme Forfølgere, at Hesten er Jordens hurtigste Dyr, og Afstanden blev derfor mindre og mindre; men lidt efter lidt tabte Farten sig, den vilde Ganger var indsvøbt i Skum, den standsede, vaklede, og atter lød Hylene langt nærmere end nogensinde tidligere.

Afsted, igjen afsted! atter juste Nattevinden skjærende om den Bevidstløse, atter fløi Alt forbi som et Lyn, da standsede den pludseligt.

Foran den snøede en Flod sine Bugtninger gennem Siv og Rør; enten maatte den bortrives af de stride Bølger eller sønderrives af Ulvene, hvis Skikkelser nu viste sig tydeligt mod den hvide Sne.

Det ædle Dyr tøvede ikke; et mægtigt Spring kastede den ud i Floden og i næste Nu kæmpede den modigt imod Bølgerne for at naa den anden Bred.

Kelar Bela vaagnede op af sin bevidstløse Tilstand ved det iskolde, pludselige Bad. Han erindrede ikke strax hvor han var, men han stønnede tungt, da han mærkede, at han endnu befandt sig paa Ryggen af Hesten.

Denne svømmede til af yderste Magt, thi bagved

den lod nogle Pladst, og en svag Snøsten ligesom den en svømmende Hund udstøder, underrettede den om, hvem der kom bagefter.

Skjælvende over alle Lemmer, rystende af Dødsstræk, gjorde det stolte Dyr det sidste, fortvivlede Forsøg og naaede den modsatte Bred, for udmattet og gispende efter Veiret at styrte om mellem Understoven og Sivene, som hævede sig samme Sted.

Med et skingrende Hyl sprang en halv Snæs af de forfølgende Uhyrer i Land paa samme Bred og fastede sig rasende over den og dens halvde Rytter.

Da lynede det paa Kryds og paa Tvers, Skud paa Skud, fra Sivene, og de glubste Tjender sank blodende og døende til Jorden, medens en halv Snæs Mænd styrtede frem og anfaldt de endnu usaaede, med lange, spidse Knive medens andre styrtede hen til Hesten.

„Sahib, Mester! kom, skynd Dig,“ skreg En af Mændene „Brama har holdt sin Haand over ham.“

Ved dette Raab styrtede en Mand frem.

Han havde knapt kastet et Blik paa den halvde Rytter før han udstødte et skingrende Trumfstrig.

„Relax, min Ven, min Broder!“ raabte han „jaa har jeg Dig igjen, o, Du Solens evige Gud, velsignet være dit Navn i al Evighed.“

Og som om han havde Hænder af Jern og

Fingre af Staal sonderrev han Baandene og løftede ham op i sine Arme.

„Han lever!“ raabte han „han lever, han vil endnu betræde sine Fædres Slot som den eneste retmæssige Eier.“

Det er umuligt at beskrive den Scene, som nu fandt Sted. Der blev en Trævlhed uden Lige, Alle hjalp til, og Kelar Bela var snart bragt til sin Bevidsthed.

Han saa sig om og vilde knapt tro sine egne Dine.

„Talma,“ hvistede han „Du lever, Gud ske Tak.“

Og han trykkede hans Haand svagt, han var endnu altfor afkræftet til at kunne omfavne sin Ven.

Talma saa bleg og nedslaaet ud, han havde vel faaet sin Ven og Broder tilbage, men ikke hende.

Kelar Bela gjættede hans Tanker og hvistede:

„Mirza er endnu Fange; hun venter Frelse fra Gud.“

„Tak,“ svarede Talma, hvis Dine fik nyt Liv ved denne Esterretning „og, om Gud vil, skal hun ikke haabe forgjæves. Naar Dagen gryer begive vi os paa Bei, og fri skal hun bliv, om jeg saa skal storme Slottet og rive det ned, Sten for Sten.“

Et Telt af tæt Lærred var imidlertid blevet opreist, og den unge Mand blev nu lagt paa et

blødt Leie, hvor han strax faldt isøvn, medens samtidig hans vilde, ubændige Hest stod rolig midt imellem Mændene, som gued dens Ledemod, klappede den og gav den Kjælenavne.

Efter deres Tro var den sendt af Brama for at frelse et Menneskeliv, rigtignok her imod sin Willie.

Bist var det, at dens Bildhed var forsvundet, og at den meget godt forstod, at Mennesket havde frelst den fra en frygtelig Død.

Natten hengif i Stillehed og Fred, og da Dagen brød frem, sprang Kelar Bela op fra sit Leie. Vel havde han voldsomme Smerter i alle Lemmer, men Haabet var levet op paany, han følte sig stærk ved at have sine Venner om sig.

„Dg nu afsted til Forbrydernes Afstraffelse,“ sagde Talma „nu komme vi i den almægtige Guds Navn for at fordre Liv for Liv og Blod for Blod.“

Idetsamme sprængte tre Ryttere henover Sletten og henimod dem.

Den forreste var iført en høirod, guldbroderet Kjortel, udenom hvilken en sort Fløiels Skappe flagrede i Morgenvinden. Et langt, blinkende Sværd med Korsfæste hang ved hans Side, og en mægtig Fjær bølgede ned fra hans Hat.

De to Andre vare ogsaa uniformerede, men tarveligere. Bagved Rytterne kom en lukket Vogn, forspændt med fire Heste.

„En keiserlig Herold,“ raabte Talma „hvad betyder det?“

Den forreste Rytter standsede sin Hest, da han var kommen nær nok til at kunne høres.

„Er dette Veien til Grev Sigismund Kurunjas Slot?“ spurgte han, og pegede paa en Bro længere oppe.

„Ja!“ svarede Talma.

Rytteren vilde ride videre, da idetsamme et dæmpet Skrig lød fra Bognen.

Døren til den blev revet hurtig op, og en fortflædt Herre hjalp en ung, overordentlig deilig Pige ud.

Kelar Bela vilde ikke tro sine egne Øine.

Det var Hermine.

Han styrtede henimod hende og greb hendes Haand.

„Hermine!“ stammede han „gode, velsignede Hermine.“

Elskende Hjerte bruge ikke mange Ord, de forstaa strax hinanden, og det Blik, hvormed hun besvarede hans Haandtryk, det salige Smil, som mødte ham, var nok; de forstod hinanden, nu skulde og kunde Ingen i hele Verden skille dem ad.

Den fortflædte Herre var Martin Lindau, som udrustet med keiserlig Fuldmagt, agtede at aflægge Grev Sigismund Kurunja et Besøg. Den rettskafne Embedsmand bleguede af Harme, da han hørte om

det frygtelig Dødsridt og han lovede Kælar Bela fuld Dpreisning.

„Jeg betvivler ikke deres Vgthed, Hr. Greve!“ sagde han til vor Helt „modtag Kurunjaernes Vaaben af min Haand.“

Han gav ham den kostbare Ring, som kun turde være i Stamherrens Besiddelse.

Den unge Mand studsede, og bemærkede, at hans Farbroder havde Magen.

„Ja Copien, men ikke Originalen!“ smilede Lindau „vær De overbevist om at den er falsk.“

Idetsamme nærmede en alvorlig, ældre Mand sig og hvistede noget til Fyrsten.

„Ja, Du har Ret, Fader! vi maa ile at frelse din Datter, min Hustru.“

Den alvorlige Mand var Rødsfuth; hans Kinder vare blege, og hans Læber sammenbidte; var hans Datter krænket, saa ve over Uslingen!

Minette sad i Bognen og ventede paa Signalet til Afreise; hun var alvorlig og forstemt, ogsaa hun havde prøvet en Drif af det samme Bæger, og hun vidste, at der endnu var en bitter Draabe tilbage.

„Vi følges ad,“ sagde Lindau og saa sig tilfreds om blandt de haardsføre, solbrændte Mænd „i Spidsen for en saadan Arme har man Intet at frygte, og med Deres Tilladelse, Fyrste, kaarer jeg mig selv som Overstbefalende i Keiserens Navn.“

Fyrsten bukkede stiltiende. Nu vidste han, at den lovmæssige Ret havde taget sig af Sagen; nu

vilde Ingen undgaa sin Straf, thi Keiseren var Europas retfærdigste Drot.

Da Solen stod midt paa Himlen drog de afsted. Den keiserlige Herold i Spidsen; bagefter de Andre, — en frygtelig, uforsonlig Fjende, som kom for at fordre Retfærdighed og Straf.

Fjortende Kapitel.

Keiserens Sendebud.

Den følgende Dags Aften herskede en ualmindelig Travlhed paa det gamle Slot. Greven gav en Fest for Gudsrets Beboere, baade Mand og Kvinder, Unge og Gamle, og Gaarden vrimlede derfor af pyntede Folk, som jublede og skreg, idet de samtidig til Ære for den velsignede, modige Herre, berusede sig i uhyre Mængder Spina, en ungarsk Drik, som tilberedes af Rom, Sukker og Saften af vilde Morbær.

De halvdrukkne, skrigende Mennesker opfyldte Slotsgaarden, medens en Del af de mere Besindige,

som havde indfunden sig mere af Frygt end just fordi de elskede deres despotiske Herre, opholdt sig i den store Ridderfal, der kort i Forveien havde været Bidne til en skammelig Dom.

Greven gif smilende og nedladende omkring, talte med Bønderne, noget som en ungarisk Magnat fun sjelden gjør, lovede dem Fritagelse for flere Skatter og søgte paa alle Maader at gjenvinde, hvad han havde tabt ved sin tidligere Strengthed. Nogle lode sig lokke af hans naadige Mine, medens Andre, som endnu godt erindrede hans afdøde Broder, modtog disse nedladende Naadesytringer med Magyarnes mørke Blik og trodsige Tavshed, som altid har været Forbudet paa mangen blodig Kamp.

Aftenen skulde ende med et glimrende Fyrværkeri, som endnu henlaa ubenyttet fra den afdøde Greves Tid, og som Kronen paa den hele Fest skulde Molluf Zemba vies til Kossuths gjenfundne Datter, den smukke Mirza, Slettens Lilie.

Rigtignok var hun syg og lidende af Sorg og Fortvivlelse, ei heller havde hun givet den forhadte Beiler sit Ja, men Molluf Zemba havde to vægtige Dvertalelsesmidler, enten Bidsten eller evigt Fængsel og forsættelig Glemsel, og tvivlede ikke om, at hun for vilde samtykke i at leve hos ham og i hans Nærhed end forgaa nede i de fugtige Huller, som fandtes i det gamle Slot.

Derfor var den nære Landsbys gamle, ærværdige Præst ogsaa indbudet; han skulde høre hendes Ja

derinde i Slotskirken, naar hun først frit for Alle havde indvilliget i at blive Molluf Zemba's Brud.

Timen nærmede sig, da det ulykkelige Offer skulde føres ind i den store Sal, som funkede af Lys og brændende, vellugtende Takler; og kort forinden viste Molluf Zemba sig, iført en straalende Dragt, paa hvilken Kurunjaernes Baaben var broderet paa Kraven og Opflagene som et Tegñ paa hans Værdighed og Stilling.

Han traadte, ydmygt bukkende, hen til Greven, som spøgede naadigt med nogle smukke Bønderpiger, og udbad sig Tilladelse til at Slettens Lilie, Rosfuths Datter, maatte betræde Salen, for, ifølge ungarisk Skik, først at kalde ham sin Brudgom og Herre, før Præsten modtog hende i Kirken.

Greven nikkede, og Forvalteren gik, hvulvende af Glæde og Stoltthed. Nu havde han endelig naaet, hvad han havde drømt i ti lange Aar.

Den trodsige, stolte Skjønhed skulde, tvunget af ham, blive hans Hustru.

Enhver anede, at der vilde foregaa noget Højtideligt, og Salen blev stedse mere og mere opfyldt af Vennekter.

Selv de, som opholdt sig i Gaarden, blev tause, da de hørte, at Slettens Lilie vilde vise sig; Raabene forstummede, og kun en enkelt Druffenboldt blev siddende ved de fyldte, dampende Bægere, for at tilfredsstille sin Lyst.

Sugen bemærkede derfor, at flere Mænd sneg sig langs Skrænten, som stødte tæt op til Slottets Mure, og forsvandt gennem den lille, hemmelige Dør, ad hvilken den sorte Prins engang for mange Aar siden havde sneget sig ind og skjult sig bag Gardinet i den lille Alexanders Soveværelse, for at frelse ham fra Døden.

Flere af disse Mænd kom fra forskjellige Sider ind i Slotsgaarden, som var fuldstændig oplyst af Faklerne, der var befæstede i mægtige Jernkramper i de gamle Mure, og nogle af dem aabnede, ubemærket af de enkelte ravende Gjæster, den store Slotsport.

Dg ind af denne red en ung Mand, iført en glimrende Dragt, med Kurunjaernes gamle Baaben hængende i en Kjæde om Halsen. Ved hans Side hang et prægtigt, forsdannet Sværd, og fra hans ungdommelige, smukke Ansigt lyste Blidhed og Fred.

Hesten han red paa var hvid, med lang Man og Hale; dens fine Skind var ligesom furet af røde Striber, Mærker fra det voldsomme, rasende Løb gennem Krattet.

Den unge Rytter var Grev Alexander Kurunja, som kom for at tage sin Fædrearv i lovlig Besiddelse og for at holde sin Dom over Forbryderen.

Stille og alvorlig sad han som en Marmorstøtte paa sin Hest, oplyst af de blussende Fakler og omringet af en Skare fantastisk klædte Mænd.

Kort efter travede en anden Rytter ind i Gaarden; det var den keiserlige Herold. Han blev

ligeledes holdende rolig og stille, lige som om han ventede paa et Signal til at skride ind i Keiserens Navn.

Men i den store Sal stod Slettens Lillie, bleg som en Dødning, men med flammende Dine og hævet Hoved. Foran hende stod Zemba med et haanligt Smil om de smalle Læber, og rundt om de tavse, alvorlige Mænd fra Sletten.

„Med min naadige Herres Tilladelse!“ begyndte Molluf Zemba med høi Stemme, og slog op med Haanden for at paahyde Tausshed „agter jeg at forene min Skæbne med Mirza, Kosfuths Datter. Seg opfordrer hende, paa gammel ungarsk Vis, tre Gange efter hinanden, til med et høit, lydeligt Ja at erklære for denne hæderlige Forsamling af frie Mænd og Kvinder, at hun vil indvillige i at blive min, Forvalter Molluf Zembas Egtefælle og tro Ledsagerinde. Skulde hun vægre sig derved!“ tilføiede han med en skjærende Stemme „tilhører hun alligevel mig, ikke som min Hustru, men som min Frille, og sætter derved en Plet paa sit ærlige Navn og sin afdøde Faders Minde.“

Han vendte sig derpaa mod Mirza og spurgte høit:

„Vil Du blive min Hustru?“

Et „Nei“, saa tydeligt og klart, at det lød gjennem Salen var hendes første Svar.

Molluf Zemba rynkede Panden, idet en Gulbleg-

hed overdrog hans hæslige Træk, og han gjentog Spørgsmaalet.

Det samme tydelige Svar, den samme iskolde spottende Mine, det samme frygtelige, hadefulde Blik.

Molluf Zemba trak Beiret og saa sig om i Kredsen.

Hans Kaseri voxede, da han selv hos Greven troede at opdage et fint, spottende Smil; flere af Gæsterne Lø høit.

„Nei, og tusinde Gange nei,“ raabte hun „før skal jeg lade mig pidske ihjel, før skal jeg dø under de frygteligste Pinsler, før jeg nogensinde skulde give Dig min Haand, Du min Egtesælles forbandede Morder.“

Molluf Zemba udstødte et rasende Skrig og styrtede henimod hende, men tumlede idetsamme tilbage, som ramt af en usynlig Haand. Hans Blik blev næsten vildt, hans Læber bevægede sig frampagtig, og hans Haand udstrakte sig ligesom for at støde noget Frygteligt tilbage.

Selv Greven blev staaende ubevægelig som ramt af Lynet, thi midt i Salen, bagved Mirza, stod en høi, mørk Mand i østerlandsk Dragt.

„Tak, min Mirza, Tak, min elskede Hustru!“ sagde han og omfavnede hende „Tro til Døden, standhaftig i Faren.“

Hun vendte sig hurtig om.

„Talma, min Husbond, min Elskede!“ streg hun og sank bevidstløs om i hans Arme.

Der indtraadte et Diebligs Tavshed, under hvilken de uforsønlige Gjender betragtede hverandre med sunksende, truende Blik.

Greven fattede sig først af de to Forbrydere.

Med iskold Kølighed befalede han de Tilstedeværende at gribe den omstreifende Zigeuner; han vilde da holde Standret over ham i Kraft af sin Myndighed som Magnat, men han traadte blegnende tilbage, da en fortklædt Mand, fulgt af det keiserlige Sendebud, pludselig viste sig i Døren.

Han anede, at en frygtelig Fare nærmede sig, og at han ikke kunde undgaa den.

Den fortklædte Mand traadte langsomt midt ind i Salen med den gyldne Stav med Kronen i Haanden.

Han bukkede todt for Greven og vendte sig mod Molluf Zemba, som skjælvende havde gjenkjendt Politiets Udsending.

„Molluf Zemba!“ sagde han med tydelig, høi Røst „jeg arresterer Dig i Keiserens Navn for Indbrud, Mord, forsøgt Mord og Bedrageri. Din lovmæssige Hustru Md. de Hirsch er funden myrdet i sit Hjem, og Morderne, som alle ere paagrebne, har angivet Dig som Den, der har givet Anvisning paa hende. Du anklages endvidere for at have forsøgt at dræbe Fyrst Lionel Talma idet Du, forklædt som Skibets Kapitain, førte Nachten Semiramis, samt for, tilligemed hine andre Forbrydere, at

have gennemfævet Skibets Side og derved frembragt en forsættelig Læf. Endvidere kræves Du til Regnskab for at have været behjælpelig med levende at begrave Arvingen til dette Slot, Alexander Kurunja, hvilket bevidnes af den for Svig imod Staten arresterede Banquier Benjamin Kara. Thi er Du fra denne Stund min Fange, og jeg berører herved Dig, Molluf Zemba, med Kronens Stav som Tegnpaa, at Du er en ufri Mand og i Rettens Hænder."

Med disse Ord berørte han den skjælvende Baudits Skulder med sin Stav.

Molluf Zemba var frygtelig bleg; hans Kne skjælvede, og hans Læber bevægede sig krampagtig, men han kunde ikke frembringe et Ord. Hans vilde, forfærdede Dine foer fra den Ene til Anden, ligesom for at bede om Hjælp og dvælede tilsidst paa Grev Sigismund, som kold og rolig stod noget fra ham med Armene forslagne over Brystet, og med et stolt, foragteligt Smil om Læben.

Molluf Zemba begreb, at den mægtige Magnat ikke vilde antage sig hans Sag, men overlade ham til sin Skæbne.

Idet han derfor med uhyre Anstrængelse vandt Herredømmet over sig selv tilbage, stillede han sig frivillig hen til Siden, men med et Blik paa sin Herre, som fik denne til at gysse.

Martin Lindau bukkede igjen for Greven, der noget utaalmodig udbrodp:

„Da Politiets Udsending nu, som det synes, er

færdig med sit Hverv, er jeg berettiget til at anmode ham om at forlade mit Slot, medførende sin Fange."

Han pegede bydende mod Døren, hvorfra de forfærdede Landboere hurtig fjernede sig til begge Sider. Saaledes stod han, da Keiserens Sendebud traadte ham et Skridt nærmere og udfoldede et stort Dokument som han fremtog under sin Fløils Kappe.

Greven blev igjen urolig og blegnede; dette Dokument angik uden Tvivl ham.

De omgivende Gjæster stirrede paa ham; de begreb, at Keiserens fornemme Sendebud havde noget Bigtigt at meddele.

Man kunde høre en Flue summe, saa stille var der; den eneste Lyd man hørte var Papirets Raslen, da det keiserlige Sendebud foldede det ud, og vendte sig mod Greven:

"Efter Hs. Majestæts Keiseren af Østerigs og Kongen af Ungarns Befaling!" begyndte han at oplæse af Papiret „indstævnes herved Magnaten, Greve Sigismund Kurunja, til at møde for den keiserlig-kongelige Domstol i Wien inden tolv Solemærker fra Dato, for at bevise sin lovlige Eiendomsret til de af hans afdøde Broder efterladte Godser og Herligheder i Kongeriget Ungarn, Fyrstendømmet Siebenbürgen og Kejserdømmet Østerrig."

Greven trak Beiret; han havde ventet noget værre; nu, da Alexander Kurunja vundgaelig maatte

ligge død og knust tilligemed sin vilde Hest i en eller anden Afgrund, vilde det blive vanskeligt for Noget at gjøre ham Retten stridig. Han vilde derfor lige til at svare, at han underkastede sig Keiserens Befaling, da Sendebuddet vedblev.

„Ligeledes opfordres Grev Sigismund Kurunja til at forsvare sig mod de tunge Beskyldninger, Øvrigheden retter imod ham eller give sit Liv; han sættes herved under den keiserlige Domstols Anklage for at have ladet Fyrstinde Johanne Paoli myrde, for selv at have forgivet sin Broder og dennes Søn, den retmæssige Arving Alexander Kurunja, for at have snigmærket sin Tjener Toma, uden Ret at have ladet Bonden Kosuth føre i Lænker til Zivah Bjergværk og endelig for at have overgivet Kesar Bela, i hvem han har gjenkjendt sin Brodersøn Alexander Kurunja til en frygtelig Død. Thi befaler jeg som Keiserens Sendebud, Dig Grev Sigismund Kurunja, at svare for Gud og Keiseren og gjøre Rede for hine gruslige Gjerninger eller overgive dit Liv til Bøden og dit Navn til Skjændslen.“

Der lod et kvalt Forfærdelsesstrøg fra Mængden ved at høre denne frygtelige Stævning, og Alle veg instinktmæssig tilside, bort fra den blege, forfærdede Mand, som forgjæves søgte at bevare sin Rolighed.

„Løgn!“ sagde han endelig med hæst Stemme „Løgn og atter Løgn. Jeg har Ingen ladet myrde eller myrdet! o, de elendige Bagvadsfere —, jeg er

den retmæssige Arving, Alexander Kurunja hviler i Kapellet; jeg bærer her Kurunjaernes Baaben, som kun kan tilhøre den Rette, — og hvad hin affindige Kar Kellar Bela angaar, saa er hans Veie ikke mine, jeg skal ikke indestaa for hans Liv."

"Men heller ikke berøve ham det!" svarede en høi Stemme fra Døren.

Grev Sigismund saa derhen og tumlede forfærdet tilbage.

"Et Gjenfærd!" skreg han "bort, bort, hvad vil Du, — gaa, gaa!"

Og med forvildet Blik og skjælvende Hænder pegede han paa Kellar Bela, som traadte ind med Hermine Paoli ved Siden og fulgt af Kossuth og Toma.

En ung Pige kom tilsidst; hun saa bedrøvet paa Molluf Zemba og skjulte hullkende Ansigtet i sine Hænder. Det var Ninette.

"Grev Sigismund!" sagde Kellar Bela "jeg tilgiver Dig Alt hvad Du har gjort mod mig selv; jeg tilgiver Dig min Faders Død, ligesom jeg beder Himlen tilgive Dig dine andre Gjerninger. Men vi To kunne ikke indaande samme Luft, endnu i denne Stund maa vi skilles, jeg er Arvingen til Kurunjaernes Navn, den rette Arving, se her vor Families Ring og Baaben! den Du har, er falsk!"

Han slog sin prægtige, orientalske Dragt til Side og viste den blodigroede Rubin, som lignede i tusinde Straaler.

Greven greb vildt for sig med Hænderne og udstødte et rasende Skrig.

„Ja, ja,“ skreg han „Du er Alexander Kurunja; den evige Gud vilde ikke din Død, Du er Arvingen, den rette Arving til disse Bjerge og Dale, til disse Slotte og Herresæder! Men ths, stille!“ tilføiede han „jeg vil betro Dig Noget, Alexander; Du sover derhenne paa Strænten under Kønnebærtræet; Waanen skinner paa din Grav; og jeg var Den, der gav Dig Giften, jeg gav ogsaa din Fader Giften! men stille, lille Alexander, stille! røb det ikke for nogen levende Sjæl, thi da vil Bødlen knuse vort adelige Waaben og svinge sin Dxe over mig! og da vil jeg aldrig komme til at gjense den deilige Fyrstinde, som stødte min Kjærlighed fra sig og betalte det med sit Liv.“

Han saa sig smilende om i Kredsen. Det var et frygteligt Smil, det samme, Banviddet lyste ud af det og de vilde Dine.

Med Et opflog han en skingrende Latter og skred, stolt som en Konge, forbi de skjælvende Bønder, som korskede sig og halvveis bøiede Kæce. Sugen standsede ham.

Den Ulykkelige var bleven affindig.

„Guds Dom!“ mumlede den gamle Præst „og tillige Guds Naade.“

Molluf Zemba stod endnu paa samme Sted; den Elendige blev et Dieblik grebet af det gyselige Syn og skjælvede, men ogsaa kun et Dieblik; da han saa, at Alle havde Opmærksomheden henvendt paa

den Affindige, gif han sagte bag de tæt sammenstimlede Gjæster og smuttede ud af Døren.

En Haand greb ham i Frakkestjødets og holdt ham tilbage.

Det var Ninette!

„Kys mig!“ stammede hun „jeg er din Datter.“

Banditten foer heftig sammen; en Taare glimtede i hans Øine, og hans Læber skjælvede.

„Endelig!“ hviskede han og knugede hende til sig „og dog forfælde.“

Han rev sig løs og forsvandt hurtigt gennem de store, tilstødende Sale.

Vi ville følge ham.

Tolote Kapitel.

Slutning

Molluf Bemba naaede ubeset Slotsgaarden, men fandt Porten lukket og besat med Vagt. Han trykkede sig hurtig ind imod Muren, helt ind i Styggen og sneg sig paa denne Maade hen til en lille Laage, der førte ud til den steile Skrænt, hvorved engang Faarehyrden drev sin Hjord hjem om Aftenen,

Han fandt den forunderligt nok aaben og traadte udenfor.

„Endelig slap man da!“ loe han og standsede for at vende sig om mod Slottet, som tog sig prægtigt ud, belyst af de blussende Fakler „Satan har sin Finger med i Spillet her, det er tydelig at se! men Dumrianer er i Alle alligevel!“ raabte han „J forstaa ikke at passe paa Molluf Zemba, og nu skulle J aldrig faa ham fat! Bjergene har Smuthuller nok; i dem vil jeg opholde mig til jeg en skjon Nat vender tilbage og henter mit Guld! og faa affted, bort fra dette Land, hvor man, naar Alt kommer til Alt, ikke forstaaer sig paa dygtige Folk som mig og mine Vige!“

Han truede med sin knyttede Haand ad Slottet og gik videre hen ad den smalle, farlige Sti, som i Maanefkinnet lignede en kæmpemæssig, bugtet Slange, der snøede sig over en svimlende Afgrund.

Stien i sig selv var ikke farlig at passere, det var kun Nedstigningen som var det, efterat man havde sprængt den fra hinanden, for at spærre Dgangen til den frygtelige Hemmelighed for Alle.

Men dog hellere, tusind Gange hellere, springe ned fra Skrænt til Skrænt, end overgive sig til Bødlen og hans Hjælpere.

Med Et standsede han forbauset, næsten forfærdet; der stod Noget ved Kønnebærtræet paa den falske Grav.

Mon man virkelig havde sat en Skildvagt her, for at hindre hans Flugt ad denne Vej.

Han gik langsom nærmere, fast bestemt paa at tiltvinge sig Gjenneimgang, dersom man standsede ham. Han hørte allerede en forvirret Larm i Slottet, man havde uden Tvivl opdaget hans Flugt og ledte nu efter ham.

Manden ved Træet blev staaende ubevægelig og lod ham komme nærmere, og Molluf Zemba kunde ikke tilbageholde et Udraab af Glæde.

Han havde gjenkjendt Manden, det var en Ven, ingen Fjende.

Det var kun den vanvittige Greve.

„Ja, staa Du kun der og krads i Jorden,“ loe han ved sig selv, „det er en meget passende Beskjæftigelse for gale Folk.“

Han vilde gaa forbi ham, men den Vanvittige greb fat i ham og standsede ham.

Rattevinden pib i hans sorte, flagrende Haar, og Maanen oplyste hans blege, næsten spøgelseagtige Træk.

„Bliv,“ sagde han til Molluf Zemba „bliv, hvo Du end er, jeg kjender Dig ikke, men læg Dig her ved min Side, krads Jorden op med dine Negle, indtil Du ser ham, saa tage vi ham imellem os, vi bringe ham ind i Slottet og sige: her er den sande Arving, her er Alexander Kurunja, som drak Giften hin Nat for mange Aar siden; kom skynd Dig, Fremmede, skynd Dig, før de Andre komme, hør Deres Raaben og Skrigen, de komme, de komme, de vil stjæle ham, skynd Dig, krads, krads.“

„Slip mig,“ skreg Molluf Zemba, som allerede øinede nogle Stikfælsjer paa Stien og begreb at man havde fundet hans Spor „slip mig, de komme.“

Dg han forsøgte at rive sig løs.

Men den Vanvittige holdt ham med Kæmpestyrke, idet han løe vildt.

„Slip, slip,“ skreg Molluf Zemba paany „slip mig, eller jeg dræber Dig.“

Den Vanvittige løe endnu høiere.

„Ligesom vi dræbe alle de Andre,“ raabte han og stirrede ham ind i Ansigtet „o,“ vedblev han og hans Blik fik ligesom et Anstrøg af en tilbagevendende Forstand „o, nu kjender jeg Dig; jeg ved hvem Du er! Du er min onde Engel, som pustede Had og Gift i mit Bryst! og jeg skulde slippe Dig! nei, aldrig, aldrig! kom Molluf Zemba, kom, der er Skid i mit Hjerte, det brænder, det brænder, det er Samvittigheden! kom, nu gaa vi begge, Haand i Haand, at stille os for Guds Domstol.“

Molluf Zemba udstødte et hvinende Skrig. Den Vanvittige løstede ham op i sine Arme, hvirvlede sig flere Gange rundt med ham, og Begge sprang ned i den mørke Nat, dybt nede i den svimlende Afgrund.

Dg nu, min kjære Læser, er Dramaet spillet til Ende, de mørke Skyer ere borte, og Solen skinner atter lys og klar.

Som det var gaaet de to Hoved-Forbrydere,

saaledes gif det ogsaa deres Veiesvende; Ingen undgik sin Straf; kun En kom ikke i Berørelse med den menneskelige Retfærdighed, det var Nicola.

Samme Nat, som Martin Lindau forlod Slottet med Hermine, gif Donau over sine Bredder, sprængte Slusen, og Nicola omkom i den gysselige Svælvning.

Omtrent en Maaned efter at den unge Greve havde taget sine Eiendomme i Besiddelse, var det gamle Slot iført en straalende Høitidsdragt.

Uhyre Krands af Grønt og Blomster bedækkede de gamle, ærværdige Mure fra Øverst til Nederst, og over det gamle Vaaben, som fandtes over Indgangen prangede en uhyre Bouket af Lilier, Ustyldighedens, deilige Symbol.

Alle Gudssets Beboere vare mødte til Festen, ikke med mørke, truende Miner som før, men med smilende, tilfredse Ansigter. De havde jo deres gamle Herres Søn tilbage; Trældommens Tid var forbi.

Dg en alvorlig, høitidelig Fest var det, som havde samlet dem fra Bjerg og Dal.

Greve Alexander Kurunja ægtede den deilige Fyrstinde Hermine Paoli.

Den gamle Præst udtalte Bessignelsen over dem, og et tordnende Leve hilste dem, da de Haand i Haand gif fra Guds Altar, for at følge hinanden gjennem hele det deilige Liv.

Dg da de om Aftenen betraadte den gamle store Slotshave, lignede den en Have fra Tusind og En Nat.

Den sunklede af Lys og Baal. Skikkelser i maleriske Dragter sang og dansede, og Zigeunersyrsten, den tro Talma, hilste dem ved sin skønne Lilies Side.

„Se, min Elskede!“ sagde den unge Greve „urausagelige ere Guds Veie; gjennem Prøvelser og Modgang har han ført os sammen, for at forløse din Moder og for at velsigne hendes Minde.“

Og hån omfavnede sin deilige Hustru under den klare, stjernerige Himmel og omgivet kun af -- Benner.

Idetsamme nærmede en gammel Kvinde sig; hun var bøiet af Alderen; over hundrede Aar hvilede paa hendes Skuldre.

„Klar Bela!“ sagde hun bevæget „Bramahs hellige Guddom velsigne og beskytte Dig. Du tror ei paa den, det ved jeg; Du tror paa den hvide Kristus med det blodige Kors; men hans Lære er den samme som min Tro; han siger: Elsker hinanden og gjør Ret imod Alle, og det ved jeg I Begge vil. Saa give da Guddommen skjærme Eders Fod! gamle Beba vilsigner Eder! hundrede Aar give mig Ret dertil! Gud være med Eder!“

Hun strakte sine Hænder over dem, og rokkede tilbage til sin Plads; men Du, fjære Læser, siger Du ikke ogsaa det samme:

Gud være med os Alle!

E n d e.

